

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NOT ALL MEN BOOK ONE

DON'T

Touch

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
LETTY FRAME

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DOKUNMA

TÜM ERKEKLER DEĞİL
KİTAP 1

LETTY ÇERÇEVE

KADERE BAĞLI YAYINCILIK

Copyright © 2024 Letty Frame
Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Düzenleme: Homestead Editing
Kapak Tasarımı: Coffin Baskı
Tasarımları

DOKUNMA

Kirli, mahvolmuş ve ölüme terk edilmiş. Ne mükemmel bir doğum günü hediyesi...

Dört güçlü, efsanevi adam beni kendilerininmişim gibi sahiplenmek istiyor: tatlı ama sahiplenici bir hafif pegasus, münzevi ve yaralı bir ayı şekil değiştiren, ölümcül, çarpık bir karanlık pegasus ve benimki kadar parçalanmış bir ruha sahip, akli dengesi yerinde olmayan bir imp şekil değiştiren.

Döndüğüm her yerdeler -beni istiyorlar, beni seviyorlar, beni koruyorlar- onları ne kadar uzaklaştırırsam uzaklaştırırım.

Ama asla onların olamayacağımı anlamıyorlar. Aramızdaki bağı kabul edemeyeceğimi, onları kabul edemeyeceğimi.

Babamın sözde "kabul törenimi" düzenlediği gece, içimde bir şey kırıldı. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, asla onarılamayacak bir parçam.

Eşlik bağımızı kabul edemiyorum çünkü dokunulmaya dayanamıyorum. Seçimim elimden alındı, beni kırık ve paramparça, bir zamanlar olduğum kişinin bir kabuğu olarak bıraktı. Ve hayatımı geri kazanma mücadelemde, kendimi korumanın tek yolu geri çekilmek.

Ama bir sapık adıma kan izleri bırakmaya başlayınca, saklandığım yerden çıkıp onların kollarına atılmak zorunda kaldım. Dostlarım beni bütün olarak istiyor. Teklif ettiğim parçaları kabul edemezler, sonsuza kadar değil.

Karanlığın beni tüketmesine izin vermek daha kolay geliyor.

Don't Touch, Not All Men üçlemesinin ilk kitabıdır. Sahiplenici erkekler, hırçın, kendine gelmeye çalışan bir kadın kahraman ve şekil değiştirenler, tehlike ve heyecanla dolu tanıdık bir dünya içeren buz gibi yanan bir paranormal neden romantizm seçiyor?

İçerik açıklaması için lütfen yazarın notunu okuyun ya da web sitemde bulabilirsiniz.

İÇİNDEKİLER

[İçerik Açıklaması](#)

[Maeve](#)

1. [Maeve](#)

[Altı yıl sonra.](#)

2. [Maeve](#)

3. [Maeve](#)

4. [Maeve](#)

5. [Julian](#)

6. [Maeve](#)

7. [Maeve](#)

[Bir Hafta Sonra...](#)

8. [Julian](#)

9. [Maeve](#)

10. [Julian](#)

11. [Maeve](#)

12. [Maeve](#)

13. [Maeve](#)

[Julian](#)

14. [Maeve](#)

15. [Maeve](#)

16. [Maeve](#)

17. [Maeve](#)

18. [Maeve](#)

19. [Maeve](#)

20. [Maeve](#)

21. [Maeve](#)

22. [Maeve](#)

23. [Maeve](#)

24. [Draven](#)

25. [Maeve](#)

26. [Lucifer](#)
27. [Maeve](#)
28. [Maeve](#)
29. [Lucifer](#)
[Draven](#)
30. [Julian](#)
[Maeve](#)
31. [Maeve](#)
32. [Maeve](#)
33. [Hadrian](#)
34. [Maeve](#)
35. [Maeve](#)
36. [Maeve](#)
37. [Maeve](#)
[Draven](#)
38. [Maeve](#)
39. [Maeve](#)
40. [Maeve](#)
41. [Julian](#)
[Maeve](#)
[Son](#)

[Sosyal Medya](#)
[Bağlantıları Yazar](#)
[Hakkında Ayrıca](#)
[yazan Letty Frame](#)
[İçerik Açıklaması](#)

İÇERİK AÇIKLAMASI

İhtiyaç duyanlar için içerik açıklaması kitabın arkasında yer almaktadır.
[Bilgilendirmeye ulaşmak için buraya tıklayın!](#)

Lütfen kendinize iyi bakın ve bu sizi etkileyebilirse okumayın. Akıl
sağlığınız önemli <3

Letty

*Bu kitap, sesini duyurmak için mücadele etmek zorunda kalmış her kadına
adanmıştır.*

*Her zaman odadaki en yüksek ses olmayabilirsiniz, ancak gerçeğiniz
bilinmeyi hak ediyor.*

SADECE UYUMAK İSTİYORUM. KOMA İYİ OLURDU. YA DA AMNEZİ. HERHANGİ BİR
ŞEY,
SADECE BUNDAN KURTULMAK İÇİN, BU DÜŞÜNCELERDEN, ZİHNİMDEKİ
FISİLTİLERDEN. BENİM KAFAMA DA MI TECAVÜZ ETTİ?

- LAURIE HALSE ANDERSON, *KONUŞ*

MAEVE

"S titiriyor," diyor bir adam, sözlerinde keyifle. Ses tonu sümüksü ve yaşlı olduğunu gösteriyor, belirgin bir aksanı var ve bu toprakların yerlisi olduğunu belli ediyor. "Benim için hazır olmasına bayılıyorum."

Ama ben değilim.

Onun için hazır değilim.

Evin dışında yüksek sesler çıkınca irkiliyorum ve o gülüyor. Manik bir ses, akli dengesinin yerinde olmadığını gösteren bir ses.

Bir el bileğimi sararken daha yüksek sesler çıkıyor. Derimde karıncalar geziniyormuş gibi hissediyorum ama daha yavaşlar ve derimi kaplayan iğrenç sıvı çamurunun içinden geçmeye çalışıyorlar.

Ağır ayak sesleri merdivenlerden aşağı inerken boğazımdaki safra yükseliyor.

"Kahretsin, gitmeliyiz," diye kükrüyor diğer adamlardan biri. Bana ilk dokunan adamlardan biriydi ve şimdi diğer adamlarla birlikte benden daha da uzaklaştı.

Şimdi daha fazla kargaşa var ve ne olup bittiğini görememekten nefret ediyorum.
üzerinde.

Bir grup adamdan yüksek sesle bağırışlar, patlamalar ve boğuk tartışmalar geliyor-

Üvey babam da dahil. Adamlardan bazıları aceleyle evden çıkıyor ama buradaki seslerin ötesinde pek bir şey duyamıyorum.

Kaçışlarının başarılı olup olmadığını ya da evin dışında başka neler olduğunu bilmiyorum.

Yalvarmalar ve yakarmalar işe yaramayınca kendimi korumak için yapabileceğim tek şey zihnindeki karanlık köşelere çekilmek oldu. Gölgeyi korumam olarak kullandım ve eskiden koruyucuları olan insanlardan saklandım.

Ama şimdi saklanamıyorum. Vücudum adrenalini çalışıyor, kanım damarlarımda pompalanıyor, meydana gelen yeni değişime hazırlanıyorum. Ama bu adrenalini patlamasıyla, bu his değişimiyle birlikte zihnim de keskinleşiyor ve bu gece neler olduğunun fazlasıyla farkındayım.

Diğerleri ise hışırtı sesleri, fermuarlar ve öfkeli hırıltılarla eşyalarını torbalara atıyor. Ama neyi temizledikleri hakkında hiçbir fikrim yok.

"Üvey babamın sakini sesi kulaklarıma çarpıyor ve tüylerim diken diken oluyor. En az iki adam olmasına rağmen o odada değil.

Pis kokuları burnumu yakıyor, içlerinden biri nefesini çıplak göğsümde hissedebileceğim kadar yakınıma eğiliyor.

"Bu hiç adil değil. Onunla henüz benim sıram gelmedi," diye sızlanıyor ayak bileğime dokunan adam, sesi halkımın güçlü Avrupa aksanıyla tizleşiyor.

Ama henüz sıra bana gelmedi.

Sanki bir

nesneymişim gibi.

Bir hiçmişim gibi.

Birkaç dakika içinde adamların geri kalanı kaçır, hatta sırasını *alamadığı* için şikâyet eden adam bile kaçır, ancak *sırasını almadan* gitmesi için tekrar uyarılması gerekir.

Gittiler ve kimse beni temizlemeye zahmet etmedi. Kimse onlarla gitmeme ve kaçtıkları şeyden kaçmama izin vermeyi teklif etmiyor.

Kimse bana ne olacağını görebilmem için gömleğimin yırtık parçasını gözlerimden çözmeyi bile teklif etmiyor.

Sadece birkaç dakika sonra ön kapının kırıldığını, ağır ayak seslerini, yüksek sesleri ve bağırıışları duyuyorum. Çok fazla yabancı koku, çok fazla güçlü hayvan var ve hiçbirinin ayırt edilebilir bir aksanı yok.

Kim oldukları belli, Mahkeme'nin efsanevi infaz ekibi. Ama neden burada oldukları belli değil.

"Burada canlı bir tane var," diye bağırıyor adamlardan biri. Ben yaşıyorum. Ben canlıyım.

Öyle değil miyim?

Keşke olmasaydım.

"O kirli," diye bağılıyor, hala daha fazla yaklaşmıyor. Onu suçlamıyorum.

Ben kirliyim.

Hatta pis.

Beni mahvettiler.

Beni incittiler.

Beni kendilerinin yapmaya çalıştıklarında masumiyetimi çaldılar.

"Görünüşe göre o bir kurban," diyor aynı ses ve yanıma yaklaşıp dizlerinin üzerine çöktüğünü duyuyorum. Kumaş parçasını gözlerimden çekerken ve parlak ışıklar vururken, bir daha asla böyle hissetmeme izin vermeyeceğime karar veriyorum.

Ben bir kurbandım. Kendim.

Ama artık olmayacağım.

MAEVE

Altı yıl sonra.

T Dr. Jones ağzını açtığı anda bana bir kez daha şantaj yapacağını biliyorum. Terapi seanslarımızda hep bu noktaya ulaşırız, iyi davranmaktan yorulduğunda, rahatsız edilemeyeceği ve sohbetlerimizi mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyor.

Kırılmasının ne kadar süreceğini görmek benim için eğlenceli bir oyun.

"Beni Adrian'a işbirliği yapmayı reddettiğini söylemek zorunda bırakma Maeve," diye uyarıyor Dr. Jones, kara kaşları çatılmış bir halde beni küçümsüyor. Sanki beni ispiyonlamak zorunda kalmak onu gerçekten üzecekmiş gibi, ses tonunda tepeden bakan bir hüznün var.

Ama ikimiz de onun bir yalancı olduğunu biliyoruz.

Dr. Jones benim psikiyatristim, ama ne yazık ki bana ilk ihanet ettiği zamanı hala hatırlıyorum - yatıştırıcı sözleri en derin korkularımı ortaya çıkardı, ancak Adrian ertesi gün bunları bana karşı kullandı. Güvenimi asla geri kazanamayacak ve bu seanslar anlamsız bir çaba.

Chromius'um aynı fikirde tıslıyor.

Koyu kahverengi saçları, hatırı sayılır uzunluğuna rağmen her zamanki gibi tertemizdir ve kirpikleri de en az onun kadar koyu ve tatlı görünmek için renklendirilmiştir.

yapıyorlar.

Kırk yaşlarında görünmesine rağmen benim büyük büyükannem olacak kadar yaşlı ve her zaman güzel giyiniyor.

Ruhu kalbimden daha karaysa, dış görünüşünün ne kadar güzel olduğunun bir önemi yok.

Hastanede Dr. Jones'un ofisindeyiz ve burası bu lanet yerleşkede en nefret ettiğim ikinci yer. Antiseptik kokusu midemi bulandırıyor ve soğuk, klinik dekor alıştığımndan daha küçük bir kafes gibi hissettiriyor. Bu sandalyeye her oturduğumda duvarların beni içine kapattığını hissediyorum.

Bu korkunç bir şey ve kromozomumun hissettiği kafeslenmişlik hissi bu odada daha da artıyor. Ona istediğini verebilecek kadar güçlü değilim ama ona *verebileceğim* tek şey bu.

Keşke nerede olduğumuzu bilseydim, kaçmak için elimden geleni yapabilirdim. Ne yazık ki, içinde yaşadığım efsanevi yerleşke tüm dünyadaki en korunaklı yer, ya da öyle iddia ediyorlar ve henüz ayrılmak için haklı bir nedenim yok.

Konum elle tutulur bir enlem ve boylam değil, yer değiştirmiş benliklerimizin hissedebileceği bir yuva yeridir. Bu çağrıyı sadece mitseller hissedebilir, o da bize daha önce gösterildikten sonra.

Bu toprakların barındırdığı esaret hakkında hiçbir fikrim olmadan cehalet içinde yaşamayı tercih ederdim.

Ne yazık ki bana dağıtılan kartlar bunlar değildi. Kendi kaderimizi çizebileceğimizi iddia edenler ya yalancıdır ya da beyaz adamdır. Geri kalanımız acı çekmeye mahkumdur.

"Adrian Graves'e ispiyonculuk yapmak için hasta gizliliğini bir kez daha ihlal etmekten çekinmeyin," diyorum, sesim gergin. Parmaklarım sandalyenin kolçaklarına gömülüyor, yüzümü tamamen boş bir ifadeyle tutarken eklemlerim beyazlaşıyor. Bütün bunlar bir saçmalık ve ikimiz de bunun farkındayız.

Adrian Graves, Seçilmişler Mahkemesi'nin lideridir ve şekil değiştirenler arasında takdir edilen bir mevkidir. Bu rol onu halkımızın lideri yapar ve saygı görmesi gerekir.

Ne yazık ki onun için, on sekiz yaşındaki korkmuş kızların kendisine itaat etmesini sağlamak için güç kullanan omurgasız bir korkağa asla saygı duymayacağım.

Bana her şeyin yoluna gireceğine dair söz verdiği günü hâlâ hatırlıyorum. "Burada güvende olacaksın Maeve," demişti, sözleri o kadar inandırıcıydı, beni koruma arzusu o kadar güvenilirirdi ki. Ta ki, üç gün bile geçmeden

Daha sonra beni mahkeme salonuna gönderdi ve orada üvey babam bana sarkıntılık edip saldırırken ben de ona ve anneme karşı tanıklık etmeye zorlandım.

Suçlularla yoğun bir şekilde ilişkilendirilen on sekiz yaşındaki bir çocuğu korumanın kimsenin umurunda olmadığı bir yere. Aleyhinde konuşmak için orada bulunduğum pek çok erkek tarafından taciz edilmek, yüzlerine tükürülmek ve *dokunulmak* üzere bırakıldığım yere.

Hem fiziksel hem de duygusal olarak berbat bir haldeydim ama Adrian'ın umurunda değildi. Bunu onun için yapmamı istiyordu - *"Güven bana Maeve, bu adamları hayatlarının sonuna kadar içeri tıkacak ve sen de güvende olacaksın"*- ve başka seçeneğim yoktu.

Bana yaptıkları hakkında konuşmak için mi oradaydım? Nasıl olduğum hakkında onların bakımı altında olmaktan dolayı *kırıldı* mı?

Hayır.

Adrian, kurt şekil değiştirenlerin gördüğü en büyük suç imparatorluklarından birini çökertmek için küçük yıldız tanığı olmamı istiyordu ve üvey babamın avukatının basit bir "o gecedan önce üvey baban sana hiç fiziksel veya cinsel olarak zarar verdi mi" sorusu dışında kimse saldırıdan bahsetmedi bile.

Bunun iyi bir şey olup olmadığına karar veremiyorum.

Bir yandan, yaptıkları şey için mahkumiyet alsaydım, aşağılık sözlere, ölüm tehditlerine... hatta yüzüme *tükürülmesine* değebilirdi. Eğer o mahkeme salonundaki biri, beni koruması gereken insanlar tarafından saldırıya uğradığımda hala bir çocuk olduğum gerçeğini umursasaydı.

Öte yandan, davayı hazırlayan kimse umursamıyorsa, yeni *yasal vasım* umursamıyorsa... başkası neden umursasın ki? İlgiye layık olmadığım açık. Ben sadece kirliyim.

Ve kimsenin benim küçük kirli sırrımı bilmesine ihtiyacım yok.

Adrian'ın ihaneti herhangi bir fiziksel yaranın açabileceğinden daha derin bir yara açtı ve o tek hareketiyle saygımı ve güvenimi kaybetti. Kromozomum anılar karşısında inliyor, ama ben onları itiyorum, bunun yerine öfkeme sarılıyorum.

Öfke, böyle anlarda en iyi kalkandır.

"Adrian seni önemsiyor." Sözleri duygusal manipölasyondan başka bir şey değil ve neden hâlâ bunu anlayamayacak kadar aptal olduğumu düşündüğünü bilmiyorum.

Bu küçük oyunu altı yılı aşkın bir süredir oynuyoruz ve benim saf bir aptal olma zamanım geçti. Eskiden onların hilelerine ve sahte endişelerine kanardım.

Eskiden ikisinin de beni gerçekten önemseydiğine inanırdım.

Ama yasal vasım olmasına rağmen Adrian'ın bir numaralı önceliği tüm şekil değiştiren topluluğu. İmajını güçlendirmem dışında benimle ilgilenmiyor.

Her güvenlik vaadi beni tutsak etmenin ve parmağının altında tutmanın başka bir yolu oldu.

Dr. Jones'un bundan ne anladığını bilmiyorum ama rolünü en az onun kadar iyi oynuyor.

"Buna hâlâ inanıyor olsaydım eminim ikiniz için de daha kolay olurdu," diyerek doktoruma ters ters bakıyorum. Yumruklarımı sıkarken tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor, keskin acı beni o ana hapsediyor ve neden rol yapmaya devam etmem gerektiğini hatırlatıyor.

Bazen, kendimi özellikle kötü ve acınası hissettiğimde, artık rol yapmama gerek kalmayan bir dünya hayal ediyorum. Bana bakması için birine güvenebileceğim ve gerçekte ne kadar kırık olduğumu görmelerine izin verebileceğim bir dünya.

Ne olursa olsun kalmayı seçeceklerini.

Ama bu fantezi benim gibi pis biri için asla gerçekçi olmayacak.
am.

Chromius'um içimde kıvrılıyor, teselli arıyor ama ben hiçbir şey sunmuyorum. *I*

önerebileceğim bir şey yok.

Hoşumuza gitse de gitmese de bu işte birlikteyiz.

Hepsi bir adamın duygularımızı hiç dikkate almadan bizden bir seçim çalması yüzünden.

Dr Jones'tan gelen sessiz bir ciyaklamayla, önümdeki kuşa bakarken bariyerim daha da güçlü bir şekilde geri çekildi. Dr. Jones bir alkonost şekil değiştiricidir ve herkesin dikkatli olması gereken yaratıklardır. Fiziksel olarak çok güçlü değiller ama insan formlarında bile görmezden gelinmesi zor bir çekicilikleri var.

Alkonost şekil değiştirenlerin çok güçlü bir auraları vardır ve etraflarındakileri, çoğu zaman bunu yaptıklarının farkında bile olmadan, gerçeği söylemeye zorlayabilirler.

Bu onun psikiyatrist olmasını son derece çarpık hale getiriyor. Onun *benim psikiyatristim* olması.

Ama Adrian'ın beni kontrol etmesi için en çok güvenmem gereken kişinin en derin, en karanlık *gerçeklerimi* ona ifşa etmesinden daha iyi bir yol olabilir mi... ama en başta bunları benden zorla alması.

Ve ben, bir aptal gibi, ilk başta bu numaraya kandım. Onunla çalışmaya çalıştım, başıma gelenleri unutmaya çalıştım... Adrian'a güvenmeye çalıştım.

Ama gün geçtikçe güvenimi sarstı. Beni o adamların çoğundan daha çok kırdı.

Çünkü bazı erkeklerin çok az tanıdığım insanlar olduğu yerde, Adrian büyük sözler verdi ve bir kez bile yerine getirmeye niyeti olmadığı güvenlik beyanlarında bulundu.

Adrian Graves gibi adamlar için ben her zaman oynayabilecekleri bir piyon olacağım. Her zaman istismar edebilecekleri bir kurban olacağım.

Beni böyle gördüğünü anlamam biraz zaman aldı ama bir daha asla kurban olmayacağım, bu Adrian Graves'in düşmanım olması anlamına gelse bile.

Bir insan ancak egosu kontrol edildiği kadar güçlüdür ve Adrian Graves şimdiye kadar gördüğüm en büyük egoya sahip.

Bu onun çöküşü olacak.

Ve bunun için sabırsızlanıyorum.

"Maeve, benimle çalışmıyorsun," diye tekrarlıyor Dr. Jones ağır bir iç çekişle. "Bana gerçeği söylemeni istiyorum."

Sözlerindeki gücü, yaydığı sakinleştirici aurayı hissediyorum. Zihnimize yönelik saldırı girişimi onu kızdırdığı için kromiusum kılıyor.

Senden gerçeğini çekip almaya çalışırken sesindeki emri, karanlığı eskiden hiç hissetmezdim ama artık daha güçlüyüm. Kromius'um içimde huzursuzca kıpırdanıyor, manipülasyonu hissediyor ve zihnimizi bloke etmekte hızlı.

İçimdeki hayvan tam gücünde olmayabilir ve zihinsel olarak ne kadar berbat durumda olduğumuzdan nefret ediyor olabilir, ancak Dr. Jones'un aurası tarafından bastırılmayı reddeden şiddetli bir varlık.

O ve Adrian kromiusumun ne kadar zayıf olduğunu düşünürse düşünsün, biz Dr. Jones'tan daha güçlüyüz ve artık beni itaat etmeye zorlayamaz.

"Çok yorgunum," diyorum ona beni güvende tutan o alıştırmış monoton sesimle. "Korkuyorum."

"Neden bu kadar korkuyorsun?" diye soruyor, umursuyormuş gibi davranırken sesinde aynı güç seviyesini koruyor.

"Birinin bana tekrar zarar vermesinden korkuyorum." Soğuk, yeşil gözlerine bakıyorum, sözlerimi duyunca sevinçle parlayan gözlerini görmezden geliyorum.

"Birinin beni tekrar kurban yapacağından korkuyorum."

Titriyorum, sözlerim içimde derin bir noktaya çarpıyor. Gerçek korkularıyla yüzleşmekten daha kötü bir şey yok.

Sanırım erkekler hariç, çünkü herkes insanoğlundan korkmalı.

Başını sallıyor ve bunu not ediyor. "Dokunma korkunun bundan kaynaklandığını mı düşünüyorsun? Birinin seni ihlal edebileceği korkusu mu?"

Tecavüze uğramam fikri onu bu kadar heyecanlandırmak zorunda mı?

"Bana dokunmalarından nefret ediyorum," diyorum, daha önce paylaştığım bir gerçeği tekrarlayarak. "Tenimde bıraktığı histen nefret ediyorum."

Bir başka gerçekçi yanıt. Ona gerçeklerimizin çoğunu verdiğim için kendimden nefret ediyorum.

Ama onun gibi birine karşı en iyi savunma hikayemi basit ve öz tutmaktır. Tereddüt etmeyin, ayarlama yapmayın, sadece aynı doğru yalanları tekrar tekrar söyleyin.

O kadar egoist ki, karşısındaki hasarlı kızın kendisinden daha güçlü olduğunu hayal bile edemezdi ve benim mükemmel kurgulanmış yalanlarım sayesinde yıllardır hiçbir şeyden haberi olmadı.

Oyunculuk yeteneklerim için bir ödül kazanmalıyım.

"Biliyorum," diye sempati duyuyor ve keşke yumuşak sözlerinin üzerimde herhangi bir etkisi olsaydı diyorum. "Son zamanlarda panik atakların nasıl?"

Akıl sağlığımın harikalarına, anksiyeteye ve dokunma fobime dalıyoruz. Sürekli olarak yaşadığım flashback'leri soruyor ve TSSB'min son zamanlarda tetiklenmemiş olmasından duyduğu hayal kırıklığı, biri bana dokunduğunda olduğu kadar tüylerimi diken diken ediyor.

Vücudum yanıyor, adrenalin kalbimin atış hızıyla yarışıyor, sorularını elimden geldiğince iyi yanıtlarken, günün son sorusuna tam zamanında geldim.

"Kromius'un nasıl Maeve?" diye soruyor sertçe.

Bu her zaman *en sevdiği* sorudur ve genellikle en sona saklar. Bu seanslardan ya da umursuyormuş gibi yapmaktan ne anladığını bilmiyorum ama kromozomumla bir ilgisi olduğunu biliyorum. Onun takıntısı Adrian'ın ve üvey babamınkiyle yarışıyor.

Bunların nasıl sonuçlandığına bakılırsa, bunu düşünmek korkutucu bir şey.

Başımı eğiyorum, vermek istediğim ilk tepkiyi saklamak için dilimi ısırıyorum. Beni değerli kılan tek parçam nasıl oluyor da benim yarattığım bu ihmalkâr ortamda hayatta kalabiliyor?

Ona kromozomumun onun ölmesini istediğini, içimdeki hayvanın bu çıkarcı kaltağın kanının akmasını görmek için yanıp tutuştuğunu söyleyemem. Bu tehlikeli bir cevap olur.

Chromius'umun iyileşmemi ne kadar çok istediğini, içimdeki hayvanın yardım almam ve bizi bu kadar kötü incitmekten vazgeçirmem için ne kadar yalvarıp yakardığını paylaşmayı kesinlikle reddediyorum. Onun çaresizliğini sürekli hissedebiliyorum, asla geçmeyen sürekli bir sızı.

Eşimizi bulmamızı, onları ve sunabilecekleri korumayı kabul etmemizi nasıl da arzuluyor.

Ama her şeyden öte, en büyük gerçeği asla söylemeyeceğim.

Dokunmaktan korkuyorum. Ondan iğreniyorum. Tenime dokunan *herhangi bir şeyin* hissine dayanamıyorum.

Ama chromius'um bu bağlantıyla büyüyor. Chromius'um solup gidiyor, mücadele ediyor ve sadece *dokunmam* için çok çaresiz.

Yaşamak için buna ihtiyacı var ama kendimi tekrar buna zorlamaktansa ölmeyi tercih ederim.

Chromius'um ve ben berbat durumdayız ama bu *benim* yapabileceğim tek seçim ve uyanık olduğum sürece kimse bunu benden alamaz. Ölümümüzle sonuçlansa bile zihinsel huzurumu korumayı seçmek, yapmaktan mutlu olduğum bir seçim.

Dr. Jones'a güvendiğim zamanlarda ona kromozomumun izole edilmiş hissettirdiğini söylemiştim. O zamanlar ve hatta şimdi bile, dokunma eksikliği ve bağlantı eksikliği, onu çok kötü incitiyordu, acısını sürekli hissedebiliyordum. Bu küçük bir yorumdu ve Adrian'a bildirdi, o da bu fikrin peşinden gitti ve daha güçlü olmama yardımcı olacak birkaç strateji uyguladı.

Çünkü bir şekilde, biri bize dokunduktan sonra Kromius'umun ve benim daha güçlü hissettiğimizi biliyordu. Başıma gelenlerden sonra en güçlü halimde olmam iğrençti ama öyleydim.

Bu sırra bir daha asla ihanet etmeyeceğim.

Dr. Jones'a bana karşı kullanması için daha fazla mühimmat vermeyeceğim.

Öne doğru eğiliyor, gözleri kısılıyor, ama ben gözümü kırpmadan bakışlarını tutuyorum.

Onun kontrolü altında olduğuma inanmasını istiyorum.

Gerçeği görmesine izin veremem, meydan okumamı hissetmesine ya da öfkemi koklamasına izin veremem.

Bana bakmasını ve gücümü görmesini isteyebilirim... ama yapamam. Yapamam.

Henüz.

Şimdilik, beni tanıdığı gibi görmesine izin vermeliyim: kırık dökük bir kız.

Ona bakacak kimse yok.

Beni zayıf ve uysal olarak görmesi gerekiyor, yoksa geleceğimin ne olacağını bilmiyorum.

"Tükenmiş. Tükenmiş. Boş," diye mırıldanıyorum. Gözlerim yanmaya başladığında bir kez kırışıttırıyorum ama onunkilere odaklanmaya devam ediyorum.

Oyunu oynayacağım. Oyunu kazanacağım.

Ve yakında bir gün, ondan ve Adrian Graves'ten kurtulacağım.

MEvime girdiğim anda telefonum çalıyor, tiz sesi ürkütücü sessizlikte yankılanıyor. Adrian'ın tam da bu hareketi planladığından hiç şüphem yok. Koridordaki gölgeler sanki onlar da beni tedirgin etmek için komplo kuruyorlarmış gibi uzuyor.

Muhtemelen adamlarından biri evimi gözetliyordur ya da sırf beni daha fazla gözetleyebilmek için kameralarımı sağlayan güvenlik şirketini bile satın almıştır.

Bir an duraksıyorum, zil sesi yankılanırken elim telefonun üzerinde geziniyor. Bazen Adrian'ın verdiği sözleri gerçekten yerine getirmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum.

Eğer gerçekten benimle ve nasıl olduğumla ilgileniyorsa.

Çocukluğumun son gecesini kaybettikten sonra acı çekmeye devam etmek yerine *iyileşebilseydim* şimdi nasıl bir kadın olurum.

Chromius'um bu düşünceyle mızımızlanıyor, aramaya cevap verirken çabucak susturduğum hüzünlü bir ses. Onu görmezden gelmeyi tercih ediyorum ama ne olursa olsun buraya geleceğini biliyorum.

Terapi seanslarım artık ayda sadece bir kez, ancak onları takip ediyor ve bu seanslarda çok daha sinir bozucu oluyor, sadece Dr. Jones'a güvenmek yerine benim kelimelerimle cevaplar talep ediyor.

"Alo." Kapıyı arkamdan kilitlerken telefonu kulağıma tutuyorum ve yatak odama gitmek için doğruca merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

"Merhaba. Nasılsın? Terapi nasıldı?"

"Dr. Jones'un verdiği notlar artık yeterince iyi değil mi?" Alaycı bir tavırla soruyorum. Yatak odamın ışığını yakıyorum, soluk lavanta rengi estetik beni şimdiden sıcak ve rahat hissettiriyor.

Adrian'dan ve bu yerleşkeden nefret edebilirim, hatta bu eve sahip olmamı mümkün kıldığı için ona kızabilirim... ama evimi her şeyden çok seviyorum.

başka bir şey.

"Senin de bildiğin gibi Dr. Jones'tan not almıyorum Maeve." Sesi sinirli geliyor.

Ama bu yalanı bana kaç kez söylerse söylesin, gerçeği bildiğim gerçeğini değiştirmiyor. Onunla bir kez bile paylaşmadığım çok fazla mahrem detayı tekrarladı.

Ondan duymasaydı nasıl bilebilirdi?

"Madem öyle diyorsun. Her şey yolunda gitti. Her zamanki gibi en derin sırlarımı ona anlatmam için beni zorladı ve ben de oradan ayrıldım."

Kıyafetlerimi pijamalarla değiştiriyorum, o mızızlanırken hattın benim tarafını kapatıyorum. Çok yorgunum ve terapi seanslarımı bilerek akşam saatlerine alıyorum çünkü zihinsel bir yük oluşturuyorlar.

Ona hiçbir şey söylemesem bile, sorduğu sorular beynimi geçmişle ilgili travmaya sürüklüyor, sırf aptalca küçük bir nedenden dolayı.

Adrian derin bir iç çeker. "Sonia'nın seanslarında bu yetenekleri kullanmadığını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Bu onun korumak için yemin ettiği hasta davranış kurallarını ihlal eder. Sana değer veriyorum Maeve, sana yardım etmek istiyorum ama beni içeri almazsan bunu yapamam."

"Daha önce de konuştuğumuz gibi, birine değer vermek ve onu kontrol etmek iki farklı şeydir."

O inliyor ve ben omuz silkerek ince yorganımı geri çekip yatağa giriyorum. O beni *dürüst* olmaya ikna etmeye çalışırken telefon görüşmesi uzuyor.

Benim dürüstlüğüme hak etmediğini anlamıyor mu?

Her gün hayatta kalma mücadelesi verirken dürüst olmanın kolay olmadığını mı?

Onu telefondan çıkarmayı başardım ve gözlerimdeki yaşlarla uzanıp bir topun içine kıvrıldım. Odanın boşluğu üzerime çöküyor ve burnumu çekişlerim sessizlikte yankılanıyor. Benim adım Maeve Quinn ve bu benim ikinci şans hikâyem. Asıl soru şu: Travmamdan nasıl kurtulacağımı öğrenecek kadar güçlü olabilecek miyim, yoksa dünyadan saklanmaya devam edip bedelini kromiusumun ödemesine izin mi vereceğim?

MAEVE

"W "Bugün yeni biri işe başlıyor," diyor patronum güvenli sığınağımın kapısından. Sözleri, sahip olduğum kırılğan huzuru paramparça etti.

Adrian çalışmam gerektiği kuralını uygulamaya koymadan önce kendimi düzeltmek için neredeyse bir yılım vardı. Öylece oturup hayatımı boşa harcayamam ve çoğunlukla, sahip olduğum her işten nefret etmedim.

Bazıları benim için iyi oldu, beynimde koştururan düşüncelere ara vermeme sağladı, ta ki biri bunu mahvedene kadar.

İster boşluğa ihtiyacım olduğunu anlayamayan bir meslektaşım olsun.

Ya da tavrımı düzeltecek kişinin kendileri olduğunu düşünen bir patron.

Ama bu benim en sevdiğim iş oldu. Son sekiz aydır Mahkeme Arşivleri'nde çalışıyorum ve burada yaptığım işi gerçekten ama gerçekten çok sevdim. Çoğunlukla yalnız kalıyorum, çünkü bu alana erişimi olan çok az insan var ve ben çalışırken kimse çalışmıyor.

Belgeleri dikkatle tercüme ederken eski kağıt ve mürekkep kokusu yıpranmış sinirlerimi yatıştırıyor. Onları sistemde güncellemek benim işim ve anlaşmalar, müttefikler ve kaçış planları hakkında pek çok ilginç bilgi toplamama yardımcı oluyor. Bu en iyi iş ve benim için mükemmel bir yer.

Harika bir çalışan olduğum için Adrian'ı benden uzak tutuyor ve aynı zamanda beni onun meraklı gözlerinden ve zorba doğasından koruyor.

"Gerçekten mi Glenda?" Dönüp balık şekil değiştirene kaşlarımı kaldırarak soruyorum. *Teknik olarak* efsanevi bir şekil değiştirici olarak sınıflandırılıyor ama var olan en zayıf, en küçük ve en anlamsız yaratıklardan biri.

Tıpkı kişiliği gibi.

Ancak onun varlığı, burada bile, çok fazla gözetim olmadan, Tribünal'in eski iyi lideri için hala bir casus olduğunu sürekli hatırlatıyor.

Yüzünü çerçeveleyen kısa bir küt saç ve kaşlarına kadar uzanan uzun bir kakülü var. Saç diplerinde zaman zaman gördüğünüz kirli sarı yerine parlak sarıya boyanmış, ancak boyalı olsa bile benimkinden birkaç ton daha sarı.

Glenda vücuduna yapışan muhteşem bir gri etek giyiyor ama tabii ki bu benim aşırı bir anksiyete krizine neden olmadan asla giyemeyeceğim bir şey. *İç çekiyorum.*

Suluk mavi bluzu gözlerine uyuyor ve profesyonel kıyafeti, buraya ne kadar uymadığımı yüzüne vurmasının bir başka yolu.

Patronumla çok sınırlı bir etkileşimimiz var, ancak bunlar asla iyi değil. Tam bir pislik ve beni rahatsız etmekten çok hoşlanıyor. Glenda bana birçok kez burada çalışmamın tek sebebinin Adrian'ın zorlaması olduğunu söyledi.

Umurumda bile değil. Varlığım istenmediğinde en iyi şekilde gelişirim.

"Evet," dedi. Burnu da kibirli sesiyle aynı büyüklükte olsaydı takılıp düşecek. "Saat birde onu buraya getirip etrafı gezdirsem sorun olur mu?"

"Neden ona burayı gezdirmek istiyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Arşivler sadece çok sınırlı olmakla kalmıyor, aynı zamanda ben arşivlerin en gizli bölümünde çalışıyorum. Tüm dünyada sadece yedi kişinin benim yaptığım belgeleri görme izni var.

Ben bunların en önemlisiyim.

Yaşadığım efsanevi şekil değiştiren yerleşkesinden ne kadar nefret etsem de, kütüphane var olabilecek en iyi yerlerden biri. İnsanlar berbat, iklim sürekli çok sıcak ve bölgede bu kadar çok güçlü şekil değiştiren varken çok fazla enerji tüketiyor.

Ama kütüphane benim tüm bunlardan uzak, güvenli bir sığınağım. Ve kimsenin bunu mahvetmesini istemiyorum.

Ama bu adam kesinlikle ne yaptığımı bilecek ya da burada yaptığım işlerden herhangi birine dahil olacak yetkiye sahip değil, o halde kapıdan fazlasını görmesine izin vermenin ne anlamı var?

Glenda onu benimle tanıştırmak isterse, bu her ikisinin de zamanını daha da boşa harcamak olur çünkü etkileşime geçmektense onu ateşe vermeyi tercih ederim. Ona sadece kapıyı göstereceğim ve umarım kapıyı da parmaklarıyla kapatır. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

"Burada seninle birlikte çalışacak Maeve," Glenda kelimeleri yavaşça söylüyor ve sanki ben aptalmışım gibi vurguluyor.

Bir kahkaha patlatıyorum ama içi boş geliyor. Bu alanı paylaşma düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

Ona sırtarak gözümünden bir damla yaş akıtıyorum. "Ha, iyiydi."

Ama o benimle birlikte gülmüyor. Bunun yerine, sahte dudakları birbirine sıkıca bastırıyor, görünümün ekşiliğiyle berbat bir botoks işi gibi görünüyor.

"Oh, tamam, o zaman bırakıyorum," diyorum ayılarak. Hemen yaptığım işi bırakıp ayağa kalkıyorum.

Son sekiz aydır sığınağım olan odaya bakarken kalbim sızlıyor. Bu kararın verdiği acıyla bacaklarım titriyor, ellerim iki yanımda titriyor.

Sırıyorum.

Bu boktan yerde çalışmayı siktir et. Onsuz daha iyiyim.

Bunu sadece *mecbur olduğum* için yapıyorum, bu yüzden gerçekten burnumun derisi değil. Kütüphaneyi sevmiyorum bile.

Chromius'um yalan söyleme girişimlerimden, kendimi ikna etmeye çalıştığım umutsuz yoldan sızlanıyor. Ama onu görmezden geliyorum. Diğer her şey gibi buradan da devam edeceğiz ve acımız azalacak.

Adrian benden bir şey daha aldığı için siktir olup gidebilir. Başka bir diktatör davranışıyla yaptığı tek şeyin, ondan nefret etmem için bana bir neden daha vermek olduğunun farkında değil mi?

Yasal vasimin de bildiği gibi buradan gelecek paraya ihtiyacım yok, ancak kromozomuma yardımcı olmak amacıyla beni kısa süreli sosyalleşmeye katlanmaya zorladı.

Gag.

Sosyal yönü olmadan kesinlikle yapabilirim ve kromusum da öyle. Sadece denizde kamufle olma yeteneğine sahip, zavallı uyuklayan minnow Glenda ile hiçbir şey yapmak istemiyor.

Sanki herhangi biri ya da bir şey bir şekil değiştireni yermiş gibi.

Ancak Adrian mantık dinlemiyor ve burada yaptığım işten gerçekten mutlu olduğumda oyunu oynamak daha kolay oluyor. Bundan zevk alıyorum. Zihnimi meşgul ediyor ve dışarıdaki dünyayı öğrenmeme yardımcı oluyor.

Çocukluğumda yaşadığım korunaklı hayat ve son derece kafesli yetişkinliğim arasında, çok sınırlı gerçek dünya bilgisine sahibim ve bu yerleşkeden kaçmak *yaşamama* izin verecek.

"Maeve," diyor, sessizce bana yalvararak. "İstifa edemezsin. Bu seni cezalandırmak için yaptığım bir şey değil... Bu yeni çalışan doğrudan Seçilmişler Mahkemesi'nin başkanından gelen bir emir. Notu almadın mı?"

"Yapmadım," diyorum ona ters ters bakarak.

Eğer söyledikleri doğruysa, bu onun hatası değil. Ama kimin olduğunu açıkça belirtti.

Ama ne yazık ki buradaki tek kişi o, bu yüzden benim ire.

Özellikle de yeni adamla ilgili e-posta zincirinde beni unuttuğundan beri. Sırf bunu bana söyleyip yüzüme vurmak için. İnsanları şaşırtmayı ve onlara inat etmeyi gerçekten seviyor çünkü o zehirli bir inek.

"Ama beni burada zorla tutamazsınız, o yüzden gideceğim," diyorum ve sanki bu onun için büyük bir rahatsızlıkmış gibi iç çekiyor.

Giderken midemin sıkışmasını ve kalbimin çarpmasını görmezden geliyorum çünkü onun gibi birinin üzerimde güç sahibi olmasına izin vermeyi reddediyorum.

"En azından bir gün daha dayanabilir misin?" diye soruyor, bileğindeki saate bakarak. "Bunu Mahkeme'ye bildirmek zorunda kalmak istemiyorum ama başımın belaya girmesini engelleyecekse bildiririm."

"Peki," diye tıslıyorum çünkü Adrian'a bunu benim için yapmasına izin vermektense gidip kendisini becermesini söylemeyi tercih ederim.

Yasal vasimin Glenda ile ortak bir yönü var; ikisi de burunlarını ait olmadıkları yerlere sokuyorlar. Adrian bugün ne kadar meşgul işi varsa iptal edip gelip günümü mahvetmekten başka bir şey istemez.

Beni utandırmak ve kendimi var olmuş en büyük rahatsızlık gibi hissettirmek için elinden geleni yapardı. Keşke bu yükün ağırlığını hissedebilseydim ama hissetmiyorum. Tek hissettiğim nefret ve öfke.

Yasal olarak onun sorumluluğunda olabilirim ama bunun tek nedeni kendini kral olarak görmesi ve bunu gerçekleştirmiş olması. Eğer beni rahat bıraksaydı, o zaman altın gibi olurdum.

Glenda başını sallıyor, sanki bu iyi bir sohbetmiş gibi bana olabildiğince sıcak bir gülümseme veriyor. "Saat 1'de görüşürüz."

Ve böylece arkamı dönüp masaya oturarak bu aptal belgeyi sistemimize aktarmaya devam ediyorum. Mahkeme ile Atticus Phoenix adında biri arasında ana hatları çizilen bir antlaşma, gülünç derecede uzun, ancak halkımızın kendisine yardım için ulaşması söz konusu olduğunda ona çok fazla yetki ve güç veriyor.

Çok fazla olasılığı kapsıyor ve elbette, ana hatlarıyla belirtilmiş ve sistemlerimize kolayca eklenmiş olması yararlı olsa da, endişem kaynakken gerçekten tadını çıkaramayacağım bir şey.

Yine de zaman su gibi akıyor ve neredeyse üç saat geçmesine rağmen, sanki gözümü kırpmışım ve Glenda çok büyük bir varlığa sahip bir adamla geri dönmüş gibi görünüyor.

Erkeklerden nefret ediyorum.

Bu özellikle nefret uyandırıcı çünkü çok geniş, etkileyici, bebek mavisi gözleri var. Yine de tırnaklarımla vurup onu kalıcı olarak kör edebileceğim kadar büyükler.

Bilirsin, eğer bir şey denerse.

Neredeyse insanlardan nefret ettiğim kadar dokunmaktan da nefret ederim, ancak bir tecavüzcüyü kör etmek, beynim altımızdaki birine dokunma eylemini protesto etse bile, uykularımı kaçırarak bir şey olmazdı.

"Maeve, bu-" Glenda başlıyor ve sesi, hoş görünmeye çalışırken kullandığı o sahte tonda. Sanki onun hain enerjisinin kokusunu bir mil öteden alamıyormuşuz gibi, mide bulandırıcı derecede tatlı ve şekerli.

"Dostum," diye sözünü kesiyor adam, geniş gözleri huşu ve belirsizlik karışımıyla dolu. İngiliz aksanı kusursuz, sesi derin ve yankılı, getirdiği kaosla tam bir tezat oluşturuyor. Göğsüm sıkışıyor ve avuçlarımda soğuk bir terin oluştuğunu hissediyorum.

Dünyanın geri kalanının aksine, burada yerleşkede gerçekten fark edilebilir bir aksanımız yok. İngiliz mirasından gelen konuşma dilini hala kullanıyorum ama aksanım kayboldu. Buradaki insanların büyük çoğunluğu nesillerdir burada yaşıyor ve yaşamayanlar da aksanlarını hızla kaybediyor.

Okuduğum metinlere bakılırsa bu bir tür koruma varlığı. İlginç, ama yine de karşımdaki kibirli adam-çocukla kıyaslandığında her şey ilginç.

Beni eşi olarak ilan etmenin işe yarayacağını düşünüyorsa çok aptal.

Ondan nefret ediyorum.

Gözlerimi deviriyorum, değerini ölçmeye çalışmak için ona yukarıdan aşağıya değerlendirci bir bakışla bakıyorum ve hemen ardından onu kovuyorum. Chromius'umun ilgisini çekti ama sanırım adamın kendisinden çok eş iddiası ilgisini çekti.

Dağınık ve dağınık görünen siyah kıvrık saçları var ve kıyafetleri paradan geldiğini haykırıyor. Zayıf, biraz kaslı bir fiziği var ama iç çamaşırlarımı yakmıyor, yani açıkça bir yalancı.

İçimden yayılan öfkeye rağmen sakın kalmaya çalışarak sırtıyıyorum. "İyi denemeydi."

"Siz ikiniz arkadaş mısınız?" Glenda soruyor, sesi gizlenmemiş bir mizahla damlıyor.

Görünüşe göre dedikodu yapmak için sahte sıcaklığını bir kenara bırakıyor. Gerçek kişiliği ortaya çıkmadan önce bu çok uzun sürmedi.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak, ellerim bu düşünceyle kenetleniyor. "Sadece erkeklerden hoşlanmıyorum değil, aynı zamanda-"

"Kadınlardan mı hoşlanıyorsun?" diye araya giriyor adam, gözleri daha da büyüyor. "Ama benim bir sikim var."

Kendime rağmen homurdanıyorum. Bilgisizliği neredeyse eğlenceli. "Aletin seninle ilgili en sevmediğim şey ve senden zaten hoşlanmıyorum. *Hem de çok.*"

"Anlıyorum," diyor, belli ki hiçbir şey görmediği halde.

"Bu Maeve," diyor Glenda, ikimize de açık bir merakla bakarak. "Maeve, bu Julian Graves."

Sanki biri üzerime bir kova buz gibi su dökmüş de içimdeki her şey durulmuş gibi. Kendimi sakinleştirmek için yumruklarımı sıkıyorum, tırnaklarım avuç içlerime batıyor.

Boğazım yanıyor ama Adrian'ın yavrularının önünde soğukkanlılığımı kaybetmeyi reddediyorum.

"Tabii ki öyle." İçimi çekiyorum ve ona daha fazla bakmak zorunda kalmamak için sandalyemde geri dönüyorum. Hasta olmak istiyorum.

Bunu daha fazla yapamam. Görüşüm bulanıklaşıyor, nefes alışım hızlanıyor ve alnımda soğuk bir ter oluşuyor. Küçük bir nefes alıyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama panik atak beni sıkıca kavırıyor.

O lanet adam muhtemelen sırf bana inat olsun diye yavrularını bu işe bulaştırdı.

Adamın kokusu, bunun bir oyun olduğuna inanmam için en belirgin sebep. Eski kağıt, nane ve biraz da meşe. Bütün günümü bir kütüphanede geçirdiğim ve en sevdiğim çay nane olduğu için eski kağıt kokusunu seveceğimi tahmin etmek zor değil.

Sırf beni kandırmak için bu kadar alçalmaları tahmin edilebilir ve utanç verici.

Adrian her zaman başımın belası olmuştur ama asla aptal olduğunu düşünmedim.

"Ne? Adım da mı seni rahatsız ediyor şimdi?" Julian sanki tüm bunlar onun için bir şakaymış gibi eğlenmiş bir sesle soruyor.

Koltuğumda dönüyorum, kollarımı kolçaklara dayıyorum, kendimi topraklamaya çalışıyorum. Julian'ın varlığı yalnızlığımı ihlal ediyor, *benim* yaptığım tek şeye zorla giriyor.

Şimdi ona bakınca Adrian'la aralarındaki benzerlikleri görmek çok kolay. Uzun zamandır kâbuslarıma giren ortak sırtışıları.

Çok sinir bozucu ama ondan nefret etmeyi kolaylaştırdığı kesin.

"Senin..." Adrian'la olan bağlantısını anlamaya çalışıyorum. "Babası mı? Amca? Büyükbaba?"

Şu anki eşinden çocuğu olmadığını biliyorum ama dışarıda bir piçinin olması eğlenceli olurdu. Benim için, muhtemelen onun ya da onun için değil.

Julian kollarını göğsünde kavuşturarak, "Sanırım amcamı kastediyorsun," diye mırıldanıyor. Yüzündeki somurtma, kokusundaki hüznle birleşince yüzümde bir gülümseme belirliyor. Her şeyin kendisi olmadığını fark eden küçük bir çocuk gibi davranıyor.

Alçakgönüllü olmalı.

"Yapmalıyım," diyorum omuz silkerek, sanki benim için çok az şey ifade ediyormuş gibi. "O benim için bir diken ve ondan senden nefret ettiğimden biraz daha fazla nefret ediyorum."

"En azından en nefret edilenler listesinin başında değilim," diyor ve elini uzatarak bir adım öne çıkıyor. İstenmeyen anılar bilincime zorla girmeye çalışırken kromiusum zihnimde tıslıyor.

Elini sıkmak için hiçbir hamle yapmadığımda bana aptalmışım gibi bakıyor ve sinir bozucu derecede mükemmel kaşları kalkıyor. Dokunmanın asla karşılayamayacağım bir para birimi olduğunu anlamıyor.

"Dokunmuyorum," diyorum omuz silkerek. Kaşlarını çatıyor, alnında kırışıklıklar belirliyor. "Ne var? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Erkeklerle dokunmuyor musun? Yoksa kimseye dokunmuyor musun?" Sesinin tonu yükseliyor.

"Bunu hak etmeyen erkeklerin sorularına cevap vermem," diye cevap veriyorum, Glenda'ya bakmak için ondan uzaklaşıyorum. "Şimdi, onu buraya getirdin, beni ve odanın neye benzediğini görmesi gerekiyor, bu yüzden şimdi istediğin zaman gidebilirsin."

İkisinden de kurtulmak için elimden geleni yaparken gözlerim doluyor, boğazım yanıyor. Bu etkileşimin bitmesine ihtiyacım var. Nefes almaya ihtiyacım var, insanların bana bakmayı kesmesine ihtiyacım var ve dürüst olmak gerekirse ağlamaya ihtiyacım var.

Adrian neden sadece bu şeyi almama izin vermiyor? O bencil bir pislik ve ondan nefret etmek yeterli değil.

"Bugün başlıyorum," diyor Julian ve Glenda ona bakakalıyor çünkü belli ki plan bu değildi. Gözlerini anlamlı bir hareketle bana dikeyyor ve kromiusum zihnimde sızlanıyor.

Neden sızlandığını bilmiyorum ama öğrenecek kadar da umurumda değil. Üstünlüğü ele geçirmesine izin vermeyi reddediyorum, bu yüzden ayağa kalkıyorum.

Glenda'nın gözleri bu şovu izlemeye devam ederken neşeyle parlıyor, ancak Julian'ın bebek mavisi gözleri hareketlerimi anladıkça daralıyor.

"Şey, bu oda iki kişi için çok küçük, bu yüzden ben yoluma gideceğim ve o da kendi başına başlayabilir," diyorum kalbim tamamen paramparça olurken sıkı bir gülümsemeyle. "Sonuçta ikimizin de aynı anda çalışmasına gerek yok, değil mi Glenda?"

Ses tonum, sakın kalmaya çalışarak ona attığım ölümcül bakış kadar sivri.

İç çekiyor, içindeki mizahın bir kısmı kayboluyor. "Adrian'la konuşmam gerekecek-"

"Merak etme," diyorum acı acı. "Beni tam olarak nerede bulacağını biliyor ve aradığın anda geleceğinden hiç şüphem yok."

Aşırı kontrolcü bir pislik gibi, yasal vasım evimin yasal sahibi ve bu yüzden onu dışarıda bırakmak için elimden geleni yapsam da, yine de kapımı çalacaktır.

Neden hala benimle bağlantı kurmaya çalıştığını bilmiyorum ama neyse ki bunu yapan tek kişi o. Diğer herkesi kendimden uzaklaştırdım ya da daha dürüst olmak gerekirse, ne kadar zarar gördüğümü gördükleri anda gittiler.

Maeve Quinn olarak yaşamak yalnız bir hayat.

Ama umurumda değil çünkü birinin bana zarar verecek kadar yaklaşmasına izin vermekten iyidir. Sizi en çok koruması gereken insanlarla aynı şeyleri yaşadım.

Öz babam öldü - görünüşe göre onu ben öldürdüğüm için üzülmenin - ve annemle üvey babam bana yaptıklarından sonra bir daha güneşi görme şansları olmayacak şekilde hapsedildiler.

Hapse atılmayan geniş ailemiz, sanki her şey benim suçummuş gibi, her şey olur olmaz bana sırtını döndü. Bu, on yedi yaşındayken kaderime karar verebilmeleri için Seçilmişler Mahkemesi'ne teslim edilmem anlamına geliyordu.

Ve efsanevi bir yaratık olarak, bu kaderin ne olacağı çok açıktı ol.

Ama tabii ki, sadece bir chromius olmak için değil, aynı zamanda ama türümün son örneği olmak. Ben çok şanslı bir kıyım.

Adrian benim durumumdaki karmaşadan geri adım atmadı ve kendisini yasal vasım olarak atadıktan sonra beni düzeltmeye ve şekillendirmeye çalışmaya başladı. Başlarda buna izin verdim, travmamdan dolayı karşı koyamayacak kadar uyuşmuştum.

Hemen mirasımı almaya koyuldu -zengin olmak güzel, her ne kadar zavallı küçük zengin kız klişesine uysam da- bir yandan da bana zarar veren herkesi ve sürümde suç işleyenleri kovuşturmak için orada olduğumdan emin oldu.

Adrian'ın Dr. Jones'la beni zorladığı terapinin iyileşmeme, hazırlanmama yardımcı olması gerekiyordu. Ama onun gerçekten önemseddiği tek şey zihinsel olarak onu utandırmayacak kadar iyi olup olmadığımdı. Her seans bir performans, her hata da bir başarısızlık gibi geliyordu.

Terapi beni istediği gibi düzeltmeyince, beni kendi küçük berbat toplumunun üretken bir üyesi haline getirmeye başladı. Burada sayısız iş kaybettim çünkü insanlar sınırlar denen şeyi anlamıyor ve ben de arkama yaslanıp üzerime gelinmesine izin vermeyeceğim.

Yine mi?

Ama Adrian hâlâ burada, hâlâ zorla içeri giriyor, hâlâ şart üstüne şart ekliyor ve her hareketimi kontrol etmeye devam ediyor.

Bu da onu kendimden uzaklaştırmak için daha çok çabalamama neden oluyor. Özgür olmayı istemek çok mu fazla?

Yalancı Glenda'ya fısıldıyor: "Yüzündeki o ifade ne için?" Gözleri vahşi bir hayvanı izler gibi bana dikilmiş.

Görünüşünü çok beğendim. Korkuyor.

Keşke serbest bırakabileceğim bir hayvanım olsaydı, mesajın çok daha kalıcı olmasını sağlayabilirdim.

"Bunu çok yapar. Görmezden gel. O biraz küçük," diyor Glenda ve cümlesini *deli* kelimesini söyleyerek bitirmek yerine başını eğip işaret parmağını şakağında gezdirerek gülüyor.

Hakkını yemeyelim, Julian onunla birlikte gülmüyor. Yine de ona karşı bir başka olumsuz işaret olarak, ona hırlıyor ve "Benim önümde eşime hakaret etme" diyor.

Bu beni sessizliğimden koparıyor ve ayağımı yere bir kez vurarak dikkatini çekiyorum. Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve umarım ne kadar ciddi olduğumu görebiliyordur. "Eğer savunulmak isteseydim, kendimi savunurdum. Benim sözcüm gibi davranmayı kendine görev edinme."

Başını sallıyor, çenesi gergin, ama onun küçük hassas duygularını incitip incitmediğim umurunda değil. Buraya sadece ve sadece tek bir şey için geldi.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Başka bir erkek sorun olmadığını söylediği için bana dokunabileceğini düşünen pek çok erkek oldu.

Ama bu benim bedenim ve ona ne yapılacağı konusunda başka *hiç* kimsenin söz hakkı olmayacağına yemin ettim.

Adrian'ın *bu kadar* alçalacağını hiç düşünmemiştim. Adamlarından birinin bana dokunmasına pasif bir şekilde izin verdi ve sonuçlarından kaçtı çünkü *açıkça görülüyor* ki aşırı tepki veren bendim.

Çünkü elbette on sekiz yaşında bir kızın yetişkin bir erkeğe bana dokunmamasını ve ilgilenmediğimi söylemesi *teknik olarak* bir hayır değildir, bu yüzden buna izin verilebilir.

Adrian'ın tüm güvenlik vaatlerine ve bu güvenli yerleşkede kimsenin böyle bir sınırı aşmayacağına dair güvencelerine rağmen bunun olmasına izin vereceğini ve beni suçlayacağını hiç düşünmemiştim.

Ama o yaptı.

Onun adına karşı başka bir işaret olmalıydı, ama değildi. *Benimkine karşı bir işaretti.*

"İşimin tadını çıkar, tatlı çocuk. Gelip benden çalmasaydın seni eğitirdim." Rengi soluyor ve gözleri pembeleşiyor. Sanki içinde ne tür bir efsane sakladığı ya da sözlerimin o korkunç canavarı nasıl hissettirdiği umurumdaymış gibi.

"Sonra görüşürüz," diye yalan söyledim.

Sonra ikisinin de etrafından dolanıyorum, tek bir parçalarına bile dokunmamaya dikkat ediyorum ve geri dönmem için yaptıkları çağrılar duymazdan gelerek kapıdan çıkıyorum.

Orada çalışmaya devam etmem için bana sunabilecekleri *hiçbir şey yok*. Ve dürüst olmak gerekirse, bu küçük gösteriden sonra Adrian'ın efsanevi yerleşkede kalmam için bana sunabileceği çok az şey var.

MAEVE

L Kütüphaneden çıkarken birinin beni izlediğini hissediyorum. Öfkem kaynıyor, gözlerim dökülmemiş gözyaşlarımın ağırlığıyla yanıyor ve Adrian'ın beni izlediği her kimse ve hemen şimdi benimle iletişime geçin.

Tüm bu acıyı bir başkasının üzerine boşaltmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

Chromius'um sızlanıyor ve bu ses beni rahatsız ediyor. Bu sesi çok sık çıkarıyor ve onun bir güç kaynağı olduğu günleri özleyorum. Şimdi, onun ağlamaları ne kadar kırılmış olduğumuzu hatırlatıyor.

"Bunu bize neden yapıyorsun?" Ona fısıldıyorum, acılarımız birleşiyor. Benden ne yapmamı bekliyor? Bizi düzeltemem, bu acıyı düzeltemem.

Ve dürüst olmak gerekirse, düzeltilmeyi hak etmiyoruz.

Kafenin kapısını çekip açıyorum ve Daisy'yi tezgâhın arkasında görüyorum. Ailesi kafenin sahibi ve ben burada olduğumdan beri o da burada çalışıyor. Sanırım şu anda Tribüna'l'de staj yapıyor ya da belki de ulaşım departmanında yarı zamanlı olarak çalışıyor.

Yaklaştığımda bana hemen gülümsüyor, ama ben onun için sahte bir gülümseme yapmaya zahmet etmiyorum. İkimiz için de yeterince neşeli.

"Selam Maeve," diyor Daisy, sesi parlak ve neşeli, üzerimde dolaşan kara bulutlarla tam bir tezat oluşturuyor. Onun bu kadar neşeli olmasını kıskanıyorum ama bundan daha fazlası var: Onun için korkuyorum.

Sanki bu dünyanın dehşeti henüz ruhunu lekelemeyi başaramamış, sanki şimdilik özgür kalmış gibi. Bu, günlerinin yaklaştığı anlamına geliyor. Bu onun olacak.

ve onu koruyacak biri olması için dua ediyorum.

Güçlü kahve kokusu şekil değiştirenlerin kokularını bastırıyor. Etrafımda kimlerin olduğunu tanımlayamıyorum. Ama enerjilerini hissediyorum. Güçlü. Güçlü. Efsanevi.

Bu his tüylerimi diken diken ediyor ve kromiusum özlemle haykırıyor. Keşke dursa. Biz asla onlardan biri olmayacağız.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, tezgâhın önünde duruyorum.

Parlak sarı tişörtü ve saçlarına ördüğü papatyalar onu bir kafe tezgahının arkasına değil de bir yaz çayırına aitmiş gibi gösteriyor.

"Bugün gerçekten çok hoş görünüyorsun," diyorum, sesim daha yumuşak, samimiyetimi duymasını umuyorum.

Chromius'umun çılgınlıkları Daisy'nin denizkızından yayılan sıcaklık hissiyle kesildi.

Daisy bana ne kadar yardımcı olduğunu asla anlayamayacak, ama ondan gelen her olumlu ilgi benim chromius'uma enerji veriyor.

Muhtemelen empati yetenekleridir.

Ya da çok yalnız olduğumuz gerçeği, basit ve gerçek bir gülümseme günümüzü güzelleştirir.

Daisy'nin soluk ela gözleri sevinçle parlıyor. "Teşekkür ederim Maeve. Şimdi, bugün senin için ne getirebilirim?"

"Nane çayı lütfen."

Daisy başını sallıyor, parmakları kasanın üzerinde hızla hareket ediyor, sırtışı hâlâ yerinde.

"Hemen geliyor!" diye cıvıldıyor. Parayı uzatıp tezgâhın ucuna çekiliyorum, bu kalabalık kafede yalnızlık arıyorum. Bugün burada kimseyi tanımlıyorum ama hiçbirinden hoşlanmadığımı biliyorum.

Kafe kalabalık ama herkes beni görmezden geliyor, yan gözle bile bakmıyor. Böylesi daha iyi. *Daha güvenli.*

Yerleşkede hoşuma giden şeylerden biri de bu - çok az kişi beni önemsiyor ve yalnız kalıyorum. Hiçbir yere davet edilmiyorum, kimse küçük bir konuşma yapmaya çalışmıyor ve çoğu zaman insanlar göz teması bile kurmuyor. Eskiden hiç böyle olmazdı ama her reddedilişte, beni yalnız bırakmaları için her yalvarışında insanlar beni dinlemeye başladı.

Keşke Adrian halkını takip edip beni rahat bıraksa, o zaman gerçekten arzuladığım hayatı yaşayabilirim. *Ama o asla yapmayacak.*

Buraya getirildiğim andan itibaren onun oldum. Onun kırık Chromius'unu onarmak ve şekil değiştiren türü için görevini yapmaya başlamasını sağlamak için.

Chromius'um zihnimde ağlarken irkiliyorum, ellerim titriyor ve elbisemin altını tutuyorum. Gözlerimi kapatıyorum, üçe kadar sayıyorum ve içimdeki hayvanla arama yapabileceğim en kalın duvarı örüyorum.

Böylesine yalnız bir hayat yaşamaktan duyduğu acı, taşıması gereken kendi yüküdür. Hayatta kalmak istiyorsam bunun ağırlığını paylaşamam.

Daisy bana dumanı tüten bir fincan nane çayı uzatıyor, gülümsemesi hiç bozulmuyor.

Bir sonraki müşteriye dönmeden önce "İyi günler Maeve!" diyor.

Küçük bir baş sallama hareketi ve "Sen de," demeyi başardıktan sonra topuklarımın üzerinde dönüyorum ve başka kimseyle etkileşime girmeden doğruca eve gidiyorum. Bu büyük bir rahatlama. Glenda'nın beni çoktan kudretli Adrian Graves'e ispiyonladığından hiç şüphem yok ve şu anda onun saçmalıklarıyla uğraşamam.

Önce bir plana ihtiyacım var.

Şu yeğeninden kurtulmak için bir koz... ya da daha iyisi... sonunda buradan ayrılmak için bir plan. Adrian, sonunda buradan kaçmak için ihtiyacım olan şeyi bana verdiğini anlamıyor.

Onun kurallarından ve kontrolünden kaçabilirim. Onun ihmalinden ve beni manipüle etmeye yönelik acınası girişimlerinden kaçabilirim. Ayrılabilir ve hayatımı istediğim gibi yaşayabilirim.

Hepsi Adrian ve onun beni bir daha *asla* içinde olmayacağıma dair kendime söz verdiğim bir pozisyona zorlamak için yaptığı aptalca girişim yüzünden.

Bir eş istemiyorum. Bir eş *ihtiyacım* yok. Ve Adrian beni bu şekilde kontrol etmeye çalışmaması gerektiğini herkesten daha iyi bilmeli.

Ruhum parçalandı.

Kirli.

Yok edildi.

Kırılmış.

Artık onun hiçbir oyununu oynamayacağım. Biraz özgürlük bulmamın zamanı geldi.

Ön kapıyı kullanmak yerine evimin bahçesinden geçiyorum ve kimsenin topraklarıma girmediğini görmek beni mutlu ediyor. Ev her zamanki gibi sessiz ve soğuk; arka kapıyı arkamdan kapatırken rahatlıyorum.

Adrian'ın sürpriz bir ziyaret yapıp beni habersiz yakalaması riskini göze alamam, bu yüzden evin alarmını sıfırladım ve bahçedeki güvenlik ışıklarının zamanlayıcıda olduğundan emin oldum.

"Siktir git Adrian," diye mırıldanıyorum kendi kendime, evimin ondan tamamen korunduğundan emin olarak.

Mutfağıma girdiğimde ışıkları açıyorum, çünkü bu oda her zaman en karanlık odalardan biridir. Lavabonun hemen üzerinde sadece küçük bir pencere var, o da uzun, alacalı yapraklarıyla loş ışıklı alana hafif gölgeler düşüren yılan bitkim tarafından kapatılmış.

Postamı almak için hareket etmeden önce geçit ışıklarını ve oturma odasını açıyorum. Küçük bir mektup ve broşür yığını var ve bunların çoğunlukla umurumda olmayan şeyler olacağını biliyorum.

El ilanlarının hepsi kontrol edilmeden çöpe gidiyor. Topluluk günleri ya da grup toplantıları pek umurumda değil ve keşke bu tür şeylerin dağıtılmasını engelleyebilseydim. Kimse beni gerçekten orada istemiyor.

Mektuplarımdan ikisi banka hesap özeti, biri Adrian'dan üvey babamın kaldığı hapishaneden gelen bir mektuba daha el koyduğunu bildiren bir not ve dördüncüsü de iade adresi olmayan kişiselleştirilmiş bir zarf.

İlginç. Chromius'um dikkat kesiliyor, aramızdaki zihinsel duvar artık ortadan kalkmış durumda ve zarfı kokluyorum. Postamı teslim eden Griffin şekil değiştiricinin kokusundan başka bir koku yok, ki bu biraz alışılmadık bir durum. Banka hesap özetlerime bile başka kokular sinmiş.

Yazı oldukça güzel, her ne kadar koyu kırmızı beyaz zarfın üzerinde çok sert dursa da, yazıyı hiç tanıyamadım. Bu daha önce karşılaştığım biri değil ve bu garip.

Kromiyumum tıslıyor, ses zihnimde yankılanıyor, midem kurşuna dönüyor. Pul olup olmadığını kontrol etmek için mektubu ters çevirirken ellerim titriyor.

Orada bir tane yok, yani şahsen teslim edilmiş.

Öfke kromozomumu dolduruyor, doğuştan gelen bizi koruma ihtiyacı hislerimi bastırıyor ama bu beni güvende hissettirmek yerine daha da panikletiyor.

Çünkü o korkmamız gerektiğini düşünüyorsa, korkarız.

Mektup açacağını elime alıyorum ve titrememi yatıştırıp zarfı düzgün bir şekilde açana kadar birkaç deneme yapıyorum. Zarfın üzerindeki koyu kırmızının aksine, kâğıdın üzerindeki yazı parlak kırmızı ve tuhaf bir kokusu var. Güçlü ama tuhaf.

Tıpkı dışı gibi, senaryosu da zarif ve güzel. İçeriğinin bu kadar psikopat olması utanç verici.

Benim güzel küçük dostum,
Farkında olmayabilirsin ama bir süredir seni izliyorum. Yaptığın her hareketi ben izliyorum.
Kader beni senin ebedi gölgen ilan etti ve benim görevim seni güvende tutmak.

Sen iyi bir kız oldun, küçük dostum, çok iyi bir kız.

Yalnızlığın kulaklarıma tatlı bir müzik gibi geliyor, kimsenin sana dokunmasına izin vermemen içimde zapt edilmesi zor bir tahrik uyandırıyor ve biliyorum ki bunun nedeni aramızdaki bağı senin de hissetmen.

Senin içindeki saflığı gerçekten anlayan tek kişi benim, senin olduğun tanrıçayı takdir edebilecek tek kişi benim.

Seni benim olarak kabul edeceğim, seni sonsuza dek eşim olarak işaretleyeceğim günü özlemle bekliyorum.

Sadece önce sevgine layık olduğumu kanıtlamam gerek. Ve kanıtlayacağım, dostum, söz veriyorum.

Bugün seni o göz alıcı, canlı pembe elbisenin içinde gördüğümde içimi bir kıskançlık duygusunun kaplamasına engel olamadım. Başka bir adama bahsettiğin o gülümseme damarlarımda bir öfke dalgası yarattı.

Bu beni incitti

Maeve. Sen beni incittin.

Ama sonra hatalı olanın sen olmadığını fark ettim. Benim mükemmel küçük dostum beni asla kasten bu şekilde incitmezdi.

Başardı.

O melez bana ait olana göz dikmeye cüret etti, dikkatinizin bir kısmını çalmaya cüret etti ve bunun için ağır bir bedel ödedi.

Elimde değildi, küçük dostum. Anlıyorsun, değil mi?

Seni çağırdı, gözlerine ve gülüşüne sahip olmak onun hakkıymış gibi davrandı ama ben hakkım olanı kimsenin kirletmesine izin vermeyeceğim.

Ona zarar vermeliydim, küçük dostum. Ona bunu ödetmek zorundaydım.

Yolunuzdan çekildi, varoluştan silindi ve bir daha asla

görmeyecek. Telaşlanma, küçük dostum.

Onu gör.

Onun anlamasını sağlamalıydım. Hepsinin anlamasını sağlamalıydım. O değersiz bir itti, ama öldüğünde herkese sizin onların olmadığını sert bir şekilde hatırlatacak.

Sen bir tanrıçasın dostum, saf mükemmelliğin bir eserisin ve etrafını saran değersiz insanlar seninle aynı havayı solumayı bile hak etmiyorlar.

İçiniz rahat olsun, o sonsuza dek gitti ve bir daha asla sokaklara musallat olan ve saflığınızı çalan iğrenç haşarat hakkında endişelenmenize gerek kalmayacak.

Ruhumun sunabileceği tüm sevgimle,
Eşiniz

Mektubu iki kez okudum. Kelimeler birbirine karışıyor. Beynim koşturuyor. Yarısı hiçbir anlam ifade etmiyor. Neden biri bunu yazsın ki?

Bu sadece bir mektup değil, bir tehdit... bir uyarı.

Göğsümdeki acıya sürtünüyorum, kalbim patlayacakmış gibi acı verecek kadar hızlı atıyor. Sesim kızgın tıslamalar ve çaresiz sızlanmalar arasında gidip geliyor.

Tökezliyorum, belim mutfak tezgahına çarpıyor ve benden bir çığlık yükseliyor. Sırtım dokunduğum yerden yanıyormuş gibi hissediyor, nefesim artık sakin ve düzenli gelmiyor.

Kromik sesim artık duyulmuyor, zihnim o kadar gürültülü ve hızlı çalışıyor ki hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Mektup üzerindeki hakimiyetimi kaybediyorum ve yere düşmesini geniş gözlerle izliyorum. Ama bırakmanın verdiği rahatlama yerine içimi bir korku kaplıyor. Damarlarım buz gibi soğuk, tüylerim diken diken oluyor.

Mektubun arkasında daha fazla parlak kırmızı yazı görüyorum. Henüz görmediğim daha fazlası var.

Başka neyi itiraf edebilir ki?

Bacaklarım titriyor ama çömelip onu geri almakta tereddüt etmiyorum.

Not: Kan konusunda endişelenmeyin. Hangi hastalıkları taşıdığını bilmiyorum ve sizi riske atmayı asla düşünmem, bu yüzden bu notu yazmak için onun yerine kendi kanımı kullandım.

Şimdi, benim bir parçamı yanınızda taşıyacaksınız ve duygu aynı - o öldü ve gününüzü bir daha asla bölmeyecek.

"Kan mı?" Söylüyorum.

Bu mektubu *kanıyla* mı yazdı?

Midem şiddetle çalkalanıyor. Safra boğazımdan yukarı yükseliyor ve asidik tattan öğürüyorum. Etrafımda dönüp lavaboya tükürürken, midem boşalana kadar öğürürken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor.

Hayatım nasıl bu kabusla dönüştü?

Zarif ve güzel olduğunu düşündüğüm kelimeler bir delinin kalemiyle kazınmış.

Kan.

Midemizdekileri dışarı atarken benim hıçkırıkları da Chromius'un çılgınlıkları kadar yüksek. O iğrenç. Ben de iğrencim. Kusma durur durmaz ağzımı siliyorum ama o küçük parçamı temizlemek üzerimi kaplayan kiri silmiyor.

Ben kirliyim.

İğrenç.

İğrenç biriyim.

Derim kıpkırmızı olana kadar ellerimi defalarca yıkıyorum ve notu tekrar okurken bir bardak suyu yudumluyorum. Kelimeler değişmiyor ve o tuhaf koku artık kolayca kan olarak algılanıyor.

Sürekli onun eşi olmaktan bahsederken attığım histerik kahkahalara engel olamıyorum. İçimdeki kromozom cinsel arzudan o kadar uzak ki, benim için bir eşin mümkün olduğunu bile düşünmüyorum.

Bir eşe sahip olacak kadar değerli değilim. Artık değilim.

Ama durum böyle olmasaydı bile, *bu canavarı* seçmezdim. "Sen bir tanrıçasın," diye alay ettim, tiz bir sesle onu taklit ederek paniğim artmaya devam ediyor. "Eğer bir tanrıça olsaydım, *dostum*, çok daha mutlu olurum. İnan bana."

Hiç ara vermeyecek miyim?

İnsanlar neden güzel bir yüze bu kadar aldanıyor? Ne kadar kirli olduğumu göremiyorlar mı? Hasarlı aurayı göremiyorlar mı? Kırılmışlığı?

Pisliğin kokusunu alamıyorlar mı?

Ne kadar berbat durumda olduğumu göremiyorlar mı?

Bu boktan çok sıkıldım. Erkeklerin bana arzularının önemli bir nesnesiymişim gibi davranmalarından bıktım... oysa ben bir hiçim.

Ben değersizim.

Chromius'um haykırıyor ve onun kızgınlığının bana yöneldiğini hissedebiliyorum.

Ben.

"Sorun yok," diyorum ona, kelimelerimin kabuğuyla ayırt etmek zor. gözyaşları. "Bu şekilde olmak umurumda değil. Gerçeği biliyorum. Bir hiç olduğumu biliyorum. Ama bu sorun değil, yeter ki yalnız kalalım."

Hırıltısı çok vahşi. Bu aramızdaki en büyük anlaşmazlık ama pes edemem.

Pes etmeyeceğim.

Bu canavar gibi adamlar varken hayat yaşamaya değmez.

Mutlu sona ulaşan kız ben olmayacağım.

Ve benim için sorun yok.

Çünkü benim amacım mutluluk değil. Hayatta kalmak. Özgürlük.

Yalnızlık.

Notu masaya bırakıyorum ve bugün kucağıma bırakılan diğer boktan durumla ilgilenebilmek için dizüstü bilgisayarımı almak üzere oturma odasına geçiyorum. Biri diğerinden çok daha acil.

Ama sonra donup kaldım. İkiyle ikiyi birleştirdim. Julian Graves ve gizemli bir takipçi bir günde mi ortaya çıkıyor?

Tesadüf olduğunu sanmıyorum.

İkimiz de mektuba geri dönüp herhangi bir ipucu, bunun ilk düşündüğüm kadar korkunç olmayabileceğine dair herhangi bir gösterge ararken kromiusum sakinleşiyor.

Tekrar okurken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, öfkem kabarıyor ve korkumla iç içe geçiyor. Bu ne cüret? Adrian bunu bana yapmaya nasıl cüret eder?

Saflığıma sürekli atıfta bulunulması Adrian ve Dr. Jones'un yıllardır bana aşılama çalıştığı bir şey. İncindim ve istismar edildim ama hala *safım*.

Tam bir saçmalık.

Bu beni incitti Maeve. Sen beni incittin. Bu sözler Adrian'ınkileri yansıtıyor. Bu onun korkunç eylemlerini haklı çıkarmak için kullandığı bir cümle. Ne zaman hemen itaat etmediğim bir karar verse ya da ne zaman onun onaylamadığı bir şey yapsam.

Bu, onun gibi narsistlerin çok iyi kullandığı duygusal manipölasyondur.

Ama en büyük ipucu son paragrafta. *Sokakları saran iğrenç haşarat hakkında bir daha asla endişelenmenize gerek kalmayacak.*

Adrian bunu bana eski sürüme karşı tanıklık etmem için beni zorladığında söylemişti. Hâlâ yaptığı her şeyi beni *korumak* için yapıyormuş gibi davranmaya çalışırken.

O gün mahkeme salonunda doğrudan söylediği sözler bunlardı ve ihtiyacım olan onay da buydu. Bu mektup bir tehdit ve burada tehlikede olduğumun kanıtı... ama bu tehlike zavallı bir sapıktan gelmiyor.

Öyle olsaydı muhtemelen daha basit olurdu.

Bu mektup Adrian'ın bir sonraki planı. Planı bukalemunu korkutmak ve benim gibi küçük, zayıf bir kız gibi gelip büyük, güçlü tek boynuzlu attan yardım dilemesini sağlamak. Çok şanslı olurum çünkü onun koruması bana sadece yeğeniyle çiftleşme bağına mal olur.

Siktir et.

Çünkü kendime bir daha asla kurban olmayacağıma dair söz verdim ve kendime verdiğim bu sözde başarısız oldum. Buna karşı koymaya çalıştım ama Adrian Graves gün geçtikçe beni tam olarak istediği yere taşıyor.

Beni manipüle etti, incitti, ihmal etti... güzel sözlerin ve büyük güvenlik beyanlarının arkasına saklanan istismarcı bir pislik oldu.

Bunu daha fazla kabul etmeyeceğim.

Siktir git, Adrian Graves. Bu kızın kendine göre bir planı var. Gidiyorum ve kimse beni durduramaz.

MAEVE

Telefonumun çevir sesi sessiz ofisimde yankılanıyor. Bunun doğru hareket olduğunu biliyorum ama bu kolay olduğu anlamına gelmiyor.

Sanki göğsümün üzerine ağır bir tuğla konmuş gibi ve her ince, soluk soluğa nefes alabiliyorum.

Hayatım boyunca beni kontrol etmek isteyen erkeklerin parmağı altında yaşadım. Bana *sahip olmak* isteyen erkeklerin. Bu hareket büyük bir inanç sıçraması ve yanlış gidebilecek pek çok yol var.

Chromius'um onaylarcasına sızlanıyor, kalmam için yalvarmaya çalışırken içinden çaresizlik akıyor. Gitmekten korkuyor ama nedenini anlamıyorum.

Burada kalmak garanti bir tehlike... En azından bu zar atışıyla, dua ettiğim yalnızlığı bulabilirim.

Telefon bağlanıyor ve ben ofis koltuğumun kolçaklarına tutunurken kalbimin çarpıntısı çevir sesinin yankısıyla yer değiştiriyor. Ellerim titriyor ve kendimi sabitlemek için kolçakları daha sıkı kavriyorum. Cildimi tahriş etmeyen ya da beni aşırı derecede endişelendirmeyen tek telefonum bu. Şu anda, o benim çapam, belirsizliğimin ortasında beni topraklıyor.

Telefonum masanın üzerinde hoparlörde ve o konuşmadan önce telefonu kapatıp bu hiç olmamış gibi davranmayı düşündüğüm bir an var.

"Alo." Onun sesi telefonu kapatmamı engelliyor.

"Ben Atticus Phoenix. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Sesi derin ve buyurgan, Kuzey İngiliz aksanı taşıyor. Rafine edilmemiş, güçlü, baskın - hiçbir itiraza yer vermeyen türden bir ses.

Bir insanın sesi hakkında çok şey söylenebilir. Seslerinden başka hiçbir şey görülmediğinde ya da duyulmadığında nasıl davrandıkları. Bu gerçekten de onların nasıl bir insan olduğunu anlatır. Atticus'un sesi güvenlik vaat eden türdendir.

Bir alfanın, sürünün kralının sesine sahip.

Onun gücü beni ve kromiusumu çağırıyor. Güvenlik çılgınlıkları atıyor ve kalbimi bir özlem dolduruyor. Ama ben güvenlik hakkında ne bilirim ki?

"Atticus Phoenix, Phoenix Pride'ın alfası mı?" Gözlerim telefonuma kilitlenmiş, saniyelerin nasıl geçtiğini izlerken soruyorum.

Mahkeme'nin veritabanlarında kayıtlı olan doğrudan numara bu olduğu için onun olduğunu biliyorum ama içimi dökmeye başlamadan ve sığınma talep etmeden önce onay istiyorum. *Onunla* paylaşıldığından emin olmadıkça hiçbir sırrımı paylaşmayacağım çünkü Adrian'ı en çok incitecek darbenin bu olduğunu düşünüyorum.

En nadide küçük efsanesi büyük, kötü, *sıradan* aslan değiştiriciden korunmak için kaçıyor. Bu onu yapabileceğim diğer hamlelerden daha çok öldürecek.

Telefondaki adamdan alçak bir hırıltı geliyor ve konuşurken, kontrol etmeye çalışsa da, biraz sinirli görünüyor. "Bu doğru. Ben Atticus Phoenix, Phoenix Pride'ın alfasıyım. Kiminle konuşuyorum?"

Onun bu öfkesi ilgimi çekti. Chromius'um ses tonundaki ince değişiklikleri, konuşurken neredeyse aslanıyla bir bütün haline gelişini duyuyor. Daha karanlık bir kenar, daha ilkel bir his var.

Ve yine de, hala en üst düzeyde kontrol sahibi. Kaygım azaldıkça saygım da artıyor. Ellerim kolçakları bırakıyor ve nefesimi tuttuğumu fark ediyorum.

"Benim adım Maeve." Başka bir şey yok. Sadece Maeve.

Maeve Quinn, üzgün küçük zengin kız.

Hayır, bu içine girmek istemediğim bir anlatı, özellikle de onunla.

"Maeve?" Atticus soruyor ve onun tarafında bir hareketlenme oluyor.

Hayır.

Ne yaptığını biliyorum ama tüm dikkatinin bende olmadığını bilmek beni güvenle doldurmuyor.

"Evet."

"Adrian'da olduğu gibi-" diye mırıldanırken ses tonu oldukça merak uyandırıcıdır.

"Beni Adrian Graves'le ilişkilendirme," diyorum kararlılıkla. Ondan bir kıkırdama geliyor ve bu aramadan bir kez daha üstünlük sağlamaya çalışırken hafifçe rahatladığını hayal edebiliyorum.

"Anlıyorum."

Gerçekten de öyle mi? Bundan şüpheliyim.

"Cuma akşamı bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim," diyorum, gözlerim ofisimdeki saate kayıyor. Saat altıyı biraz geçiyordu ama bu onun kişisel telefonu olduğu için hâlâ çalışıp çalışmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bu konuda endişelenmeyin. Bu hat ihtiyacı olanlar için her zaman açık olacak. Lafı açılmışken, Adrian'dan almadıysan bu numarayı nereden buldun?" Politik bir oyun oynayıp benden sırlarımı almaya çalışırken sesi artık daha yumuşak. Sözlerinde hâlâ bir aslan parıltısı var ama azalmış durumda.

"Ne yaptığını biliyorum." Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Sanırım bu, *yıllardır* yaptığım ilk gerçekten ilgi çekici konuşma. Kim ya da ne olduğumu bilmiyor ve benimle bir kadın ya da bir kromius olarak kesinlikle ilgilenmiyor. Elbette Adrian'la olan bağlantımla ilgileniyor... ama ürkütücü davranmıyor ya da beni rahatsız hissettirmiyor.

İyi bir alfa böyle midir? İyi bir *erkek* böyle midir?

"Peki benim ne yaptığımı düşünüyorsun Maeve?" Neredeyse alay eder gibi konuşuyor. Sözlerindeki gücü hâlâ duyabiliyorum ama hırıltısını tamamen kaybetmiş.

"Buraya Adrian'ın başarısızlıkları hakkında dedikodu yapmaya gelmedim."

Bu da nefesinin hafifçe kesilmesine neden oluyor. Ofis bu kadar sessiz olmasaydı bunu kaçırabilirdim. "Adrian'ın konuşacak başarısızlıkları olduğunu hiç bilmiyordum. Konuşma konumuz bu değilse, senin için ne yapabilirim Maeve?"

Chromius'um sıcaklıkla doluyor ve koltuğumda tamamen rahatlıyorum. Şimdiye kadar bu adamdan sadece iyi hisler aldım. Onu durup dururken aradım ve hiçbir şey bilmediği bir pozisyona soktum ama yine de hoş davrandı ve hem beni hem de hayvanımı güvende hissettirdi.

Bunu yapabilirim. Yerleşkeyi gerçekten terk edip bu adamın gururuna taşınabilirim. Sanırım beni korur.

Ancak ona güvenilip güvenilemeyeceğini henüz göremedik. Henüz hiçbir şey açıklamadım ve onun fikrini değiştirmesi için her zaman zaman vardır.

Aslında, bunu yapacağını biliyorum.

Chromius'um sızlanıyor, bana olan kızgınlığı ortak bağımız aracılığıyla

açıkça hissediliyor, ama onu dinlemeyeceğim. Atticus Phoenix bir amaç için bir araç. O bir

güvenebileceğim bir adam değil. Erkeklere güvenilmez. Bu kadar basit. Neye inandığının önemi yok.

Sandalyemi masaya yaklaştırarak, "Mahkeme ile yaptığınız bir anlaşmayla ilgili olarak arıyorum," diyorum.

"Bende çok var."

"Kibir sana hiç yakışmıyor Atticus Phoenix," diye karşılık veriyorum ve garip bir şekilde bir kez daha gülümsüyorum. Sanırım bu alfadan hoşlanabilirim.

Zar zor.

Konuşurken sesinde bir gülümseme duyabiliyorum. "Belki de değil. Ama gururlu olmayı hak ettiğimi düşünüyorum."

"Gururlu olma hakkını kazandığını düşünen hiç kimse gerçekten gururlu değildir," diyorum sırtarak. Biriyle tartışmak çok güzel bir duygu, zekâ oyunları, dikkatli ifade seçimleri. Bu duyguyu özlemişim.

Alçak sesle kıkırdıyor.

"Oyun oynayacak zamanımız yok, Atticus Phoenix. Bunun yerine, nesli tükenmekte olan türlerle ilgili olarak sahip olduğunuz anlaşmayı tartışabilir miyiz?"

Sanki bir şalter attı ve şimdi çok ciddi. "Ne kadar tehlikeden bahsediyoruz?"

"Anlaşmanızın kapsadığı alanın bir sınırı var mı?"

Şimdi gerçekten gülümsediğini duyabiliyorum. "Hayır. Sadece ne kadar meta olacağını bilmem gerekiyor."

Sanırım bu adamı seveceğim. Uzaktan. Çok uzak bir mesafeden. Beni yalnız bıraktığı ve tüm kötü insanları uzak tuttuğu yerden. *Adrian Graves ve zavallı yeğeni de dahil.*

"Ben bir bukalemun şekil değiştiriciyim," diyorum sandalyemde rahat bir şekilde otururken.

Ev son derece sessiz ve bunu sevmiyorum ama müzik ya da Atticus'un tarafındaki seslerden dikkatimi dağıtacak bir şeyler açarak duyularımı köreltmek de istemiyorum. Şu anda hiç ses yok ve bunun nedeni beni bekleyip fazla paylaşmamı umması mı yoksa endişelenmesi mi bilmiyorum.

Rakamların yükselmeye devam etmesini izliyorum ve on beş saniye sonra hala tek kelime etmemişti.

Paylaşıırken kaşlarımı çattım, "Tam olarak bir chromius shifter."

Hâlâ var olan en nadir efsanevi yaratıklardan biriyim ve nesli en çok tükenmekte olanlardan biriyim. Çünkü şu anda dünyada yaşayan türümün sayısı *bir*. Ben.

Türüm hakkında pek bir şey bilen yok, bu yüzden Atticus bilirse şaşırırm. Belki şaşırır. Temkinli, kesinlikle.

Atticus kısık bir ısıklık alıyor ve onun neye benzediğini bilmemekten nefret ediyorum. Bu çok büyük anı gözümde canlandırmamı mahvediyor çünkü o kesinlikle bir chromius'un ne olduğunu biliyor. Avuçlarım terliyor ve bu beni huzursuz ediyor. Bacaklarım titriyor, bu yüzden mendillerimden birini almak için ayağa kalkamıyorum, bu yüzden bu rahatsız edici hisle kapana kısılmış durumdayım.

Atticus hâlâ konuşmadı, şaşkınlığı açıkça belli oluyor. Nazık, güçlü ve çok saygın biri olduğunu biliyorum. Bu adamla temasa geçmeden önce gereken özeni gösterdim ve sürüsünün üyelerinden elime geçen pek çok raporu okudum. Özellikle de Anka Gururu'nda kalmalarına izin verilmesi için Mahkeme'ye dilekçe veren efsanevi şekil değiştirenlerden.

Atticus'un yakın zamanda bir kurt şekil değiştirenle çiftleştiğini ve bir griffin şekil değiştiren de dahil olmak üzere oldukça geniş bir erkek koleksiyonuna sahip olduğunu biliyorum. Griffin, Atticus'un tek efsanevi koleksiyonu değil ve hatta nesli tükenmekte olan tek tür de değil. Adrian her ne kadar sadece yerleşkedeki nesli tükenmekte olan efsanevi hayvanlarla ilgilense de, Atticus'un risk altında olan çok sayıda yaygın türü var.

Eşi hakkında pek bir şey yok ama umarım iyi biridir.

Umarım bu alfa daha da iyidir.

"Güvenliğinizi garanti edebileceğimizden hiç şüphem yok," diyor Atticus, düşünmek için duraksamadan.

Ukala mı yoksa güçlü mü? *O zaman ikisinin birden olamayacağını kim söylüyor?*

"Ama bunu çözmem için birkaç haftaya ihtiyacım olacak." Ve işte dezavantajı.

"Yapamam." İç çekişini duymazdan geliyorum ve görmeyeceğini bilmeme rağmen başımı sallıyorum. "Hayatım büyük ölçüde kesintiye uğramak üzere ve ayrılma fırsatına sahip olmak benim için çok iyi bir pazarlık kozu olacak."

Ayrılmam haftalar süreceksa, tehditlerimle geldiğimde Adrian beni ciddiye bile almaz.

Bana zaten kendisinden çok şey verdi. Sahte bir takipçi, sahte cinayet tehditleri... ve beni kendisininmişim gibi sahiplenmeye çalışan zavallı bir pegasus şekil değiştiren.

Sesi kalınlaşırken Atticus'un daha uzun oturduğunu ve kaşlarını çatıldığını hayal edebiliyorum. "Adrian'la oynadığın politik oyunun bir parçası olmayacağım Maeve. Benim sadakatim ona ve Tribunal'e."

Çok tatlı. Gerçekten Mahkeme'ye karşı bir darbe düzenlediğimi mi düşünüyor? *Keşke öyle olsa.*

"Benimkiler değil." Ayak bileklerimi çaprazlayıp ayak parmaklarımı oynatarak karıncalanma hissini silmeye çalışıyorum. "Yerleşkeden ayrılmak istediğim konusunda ciddiym ve beni çağıran ilk yer senin gururun oldu. Zamanlama belirsiz çünkü ne kadar hızlı çözülebileceğini bilmiyorum ama burada mutsuzum ve kalmak istemiyorum."

"Yerleşke güvenli, özellikle de senin için." Neden gitmek istediğim konusunda kafası karışmış gibi görünüyor.

"Güvenli olmak öznelir," diyorum, sandalyede arkama yaslanıyorum, nefesim daha da dengesizleşiyor.

Güvende mi? Birliğin başı, yeğeniyle çiftleşmem için beni korkutmaya çalışıyor. Bunun neresi güvenli?

Geçen sefer... *Hayır.*
Oraya bir daha
gitmeyeceğim. Gidemem.

"Peki senin gururun *güvende* değil mi?" İçimdeki panikten kurtulmaya çalışırken kelimelerim boğuklaşıyor.

"Şeffaflık adına, avcılarla bazı kişisel sorunlar yaşıyoruz," diyor Atticus ve bunu benimle paylaşmak zorunda kalmaktan duyduğu isteksizliği duyabiliyorum. "Birkaç hafta ara vermek, bu süreçte sizi tehlikeye atmadan işleri halletmemiz için bize zaman kazandıracaktır."

Dokunulmaktan korkan bir kadın için hangisi daha tehlikelidir? Beni pislik olarak gören ve bunu uzaktan yapacak olan avcılar tarafından vahşice öldürölmek mi yoksa beni açıkça bir mülk olarak gören bir adamla zorla çiftleştirilmek mi?

"Riske gireceğim."

Şimdi gerçekten gülüyor. "Cevabınızın bu olmasına şaşırmadım Bayan Quinn, ancak bu benim güçlü duracağım bir konu."

Ona soyadımı söylemediğim için gözlerimi kısıyorum. O zaten kim olduğumu çok iyi biliyor.

Bu iyi bir şey mi? Kibar, rahatlatıcı ve hatta benimle uğraşırken güzel kromius'un cazibesinin ötesini görüyor gibiydi. Bana bir insan gibi, *sıradan* biri gibi davranıyor.

Ama ya bu başından beri onun oyunuysa? Ya tüm bunlar beni kontrol altına almak için oynadığı bir oyundan ibaretse?

Chromius'um itiraz ediyor. Öfkeli homurtusu duygularını açıkça ortaya koyuyor.

Atticus'a değilse bile *ona* güvenmem için yalvarıyor.

"Ama burada kalmamı sen istedin," diye hatırlatıyorum ona zihinsel bağımızın ötesinden. Yüksek sesle konuşup Atticus'un anlaşmazlığımızı duyması riskini göze alamam ama kafamı karıştırıyor.

Bana neredeyse gözlerini devirirken içindeki alaycılığı hissedebiliyorum. *Neden benim Chromius'um böyle bir sürtük?*

Atticus bir kez daha konuşurken, onun kendini beğenmişliği aramızdaki bağın üzerine dökülüyor. "Dört hafta içinde bir deneme ziyareti ayarlayabiliriz ve yerleşti. Etrafınıza düzgün bir şekilde bakabileceksiniz ve size hayatınızın gurur içinde nasıl görüneceğini gösterebileceğiz. İş bulmanıza, ev bulmanıza, yerleşmenize yardımcı olmak için ihtiyacınız olan her şeye yardımcı olacağız. Eğer işinizi kolaylaştıracaksa Adrian'la sizin adınıza pazarlık yapabilirim. Onu şimdi arayabilirim."

"Hayır. Adrian'ı bilgilendiren ben olmak istiyorum," diyerek alfanın sözünü kesiyorum.

Sessizliğe bürünüyor ve bu hareket karşısında herhangi bir öfke ya da kızgınlık duymuyorum.

Ona güvenilebilir mi? Beni buna inandırmak için çok uğraşıyor.

"Sana yeşil ışık yaktığımda bunu müzakere edebilirsin," diyorum ve kromiusum bu alfaya hitap etme şeklimden -yeni alfamıza hitap etme şeklimden- dolayı kıllanıyor.

Görünüşe göre aslan sözlerimi fark etmiş. "Otoritemi dinlemeye istekli görünmüyorsun."

Kalbim bir kez daha güm güm atıyor, midem korkuyla doluyor. Fikrini değiştirecek mi?

Neden umurumda olsun ki? O benim tek seçeneğim değil.

Kromikusumun sesi çıkmıyor olabilir ama bu konudaki duyguları çok açık. *Önemişiyorum çünkü bir gün ona güvenebileceğimi düşünüyorum.*

Neredeyse tereddütle, "Senin alfa cesaretin umurumda değil," diyorum. Ona yalan söyleyip başka bir şeymişim gibi davranmayacağım.

Berbat durumdayım. Kırık, berbat bir karmaşa ve Atticus, Adrian'ın sınırlarından gerçekten kaçmak için en iyi seçeneğim olsa da... sahip olduğum tek kişi o değil.

"Ben iyi bir koyun gibi tüm emirlerinizi yerine getirecek itaatkâr bir tip değilim. Kendi sesim var ve onu kullanmaktan korkmuyorum."

"Amacım senin bağımsızlığını yok etmek ve seni bir koyun haline getirmek değil Maeve. Çalışanlarımın kendi hayatları, işleri ve benim karışmadığım hedefleri var. Ben meşgul bir adamım ve istesem bile her bir insanın hayatını nasıl yaşayacağını dikte edemem.

"Ama benim gururumda olmak, bağımsızlıklarını kaybetmeleri ya da ne

yapmaları gerektiğinin söylenmesi anlamına gelmiyor. Benim halkım toplum için burada, toplum için

aile, *bağlantı* için. Bana ihtiyaç duyduklarında yanlarında olduğumu biliyorlar. Benim de onlara ihtiyacım olduğunda, bunun karşılık bulacağını umuyorum."

Tırnaklarıma bakıyorum, içimden gelen sıcaklık ve *umuda* rağmen ona sıkılmış bir iç çekiyorum. "İhtiyaca ve o gün ne kadar meşgul olduğuma bağlı. Ben bir sürü hayvanı değilim ve tüm bu saçmalıklar olmadan da yapabilirim."

Bir kez daha gülüyor ve alaycı değil, eğlenmiş görünüyor. "Bana dört hafta verin, sizin için bir deneme ziyareti ayarlayalım."

"Dört hafta potansiyel olarak yapılabilir." Sahte notun yazılı olduğu mutfağımın açık kapısından bakıyorum ve aklıma bir plan gelince sırtıtıyorum. "Bir değişiklik yapılması şartıyla dört hafta beklemekten mutluluk duyarım."

"Ne tür bir değişiklik?" Sesi temkinli geliyor ve sırtıtışımın genişlemesine engel olamıyorum.

Böylesine zeki ve entelektüel bir insanla uğraşmak bana gerçekten enerji verdi.

Dünyadaki Glenda'lara harcandım.

"Yerleşkede hayatım tehlikeye girerse, o dört haftadan daha kısa bir süre içinde sürüye gelmeme izin vereceksiniz."

"Bilmem gereken mevcut bir tehdit var mı?"

Cevap vermeden önce düşündüm. Not, yeğeniyle çiftleşmem için beni manipüle etmeye çalışan Adrian'dan geldi. Şimdiye kadar, sadece bu küçük imalı tehditler var. Gerçek bir tehlike ya da plan yok.

Beyaz yalan söyleyerek bundan kurtulabilirim, değil mi?

Chromius'um iç çekiyor ve yeni alfamıza karşı dürüst olmam için bana yalvarıyor.

Şimdiye kadar kim olduğumu bilmiyor mu?

"Adrian Graves ve diktatörlüğünü saymazsanız, hayır." İşte böyle. Çoğunlukla dürüst.

Chromius'um benimle alay ediyor.

"Siktir et, sana arkadaş lazım," diye mırıldandım ona. "Sen de benim kadar sevimsizleşmeye başladın."

Söylenmemiş "peki bu kimin suçu?" sorusu aramızdaki bağda yankılanıyor ve ben mizahımı kaybediyorum.

"Eğer yerleşkedeki hayatınız için risk, avcılarla yaşadığımız sorunlar sırasında benim gururumda olmanızdan daha büyükse, o zaman evet, buraya dört haftadan daha erken gelebileceğinizi kabul ediyorum" diye yanıtıyor.

Tüm detayları bilmeden bile beni korumak için anında gösterdiği istek,

içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyor. Yıllar sonra ilk kez, bir şey hissediyorum.

Olduğum şeyin cazibesinin ötesinde birinin benim iyiliğimi gerçekten önemseyebileceğine dair bir umut ışığı.

İtiraz etmem için bir süre bekledi ve itiraz etmeyince "El sıkışalım mı?" diye sordu.

"Hayır. Bunun üzerinde asla sallanmamalıyız."

Kuzeyli'nin sözlerinde gerçek bir kafa karışıklığı yankılanıyor.

"Anlıyorum." Gerçekten anlamıyor.

"Sözlerin bana henüz paylaşmadığım başka bir şeyi hatırlattı." Sözlerim karşısında bir inilti mi çıkardı? Sanırım öyle yaptı. *Neyse*. "Benim bir kuralım var."

"Sizde onlardan çok var gibi görünüyor."

Tedirginliğimi gizlemek için kabadayılığımı kullanarak sırtıyorum. "Bu en önemlisidir ve anlaşmayı bozar."

"Bu kural ne olabilir?"

"Ben dokunmam." Yüzündeki çatık kaşları hayal edebiliyorum ve onun küçük beynini karıştırmak bana büyük keyif veriyor.

"Dokunmuyor musun?" diye soruyor yavaşça, sanki kelimeleri sondajlıyormuş gibi. Keşke bu anı hayal edebilmek için nasıl görüldüğünü bilseydim.

"Hayır. Ben dokunmam. Bana dokunulmuyor. Yalnız bırakılıyorum."

"Yalnızlık söz veremeyeceğim bir şey Maeve. Gururum büyük ama burası bir topluluk, bir köy. Burada hiç kimse gerçekten yalnız kalmayacak." Tekrar konuşmadan önce kaşlarım birbirine yaklaşıyor. "Ama izniniz olmadan kimse size dokunmayacak. Burada istismarcılara karşı nazik değiliz Maeve."

"Sevindim, ama sadece cinsel anlamda değil."

"Ben de yapmadım. Herhangi bir fiziksel zarar-

" "Herhangi bir dokunuş bana büyük zarar verir."

İç çekiyor. "İzniniz olmadan kimse size nefes bile vermeyecek.

Biz iyi insanlarız." Kimse iyi

bir insan değildir.

"Seni bu konuda tutacağım." Kucağıma bakıyorum ve iç çekiyorum.

"Kolay kolay güvenmem."

"Bu çok açık."

Gözlerimi deviriyorum. "Ama Adrian'ın paylaşmaya karar verdiği saçmalıklar yerine geçmişimi benden duymayı tercih ederim."

"Ne demek istiyorsun?" Sesindeki temkinli tınıyı duyabiliyorum ve onu muhtemelen kaybedeceğim anın bu olduğunu biliyorum. Chromius'un çekiciliği, beraberinde getirdiği hasarlı kızı alt edemez.

"On yedi yaşımdayken Seçilmişler Mahkemesi'ne teslim edildim." Sesim ancak bir fısıltının üzerinde ve sertçe yutkunuyorum, duygularımla savaşıyorum. "Reşit olmayan efsanevi bir şekil değiştiriciydim ve ailem ya ölmüş ya da hapsedilmişti. Olmayanlar da benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu."

Ellerim titriyor ve terlememe rağmen kendimi tutmaya çalışarak onları birbirine kenetliyorum.

Bunu itiraf etmek zorunda kalmayalı uzun zaman oldu.

"Ne oluyor lan?" Atticus tısıyor ve neredeyse koruyucu bir aura üzerime çökerken bu alfa aslandan yayılan öfkeyi neredeyse hissedebiliyorum. Bir telefonun diğer ucunda olduğunu düşünürsek, etkileyici. "Şimdi senin koruyucun kim?"

"Adrian Graves." Dudağımı ısırıyorum, kan çekiyor. "Teslim oldum çünkü on sekizinci yaş gününden önceki gece üvey babam beni bir kadın yapmanın kendi görevi olduğunu düşündü."

"Maeve-" Sesinde kontrolsüz bir öfke var ama artık geri adım atamam.

Yanaklarımdan süzülen yaşlar ve bu anıları açığa çıkarmanın içimde yarattığı uyuşuk boşluk onu ikna etmek için bir taktik olarak işe yarayabilir.

Chromius'umdan gelen alaycı anlaşılmayı hissedebiliyorum. Yargılamayı ve "tabii ki ağlıyorsun çünkü alfamızı kandırmaya çalışıyorsun."

Ama ne bildiğini düşündüğü umurumda değil. Gerçek bu.

"Küçük sürümümüzün alfasıydı ve partiye katılmaları için en yakın on yedi arkadaşını da yanında getirdi," diyorum, şimdiye kadar sadece terapistime ve tacizcilerimle dolu bir mahkeme salonuna anlattığım hikayeyi anlatırken sesim dikkatlice herhangi bir duygudan yoksun. "On sekizinci yaş günümü kutlamak için on sekiz adam."

Konuşmuyor ama nefes alış veriş hızlandı. Bunu devam etmem için bir işaret olarak kabul ediyorum.

"Kaderin oynadığı oyun her neyse, Mahkeme'den bazı infazcıların o gece baskın için sürümüze gelmesine neden oldu. Üvey babam bazı yasadışı işlerle uğraşıyordu ve şans eseri o gece beni buldular. Dövülmüş, yaralanmış ve kızlığım bozulmuştu. Gece yarısından sadece üç saat önce sisteme kaydedildiğim için çocuktum ve şimdi son altı yılımı Adrian Graves'in kaprislerine uyarak geçirdim."

Cevap vermesi bir saniye sürüyor, ama cevap verdiğinde sözleri sıkı bir öfkeyle bağlanmış. "Artık güvendesin Maeve. Benim tanıdığım Adrian iyi bir

adam."

Tüm söyleyeceği bu mu? Bu adama ruhumu açtım ve onun tek yorumu *Adrian'ın* değeri mi? Adrian Graves kimin umurunda?

"Erkekler iyi değildir Atticus Phoenix," diyorum derin bir iç çekerek. "Ama bu senin gururunda bir yer teklifini değiştirir mi?"

Atticus, "Hiç de değil," diyor ve nefesim hızlanırken gözlerim açılıyor.

Gerçekten bunu mu demek istedi? Chromius'umun kendini beğenmişliği bağın içinden akıyor.

"On dakika önce onunla hiçbir şey yapmak istemiyordun. Siktir git," diye alay ediyorum onunla. Ama içten içe bu alfa aslana karşı hissettiğim çekimi inkâr edemiyorum. Güç ve nezaket dolu ve belki... sadece belki, ona güvenmeyi öğrenebilirim.

Olabilir.

"Sana birlikte çalışabileceğin bir güvenlik ekibi bulmamızı zorlaştıracak ama imkânsız değil" diye devam ediyor ve ben bir şey mi kaçırdım diye merak ediyorum. Güvenlik ekibi de nereden çıktı?

"Bir gardiyanı diğeriyle takas etmeyeceğim."

"Anlaşmayı okudun mu?"

"Mahkeme'de elinizde bulunanların çoğunu okudum."

"Peki ya bu özel olanı?" diye soruyor, sesi eğlenmiş gibi çıkıyor.

"Çoğunu. İşten ayrılmadan önce sisteme aktarma sürecindeydim," diyorum, ses tonum hayal kırıklığıyla karışık.

Gülüyor ama bu hoş bir ses değil. "Gerekliliklerden biri, sürüye katılan her nesli tükenmekte olan veya efsanevi şekil değiştirenin, herhangi bir tehdit olmadan en az on iki ay boyunca en az iki özel eğitilmiş şekil değiştirenden oluşan bir güvenlik detayına sahip olmasıdır."

"Tehdit olarak sınıflandırılan nedir?" "Hayatınızı tehlikeye atan her şey."

Adrian'ın bu küçük mektubunun en iyi pazarlık kozu olmayabileceğini düşünerek iç geçiriyorum çünkü Atticus bunu kesinlikle bir tehdit olarak görecektir. "Bu, iş gününe geldiğinde nasıl görünecek?"

"Deneme süresi bu şekilde ikimize de fayda sağlayacak. Bana seninle çalışma, uzun vadede birlikte yaşayabileceğin insanları bulma şansı veriyor ve bu şekilde uzun süre yaşayıp yaşayamayacağını anlamayı sağlıyor. Bileşikte, burada sahip olacağından biraz daha fazla özgürlüğün var.

"Eviniz size ait ve sizin için gururun merkezinde bir yer ayarlamanıza yardımcı olacağız, böylece korunacak ve çalışanlarınızın etrafında olacaksınız. Güvenlik görevlinizi içeri davet etmenize gerek yok, ancak sözleşmeleri süresince mülkte kalmaları gerekecek. Kendi evinizde tam özgürlüğe sahip olacaksınız.

"Bununla birlikte, evde olmadığınız zamanlarda size iki vardiyacı eşlik edecek. Yanınızda güvenliğe ihtiyaç duymayacağınız onaylı yerler güvenli listenize eklenecek. Örneğin, benim evim herhangi bir ek güvenlik gerektirmeyecek."

"Kendi başına yeterince güvende olduğunu umuyordum," diye tersliyorum. Bu iş düşündüğüm kadar kolay olmayabilir.

"Bu konuda haklısınız. Evinizde her zaman bir kişi olacak ama dediğim gibi bu evinizin içinde anlamına gelmiyor. Çalışmak isterseniz, size sevdiğiniz bir iş bulabilirim ve yerine göre yanınızda bir ya da iki güvenlik görevlisi olacak."

Kahretsin, bu gerçekten umduğum kadar kolay görünmüyor. Ama kısa süreli bir tasma, bu uzun süreli kafesten daha mı iyi? Bir kere bile güvenlik ekibinin hayatımı belirlediğini söylemedi, sadece nereye gidersem gideyim bana katıldıklarını söyledi.

Bir yıl boyunca bununla başa çıkabilir miyim?

"İlk birkaç ay içinde benimle ve muhtemelen Adrian'la düzenli olarak görüşeceksiniz. Mahkeme genellikle duruşma tamamlandığında ve kalmaya karar verdiğinizde rahatlar. Kabul etmeniz gereken başka pek çok bilgi var, ancak bu size iyi bir temel sağlayacaktır."

"Hâlâ denemeye hazırım," diyorum ve chromius'*um* öyle bir *umutla* doluyor ki

Bunun bizim için doğru hareket olduğuna eminim.

Başını salladığını hayal edebiliyorum, çok ciddi ve kararlı, ama bir sonraki konuşmasında neredeyse alay ediyor. "Adrian'ın benimle iletişime geçmesini bekleyeyim mi yoksa grup toplantısını mı tercih edersiniz?"

"Haberleri paylaştıktan sonra seninle iletişime geçmesine izin vereceğim," diyorum gülümseyerek. Birkaç hoşbeşten sonra görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben de yasal vasime övünmeye hazırım.

Adrian ben *mutlu* olana kadar pes etmeyen bir baş belası.

Ama onun kontrolü ve tehditleri altında yaşarken mutlu olmam mümkün değil.

Bunun yerine, en fazla yalnızlığı yaşayabileceğim yeri arıyorum. On iki ay boyunca oyun oynamak, yirmi ayın yanında hiçbir şey. Zaten üç yılımı acı çekerek geçirdim.

Hayatta kalabilirim.
Çünkü ben buyum.
Hayatta kalan biri.

JULIAN

" **I** "Eşimi buldum," diyorum kendimi amcamın ofisine bırakırken. Bu binadaki diğer her şey gibi büyük ve pahalı. Kendisinden daha yaşlı olduğunu bildiğim bir masada oturuyor ve karanlık maun muhteşem ve çok iyi bakılmış.

Yeni patronum Glenda, bana hiçbir eğitim vermemesine ve Maeve'i bulmak istediğimi çok iyi bilmesine rağmen vardiyamı bitirmem için beni zorladı.

Başımdan savmak istedim ama bunun beni kötü göstereceğini ve amcamın başımı eğip gözleri üzerimden uzak tutmamı istediğini biliyordum.

Bunun yerine, odanın düzenini anlamak için etrafı kurcaladım ve Maeve'in lezzetli yumuşak kokusunu her kokladığımızda aletimin sertleşmesini engellemeye çalıştım.

Pembe güller ve tatlı, çökmekte olan bir bal.

Bu özel kombinasyonun anında ereksiyona yol açacağını hiç düşünmemiştim, ama kader bu kokuyu muhteşem eşime bağladığında ne yaptığını açıkça biliyordu.

Adrian amcam bana sırtıyor, çelik mavisi gözleri gerçek bir mutlulukla parlıyor. Tuzlu ve biberli saçları kısadır ve sahip olduğu en iyi özelliklerden biridir.

Özel dikim koyu gri bir takım elbise giyiyor ve ofis koltuğunda arkasına yaslanırken sofistike ve özgüvenli bir tavır sergiliyor. O güne kadar sabırsızlanıyorum.

Ben de onun gibiyim, resmi olarak emekli olmaya hazır olduğunda kendi takımımı ve hatta mahkemeyi yöneteceğim.

Hem amcam hem de onun tek boynuzlu atı benim adıma mutlular, ailemiz büyüdüğü için mutlular.

Avuçlarım terlemeye başladı. Ne yazık ki bunu mahvetmek zorunda kalacağım. "Tebrikler evlat." Ses tonundaki gerçek gurur beni daha da kötü ve gülümsememi biraz azaltıyor.

Ofisinin duvarları iğrenç bir pastel sarı, ancak ödülllerinin çerçeveleriyle dolu olduğu için arka duvarda çok fazla göremiyorsunuz.

Ofisine bakarak ukala ve aşırı gururlu biri olduğunu düşünebilirsiniz ama o bunun tam tersi. Sevecen, alçakgönüllü ve *her zaman* benimle ve yaptıklarımla gurur duyuyor.

Amcam tanıdığım en iyi adam ve onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Buraya geleli daha bir hafta bile olmadı ve şimdiden her şeyi berbat ettim.

Diğer kuzenlerim arasından bu büyük görevi yerine getirmem için beni seçti çünkü gerçekten güvenebileceği tek kişi benim. Tarun, ne kadar iyi olursa olsun hiçbir kuralı çiğnemeyecek kadar kendi kışının derdinde.

Diğerleri ise ya soyadını temsil edemeyecek kadar karanlık ya da güvenilmez. Adrian benden yardım isterken doğru seçim yaptı.

"Beni henüz tebrik etme amca. Bunu hak etmiyorum. Benden nefret ediyor," diyorum masasına yaklaşarak. Kaşlarını çatıyor, alnında kırışıklıklar belirliyor ve ben bir sandalye çekiyorum.

Henüz oturmadım ama ellerimin titremesini gizlemeye çalışarak arkalığa yaslandım.

Bu başarısızlığı onunla paylaşmaktan nefret ediyorum. Eşimle tanışacağım günün hayalini kurmuştum ve Maeve tüm beklentilerimi karşıladı. Uzun boylu ama benden küçük, sarışın ve *saf*. Göz göze geldiğimiz anda onu çevreleyen parlak ışıltı, aramızdaki bağı ve saflığını kanıtıyor.

Biraz buz gibi görünse de güzel, melek gibi, *saf* bir görünüşü var ve ailemiz için mükemmel bir varlık olacak.

Benim mükemmel küçük dostum.

Benden nefret etmeyi bırakmaya karar verdiğinde öyle olacak.

"Ona ne yaptın?"

Adrian'ın yüzünde endişeli bir ifade var. Ekran kararmadan önce klavyesinde birkaç tuşa basıyor ve ben tüm ağırlığımla

dikkatini bana yöneltti. Havada dönen gücünün kuvvetini hissedebiliyorum, içindeki tek boynuzlu attan gelen tedirginlik tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Beni asla gerçekten incitmeyeceğini bilsem bile, içimdeki pegasusun amcamın ham gücüyle yüzleşmek konusundaki tereddütünü gidermiyor.

Hoşnutsuzluğu her zamanki kokusunu yakıyor -deri, amber ve hafif bir taze yağmur kokusu- ve sanki karıncalar tenimde geziniyormuş gibi hissediyorum. Amcamın onlardan bir orduyu üzerime salması sadece benim şansım olurdu.

"Hiçbir şey!" Başımı hızlıca sallayarak söylüyorum ama bu kızgın tek boynuzlu atı yatıştırmıyor. "Dürüst olmak gerekirse, gerçekten bilmiyordum. Glenda'ya sorabilirsin. Vardiyama yeni başlamıştım ve o da benim-"

Solgunlaştığı anda konuşmayı hemen kesiyorum. Öfkesi azalıyor ve yerine korku mu geliyor? Bunun doğru olduğundan emin değilim ama amcam az önce paylaştıklarımın kesinlikle tedirgin oldu.

Kaşlarım birbirine yaklaştı. "Ne biliyorsun amca?"

"Eşiniz yeni iş arkadaşınız mı? Maeve mi? Sarışın, güzel, kütüphanede arşivlerde çalışıyor?" İlk defa onunla agresif bir tonda konuştuğum için beni azarlamıyor.

Neredeyse tereddütle başımı sallıyorum. "Benden nefret ediyor ve nedenini anlamıyorum."

Ayağa fırlıyor ve elini masasına vuruyor, omuzları geriliyor. "Siktir!"

"Ne? Bu tepki ne içindi?" Sandalyeyi ileri itip pegasusumu sakinleştirmeye çalışıyorum çünkü her ne kadar masanın üzerinden atlayıp cevaplar için amcama saldırmamı istese de bunun ölüm fermanı olacağını biliyorum.

Ama ne pegasusum ne de ben, Maeve'in benim kader eşim - *lanet olası ruh eşim* - olmasının amcamdan bu kadar sert bir tepki almasına neden olduğu gerçeğiyle başa çıkamayız.

Başını sallıyor ve yerine otururken belirsizliğinin ve hatta öfkesinin kokusunu alabiliyorum. Birkaç saniye içinde kendini toparlıyor ve ellerini birleştirip masanın üzerine doğru eğilmesini geniş gözlerle izliyorum.

Başıyla oturmamı işaret ediyor ve ben de cevaplara olan çaresizliğim diğer tüm düşüncelerden daha ağır bastığı için hemen itaat ediyorum.

"Bu tepki ne içindi? Maeve'in benim eşim olması neden kötü?" Bu sefer sözlerimde bir talep yok, sadece tereddüt var.

Şu anda o kadar sinirli olmasa da, gücünün havada döndüğünü ve onu serbest bırakmak için beklerken arttığını hissedebiliyorum. O güçlü bir yırtıcı ve benden daha güçlü olduğunu biliyorum. Bu baskı göğsümde bir ağırlık gibi ve ona karşı gelmemem için ağır bir uyarı görevi görüyor.

"Maeve'le ilgili çoğu konuda gizliliğe bağlıyım ve senin için bile olsa onun güvenini kırmayacağım," diyor ve sözlerindeki uyarıyı duyabiliyorum. "Ama sana eşinin haphophobia'dan muzdarip olduğunu söyleyebilirim ve onunla her etkileşiminde bunu hatırlaman iyi olur."

"Ve bu?" Hayal kırıklığıma engel olamıyorum ve onun uyaran bakışı bile benden mırıldanarak bir özür dilemekten öteye geçemiyor. Gerçekten telaffuz bile edemediğim bir kelimeyi hatırlamamı mı bekliyor?

"Dokunma korkusu," diyor sessizce. *Dokunmak mı? Ne?* Daha dik oturuyor ve parmaklarının birbirine kenetlendiği yerden ne kadar beyaz olduğunu görebiliyorum. "Peki Jules? Sadece hoşlanmamaktan bahsetmiyorum. Gerçekten dokunulmaktan *korktuğunu* söylüyorum."

İlk konuşmamız sırasında söylediği sözlerle geri döndüm.

"Ben dokunmam."

Neden elimi sıkmadığını ya da bizden uzaklaşarak dışarı çıktığında neden Glenda ve ben hastalıklıymışız gibi davrandığını anlayamıyordum. Ama belli ki sebebi buymuş.

Dokunmaktan korkuyor.

Genel anlamda mı korkuyor yoksa sadece cinsel anlamda mı? Bir tanışın önünde onunla çiftleşmeye çalışacak kadar aşağılık biri olduğumu mu düşünüyor gerçekten? Onunla tanıştıktan sadece birkaç dakika sonra bir halk kütüphanesinde?

"Anlamıyorum. Dokunmak... dokunmaktır," diyorum kaşlarımı çatarak. "Yani... sadece cinsel dokunuştan mı nefret ediyor yoksa sadece...?"

Adrian Amca gözlerini deviriyor ve nefesinin altında benim aptallığım hakkında mırıldanıyor. Pegasusumu boyun eğmeye zorlamak zorundayım çünkü amcamı çevreleyen baskın havaya rağmen, bizi savunmak, eşimizi bu hakareten korumak için çaresiz.

Ama amcamın karşısına çıkmak aptalca ve tüm soğukkanlılığının altında korku yatıyor.

"*Ya da doğru. Her dokunuştan korkuyor,*" diyor nazikçe. Gözlerini kısıyor ve yüzünde beliren kısa süreli kızgınlık ifadesi pegasusumun doğrulup dikkat kesilmesine neden oluyor. "Glenda sizi tanıştırmadan önce Maeve'in durumu hakkında bilgi vermedi mi?"

Omuz silkiyorum, onunla kendim ilgilenmeyi tercih ediyorum, ama daralan gözleri benden bir açıklama bekliyor.

"Maeve'in erkeklerden nefret ettiğini, cinsiyetimle ilgili hiçbir şey yapmak istemediğini, bana hakaret etmiyorsa muhtemelen beni görmezden geleceğini ve kişisel alanına girersem beni hadım edeceğini ve... benim... bilirsin işte, *yiyeceğini* söyledi."

Öfkesine bakılırsa biliyor ve balık değiştiriciye kızgın olan tek kişi o değil.

"Tüm bu korkunç davranışlar sadece önce istifa etmediği içindi çünkü bir işe bağlanma konusunda berbat." Gözlerimi kısıyorum. "Ama sanırım bu zaten gerçekleştiğine göre, açıkçası bunun bir önemi yok. Onunla ilk etkileşimim boktan bir gösteriydi."

Amcam işaret parmaklarıyla şakaklarını ovuşturarak, "Glenda ve ben onun açıklaması üzerine birkaç kelime konuşacağız," diye mırıldandı. "Maeve'i bu şekilde korumaması gerekirdi."

"Neden korunmaya ihtiyacı olan Maeve? Tabii ki dokunulmaktan hoşlanmıyor ama nefret ettiği kişi *benim*," diyorum.

Bahsedilen her şeye ve hatta amcamın tepkisine bakılırsa, tehlikeli görünen kişi Maeve. Bu hoşuma gidiyor, onun tehlikeli ve kendini koruyabilen biri olmasını seviyorum. Kendi güvenliğim için bir fincan almam gerekse bile.

Ama eğer tehlikeli olan Maeve ise, amcam neden sanki tehlikede olan oymuş gibi davranıyor?

"Maeve'in korunmaya ihtiyacı var Julian, çünkü o savunmasız bir konumda olan nadir bir şekil değiştiren." Mavi gözlerindeki sivri bakış, odaya ilk girdiğimde oluşan hafiflikle tam bir tezat oluşturuyor.

Her ne sebeple olursa olsun, bu durumda taraf tutmayı seçtiği kişi Maeve. Benim yerime onu seçti. Bu hiç mantıklı değil.

Onunla tanıştığımda Maeve savunmasız değildi. Korkmamıştı. Maeve güçlüdür ve sözleri kendi başına bir silahtır.

Tabii, o nadir biri ama hepimiz nadiriz.

Kapı çalınıyor ve amcam dik oturup gelen kişiyi içeri çağırıyor. İçeri bir kadın giriyor, belki otuzlu yaşlarında, görünüş olarak çok güçlü değil.

Kısa kahverengi saçları var ve koyu gri bir takım elbise giyiyor. Onu daha önce görmedim ama amcamın yardımcılarından biri olabilir. Etrafında sakinleştirici bir enerji var ama şekil değiştiren türü hakkında hiçbir fikrim yok, bu da pegasusumu tedirgin ediyor.

Bir kuş hissi yayıyor.

"Ekselansları," diyor ve yüzünü buruşturmadan önce başını sallıyor. "Maeve yanımda ve bugün meşgul olduğunuzu söylememe rağmen hayır cevabını kabul etmiyor."

"Tabii ki yapmayacak," diyor, sesi eğlenmiş gibi çıkıyor. Sesi *sevecen* geliyor. "Onu benim için içeri gönderir misiniz lütfen?"

Kadın bana bakıyor, gözlerinde merak ateşi yanıyor ama herhangi bir soru sormuyor. Bunun yerine başını sallıyor ve topuklarını yere vurarak uzaklaşıyor. Kapı sessizce arkasından kapanıyor ve pegasusum kapının yeniden açılmasını sabırsızlıkla bekliyor çünkü güzel eşimiz diğer tarafta olacak.

Beni gördüğü için heyecanlanacak mı? Kızacak mı?

Hayal kırıklığına mı uğradın?

"Maeve neden seni görmeye geldi?" Amcama ters ters bakarken ses tonumdaki kıskançlığı gizleyemiyorum.

"Çünkü ben onun yasal vasisiyim," diyor amcam takım elbisesini düzeltirken. "Ailesi yok, geniş bir ailesi yok ve henüz çocukken bize teslim edildi, bu da beni çiftleşene kadar onun vasisi yapıyor." Sanki dostum için bir gösteri yapıyormuş gibi masasını toplamaya başlıyor. Bu oldukça sinir bozucu. Benim sinirlendiğim ve aşağılandığım yerde, pegasusum eğleniyor ve meraklı.

"Ama o artık bir yetişkin," diyorum kaşlarımı çatarak. "Ve çiftleşmemiş ve nadir bulunuyor."

"Hepimiz nadir insanlarız," diye mırıldanıyorum, kendi kulaklarıma bile huysuzca geliyor. Amcam sırtıyor ve mavi gözlerinde eğlence dans ediyor.

"Ama Maeve diğerlerinden daha nadir bulunur," diye alay ediyor amcam. "Onu daha önce gördüğünde değişmiş halinin kokusunu aldın mı?"

Gözlerimi kısıyorum, hatırlayıp hatırlamadığımı hatırlamaya çalışıyormuşum gibi yapıyorum. Sanki tüm öğleden sonramı eşimin çökmekte olan kokusunu içime çekerek geçirmemişim gibi.

Dudaklarımı büzüyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır."

Normalde bu pek bir şey ifade etmez. Daha nadir görülen efsanevi şekil değiştirenlerin çoğunda, bazı insanların tam olarak ne tür bir şekil değiştiren olduğunu belirlemek zordur. Kuş ya da yırtıcı gibi daha geniş kategorilerini anlayabilirim, ancak ayrıntılar zor olabilir.

Ama Maeve'de bundan daha fazlası var ve amcamın yüzündeki sırıtışa bakılırsa ikimiz de bunu biliyoruz. Maeve'in şekil değiştiren tarafının kokusunu hiç almadım.

Hayvanından en ufak bir iz bile yoktu.

"Henüz bir formu olmadığı için olacak," diyor ve gözlerim açılıyor. *Şekil değiştiren formu yok mu?* "Maeve bir bukalemun."

"Efsanevi bir bukalemun mu yoksa normal bir bukalemun mu?" Sorduğum için ne kadar aptal olduğumu fark etmeden önce sordum. Bunu yüzüme vurmadı, ki bu şaşırtıcı.

Efsanevi bir bukalemun. Sikeyim beni.

Sadece üç çeşit var, ve- kahretsin. Gözlerim açılıyor, pegasusum kafamın içinde inlerken kalbim hızla çarpıyor. Bacaklarım titriyor ve amcam daha itiraf etmeden sonuca ulaştım.

"Efsanevi. Bir Chromius." Sırıttıyor.

Sikeyim.

Boku yedim. Hepimiz boku yedik.

Bu vahyi tartışmadan kapı açılıyor ve ateşli eşim içeri dalıyor. Bir kez daha çok az şey giymiş ve bu beni hem kızdırıyor hem de tahrik ediyor.

Elbisesi soluk pembe, göğüslerine yapışıyor ama kalçalarından dışarı taşıyor. Eteğinin etrafında bir incelik var ama içini göremiyorum. Sarı saçları başının tepesinde toplanmış, tek bir tel bile açık değil.

Çok güzel ve çok baştan çıkarıcı. Yüzü öfkeyle çarpılmış ve bu yeterince çekici değilse, kokusu beni boğuyor.

Yumuşak pembe güllerin ve rahat ve huzurlu olduğu zamanlardaki tatlı ama iştah açıcı balın ambrosia gibi olduğunu düşündüm.

Yanılmışım.

Çiçeksi gül kokusu sert, kızıl bir kenara dönüşerek keskinleşti ve havayı delen daha karanlık, tehlikeli bir koku yaydı. Ballı kokusu erimiş şeker gibi yanıyor, yoğun ve sarhoş edici, nefesimi kesen acı bir alt tonla.

Bu artık bir teselli değil, beni tuzağa düşüren ve kendi öfkemi ortaya çıkaran bir şey. Benim pegasusum onun beyaz şövalyesi gibi, öfkesinin nesnesi her ne ise onu serbest bırakmaya hazır.

İşin en kötü yanı da, ben onunkini sürdürmek için kendi sağlığını bozmaya hazırım ve o bana yan gözle bile bakmıyor.

Sırf kendimi korumak için sikimi avuçluyorum, çünkü pegasusum eşimize yaptığım hakaret karşısında zihnimde hırlıyor. Çaresiz sikik, bize dokunacağı anlamına gelse sikimizi kesmesine bile katlanırdı.

"Maeve," diye selamlıyor Adrian, görgü kurallarının gerektirdiği gibi ayağa kalkarak. Ona hitap ederken gözlerinde gerçek bir sıcaklık var, ama yüzünün geri kalanı pasif kalıyor. "Nasılsın tatlım?"

"Gerçekten iyi," diyor ama sesi buz gibi. "Şuradaki pisliği kovduğun sürece iyi olacağım."

"Ben mi?" Ses tonum kuşkulu, ama pegasusum bizimle konuştuğu için heyecanlı. "Neden kovulayım ki? Ben bu işi yapabilecek kapasiteden daha fazlasına sahibim. Sorunu olan sensin."

Ve ben çok özel bir amaç için işe alındım. Bu kontrol altına alınana kadar buradan ayrılmayacağım, özellikle de eşimin burada olduğunu ve aramızdaki en nadir kişilerden biri olduğunu bildiğimden beri.

O tehlikede ve onun güvenliğini garanti altına alana kadar rahat etmeyeceğim.

"Senden hoşlanmıyorum ve ilk ben oradaydım," diye cevap veriyor, bana bakma zahmetine bile girmeden.

İlgisizliğinin beni fiziksel olarak ne kadar incittiğini anlıyor mu? Bu onun kontrolü elinde tutma şekli mi?

Eğer kontrolü istiyorsa, göz açıp kapayıncaya kadar dizlerimin üzerine çöker ve vücudumu ona teslim ederim.

"İnsanları sırf sen sevmiyorsun diye kovamayız Maeve. Sen ve Julian birlikte çok iyi çalışabilirsiniz," diyor Adrian ve sesinde ona duyduğu sevgiyi duyabiliyorum.

Mutlu bir şekilde çiftleşti, ancak Adrian'ın tek boynuzlu atı izin verene kadar o ve eşi kendi biyolojik çocuklarına sahip olamıyorlar ve bir *yabancıya* karşı bu kadar babacan davranması garip görünüyor.

Bu kıza gerçekten değer veriyor, eşime.

Bu hiç mantıklı değil.

O iyi bir lider. Bu dünyanın siyasetini çok iyi oynayabilen güçlü, kuvvetli bir adam. Ancak onu büyük bir lider yapan şey, gerçekten *önemsiyor* olması. İnsanlarımızı, onların mücadelelerini ve ihtiyaçlarını önemsiyor.

"Hayır." Açıklama yok, detay yok. Sadece hayır.

Amcamın onun *savunmasız* ve korunmaya muhtaç olduğunu düşünmesi gülünç.

Kim bu kız ve kendine güveni nereden geliyor?

"Maeve-" diye başlıyor amcam ve ses tonu aşına olduğum bir ses tonu. Bunu sadece yengeme karşı kullanır, bir kavgayı kaybettiğini bildiğinde ve kendi istediğini elde etmeye çalıştığında.

Ona dudak büküyor, beni hâlâ görmezden geliyor ve sanki geçen her dakika kalbim üzerindeki etkisi daha da artıyor. Eziliyorum. Bunu neden yaptığı umurumda değil. Sadece bundan nefret ediyorum.

"Lütfen Maeve," diyor amcam. Gerçekten geri adım atıp eşime *yalvarmaya* çalışınca gözlerim açılıyor.

"Eğer onu kovmazsanız, ben gidiyorum," diyor açıkça. "Kendimi bu saçmalığa maruz bırakmayacağım ve bunu bilmelisiniz."

"Koğuşum olarak-"

"Sen bana arşivlere erişim izni vermeden önce bu işe yarayabilirdi," diyor ve dudakları ukala bir gülümsemeye dönüşüyor. "Dünyanın dört bir yanında ve doğrudan erişiminizin dışında Tribünal ile anlaşmaları olan en az sekiz farklı alfanın adını biliyorum. Ne kadar nadir olursam olayım, beni barındırırlarsa beni ve halklarını koruyabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipler."

"Kimse-" *cesaret*, amcamın söyleyeceği söylenmemiş kelimedir. Maeve güldüğünde bir şekilde kendini tutmayı başardı.

Acı, ukala ve çok çekici.

Bu kadar melek gibi biri nasıl şeytanın güvenine sahip olabilir?

"Hiç kimse mi?" diye soruyor, onun kızgınlığı karşısında daha dik durarak.

Zayıf bir eşim olacağını düşünmüştüm. Koruyabileceğim, üzerime titreyecek ve söylediğim her söze kulak asacak biri.

Oldukça komiğimdir.

Ama bunun yerine, kader Maeve'in benim mükemmel eşim olduğuna karar verdi. *Onu çok seviyorum.*

"Bu çok komik. Bu öğleden sonra *bir* telefon görüşmesi yaptım ve bir şekilde Phoenix Pride'da beni bekleyen bir yerim var, eğer istersem. Atticus bana bu berbat yerden bir sığınak önerdiği için *çok heyecanlıydı.*"

Şu anda sikimin kalkmış olması garip, değil mi? Elbette, güzel arkadaşımın amcamla dövüşünü izlerken burada *kocaman* bir ereksiyonla oturmuyorum?

Çizgiyi aşılıyor olmalı, eminim. Ama, lanet olsun, o bir tanrıça.

Adrian geriliyor ama ona yumuşak bir gülümseme veriyor. Benim pegasusum onun tavrındaki değişiklik karşısında sızlanıyor ve ikimiz de araya girmeye hazırlanıyoruz.

Arkadaşımı manipüle etmesine izin vermeyeceğim.

"Oraya gitmek için gerçekten buradan ayrılmak istiyor musun Maeve? Burası senin evin." Yumuşak tonlar, tek boynuzlu atının gücüyle aşılınmış.

Adrian isterse en güçlü insanı bile kendi tarafına çekebilir.

"İnan bana, eğer bu yalnız kalacağım anlamına geliyorsa, evet, kalırım," diyor kollarını göğsünün önünde kavuşturarak. Ben izlerken çenem yere çarpıyor.

"Alfa Anka bana güvenli bir sığınak ve oraya güvenli seyahat sözü verdi. Reddetmek aptallık olur."

Adrian'ın çenesi gerilir. "Güvenlik onun garanti edebileceği bir şey değil." "Belki de değil," diye cevap verir, sırtmadan önce tırnaklarına bakar

Amcama. "Ama dünyadaki her şeyden çok daha tehlikeli olan bu adam kayırmacı işe alımcıyı kovmayı reddettiğine göre başka seçeneğim yok. Bir hafta içinde yerleşkeden ayrılacağım ve senin yakandan düşeceğim."

Beni her şeyden çok daha tehlikeli mi görüyor? Pegasusum öfkeyle homurdanırken benden kendini beğenmişlik yayılıyor. Sanki bir şeyleri kaçıran benmişim gibi davranıyor ama ikimiz de onun sözlerini duyduk.

Gitmekten korkmuyor çünkü onu koruyacağımı biliyor.

Bununla birlikte, kapıyı arkasından çarpmakta tereddüt bile etmeden dönüp gider. Ses odanın içinde yankılanır ve Adrian tekrar koltuğuna çökerek başını ellerinin arasına alır.

Amcamın duygularıyla başa çıkmaya çalışmasını tereddütle izliyorum. Öfke, hayal kırıklığı, boyun eğme... ve korku.

Merakım arttı, ama bundan da öte, biraz zamana ihtiyacım var. *durum* sakinleşir, ben de sessiz kalırım.

Amcam birkaç dakika sonra, "Lanet olası pislik," diye homurdanıyor. Tekrar ayağa kalkarken mavi gözleri sertleşmişti. "O pisiğin bunu yaptığına inanamıyorum."

"Sorun nedir?" Arkadaşımın ultimatoma inanıp inanmamam gerektiğinden emin olmadan soruyorum.

Kendine güveni etkileyiciydi, ancak öfke nöbeti, istediğini elde etmek için çaresizce oyuncaklarını fırlatan şımarık bir kızdı. Ben bilirim, benim de çok oldu.

"Kim bu Alfa Anka Kuşu?"

"Atticus Phoenix Birleşik Krallık'taki en güçlü şekil değiştirenlerden biri ve Kuzey'de çok büyük bir sürüyü yönetiyor," diyor masasında bir şeyler ararken. "O sıradan bir aslan şekil değiştiren ve *son derece* saygı duyulan biri. Eşiyle daha yeni bağ kurdu ve Maeve diğer altı şekil değiştirenle birlikte geliyor, yani Maeve'e güvenlik ve istikrar sunabileceği iddiasında yalan söylemiyor ya da abartmıyor."

"Bekle, kaç yaşında o zaman?" Amcamın abartmayacağını bildiğim için soruyorum. Aksine, bu *Atticus*'un güçlü olduğunu iddia ediyorsa, adam *çok güçlü* demektir.

Ve eşim *onunla* birlikte olmak için beni terk etmek istiyor. *Cesedimi çiğnemedi buna izin vermem.*

"O daha genç, sadece 28 yaşında," diyor amcam ve pegasusum kızgınlıkla kükrerken gözlerim açılıyor.

Yumruklarımı sıkıyorum ve pegasusuma karşı zihinsel bir bariyer oluşturmaya çalışıyorum. Burada yer değiştiremem. Kontrolümü kaybedemem.

Ama çok istiyorum.

"Aynen öyle." Adrian başını sallar. "Henüz en iyi dönemine bile ulaşmadı. Güçlü bir şekil değiştiren ama aynı zamanda çok fazla güce ve bol miktarda kaynağa sahip, bu da onu daha da zorlu kılıyor."

"Ve eşim onun sürüsüne katılmak mı istiyor?" Pegasusum hiç etkilenmedi ve eşimizi bulmamızı ve bunun neden kötü bir fikir olduğunu açıklamamızı talep ediyor.

Dışlerimiz boynuna batarken.

O bizim ve bizi terk edemez.

Ama bundan da öte, dünyadaki en nadir şekil değiştirenlerden biridir ve bunu bilen *herkes* tarafından hedef alınacaktır.

Burada, güvenli bir yerde, yerleşkede kalmalı.

Korunabileceği bir yerde.

Kimsenin ona zarar veremeyeceği bir yer çünkü içeri bile giremiyorlar.

Bu *aslan* şekil değiştirene hiç güvenim yok. Amcam güçlü olduğunu düşünse bile, o bir aslan. Hiçbir şey değil. Eşimin, benim güzel ve güçlü eşimin, onu korumak için güçlü ve kuvvetli şekil değiştirenlere ihtiyacı var.

Mitolojikler.

Güçlü bir aslan değiştirici etkileyici elbette ama *sıradan* bir şey. Geri kalanımızla kıyaslandığında o bir hiç.

"Arkadaşın ayrılmak istiyor çünkü sahip olduğu tek gerçek istikrar parçasını kaybetti," diyor Adrian. "Zor bir hayatı oldu ve ben ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bunu kolaylaştırmayı başaramadım."

"Ne yapacaksın?" Ses tonum kafamın içindeki hayvan kadar bastırılmış.

"Keşke seni kovabilsem ve ona istediğini verebilsem ama arşivlerde sana ihtiyaç var ve arşivleri kaybetmek ona ne kadar acı verirse versin... hayatını kaybetmek çok daha kötü olacak."

İkimiz de ciddi bir şekilde başımızı salladık. Bu işi her zaman ciddiye alırdım çünkü amcam ilk kez benden bir şey istiyor ve bu ona bu işin üstesinden gelebileceğimi kanıtlama şansım.

Ama şimdi riskler çok daha yüksek. Maeve benim için önce gelir ve bunu çözmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Sinir krizi geçiriyor," diyorum ve amcam sanki odadaki en büyük aptal benmişim gibi iç geçiriyor. "Neden farklı vardiyalarda çalışmıyoruz ki?"

"Bu onun son altı yıldaki... on dördüncü işi. Çalışmasına gerek yok, en azından maddi açıdan, ama bu ondan talep ettiğim çok az şeyden biri. İnsanlardan nefret edebilir, toplum içinde çok zorlanabilir, ama sosyalleşmeye *ihtiyacı var*, yoksa içindeki bukalemun tamamen yok olacak - umursamasa bile."

"Peki neden umursamıyor?" Kimsenin hayvanını kaybetmeye dayanabileceğini sanmıyorum. Onlar bizim bir parçamız, varlıkları ruhumuzla iç içe. Biz biriz ve aynınız.

Ve o sadece... hayvanının *ölmesini* umursamıyor mu?

"Bu benim paylaşacağım bir hikâye değil," diyor sessizce. Güçlü dostumun ölüm sınırına bu kadar yaklaştığını düşündükçe damarlarım yanıyor, acı içime işliyor.

Onun nesi var ki bu tür bir ölüm *önemsiz* olsun?

"Sanırım bunu ondan öğrenmem gerekecek," diye mırıldanıyorum, onu bulup mantıklı düşünmesini sağlamak için sabırsızlanıyorum.

Amcam üst çekmecesinden telefonunu alırken beni duymuyor olmalı. "Gitmeni istiyorum evlat, böylece Atticus'u arayabilir ve bu işin aslını öğrenebilirim."

Başımı sallıyorum, birkaç dakika önce kaçtığı kapıya bakıyorum. "Peki nerede bulabilirim?"

"Hayır. Maeve'e yaklaşmayacaksın," diyor sertçe. Sesinde emir yok ve ben de bundan faydalanmaya niyetliyim.

"Tabii ki hayır." Zaten şu anda ona insan ben olarak yaklaşmazdım, ama bu yine de ona yaklaşamayacağım anlamına gelmez.

Onu çözmem gerekiyor ve bunu yapmanın en iyi yolu izlemek ve saklanmak, pegasusumun onu çözecek kadar yaklaşmasına izin vermek.

Bazıları buna takipçilik diyebilir... Ben buna benim olanı gözlemlemek diyorum.

"Hayır, Julian, beni duymadın," diyor Adrian, sesini yükselterek gücüyle doldururken. "Ben sana aksini söyleyene kadar Maeve Quinn'i *tamamen* yalnız bırakacaksın. Beni anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Sözcükler pegasusumdan benim rızam olmadan döküldü ve beni kovduğunda, topuklarımın üzerinde dönüp ofisini terk ettim.

Eğer kapı arkamdan çok gürültülü çarparsa, o zaman daha iyi olur. Ne de olsa Maeve paçayı kurtardı.

MAEVE

T Hafta sonu çoğunlukla sessiz geçti, ki bu oldukça şaşırtıcı. Adrian'dan ne bir telefon geldi, ne beni işe geri dönmeye zorlamak için tehditler savurdu, ne de işle ilgili tek bir nasihatte bulundu.

Sorumluluklarımı nasıl terk ettiğimi ve toplumumu nasıl yüzüstü bıraktığımı.

Ve daha da şaşırtıcı olanı, "yeni eşim" bir kez bile yüzünü göstermedi.

Arşivlerden zamanında ödeme bile aldım, istifa ettiğimi bildiren güzel bir P45 de eklenmişti.

İstediğim her şey var ama ben aptal değilim ve hiçbirinden zevk alamadım.

Adrian'ın ve daha az ölçüde Julian'ın sessizliği beni son derece endişelendiriyor. Rahatlayamıyorum, yeni keşfettiğim yalnızlığımın tadını çıkaramıyorum, çünkü bir planın hazırlandığını ve bunun beni mahvedecek bir şey olacağını *biliyorum*.

Adrian Graves planı olan bir adam. Her zaman. Ve Atticus'la ilgili haberi verdikten sonra, beni tekrar kontrolü altına almak için bir şeyler uydurduğundan hiç şüphem yok.

Yeğenini benim dostummuş gibi davranmaya zorladı, işimi elimden aldı ve evet, *gülümsediğim* için birini öldürüyormuş gibi yaptığı çok tehditkâr bir not yazdı. Beni savunmasız hissettirmek için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Ona güvenmemi, itimat etmemi istiyor. Ki bu asla olmayacak. Beklemek istemiyorum ve-

"Ahh," diye inliyorum, keskin bir sancı tekrar karnıma vururken karnımı tutuyorum. Kendi üzerime kıvrılırken bacaklarımı altına çekiyorum, tanıdık acı başladığında gözlerim çırpınarak kapanıyor.

Bu, tüm sürecin en kötü kısmı. *Arzudan* tamamen aklımı kaçırmak yerine, gerçek ana gösteri başlamadan önce alevlenmelere - acı ve ıstırabın mini patlamalarına - katlanmak zorunda kalıyorum.

Bugün bu kramplar ve dengesiz anlarla doluydu. Sanki kaderin kendisi içimde, iç organlarımı olabildiğince sıkıyor. Bu harika, gerçekten.

Başlamadan önce daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum.

Ama kader benden nefret ediyor ve bunun yerine her üç ayda bir bu şekilde cezalandırılıyor.

Gözlerim açılıyor, farkına varıyorum. Benden nefret eden tek kişi Fate değil ve Adrian da sandığı kadar kurnaz değil.

Acıya rağmen kendimi zorlayarak kalkıyorum ve mutfağa doğru yürüyorum, karnımdaki kramplar hareket ettikçe şiddetini artırıyor. Oda her zamanki gibi karanlık, ama ışığı açıp kendimi takvimime doğru sürüklediğimde, takvimde işaretlenmiş gün kadar sade bir gün görüyorum.

Bildiğim kadarıyla yarın ateşim başlayacak. Bazı insanlar salı günlerini istediklerini yaparak geçiriyor. Ben mi? Bir hafta boyunca acı içinde kıvranaacağım.

Vücudumun bu kadar tahmin edilebilir olmasına *bayılıyorum*.

Ama bundan da öte, Julian'ın işime başlamasının neden bu kadar çabuk gerçekleştiğini ve Adrian'ın bunu neden şimdi ayarladığını artık biliyorum.

Son ateşim zordu. Her seferinde daha da zorlanıyorum ve biraz endişelendiği için adamı suçlayamam.

İçimdeki Chromius bildiği tek yolla hayatta kalmak için savaşıyor. Çoğu şekil değiştiren, bir eş bağı kurana kadar ısınmaya başlamaz. Sağlamlaştırılması gerekmez, sadece iki tarafça da kabul edilir.

Ama benim için, bir kromius olarak, on sekiz yaşıma girdiğim andan itibaren saat gibi işlemeye başladı.

Keşke üvey babam bir gün daha bekleseydi.

Bu bir hayatta kalma yöntemi ve ben onu sürekli görmezden geldikçe daha da kötüleşiyorlar. Hayatta kalması dokunmaya bağlı olan bir canlı için altı yıl yalnız kalmak için uzun bir süre.

Chromius'um yaşamak istiyor ve dürüst olmak gerekirse, bunun bir son olmasından dolayı yeterince mutluyum.

Ancak Adrian öyle değil. Son kızgınlığım yüzünden üç gün hastanede yattıktan sonra bana bir daha böyle bir kızgınlık yaşamayacağıma dair yemin etti.

Peki benim kızgınlığımın başlamasına günler kala ne yaptı? Halkımızın lideri uzun uzun baktı ve bana acıyı birlikte göğüsleyebileceğim bir "eş" buldu.

Beni, tıpkı küçük evcil chromius'u gibi kolayca kontrol ve manipüle edebiliyor.

Kendi yeğeni olmasaydı, bu durum biraz daha az şüpheli olurdu.

Ama Adrian ne zaman bir şeyi yarım yamalak yaptı ki?

Bu şekilde, beni aileye kattı ve hayatımı nasıl yaşayacağıma ve bir sonraki saf küçük şekil değiştirenleri kimin doğuracağına karar vermeye devam edebilmek için benimle olan bağlarını daha da sağlamlaştırdı.

Tabii ki, aile soyuna bin yılı aşkın bir süredir doğan ilk saf kan, orijinal Pegasus'u vermemi istiyor.

Ağır bir iç çekişle ağrı kesicimi aldım, izin verilen en güçlü dozu aldım ve rahmim olan karmaşa boyunca susuz kalmamak için kendime biraz su getirdim.

Gerçek ateşim dayanılmaz acılarla dolu olacak, ama her şey bittiğinde beni mahveden şey bu değil.

Pusun içinde kaybolurken ihtiyaçlarımla ilgilenecek bir arkadaşımın olmaması, ciddi şekilde susuz kalmam ve yetersiz beslenmem anlamına geliyor.

Adrian, Dr. Jones ve sağlık personeli tarafından defalarca azarlandığım, neredeyse yatağa zincirlendiğim bir hastane gezisi bile işin tuzu biberi oldu.

Hayır, bunun yerine, rahmim hiç doğmayacak bebeği atarken bana yapılan travmayı yeniden yaşamamanın sürekli endişesi içinde yaşayacağım.

Zihinsel olarak berbat olmak çok eğlenceli.

E Vücudumdaki her bir hücre yanıyor. İçten yanıyor, dıştan yanıyor. Canlı canlı yanıyorum.

Kayganlığım yatağı ve beni kaplarken kalçalarımın arasında bir ağrı var.

Bu iğrenç. Ben iğrenç biriyim.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye bağıyorum, bu acıyı kovmaya çalışırken yatakta ileri geri sallanıyorum. Kime yalvardığımı bilmiyorum. Neden yalvardığımı da bilmiyorum.

Ben ne istiyorum ki?

Chromius'um beynimin içinde kilitli kalmış huzursuz bir canavar, ondan nadiren hissettiğim vahşi ve ilkel bir kenar. O çaresiz. Kendini kurtarmak için çaresiz, beni kurtarmak için çaresiz.

Ama neyden kurtulabilirim ki? Bana hiç yardım etmedi. Hiç yanımda olmadı. O alır. Ve alıyor.

Var olan diğer tüm erkekler gibi.

"Lütfen, bunu bana yapma." İhtiyaçlarımı umursamayan bir yaratığa yalvarmak aptalca ama buradaki tek kişi o.

Bu anın ironisi çok acımasız. Dokunulmaya ihtiyacım var, ağrımı dindirmek, acımı kovmak için. Burada birine ihtiyacım var, herhangi biri olabilir. Sadece biraz rahatlamaya ihtiyacım var. Onların *dokunuşuna* ihtiyacım var.

Sahip olamadığım şey.

"Dokun," diye bağıyorum, sırt üstü dönüyorum. "Dokun bana. Dokunmayın. Lütfen, lütfen, dokunma bana."

Yatak çarşafı altımda kum gibi hissediyorum. Yumuşak, nazik bir okşama olabilecek şey, vücudumda hareket ederken jilet gibi hissettiriyor. Bana dokundukları h i s s i n d e n kurtulmaya çalışıyorum. Ama yuvarlanıyorum, yuvarlanıyorum, yuvarlanıyorum ve görünürde bir sonu yok.

Etrafım pembeyle çevrili. Pembe yastık kılıfları, pembe çarşaf ve hatta pembe pijamalar. Pembe. Romantizmin rengi olması gerekiyordu ama şu anda acımın rengi.

Hafif yorgan bana değiyor, alt çarşaf üzerimden akan terle neredeyse sırtıma y a p ı ş ı y o r .

Etrafım sarıldı. Boğuldum. Boğuldum.

Bunu yapamam. Bunu daha fazla yapamam.

"Lütfen, bitmesine izin ver." Çılgılık atıyorum, saçlarımı çekerek kelimeleri chromius'uma yönlendiriyorum. Ağlayan ve yalvaran Chromius'a. *Ona* yardım etmem için bana yalvaran.

Peki ya ben? Peki ya benim acım? Benim ihtiyaçlarım ne olacak?

Bedenim acı çekiyor.

Ama zihnim de

öyle.

Bu hiç adil değil.

Hiçkırıyorum, ağlıyorum ve çılgılık atıyorum. "Bu hiç adil değil."

İncinmeyi ben istemedim. Bu kadar berbat olmayı ben istemedim. Ben masumdum. "Bunların hiçbirisi benim suçum değildi." Dalga dalga gelen acıyla yatak çarşafını tuttum.

kromiusum zihnimde çılgılık atarken beni ele geçiriyor. Acı çekiyorum. Acıyor.

Ne kadar zamandır bu durumdayım bilmiyorum. Saatlerdir. Günlerdir. *Bir hafta mı?*

Hiç bitecek mi bilmiyorum. Hiç kaçabilecek miyim bilmiyorum. Ama şu anda yalnız olduğumu biliyorum. Elimde hiçbir şey yok.

Acıyı hafifletecek bir şey yok. İçimdeki *sızıyı* dindirecek bir şey yok.

"Ben boşum." Sözlerim sessiz odada bir çılgılık gibi.

O kadar boşum ki.

Bedenim boş. *Kalbim boş... lanet ruhum boş.*
Yalnızım. Burada benim için kimse yok, güvенеbileceğim kimse yok.
Acı içindeyim. Bu sefer hayatta kalamam. Bu sığağı atlatamayacağım. Bunu yapmayacağım.
Hepsi benim hatam.
Ama belki... belki daha iyi olurum.

T Ön kapım yüksek sesle çalınıyor ve telefonuma uzanırken inliyorum. Ter içindeyim ve tüm vücudum iğrenç hissediyor, ancak bir anksiyete atağı başlatacak kadar değil, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sınıflandırıyorum.

Boktan bir gün geçirdim. Son alevlenmeme rağmen bugün hala Pazartesi, sadece akşam vakti. Bugün iki büyük alevlenme yaşadım ve sıcak pus güçlü olduğu için o sırada nasıl hissettiğimi hatırlayamıyorum.

Bazen bu en iyi nimettir.

Tekrar kendim olmamın *saatler* sürdüğünü hissetmem dışında pek bir şey hatırlamıyorum. Acı verici ve rahatsız ediciydi.

Mutlu olmadığımı.

Güvenlik kamerası uygulamasından Adrian Graves'in kapımın önünde durduğunu görüyorum, yüzünde endişeli bir ifade var. Özel dikim takımlarından birini giyiyor ama oldukça dağınık, tuzlu ve biberli gri saçları bile d a ğ ı n ı k .

Hm. Gerçekten dağınık bir bakışa kanacağımı ve bunun önemseydiği anlamına geldiğini düşüneceğimi mi sanıyor?

Erkekler acınacak halde.

Yatağımdan kalkmadan telefonumun onunla konuşmamı sağlayan düğmesine basıyorum.

"Merhaba Bay Graves, mütevazı evimde sizin için ne yapabilirim?"

Yüzü sıkıntıyla geriliyor. "Beni içeri al Maeve, konuşacak çok şeyimiz var."

"Gerçekten öyle mi?" Yatakta doğrulup alay ediyorum. Çıplığım ve serin hava nemli tenime karşı çok hoş bir his veriyor. Bugün duş alma cesaretini göstermem gerekecek, tabii sıcak pus beni önce altına almayı başaramazsa.

"Öyle olduğunu biliyorsun. İşini bıraktın, bu da sana ters düşüyor-"

"Bugün değil, Adrian."

Kaşlarını çatıyor, kızgınlığı sahte bir endişeyle gizleniyor. "Sesin yorgun geliyor."

İçimi çekiyorum ve onunla hiçbir şey paylaşmak istemesem de başka seçeneğim o l m a d ı ğ ı n ı biliyorum çünkü bir süreliğine görevden alınmak üzereyim ve tamamen görevden alınmışken buraya gelip beni taciz etmesiyle başa çıkamam.

"Takvimini benimkiyle senkronize ettiğini sanıyordum."

Sanki bu onun için en büyük rahatsızlıkmış gibi iç geçiriyor. "Hayır Maeve, yapmadım. Tüm şikâyetlerine rağmen, çok fazla özerkliğin var ve ben seni bu şekilde takip etmiyorum."

Çok komik. Beni *bu* şekilde takip etmiyor.

Onun yerine bana garip, tehditkâr mektuplar gönderiyor.

Ugh. Ruh halimi bu kadar bozmuşken onunla oynamaya bile zahmet edemiyorum.

"Ne yazık ki kızgınlığım her an başlayabilir ve şimdiden düzenli olarak alevlenmeler yaşıyorum. En iyisi içeri gelmemeniz, yoksa arkadaşınız benim arkadaşım olmayabilir."

Sırıyorum. Hormonlarım onu kızgınlığa sürüklemeyecek olsa da, mutlu bir şekilde çiftleşmiş bir erkek olarak, ona yapışacaklar ve bu kesinlikle eşini üzecek.

"Başka bir şey için başlamamalısın... *siktir*." Telefonunu karıştırıyor - biliyorsun, takvimlerimizin bağlı *olmadığı* yer- ve iç çekiyor. "Bir sonrakinden önce daha çok zamanımız var sanıyordum."

"Eminim öyledir."

Buna bir saniye bile inanmıyorum. Ateşimin bu hafta başlayacağını biliyordu ve tüm piyonlarının tam zamanında yerinde olması için korkunç yeğenini kasıtlı olarak buraya getirmeyi planladı.

Ben, onun yeğeniyle çiftleştim, unutulana kadar sikildim. Artık bir sorun değilim ve sonsuza dek onun parmağı altındayım.

Julian'ın bundan ne anladığını merak ediyorum.

Ben pek bir av değilim ve o da hesaplarıma erişmeye ihtiyaç duymayacak kadar zengin. Peki, ne alacak?

Var olan en berbat insanla hızlı bir sikiş mi? Hiç mantıklı değil.

"İhtiyacımız olacak-" diye başlıyor.

"Beni yalnız bırak da bu işin üstesinden geleyim. Tek başıma," diyerek sözünü kesiyorum. Adrian'ın burun delikleri alevlendi ve ne kadar sinirlendiğini görebiliyorum. "Gitmeyeceğim, Adrian. Bunu bir hastanede ya da diğer insanların arasında geçirmeyeceğim. Bunu *yapamam*. Beni buradan zorla çıkarmak zorunda kalırsın."

"Maeve, aşkım-"

"Yapma."

Yüzünü ovuşturuyor ve lanet olası grenli kameralarda kendini tutmaya çalıştığını görebiliyorum. "Son kez-"

"Bunun için yapılabilecek başka bir şey yok. Bana dağıtılan kartlar bunlardı," diye tıslıyorum gözlerimden yaşlar süzülürken.

Yapabileceğim başka bir şey yok. İlk sıcak çarpmamdan hemen sonra ısı engelleyicileri denedik, böylece bir daha acı çekmeme gerek kalmayacaktı. Adrian bunların düzenli olarak geleceğini biliyordu ama ne yazık ki içlerindeki ana bileşenlerden birine alerjim var.

Ne kadar itiraz edersem edeyim, anafilaktik ağrı ve potansiyel yaşamı sona erdiren yan etkilerin ısıtmalarda acı çekmekten daha kötü olduğunu iddia ettiler.

Her seferinde tek başıma olsam bile.

Bana yapılan dokunuşlar geçmişe dönüşleri ve hayali acıları tetiklese bile.

Zihinsel çileden kurtulmam haftalar sürse bile, bir sonraki sıcaklığın beni bir kez daha şaşırtması için onları unutmak için tam zamanında.

Adrian kanımı ve ruhumu dondurarak, "Eski odan bizde, senin için orada olabiliriz," diyor.

Bu Julian'ın bana katılmasına izin vermek kadar kötü olurdu.

İlk iki yarışmada Adrian'ın evinde acı çektim. O ve Helen ellerinden geldiğince yanımdaydılar ama bu benim için doğru değildi.

Kendimi rahat ya da güvende hissetmiyordum ve bu durum ısıtmaları daha da travmatik hale getiriyordu. "İçeri gelebilir miyim, düzgünce konuşabilir miyiz?"

Adrian sordu. "Lütfen mi? Senin için endişeleniyorum ve bunun için bir hafta beklemek istemiyorum. konuşma."

"Duş almam lazım. Ben iyiyim, gerçekten. Bittiğinde sana haber veririm." "Maeve-"

"Gitmem gerek."

Hoparlörün bağlantısını kesiyorum ve kapıyı bir kez daha çalmasını izliyorum. Yanağımdan iki damla yaş süzülüyor ve yatağıma kıvrılıp telefonumu elime alarak beni önemsediyini iddia eden adamı izliyorum.

Telefonu kapattıktan ancak bir dakika sonra uzaklaşmadan önce iç geçirdi. Bu bir test değildi, ama olsaydı, başarısız olurdu.

Aptalca bir nedenden dolayı, sanki dünyam sona ermiş gibi yastığıma sarılıp ağlıyorum.

Bir Hafta Sonra...

M Başıım çarpıyor, gözlerim huysuz ve ağrılı. Bacaklarımda bir güçsüzlük var ve oturmaya çalıştığımda vücudum itiraz ediyor. Yatak çarşafıları nemli ve artık yatağa tam olarak oturmuyor. Yatak.

Ben kokuyorum, oda kokuyor ve bu iğrenç. Terimin altına gömüldüğünde acı bir kombinasyon olan uyarılma ve gözyaşlarının altta yatan kokusu var.

Ne yazık ki şu anda bunları düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Geçen hafta vücuduma yaşattığım cehennemden sonra zar zor hareket edebiliyorum.

Ateşim başlayalı neredeyse sekiz tam gün oldu ve neyse ki artık tamamen bitti. Bu öğleden sonra bir ara ter içinde uyandım ve geleceğini bildiğim büyük panik atağa teslim oldum.

Acil anksiyete haplarımdan birkaç tane aldım, bu da beni birkaç saatliğine bayılttı ve bu vücudum ve zihnim için yapabileceğim en iyi şeydi.

Ama şimdi... Uyandım ve sıkıştım. Yorgunum. Tükendim. Hâlâ oldukça endişeliyim.

Bacağıma kramp girdiğinde inliyorum ve kasıldıkça bir mırıltı çıkarıyorum. Telefonum çalışıyor ve bacağım sakinleştiğinde yan masadan onu alıyorum.

Adrian. Tekrar.

Adam günde yaklaşık beş mesaj atıyor ve ateşim biter bitmez onu aramam için bana yalvarıyor. Kontrolcü pislik.

Bugünün mesajı basit.

Çıkar çıkmaz beni ara.

Sanki tüm hayatımın amacı büyük Adrian Graves'in kaprislerine boyun eğmekmiş gibi.

Ateşim çıktığında nasıl olduğumu herkesten daha iyi biliyor ve bu talepler bana yardımcı olmak yerine sadece stresimi artıracak. Bu da onun kontrolünün bir başka unsuru.

Onun gözünde meselenin şu noktaya geldiğini hayal edebiliyorum: Onun sinsî küçük yeğeniyle çiftleşmeyi reddettiğimde neden rahatlayayım ki?

"Siktir git," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ve okuduktan sonra mesajı siliyorum. O piç kurusu, okunmuş bildirimini hak ediyordu.

Çok yorgunum ve bu gece onunla bunu yapamam. Biraz sıvı almaya çalışmalı ve duş almaya cesaret etmeliyim, böylece hastane ziyaretinden kurtulmaya çalışabilirim.

Uzun bir hafta oldu ve ona hiçbir şey borçlu değilim.

Peki, neden kendimi bu kadar suçlu hissediyorum?

"Hadi Maeve, bunu yapabilirsin," diye mırıldanıyorum. Karnımın üzerine yuvarlanıyorum ve elimden geldiğince dizlerimin üzerine yükseliyorum. Bir baş dönmesi dalgası geliyor ve görüşüm kararırken karnım dönüyor.

Baş dönmesini atlatmaya çalışırken kendimi sabit tutmak için başlığımı tutuyorum. Yavaş ve istikrarlı Maeve, yavaş ve istikrarlı.

Chromius'um acınası bir şekilde inliyor. Boşuna koşuyor ve çektiği acı zihnimde kara bir nokta. Onu engellemekten başka çarem yok yoksa ben de onunla birlikte boğulacağım.

Hareket ettiğimden beri başımdaki yoğun zonklama daha da kötüleşti ve görüşümde gerçek görüşten daha fazla siyahlık var.

Sikeyim.

Nefes alışım ağırlaşıyor, kalp atışım sinek kuşundan daha hızlı atıyor ve boku yediğimi anlıyorum.

Telefonuma uzanıp yardım çağırmak için elimden geleni yapıyorum ama artık çok geç. Başım yana düşüyor, ya da belki de tüm vücudum düşüyor ve başımı yan sehpanın köşesine çarparak bilincimi kaybediyorum.

"S O iyi." Dr. Jones'un yumuşak mırıltısını duyuyorum ve Adrian bir iç çekiyor. Seslere bakılırsa, hemen yanımda.

Ugh.

"Su," diye mırıldanıyorum, gözlerimi açmak için mücadele ediyorum. Başım çatlayacak gibi oluyor ama boğazım çok kuru.

"Önce seni oturtalım Maeve," diyor Dr. Jones, yanıma yaklaşarak. Yatağımın düğmesine uzandığını duyuyorum ve keşke onu elinden alabilecek kadar iyi olsaydım diyorum.

Onun merhametine kalmak, yardımına güvenmek, asla içinde olmak istediğim bir durum değil.

Sesi hastalıklı bir tatlılıkta ve bundan büyük bir zevk aldığını biliyorum. "Rahatladığında bana söyle Maeve."

Uzaktan kumandanın düğmesine bastığında yataktan bir vınlama sesi geliyor ve kendimi yavaşça yukarı doğru hareket ederken hissediyorum. Mideme kramplar giriyor ve baş dönmesi sistemlerimi alt üst ederken inliyorum.

Hemen durdu. "Hasta mısın?"

"Evet."

"Öyle olacağını tahmin etmiştim. Suyu denemeden önce sana biraz bulantı önleyici verelim," diye mırıldanıyor.

Evet, hasta olacağımı biliyordun, neden beni uyarmadın? Beni mücadele ederken görmekten zevk alıyor.

"Ağız kuruluğu."

Helen yumuşak bir sesle, "Ve seslere bakılırsa boğazın," diyor ve yaklaştığını fark etmediğim için irkiliyorum. Çilek ve nane kokusunun gücüne dayanarak odanın kapısında ve ondan yayılan endişeyi görmezden gelmekten mutluyum.

Helen zor biri. Gerçekten önemsiyor gibi görünüyor ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Eğer bir canavarı seviyorsan, bu seni de bir canavar yapar.

İlk elden gördüm.

Helen, Adrian'a karşı asla savaşımayacak, önemli olduğu yerde değil ve hayatımdaki tüm amacı beni kontrol etmek olduğunda, onun da nihai amacının ne olduğu açık.

O onun ikinci eli, en güvendiği kişi ve bunu asla unutmayacağım.

Annem beni arkadaşının önüne koyamazdı, Helen neden koysun ki?

"Şaşırtıcı değil," diyor Dr. Jones ve Helen burada olduğu için ses tonu biraz değişmiş. Daha temkinli, daha az duygusal. İlginç.

Eğer chromius'um içimde ölüyor olmasaydı, onun alkonostundan neler öğrenebileceğimizi görmek isterdim. Küçük kuş etrafındakileri doğruyu söylemeye zorlamaya çalışabilir, ancak benden daha zayıf bir yaratık olarak, genellikle onlardan kendi sırlarımı alabilirim.

"Nasıl hissediyorsun aşkım?" Helen yatağa yaklaşarak soruyor. Artık uyanık olduğum için üzerime nefes almaya bile cesaret edemiyor ama sınırlarıma saygı duyarken ilgili görünmek için elinden geleni yaptığını biliyorum.

İç çekiyorum ama bu hareket büyük bir öksürük krizine yol açıyor. Öğürürken gözlerim yaşlarla doluyor ama tek bir kişi bile bana su ikram etmiyor ya da aptal yatağımı düzeltmiyor.

Zaten onların yardımını istediğimden değil.

Yerime oturduğumda vücudum ağrıyor ve başımı yastığa düzgünce yaslıyorum. Bu kadar zayıf, bu kadar acınası olmaktan nefret ediyorum.

Onların merhametine kalmaktan nefret ediyorum.

"Harika gidiyorum Helen," diyorum, ses tonum alaycı olmaktan çok bitkin.

Adrian inliyor ve gözlerini devirdiğinden hiç şüphem yok. "Verdiğin cevap doğruysa kimse senin hakkında kötü düşünmez Maeve. Sana yardım etmek için buradayız."

Gerçekten buna kanacağımı mı sanıyor? Yine beni kontrol etmek için burada ve ben buna kanacak kadar aptal değilim.

Dr. Jones, "Ben gidip ilaçları getireyim," diyor ve gittiğinde ona minnettar oluyorum.

Hepimiz sessiz kaldığımız için daha da minnettarım, ağrıyan başımın sessizliğe alışmasına izin veriyorum. Öyle bir şiddetle çarpıyor ki, kıpırdamadan yatmaktan başka bir şey yapmak istemiyorum.

Helen yanıma oturmak için hareket etti ve garip bir şekilde huzurluydu. Ta ki Dr. Jones yumuşak adımlarla dönene kadar. Enerjisi rahat havayı mahvediyor.

İlaçları veriyor ve doğru seviyede ağrı kesici alabilmemiz için ağrı seviyelerimi benimle tartışıyor. Adrian'ı kızdıracak şekilde, baş ağrısı tabletinden daha güçlü bir şey istemiyorum.

Yine de anlamıyor. Asla da anlamayacak. Acı benim hatırlatıcım, taşımam gereken bir yük.

Bana hasarlı olduğumu, kırıldığımı, gardımı asla indiremeyeceğimi hatırlatıyor. Adrian ve Dr. Jones beni bunu bir daha tek başıma yaşamamaya, bu kadar *saçmalamayı* bırakmaya ikna etmeye çalıştıkça, acı bana ne olduğumu hatırlatıyor.

Hayatta kalan biri.

Yanımda birine ihtiyacım yok çünkü tek başıma da hayatta kalabilirim. Bunu daha önce de yaptım ve tekrar tekrar yapacağım.

"Gözlerini açmayı denemek ister misin?" Helen usulca sorar.

Ben bakmıyorum. Hiçbirine bakmak zorunda kalmamak hoşuma gitti ve baş ağrıma iyi gelmesi de cabası. Ama sanırım bundan sonsuza kadar saklanamam.

Yavaşça gözlerimi açıyorum, ışık ve sert beyaz duvarlar karşısında irkiliyorum. Çabucak alışıyorum. Uzun pencerelerin üzerindeki kapalı panjurlar her zamanki gibi bir endişe dalgasına neden oluyor ve Adrian ile Helen'i görmek için başımı çeviriyorum.

El ele tutuşmuşlar, ikisi de endişeli bir ifadeyle bana bakıyorlar. Sahte oldukları kesin, ama gözlerimi kısarsam, bir saniyeliğine bile olsa umursuyorlarmış gibi davranabilirim.

Chromius'unum iniltileri sevgiye, dokunmaya, bağ kurmaya duyduğu umutsuz özleminden kaynaklanıyor. Adrian ve Helen gibi insanların bizimle ilgilenebileceğini umduğu için hâlâ çok zavallı.

Gerçeği benim kadar net göremiyor mu?

Bakım kontrol değildir.

Adrian önümde otururken neredeyse çıplaktı. Ya da en azından, Dr. Jones'tan başka birinin kafasını içeri sokması ihtimaline karşı, üstü başı dağınık ve gerçekten endişeli bir yasal vasi görüntüsü vermeye çalışıyor.

Mahkeme başkanının, çok önemli zamanının bir kısmını başucumda geçirirken sevgi dolu görünmekten başka bir şey yapmasına izin veremem.

Özel dikim takım elbisesinin ceketini ve yeleğini odanın köşesindeki bej çekmeceli dolabın üzerine katlamış. Beyaz gömleğinin kolları dirseklerinden yukarı katlanmış ve giydiği lacivert pantolonda birkaç kırışıklık var.

Her zamanki gibi taze kokmuyor ve ne kadar zamandır yanımda oturduğunu merak ediyorum. Muhtemelen her gün insanların fark edip sempati puanı alabileceği kadar uzun, ama önemli bir şeyi kaçırarak kadar uzun değil.

Bu mükemmel sahnelenmiş bitkin görüntüsüyle iyi iş çıkarmış.

"Yorgun görünüyorsun, tatlım. Biraz uyumaya çalışmak ister misin?" Helen usulca soruyor ve gözlerim ona kayıyor.

Adrian'ın aksine, o biraz daha derli toplu. Yumuşak krem rengi elbisesi ince bedenini zarıfçe sarıyor ve Adrian'ın çiftleşme törenleri için ona hediye ettiği altın kolye ve uyumlu bilezik loş ışıktaki parlıyor.

Kahverengi saçları düzgün bir şekilde toplanmış, tek bir saç teli bile yerinde değil ama omuzlarının çöküşünde hafif bir yorgunluk var.

Gözlerinin altındaki torbalar ağırlaşmış, pürüzsüz ve zeytin tonlarındaki cildindeki çizgileri derinleştirmiş. Maskaradan arınmış kirpikleri, her zamanki makyajı olmadan daha açık görünüyor ve koyu halkaları daha da belirgin hale getiriyor.

Ya da, belki de bu onun *bugünkü* makyaj versiyonudur - *kandırmaya çalışmak için bir taktik*

Be

n. Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Chromius'um bana hırlıyor, ama ben sadece zihinsel bariyeri güçlendiriyorum

Aramızda. O iyi değil ama bu onunla birlikte acı çekmem gerektiği anlamına gelmiyor. Ben iyiyim.

Ben gerçekten iyiyim.

Helen hâlâ yumuşak bir ses tonuyla, soluk pembe dudaklarını sempatik bir gülümsemeyle birbirine bastırarak, "Tamam," diyor.

Çok tatlı biri ve keşke gerçekten umursadığına inanabilsem ama Adrian'ın ondan istediğini yaptığını biliyorum. O benim yasal vasım ve o da onun eşi. Onun devreye girip benimle bağ kurmaya çalışması çok doğal.

Adrian'ın beni kontrol etmesini daha da kolaylaştırıyor. "Seni ben mi çağırdım?" Adrian'a bakarak soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Mesajımı okuduğunu görünce geldim. Birkaç kez aramaya çalıştım ama hiç açmadın."

Kaşlarımı çatıyorum, içimi ürkütücü bir his kaplıyor. "İçeri nasıl girdin?"

Gözleri gümüş rengine parlıyor, bu da tek boynuzlu atının oyun oynamak için dışarı çıktığının bir işareti. "Ben... güvenlik şirketinizi aradım ve alarmı devre dışı bırakmalarını sağladım ve... yedek anahtarı kullandım."

Midemde ağır bir yük oluşuyor ve boğazımın arkasını yakıcı bir his kaplıyor. Ondan nefret ediyorum. Ondan gerçekten nefret ediyorum.

Ne zaman onun çizgisinin derinliğini keşfettiğimi düşünsem, ne kadar yanıldığımı anlıyorum.

Her seferinde.

Şu anda bu konuda bir şey yapamayacak kadar yorgunum ve o da bunu biliyor.

Ama bu saçmalık, bu davranış, ona katlanamamamın sebebi.

Kendi evimde, *güvenli sığınağım* olması gereken yerde bile... Adrian Graves'in istediği zaman içeri girebilmesi çok saçma.

"Anlıyorum," diyorum, gözyaşlarımın düşmemesi için hızla gözlerimi kırptırarak.

"Bu bir güvenlik önlemiydi ve belli ki ihtiyaç duyulan bir önlemdi." Ses tonu, sanki "vay be, haklısın, güvenime ihanet ederek iyi iş çıkardın" dememi istiyormuş gibi kendini beğenmiş bir kendini beğenmişlikle dolu.

Ama yapmayacağım. Bunun yerine dudaklarım sert bir çizgi halinde geriliyor ve "Anlıyorum" diye mırıldanıyorum.

Adrian iç geçirir. "Onu bir kez bile kötüye kullanmadım Maeve. Sadece yedek olarak oradaydı."

"Merak etme Adrian, onu asla kötüye kullanmayacağımı biliyorum." İğnelemeyi duyabiliyor mu? Çünkü kesinlikle ciddiylim.

Belki de anahtarı hiç kullanmamıştır. Ona inandığımı farz edelim. *Her ihtimale* karşı elinin altında bulunduruyordu. Ama o zaman bile, bu güvenime ihanet olur.

Yine de bu konuda bilgilendirilmedim.

Bu, birinin benim bilgim dışında evime girdiği anlamına geliyor.

Ne zaman keyfi bir çizgiyi aşsam, kendi isteğiyle içeri girip beni yola getirebilecek güçtedir.

Elbette, bugün tartışmasız iyi bir durum için kullandı, ancak bu yapamaması *gerektiği* gerçeğini değiştirmiyor.

Eğer gerçekten umursasaydı, kapımı kırar ya da camımı kırardı. Güvenimi kırmadan yardım edebileceği yollar vardı.

Ama umurunda değil.

Asla yapmayacak.

"Ben biraz kestireceğim." Sesim soğuk ve gözyaşlarımı saklamak için gözlerimi sıkıp onlardan uzağa bakıyorum.

Bu kadar büyük bir hormonal dengesizliğe neden olduğu ve şu anda kendimi *üzgün* ve *boş* hissetmeme neden olduğu için ateşimden nefret ediyorum. Yaşadığım onca şeyden sonra

Bu geçen hafta, ağrım ve chromius'umun ağlama şekli... Beni kıran şeyin bu an olmasından nefret ediyorum.

Bu durumla ilgili her şeyden nefret ediyorum.

Ama kendime olan nefretimden daha çok Adrian Graves'e duyduğum nefret var.

TKapı hafıfe alındı ve ben inledim. Bu konuşmanın olacağını biliyordum. Hemşireler Dr. Jones'un ögle yemeğinden sonra geleceğini ve hareket planı hakkında konuşmaya hazır olduğunu söylemişlerdi.

eve gitmek için yalvardığımda.

 gecedir buradayım ve artık işim bitti. Kendimi fiziksel olarak daha iyi hissediyorum. Dehidrasyon belirtisi kalmadı ve serumla sıvı ve ilaç vermeyi bıraktık.

Ağrım yok, baş ağrım yok, hiçbir şeyim yok. Oldukça sağlıklıyım.

Fiziksel olarak.

Ama burada olmak kaygılarımın kaynayıp gitmesine yol açıyor ve bu kaygıların sık sık kabarıp patlamasından bıktım. Eve gitmek, rahatlamak ve bu yerleşkeden ayrılmaya hazırlanmak istiyorum.

Hayatıma devam etmek istiyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyor Adrian ben sessiz kaldığımda. Ona doğru gönderdiğim ölüm bakışını görmezden geliyor ve ben de bu acınası küçük zaferden dolayı ondan yayılan kendini beğenmişliği görmezden gelmeye çalışıyorum.

Dr. Jones, inciklerinin ortasına kadar gelen uzun, kırmızı, iekli bir elbise giyiyor ve ayağında gördüğüm en çirkin ayakkabılar var. Rahat olduklarından şüphem yok, ki ayakları üzerinde çalışırken buna ihtiyaı var, ama buruşmuş kalbi kadar güzeller.

Uzun, koyu kahverengi saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde ve gözlükleri burnunun köprüsünde sıkıca duruyor. Adrian'dan daha yaşlı ama çok daha az güçlü.

Bir alkonost olarak, iyileştirme konusunda çok iyi köklere sahip, ancak aynı zamanda keskin bir dili var, bu da onun başucu davranışını arzu edilmekten uzak kılıyor.

Adrian ve Helen'i nazikçe selamladıktan sonra bana sert bir bakış atması da bunu kanıtlıyor.

Dr. Jones yatağının ucundaki sandalyeye oturarak, "Ateşin hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor, Maeve," dedi. "Adrian ve Helen'in bu görüşmede hazır bulunmaları senin için sorun olur mu?"

"Hayır."

Helen'in yüzü geriliyor ama Adrian sadece teslim olmuş görünüyor. Umurumda değil. Ne olursa olsun bu haberi Adrian'la paylaşacağını biliyorum ama en azından benim arkamdan yapılmasını tercih ederim.

Bu benim meselem ve burada oturup Adrian'a, özgürlüğümü elde edip onun pençelerinden kurtulmadan önce beni yeğeniyle çiftleşmeye zorlamak için kullanabileceği başka bir şeye sahip olma şansı vermeyeceğim.

"Hemen dışarıda olacağız, tatlım," diyor Helen. Sesi sanki hapsi gerekiyormuş gibi boğuk. İkisi ayrılıyor ve Dr. Jones öne doğru eğilip içinde benim bilgilerimin olduğu büyük klasörü açıyor.

"Son yarışınızdan sonra size söylediğimiz gibi bir tur test daha yaptık. Sonuçlar bizi çok endişelendiriyor."

"Ne şekilde endişelendin?" Sessizce soruyorum.

Burada geçirdiğim son üç gün berbat, üstelik dayanılmaz bir sıcağın ardından. Çok yorgunum ve Dr. Jones'la bir seansın gerektirdiği akıl oyunlarını oynamak istemiyorum.

"Sizin yaşınızdaki bir kadın için vücut ısınız standart, ancak partneriniz olmadan-"

"Dur." Başımı sallıyorum, düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "Orada birinin olmasındansa ölmeyi tercih ederim. Neden her seferinde bunu yaşamak zorundayız?"

Alay ediyor, gözlerimle buluştuğunda uzun tırnakları dosyaya vuruyor. Soğuk, mesafeli yeşil beni dehşete düşürüyor. "Durumunuzu anlıyorum, ancak ısınmalarınız sırasında yaşadığınız stres ve yanınızda sizi izleyecek ya da destekleyecek birini bulundurmayı reddetmeniz nedeniyle, bunu *yapabilirsiniz*."

Omuz silkiyorum. "Tamam."

Ölmeyi tercih ederim derken abartmıyordum. Ölmek istemiyorum ve kendimi öldürmek gibi bir niyetim de yok, ama seçim ölüm ya da birinin beni becermesine izin vermekse, ölüm *tek* seçenek.

Gözleri kısılıyor ve bu, kızgınlığını gösteren tek yüz tepkisi olmasına rağmen, havada bunun kokusu güçlü bir şekilde hissediliyor.

Dediğim gibi, berbat bir hasta bakıcı. Bektan bir insan olduğunu düşünürsek, bu beni şaşırtmadı.

"Tamam. Rahim yolunuz-"

"Yapamaz mıyız?" Kendimi düzgün bir oturma pozisyonuna itiyorum ve bacak bacak üstüne atıyorum. Birbirlerine değmeleri sadece biraz rahatsızlık veriyor ve buna tahammül edebiliyorum.

Onun için yapabileceğimden çok daha fazlası ve bana katlanmak zorunda bıraktığı konuşma.

"Hadi devam edelim. İYE'lerden ve böbrek enfeksiyonlarından bahsederek lafı dolandıracaksın ve biz bunu daha önce de yaşadık. Ben aptal değilim. Her seferinde aynı konuya geliyoruz: Çocuklar. O yüzden acele edelim."

"Sizin türünüz de *pek* çokları gibi yok oluyor," diyor bana ters ters bakarak. "Bu senin görevin-"

Alay ediyorum, acı bir kahkaha beni terk ediyor. "Asla çocuk sahibi olamayacak olmam umurumda değil, Dr. Jones. *Birinin bana yardım etmesine izin verme konusundaki inadım* yüzünden üreme sistemimin kapanması umurumda değil."

Geçen sefer söylediği zehirli sözlerin kendisine geri fırlatılmasıyla irkilir.

"Güven bana," diyorum ona kendi ciddi bakışıyla bakarak. "Bir erkek asla beni hamile bırakacak kadar yakın olmayacak. Asla." Adrian'ın son ihanetini düşünerek gözlerim dolduğunda homurdanıyorum. "En azından benim iznim olmadan."

Şakaklarını ovuşturarak iç geçiriyor. "Maeve, saçmalıyorsun. Eğer sadece görevini yapsaydın, bu şekilde acı çekmene gerek kalmazdı. Oh, Tanrı aşkına, sadece-"

"Unut gitsin. Ben üzgün değilim. Hormonlarım sadece-" Hıçkırarak sözümü kesiyorum ve o da Adrian'ın getirdiği mendil kutusunu almak için tekerlekli masama uzanıyor.

Benim tercih ettiğim marka olabilirler, ancak onlarda bir sorun olduğunu garanti ederim, bu yüzden ona kibarlığı için herhangi bir puan vermiyorum.

Yine de bir tanesine uzanıyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak gözlerimi siliyorum.

Bu çok saçma.

Çocuklar umurumda değil. Elbette, zihinsel duvarımızın arkasında ağlarken kromusum umursuyor, ama ben umursamıyorum.

Ben... Ben zar zor çalışıyorum. Neden bu dünyaya bir çocuk getirmek isteyeyim ki?

Hayatımı çözenin bir yolu yok. Günlerimin geri kalanını böyle boktan bir şekilde geçireceğim, çocuk sahibi olamasam ne fark eder ki?

Bu, hayatımı mahveden eylemin boktan sonuçlarından sadece biri.

Neden bunu göremiyor? Neden içinde bulunduğum acıyı göremiyor? Neden hala yaşadığım zorlukları anlayamıyor?

"Neden en azından umursuyormuş gibi yapmıyor?"

"Maeve, iyi misin?" Dr. Jones usulca soruyor ve ancak o zaman kelimeleri yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum.

Sikeyim.

Bunu yapamam. Burada oturup kendi ideolojisini bana tekrar tekrar dayatmasına izin veremem. Adrian'ın lafı dolandırdığı ve tek önemseddiği şeyin benim küçük safkan efsaneler doğurmam olduğunu bir kez bile itiraf etmediği yerde, Dr. Jones asla böyle bir diplomasiye sahip olmadı.

Kendi seçtikleri bir eşe ve çocuğa sahip olmanın bana en üst düzeyde koruma ve mutluluk sağlayacağına inanmamı istiyor. Sadece *görevimi yapmanın* ve başımı eğmenin hayatıma özlediği tatmini vereceğine.

Ona ve Adrian'a göre, eğer *görevimi yaparsam* pek çok efsanevi şekil değiştiren türünü yok olmaktan kurtarabilirdim.

Asla teslim olmayacağım. Beni kontrol etmelerine asla izin vermeyeceğim ve asla ama *asla* isteyerek bir çocuk sahibi olmayacağım. Ona bakmadığım ve sevemediğim sürece bu dünyaya bir bebek getiremem.

Ben bile kendimi sevemezken, çocuğumun ne umudu olabilir ki?

Chromius'um çılgılık atıyor, acısı bağda o kadar güçlü yankılanıyor ki bağlantımızı kapatmak bile beni kurtarmıyor.

"Ben iyi miyim?" Gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan süzülürken doktora ters ters bakıyorum. "Ben iyiyim. Başka ne söylemek istiyorsun?"

Alay ediyor ve bana duyduğu nefretin derin kokusunu alabiliyorum. Ağırlığının göğsümü boğduğunu, neredeyse kaburgalarımı çatlattığını hissedebiliyorum.

"Başka bir sıcaklık seni ve vücudunu daha fazla zorlayacak," diyor, sanki bir senaryodan okuyormuş gibi. "Beni dinlemen ve bu konuda bir şeyler yapman şart. Şu anki seviyelerde, vücudunuz ciddi şekilde zorlanmaya başlamadan önce size belki altı ısınma daha verebilirim."

"Yani bir buçuk yıl mı var?" Ben soruyorum, o da küçük bir baş sallama hareketi yapıyor. "Tamam."

Bu altı ısıtma daha demek. Vücutum bozulmaya başlamadan ve ben ölmeye başlamadan önce altı ısınma. Kromiyumum o kadar uzun süre hayatta kalırsa, bu bir mucize olacak.

"Tamam mı?" Kara kaşları birbirine yaklaşıyor ve ben omuz silkiyorum.

Başka ne söylememi bekliyor? Isı engelleyicilere alerjim var, bir erkeğin beni becermesine izin vermeyeceğim, çünkü muhtemelen beni ısıların öldüreceğinden daha hızlı öldürecek ve ısılarımın kendiliğinden duracağı kadar yaşlı değilim.

Peki, nasıl bir tepki bekliyor? Daha fazla gözyaşı mı? Kızgınlık mı? Nefret mi? Ben de *yıllardır* böyle hissediyorum.

Umurumda değil. Vücutum kapanmaya başlamadan önce on sekiz ay benim son zamanımsa, bununla yaşayabilirim. Bırakın öleyim. Bırak bitsin.

Alternatifinden daha iyi.

"Bunun sizin için ne anlama geldiğini konuşmak ister misiniz?" diye soruyor.

"Çok sayıda panik atak ve çöküş yaşadığım yoğun bir sıcaktan çıkıyorum. Hormonalım, yorgunum ve bu duvarları görmekten bıktım. Yani, hayır, sana söyleyeceklerim bu kadar ve bu konuyu daha fazla tartışmayacağım."

Sanki bugünkü amacım onu kasıtlı olarak üzmemiş gibi iç çekiyor. Sanki hayattaki tüm amacım *onu* rahatsız etmekmiş gibi.

Benim hayatım bir kez daha mahvoldu. Kapanan *benim* bedenim.

Bir kez daha bir başkasının bana kazık atmasının bedelini ödüyorum.

İznim olmadan benden çalınan bir karar daha.

Piç erkekler yüzünden yaşadığım bir başka sorun.

"Bir sonraki ateşlenmenizden önce bir konsültasyon planlayacağız ve atlatmanız için kullanabileceğiniz bazı seçenekler getireceğiz."

"Burada olmayacağım," diyorum omuz silkerek. "Başka bir sürüyü deniyorum ve inanın bana, bulduğunuz efsanevi ıskartalara zincirlenmek için geri dönmeyeceğim."

"Ne?" Çenesi düşüyor ve öfkesinin kokusunu daha önce hiç almadığım kadar güçlü alıyorum. Burnumu yakıyor ve Chromius'umun çığlıklarını durduruyor. "Maeve, sen çok *nadirsin*. Burada, güvenli bir yerde olman gerek. Yıllardır senin doktorunum, seni çok iyi tanıyorum."

"Seni geride bırakmak çok zor olacak," diyorum alaycı bir tavırla. "Ama bir şekilde hayatta kalmayı başaracağıma eminim."

Saatini kontrol ederek inliyor. "Bunu yarın konuşuruz." "Eve ne zaman gidebilirim?" Talep ediyorum. "Hemşire bunun sana bağlı olduğunu söyledi."

"Potasyum seviyen düzeldikten sonra. Birkaç gün daha sürebilir, ama şu anda seni güvenli bir şekilde eve göndermemiz için çok düşükler," diyor ve dosyayı katlayıp telefonunda yazmaya başlarken bana pek dikkat etmiyor bile.

Ona ters ters baktım. "O zaman bana bir muz getir."

Sadece sandalyesinden kalkıp odadan çıkıyor ve benimle hiç tartışmıyor. Bu gerçek tartışmadan daha sinir bozucu. Bazen iyi bir kavga, biraz enerji harcamak için en iyi yoldur.

Helen kafasını içeri uzatır, bronzlaşmış yüzünde yumuşak bir gülümseme vardır. "Selam canım.

Arkadaş ister misin?"

"İsteğe bağlı mı?" Mırıldanıyorum. Başımı sallıyor ama içeri girip oturduğunda ona zahmet etmemesi gerektiğini söylemiyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Konuşmak sorunu çözüyor," diyorum omuz silkerek. "Adrian nerede?"

"Küçük bir durum için çağrıldı," diyor. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Başımı sallıyorum ve bir esneme sesi çıkarıyorum.

"Çok yorgunum." "Yorgun olduğunu biliyorum aşkım," diyor usulca. "Yardım edebilir miyim?"

Ona güvenebilir miyim? Ona gerçeği söyleyebilir miyim? Bir kez daha esnedim. *Siktir et.*

"Uyuyamıyorum," diye fısıldıyorum neredeyse.

"Bana birkaç dakika verin." Odadan çıktı ve hemşire ile dönene kadar üzülmemeye izin verdim.

Bana bir yatıştırıcı verildi ve uyumam için beni ikna etmesine izin verdim.

Eğer ölü olmak böyle bir şeyse, oldukça iyi bir şey. Neden diğer herkes bu kadar korkuyor?

JULIAN

"W Arkadaşım burada mı?" Kükrüyorum, kelimeler içimde yırtılıyor, ham ve sınırsız. Sesim duvarlarda yankılanıyor, sanki oda bile damarlarımda dolaşan aciliyeti hissediyor.

Kapı duvara çarpıyor, ses ofisinde yankılanıyor ve ben tüm cevaplara sahip adama ters ters bakıyorum.

Ayağa fırlıyor, ona gösterdiğim bariz saygısızlık karşısında duyduğu öfkenin kokusu benimkiyle birleşiyor. "Kapat şu lanet kapıyı."

Kapıyı çarpıp hışımla ilerliyorum, ayak seslerim neredeyse sessiz olan odada yankılanıyor. Kalbim güm güm atıyor, vücudum kaskatı.

Bana cevaplar borçlu ve onları alana kadar gitmeyeceğim. Arkadaşımdan bana ihtiyacı var ve kimse yoluma çıkamaz.

"Yeğenim olabilirsin ama seni kalbini avucumun içine alarak kış üstü yatırabilirim, evlat," diye hırılıyor Adrian, masasının etrafında dönerken gözleri parlak gümüş renginde.

Pegasusum geri adım atmıyor, bunun yerine benimle birleşerek ilerliyor ve kızgın tek boynuzlu atın önünde dimdik duruyoruz.

Odadaki gerginlik artıyor, hava sıkıntımızla yoğunlaşıyor, birleşik binicilik kokularımız birbirimizi kızdırmamıza neden oluyor.

Yine de bunların hiçbiri umurumda değil. Eşimin bana ihtiyacı varken olmaz. Bir sirenin bir adamı ölüme çağırdığı gibi beni çağırdığını hissettiğimde değil.

"Nerede lan o?" Tekrar ediyorum, kelimelerim ayırt edilebilir olmaktan çok hayvani bir hırıltıya benziyor.

Öfkeli bir çığlık atıyor, kükremesi bizi sakinleştirmekten çok pegasusumu kızdırıyor. Odadaki gerilim kopuyor, çok uzun süre çok sıkı çekilmiş bir iplik gibi. İçimdeki hayvanın kontrolünü kaybettiğimde bedenim titriyor, pegasusum da ciyaklıyor.

Kontrolüm elimden kayıyor, Maeve'i bulmak için hissettiğimiz çaresizlik savaşılamayacak kadar güçlü. Vardiyam beni ele geçirirken etrafımdaki hava ısınıyor, ham gücümle kalınlaşıyor.

Dört ayağımın üzerine düşmeden bir saniye önce sırtımdan parlak beyaz tüyler fırlıyor. Kanatlarım kitap raflarına çarpıyor ve duvara monte edilmiş olmalarına rağmen onları yere düşürüyor. Bu yumuşak bir geçiş değildi, eşim için duyduğum çaresizlikten kaynaklanan şiddetli bir geçişti.

Acısı bir bıçak gibi içimi parçalıyor, her dalga bir öncekinden daha yoğun ve acı verici, her yankı keskin ve acımasız.

İşimi yapamıyorum.

Nefes alamıyorum.

O dışarıda bir yerlerde, acı çekiyor ve ben acınacak derecede güçsüzüm. Yavaş yavaş çözülüyorum ve daha birkaç saat bile olmadı.

Toynaklarımı yere vurup amcama bağıriyorum. Eğer bana cevap vermezse, o lanet herife saldıracağım.

"Julian, bu kadar yeter!" Amcam hırslıyor, sözleri tek boynuzlu atının gücüyle birleşiyor. İknanın üzerimden sıçradığını hissedebiliyorum.

Arkadaşımın bana ihtiyacı varken onun oyunlarına kanacak kadar zayıf olduğumu mu düşünüyor?

Pegasusum şahlanıyor ve toynaklarımızı mermer zemini çatlatacak bir güçle yere çarpıyor. Öfke, avlanma, bulma, kurtarma ihtiyacı... bunaltıcı.

Adrian hızlı hareket ediyor, tepki veremeyeceğim kadar hızlı. Bir anda önümde beliriyor, parlak gümüş gözleri benimkilerle buluşuyor ve ağzımı kavıyor. Tüm vücudum donuyor, vahşi gözlerim onunkilerle buluşuyor.

"Dur." Tek bir kelime, emir dolu, ve ben donup kaldım.

Gitmeme izin veriyor ama yakınımnda duruyor. Amcamızı izlerken pegasusum başını eğiyor.

"Hemen geri dönmelisin," diyor, sesi alçak ve sakin. Ama bu formdayken kokuyu çok daha iyi alabiliyorum ve sözlerinde güçlü bir keskinlik var. Gergin, hatta kızgın.

Bir an için pegasusum onun sözlerine karşı koymaya çalışıyor, boyun eğmeyi reddediyor. Ama Adrian'ın eli bir kez daha dışarı fırlıyor ve ağzımızı tekrar kavıyor,

gücü artıyor gibi görünüyordu.

Pegasusum geri çekilip kontrolü bir kez daha bana bıraktığında bedenimin rahatladığını hissediyorum. Emrinin çekimi güçlü, ama ona karşı savaşmadığım zaman daha güçlü.

Yavaşça, *acı çekerek* insan formuma geri dönüyorum. Amcamın önünde dururken bedenim ağrıyor, göğsüm kabarıyor. Eli şimdi omzumda ve nazıkçe sıkıyor. "Neler olduğunu bilmiyorum Jules, ama bu halinle ona hiç iyi gelmiyorsun."

Başımı sallıyorum. Aldığım her nefes ciğerlerimi yakıyor, gözlerim başarısızlığımın ağırlığıyla yanıyor.

Elini yanına indiriyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Başımı sallıyorum ya da sallamaya çalışıyorum, sadece şimdi ve burada kalmak için harcadığım çabayla başım ağırlaşıyor. Pegasusum geri çekiliyor, ama yüzeyin altında gizlenen canavarı hâlâ hissedebiliyorum, eşimizin güvenliğine dair en ufak bir ipucunda serbest kalmaya hazır.

Ağrısı dalgalar halinde geliyor, bugün bütün gün sürekli donuk bir ağrı olmasına rağmen, sık sık artıyor. Eğer burada amcamla birlikteyken böyle bir şey olursa, yüzünüz piç hayatta kalamayacağımı gösterdi.

*Lütfen, güzel kız, benim için
dayan. Geliyorum.*

"Neler oluyor?" Adrian soruyor, sesi şimdi daha yumuşak ama hala o inatçı otoriteyi içeriyor.

"Maeve hangi cehennemde?" Tıslıyorum ve kaşlarını çatıyor, öfkesi taşmak yerine kaynıyor.

"Maeve... neden soruyorsun?"

"Bana *ihtiyacı var*," diye mırıldanıyorum, kelimeler korkumun ağırlığı altında neredeyse kırılıyor. Pegasusum benimle birlikte inliyor, ikimiz de bizi eşimize zar zor bağlayan bir bağın kırılgan ipliğine tutunuyoruz.

Kaşlarını kaldırıyor ve güvensizliğini görebiliyorum.

"Bunu açıklayamam ama hissedebiliyorum. Beni ele geçirdi ve ben onun acısında boğuluyorum," diye tıslıyorum.

Bu çok acı verici. Arkadaşım büyük bir sıkıntı içinde ve ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Hissettiğim küçük yankı ayaklarımı yerden kesmeye, beni kendi sınırları içinde bu kadar kötü bir şekilde hapsetmeye yetiyorsa, o zaman nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum.

Nerede olduğunu ya da bunu ona kimin yaptığını bilmiyorum. O yalnız.

Pegasusumun çığlıkları eşimizin ılıklarını yankılıyor ve bana ihtiyacı olduğunu bildiğim halde ondan bu kadar uzakta olmak beni sakatlıyor.

"Bağ onun tarafından kabul edilmeden bu mümkün olmamalı," diyor bana yaklaşıarak.

Aptal olduğumu mu düşünüyor? Bunu *biliyorum*. Bu da yankıyı çok daha lanetleyici kılıyor. Maeve'in chromius'u o kadar acı çekiyor, insanı ve kendisi için o kadar korkuyor ki bana yapıştı ve zihinsel bir bağlantı kurdu.

Bu çok korkunç.

"Biliyorum," diye bağıryorum, sözlerim odada yankılanıyor, kendi çaresizliğim kolayca duyuluyor. İnleyerek üstümü tutuyorum. "Bağı kabul etmedi. Çağrı zayıf, çaresiz."

"Düşündüğümde daha güçlü," diyor, gözleri parlıyor. Ben kendi gözlerimi kısıyorum ama o yüz hatlarını düzeltiyor. "Maeve kızışıyor, Julian."

Dizlerimin üzerine çökerek acı dolu bir ılık attım. Pegasusum ılık atıyor ve kişiyor, umutsuzca eşi için ağlıyor.

"Yalnız mı?" Başımı ellerimin arasına alarak kelimeyi zar zor söylüyorum. "Yalnız," diye onaylıyor amcam, yaklaşıarak. Elini başımın üzerine koyuyor.

omuz, ama ben onu sallıyorum.

şu anda bana dokunulamaz.

Vücudum yanıyor, öfke ve kızgınlıkla besleniyor. şimdi mantıklı geliyor, bir bakıma. Maeve sadece kromius olduğu için ısınıyor ve bunu hiç düşünmediğime inanamıyorum.

Dokunma fobisi olan arkadaşımın nasıl olup da üç aylık ısıtmadan *tek başına* sağ çıkabildiği beni aşıyor.

O güçlü.

"Yalnız kalmamalı," diye hırlıyorum ama bu sözleri ben mi yoksa pegasusum mu söyledi bilmiyorum.

"Biliyorum," diyor, beni daha da sinirlendiren yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Ama inatçı biri ve ateşini güvenli bir şekilde atlatmak için ihtiyaç duyduğu dokunuşu hazmedemiyor."

"Nasıl bu kadar nefret edebilir?" Sesim tüm bunların ağırlığı altında çatlayarak talep ediyorum. Kendimi amcamın bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum ve eşim için duyduğu derin endişeden başka bir şey göremeyince irkiliyorum.

Midemdeki çukur büyüyor. Eşimi ruhunun derinliklerine kök salmış bir korkudan nasıl kurtarabilirim?

"Maeve on yedi yaşındayken üvey babası onu bir kadın yapmanın artık kendi görevi olduğuna karar verdi."

Hayatımın en öfkeli kişnemesini çıkarırken kaşlarımı çatıyorum, kanım donuyor. Adrian'ın yüzü kararıyor, gözleri her zamanki parlaklığından ziyade koyu gümüş renginde parlıyor ve bu adamın hak ettiği acı konusunda hemfikir olduğumuzu biliyorum.

Pegasusumla aramda olabildiğince hızlı bir duvar örüyorum, kontrolsüz canavarımı şu anda dışarı çıkarmak istemiyorum.

Yeter artık. Maeve öfkemizi hissedebilir ve bu onu incitebilir.

Mantıklı sözlerim onu yatıştırmayacak, öfkemizin ortak olduğunu, rutin nedeniyle daha güçlü olduğunu bildiğimde değil, ama yapabileceğim başka bir şey yok.

"Güvendiği adamlarını getirdi ve Maeve'li bağlayıp gümüş bir tepside onlara sundu. O daha çocuktı ve neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu," diye devam ediyor.

"O gece vahşice dövüldü ve bize getirildiğinde hala on sekiz yaşında değildi. O bir çocuktı. Bir kurbandı. Ona yaptıkları yüzünden kırılmıştı Julian."

Hırlıyorum, ellerim titriyor, pegasusum kan istiyor.

"O gece cehennemden kurtuldu ve hâlâ neden oldukları hasarın üstesinden gelmesine yardımcı olmaya çalışıyoruz," diyor amcam yanıma gelip otururken. Benimle göz teması kurmak yerine karşı pencereden dışarı bakıyor.

Onu suçlamıyorum. Bu haberi bana veren kişi olduğu için kafasını omuzlarından ayırmaya hazırım. Bunca zamandır eşim bir canavarın ona yaptıklarının acısıyla yaşıyordu.

"Dehşet içinde, güvensizlikle dolu ve kimsenin onu önemseydiğine inanmak istemiyor. Dokunma fobisi şu anda üzerinde çalışamadığımız bir şey ve terapide açılmakta zorlanıyor.

"Elimizden geleni yapıyoruz ama eşiniz... o kırıldı."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve sözlerini anladığımda içimdeki öfkenin bir kısmı kayboluyor. Onu gerçekten böyle mi görüyor?

İş göremeyen küçük bir kız olarak mı?

Maeve'e baktığımda hayatta kalan birini görüyorum. Kendi aklını bilen ve ihtiyaçlarını dile getirmekten korkmayan bir kadın. Eğer insanlar dinleseydi, eğer amcam gerçekten dinleseydi, belki de ihtiyacı olan destek için ona güvenebilirdi.

"O kırık değil amca, o hayatta kalan biri. Yapabildiği tek şekilde parçalarını bir araya getirdi," diyorum sessizce. "Dış görünüşü çok güzel.

Dışarıda, ama içeride paramparça oldu ve gerçek bir desteği olmadığı için yara bantlarına ve ıslak kağıt havlulara bel bağlıyor."

"Gerçek bir destek yok mu?" diye tersleyerek bana baktı. "O kıza elimden gelen her şeyi vermek için canımı dişime taktım."

Yumruklarımı sıkarken başımı sallayarak, "Ve yine de, altı yıl sonra, o hâlâ yalnız," diyorum. Üvey babasını henüz öldürememiş olabilirim ama Maeve'e yardım edebilirim. Hayatındaki diğer insanların zahmet etmediği bir şekilde eşim için doğru olanı yapmaya başlayabilirim.

Pegasusum onaylayarak sızlanıyor ve anlaşma yapıldı. Maeve'in ihtiyacı olan türden bir eş olacağız. İsteddiği gibi bir eş olmayabiliriz -çünkü o kız bir eşi kabul etmektense diri diri yanmayı tercih eder- ama ona gelişmesi için ihtiyacı olan her şeyi vereceğiz.

Bana asla dokunup aramızdaki bağı ateşlemeyebilir, ama kromius'u yine de bana yapıyor ve bana acınası kırıntılar veriyor. Bunu kabul ediyorum. Bir ömür boyu böyle yaşayabilirim.

"Yaptığınız şey yeterli değil," diyorum sakince. "Ona yardım etmediniz, kromozomunun arzulayacağı güvenliği sağlamadınız."

"Biliyorum." Başını sallıyor, benim gibi bacaklarını uzatıyor. "Elimden geleni yapıyorum ama sanırım kalkanı benim geçemeyeceğim kadar güçlü." Bakışları sivri ama ona hiçbir şeyi onaylamıyorum.

Maeve'i önemsiyor olabilir ama konu eşim olduğunda aynı fikirde olduğumuzu sanmıyorum. Ona güvenemem.

"Benden nefret ediyor," diyorum basitçe.

"Biliyorum." Beni dürttü. "Ne hissettiğini açıkla."

Maeve'den aldığım hisleri ve bunların bende yarattığı tepkileri paylaşıyorum. Öfke, çabuk sinirlenme, onu bulma ve onunla yuva kurma dürtüsü.

"Tam bir rutin içinde değilsin," diyor bitirdiğimde. "Ama dürtülerini hissediyorsun. Kromius'u seninle bir bağ kurma potansiyeline kapıldı ve bu iyi olabilir de olmayabilir de ama şu anda insanlardan uzak durman ve ajitasyonunu kontrol altında tutmak için elinden geleni yapman gerekiyor."

"Bunu nasıl yapabilirim ki? Her dalga, onun için yeni bir ıstırap seviyesiyle birlikte geliyor ve bunu görmezden gelmek çok zor."

"Egzersiz yapın, vardiya yapın, öfkenizi kontrol etmek için elinizden geleni yapın."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum ve kafamı arkamdaki duvara vuruyorum. Alçıpan kafatasımın altından çatlıyor ve Adrian iç çekiyor.

Sanki bilerek sorun çıkarıyormuşum gibi davranıyor. Sanki sırf eğlence olsun diye kontrolümü kaybetmeye ve işlevimi yerine getirememeye karar vermişim gibi.

Bu kontrol kaybı bana yabancı ve son derece tedirgin edici. Pegasusum ve ben her zaman sağlam bir ekip olduk, ailemizin daha baskın ve agresif üyelerini dengeleyebildik ve yatıştıran bir uyum sağladık.

Ama şimdi, bu uyum kayıyor ve denge bozuluyor. Sadece kontrolü kaybetmiyorum, kendimi de kaybediyorum.

"Kardeşini ara," diyor Adrian, beni ürkütüyor, çünkü sanki düşüncelerimi duymuş gibi.

"Kardeşim mi?" Düzgün bir şekilde oturarak talep ediyorum. Pegasusum zihnimde sızlanıyor, Hadrian'la bağlantı kurmak istiyor ama kaşlarım birbirine çarpıyor.

Bu bir test mi?

Adrian bu konuyu aileye olan sadakatimi yargılamak için mi açıyor?

"Hadrian," diye onaylıyor Adrian. "Başka kimi kastetmiş olabilirim ki?"

"Ben sadece... Ben-"

Adrian bana doğru dönüyor ve bacak bacak üstüne atıyor. "Hadrian'la aranızda ne var?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum, amcamın gözlerine bakamıyorum. "Biz sadece... birbirimize yabancıyız. Çoğunlukla."

"Çoğunlukla mı?" Ses tonunda anlamadığım bir gerginlik var. "Kız kardeşim şimdi ne yaptı?"

"Kardeş draması iyi bir drama türü değildir." Bacaklarımı uzatıyorum, pegasusumun mızımızlanmasını duymazdan gelerek rahatsız olmamış gibi davranmaya çalışıyorum. Adrian bunu çok fazla kurcalıyor.

Terli avuçlarımı pantolonuma silerek tatmin olmasına izin vermeyeceğim. Beni etkilediğini görmesine izin vermeyeceğim.

Pegasus'umdan gelen bir özlem var ve bunu hemen bastırıyorum.

"En azından bir kardeşin var," diye mırıldanıyor amcam, gözleri hâlâ yüzümün yan tarafında. "Ben bir sürü çocuğun bebeğiym, unut gitsin. Sevgili kız kardeşim ne dedi de ikinizin arası açıldı?"

Pegasusum bana öfkelenirken dudağımı ısıırıyorum. Ailem iyi ebeveynler, Hadrian'ın sorunlarına rağmen...

Adrian'ın yakın ailesi olduğumuz için ilgi odağıyız. Kendisi şu anda Tribünal'in başkanı ve benim hayatta olduğumdan daha uzun süredir bu konseye hizmet ediyor. Bizim meclis üyesi olarak görev süremiz yirmi beş yıl ve o başkan seçilmeden önce sadece bir yıl görev yaptı.

Adrian'dan önce bu duyulmamış bir şeydi, ama o iki tanınmış, kötü niyetli politikacı tarafından yetiştirilmiş güçlü bir adam. Annem ve teyzelerimin aksine, o doğuştan bu pozisyon için yetiştirildi ve bu işte çok iyi.

Ama Adrian Graves'in yeğeni olarak yaşamamanın bir bedeli var. Göz önündeyiz. Yaptığımız her hareket, verdiğimiz her karar ve paylaştığımız her fikir mercek altına alınıyor. Ailem mükemmellik talep etti. Bunu unutmamıza da asla izin vermediler.

"Biz iyiyiz. Endişelenme," diyorum başımı sallayarak.

Dudaklarını büzüyor ama başını sallıyor. "Konuşmak istersen ben buradayım Julian. Unutuyorsun, ben de neredeyse senin kadar uzun bir süre kız kardeşimle yaşadım. Hadrian iyi bir adam, önünde kendi yolu var. İkiniz hiçbir şeyin aranızdaki bağın önüne geçmesine izin vermemelisiniz."

İyi bir adam mı? Beni kesinlikle test ediyor olmalı. Hayatım boyunca, iyi ikiz, daha iyi ikiz olmak için yetiştirildim. Hadrian'ın asla olamayacağı adam olmak için çabalamak zorundaydım.

"Bu görev için neden Hadrian'ı değil de beni seçtin?" Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemediğim için soruyorum. Ses tonum acıyla karışık ama amcamın gerçek sözlerini dinlerken zihnim o kadar gürültülü ve huzursuz ki. O ve kuzenim Lucifer'ın arası hiç de iyi değil. Luc, Hadrian ve benden birkaç yaş büyük ve aramızdaki yabancılaşma haberi Daha liseye bile başlamadan mirastan mahrumiyet benimle paylaşıldı.

Ailem bize bunun kuzenimin bir şeytan olmasından kaynaklandığını söyledi. Tehlikeli ve karanlık biriydi ve amcam böyle bir yaratığın mirasımızın saflığını lekelemesine ya da soyumuza zarar vermesine izin veremezdi.

Hadrian onlara asla inanmadı ama paylaştıkları gerçeklerden şüphe etmek için hiçbir nedenim yoktu. Eğer ailenin bir parçası olarak kalmak istiyorsam, o zaman iyi olmalıydım.

-Hatta mükemmel.

Hadrian'ı güvende tutmak, onu alıştığı lüks yaşamda tutmak için ikimiz için de yeterince iyi olmalıydım. Çünkü benim saf bir pegasus olduğum yerde, Hadrian değil.

Kürkü gece gökyüzünden daha koyu, kanatları şeytaninkilerden daha yoğun ve gözleri... şeytani kuzenimizden daha şeytani.

Hadrian ve ben gece ve gündüz gibiyiz, iyi ve kötü gibi... cennet ve cehennem gibi. O agresif, sapkın, karanlık... ama o benim kardeşim ve ne olursa olsun onu seviyorum. Ailemiz onun değerini anlamasa bile acı çekmesine izin vermeyeceğim. Ben görüyorum.

Onunla arama mesafe koymak onu güvende tuttu ve istediği hayatı yaşamasına izin verdi.

Hayatım boyunca ilk kez ailemden uzakta zaman geçiriyorum. Bana her şeyi verdiler ve harika bir çocukluk geçirdim. Toplumdaki en iyi öğretmenler tarafından evde eğitildim, toplumumuzun seçkinleriyle sosyalleştim ve bir kez bile hiçbir şeyin özlemini çekmedim.

Kardeşimle daha iyi bir ilişkim olması dışında.

"Seni bir kez bile kardeşine tercih etmedim," diyor Adrian kaşlarını birbirine çatarak, sesi benim hissettiğim kadar şaşkın. "Hadrian da bana yardım ediyor, Jules. Sadece sana biraz farklı bir şey yapıyor."

Kaşlarımı çatıyorum, kalbim tekliyor. "Bunu bana neden söylemedin?"

"Neden sana söyleyeyim ki? Yaptığım her şeyi bilmene gerek yok Julian," diyor ve sözlerinde neredeyse uyarıcı bir ton var. Şefkatli amca kişiliğini Seçilmişler Mahkemesi'nin başkanıyla değiştirmiş.

Yaptığımız samimi konuşmalardan sonra bu hiç hoş değil ve aile meselesi olduğunda beni dışlamasından memnun değilim. Pegasusum bu ima karşısında kıllanıyor. Anlıyorum, bir bakıma, ama bu tür bir işi bu şekilde yapmak istemiyorum.

"Belki de yaptığımız şey *-benim yaptığım şey-* ihanet olduğu içindir." Gözlerini deviriyor. "Hapse girmene izin vermeyeceğim, evlat."

"Hapishane mi?" Alay ediyorum, amcama bakarken içimi öfke kaplıyor. "Ölmekten korkuyorum."

Omuz silkiyor, siyasi maskesi hala yerinde. "Ölüm kaçınılmaz bir şey. Görünüşü korumak ve herkesi korumak için elimden geleni yapıyorum. Siz de üzerinize düşeni sessizce yapmalı ve bulduklarınızdan beni haberdar etmelisiniz. Diğer herkes üzerine düşeni yapıyor, yaygara koparmayalım."

"Ne demek diğer *herkes*? Hades ve benden daha fazlasıyla mı çalışıyorsun?" Pegasusum zihnimde doğrulduğunda soruyorum. O da en az benim kadar amcamın söyleyecekleriyle ilgileniyor.

Amcam beni bu özel projesinde ona yardım etmem için getirdi. Tribünal'deki kimseye güvenemiyor çünkü bazıları kirli ve yolsuzluğun ne kadar yayıldığını bilmiyor. Akıllıca çünkü bu insanların neden olduğu zarar akıl almaz boyutlarda.

Amcam efsanevi şekil değiştirenlerin tehlikede olduğunu ve suçluların da bizi korumaya yemin etmiş insanlar olduğunu düşünüyor. Duyduğu söylentiler onu daha derine bakmaya itti ve bulduğu şey dehşet verici.

Efsanevi nüfusu kontrol etmek ve bizi kendi isteklerine boyun eğdirmek için çalışan konsey üyeleri var.

Yok olmaya yakın olanları kontrol ediyorlar.

Bir hattın yok olup olmayacağına ya da başka bir hatla birleşip birleşmeyeceğine karar verirler.

Yerleşkedekilerin hayatlarını tek başlarına mahvediyorlar ama daha da kötüsü, tüm dünyadaki şekil değiştirenlerin geçim kaynaklarını etkiliyorlar.

Ben doğmadan neredeyse bir asır önce konsey üyelerinden birine kadar izlenebilen en az iki kalıcı yok oluş vakası buldum. O bir av değiştiriciydi, Mahkeme'nin bir parçası olacak kadar güçlüydü ama zayıflıkları da yok değildi.

Tesadüfe bakın ki, kendisine zarar verebilecek iki tür yaratık daha ilk döneminden önce yok edildi. Bu adam yirmi beş yıldan kısa bir süre içinde iki çok güçlü yırtıcı ailesini öldürdü ve sırf kendi hayatta kalması için bir risk oluşturdıkları için soylarını devam ettirme yeteneklerini ortadan kaldırdı.

Bu korkutucu ve bir şekil değiştirenin temsil ettiği her şeye aykırı.

Türümüzü korumak, mümkün olduğunca çok türün yok olmasını engellemek istiyoruz. Hâlâ vahşi doğada hayvanları olanlar için kuzenlerimizi hayatta tutmak daha da önemli.

Ancak Maeve ve amcam gibi soyları tükenmiş ve gerçekten var olan son kişiler için soylarının devam etmesi zorunludur.

Mahkeme, ateşle oynuyor. Eğer halk bilseydi -eğer *biri bilseydi*- sokaklarda kan gövdeyi götürürdü. Bu sadece yolsuzluk değil, bir saatli bomba ve hepimiz bunun kıyısında duruyoruz.

Kimse güvende olmayacaktı ve toplumun yüzü olan Adrian Graves'ten daha iyi kim hedef alınabilirdi?

Konsey üyeleri kaderle birden fazla şekilde oynuyorlar çünkü sadece soyları yok etmiyorlar. Belirli soyların devam etme şansını artırmak için zorla çiftleşmeleri düzenlediklerine dair inanç var.

Güçlü şekil değiştirenlerin kaybolması ve yeni şekil değiştiren türlerini doğururken doğum sırasında ölen kadınların sayısının artması arasında amcam korkuyor.

Henüz tam bir soruşturma başlatacak konumda değil, bunu destekleyecek gerçeklere ve doğru bir şekilde işaret edecek bir parmağa sahip olana kadar değil, ancak insanların zorla yetiştirildiğini ve çoğu zaman hizaya gelmedikleri için ceza olarak hayatlarını kaybettiklerini düşünüyoruz.

Ben de burada devreye giriyorum. Arşivlerde çalışıyorum, özellikle de olayları bir araya getirmesine ve davasını oluşturmaya yardımcı olabilecek kayıtları arıyorum.

Hadrian orada ne yapıyor? Bu işin içinde başka kim var? Sorular zihnimde çalkalanıyor, her biri zaten yıpranmış olan sinirlerime daha da batıyor.

Hades'le aramız pek iyi olmayabilir ama artık Maeve'i bulduğuma göre bulduğu her şeyi benimle de paylaşacaktır. Eşim söz konusu olduğunda risk alamam ve kardeşimin de bana katılacağını biliyorum.

Farkına vardığım şey beni bir yük treni gibi çarptı ve amcama yeni bir gözle baktım. Şu anda Adrian'ın yasal vasisi olmasıyla oldukça yüksek bir profile sahip çünkü bu, ihtiyaç duyduğunun farkında bile olmadığı bir koruma katmanı ekliyor.

Bir kromius olarak Maeve sadece bağlı olduğu eşinin formuna geçme yeteneğine sahip olmakla kalmaz, aynı zamanda doğurduğu çocuklar da tam birer mitik olur. Yıllar geçtikçe soylarımız sulandırıldı ve bize verilen orijinal güç, özellik ve hatta yeteneklerin çoğunu kaybettik.

Ama eşim olarak Maeve türümün hayatta kalmasının anahtarı. Bu dünyaya getirdiği her çocuk, her hayat, pegasus kökenlerini sağlamlaştıracak.

Bu Maeve'i son derece tehlikeli bir duruma sokuyor çünkü bunu *başka* biri fark ederse... Öfkeli bir hırıltı çıkardım.

Hayır, değerli eşimle riske girmeyi siktir et. Onu korumak benim görevim. Onun bu şekilde kullanılmasına asla izin vermeyeceğim.

Benim tarafımdan değil, ailelerimiz tarafından değil ve özellikle de eşimin bedeniyle ne yapacağı konusunda hiçbir söz hakkı olmayan meclis üyeleri tarafından değil.

Eğer Adrian bana karşı dürüst olmayacaksa, o zaman hedeflerimiz artık uyuşmuyor gibi görünüyor. Maeve'in savunmasız ve yalnız olduğu düşüncesi içimi öyle derin bir acıyla burkuyor ki, bunu görmezden gelemiyorum.

Gerekli olduğunu düşündüğüm her şeye sırtımı dönmek anlamına gelse bile onu koruyacağım. Hafif bir pegasus olabilirim ve kürküm saf olabilir.

Ama saf kalması gereken tek kişi benim muhteşem eşim.

Onu kendi kişisel cehennemini yeniden yaşamaktan koruyacaksa ruhumu karartmaya hazırım.

MAEVE

"*Y*ou *dün* hastaneden çıktı," diye söze başlıyor Adrian, sandalyesinde arkasına yaslanırken iç geçiriyor. "Maeve, senin için zor birkaç hafta oldu, o yüzden neden sen iyileşene kadar bu işi askıya almıyoruz?"

biraz daha yerleştin mi?"

Masasında oturuyor ve her zamanki gibi tertemiz görünüyor. Masasındaki tüm evrakları temizlemişti ve benden yanına oturmamı istemesine rağmen oturmadım.

Oturduğum anda, bu onu güç konumuna getiriyor ve ona boyun eğmeye kesinlikle niyetim yok.

"Yapmasak nasıl olur?" Omuz silkerek karşılık veriyorum. "İyi bir dönem geçirdik Ades, bunu böyle bırakalım." Ses tonum onunkinden çok daha tepeden ama sanırım meramımı anlatabiliyorum.

Yeğenini işe aldığı andan itibaren niyetimi son derece açık bir şekilde ifade etmeme rağmen neden bunun bir oyun ya da taktik olduğunu düşündüğünü bilmiyorum. Artık burada olmak istemiyorum.

Kendimi güvende hissetmiyorum. Kendimi rahat hissetmiyorum ve daha da ötesi... Adrian Graves'e güvenmiyorum.

Üzerimde uyguladığı kontrolden bıktım ve buradaki hayatımın kendime ait olmamasından bıktım.

Erkeklerin iznim olmadan benim hakkımda karar vermesinden bıktım. Kendi hayatımda yolcu bile olamamaktan bıktım.

Kafam yerindeyken, ateşim çıkmadan, not gelmeden, ekstra saçmalıklardan *önce* gitme kararı aldım.

Ayrılmak istemem, onun ima ettiği gibi yaşadığım acı ve "travma" nedeniyle verdiğim bir tepki değil. Öyle olduğunu düşünmesi bile beni kızdırıyor.

Adrian'ın bir zamanlar korkutucu olan bakışları artık beni korkutmuyor. Sert ifadesi, gösterdiği ilk *gerçek* ifade. "Komik olduğunu mu düşünüyorsun bilmiyorum Maeve, ama değilsin." Kızgınlığını bir kenara bırakıyor ve daha savunmasız bir yanını görmeme izin veriyor.

Keşke umurumdaymış gibi
davranabilseydim. Ama
umursamıyorum.

O bir politikacı, hem de iyi bir politikacı. Bırakın üzgün bir bakış atmayı, emirle ağlayabileceğine bile garanti verebilirim.

Ama hepsinin ne dediğini duymadı mı? Ben etraftaki en züppe buz kraliçesiyim, bir Vortexian'dan daha fazla zehrim var. Çekiştirecek kalp tellerim yok.

"Gerçekten gitmeni istemiyorum," diyor. Sesi çok nazik, sözleri odada yankılanıyor, sahte bir siyasi üzüntüyle damlıyor.

Gülüyorum, ondan gelen ilgisizlik karşısında incinmişliği bastırmaya çalışıyorum.

Derhal, şefkatli saçmalığını siliyor ve iç çekiyor, hayal kırıklığının kokusu o kadar güçlü ki neredeyse beni boğuyor.

"Bugün Pazartesi, Adrian," diyorum sırtarak. "Yeni hayatıma başlamak için ne kadar güzel bir gün."

O umursamıyorsa, ben neden umursayayım?

Sözlerim karşısında çıkardığı hırıltı çok komik ve utanç verici çünkü tamamen insani. O bir tek boynuzlu at. Kişneyebilir ve homurdanabilirler ama *hırlamazlar*.

Tanrı onu korusun, neden mücadele ettiğini anlayabiliyorum. Satranç taşlarınızın özgür iradeye sahip olduklarını ve kendilerini feda etmelerine izin vermeyeceklerini fark etmeleri çok zor.

"Maeve, sana değer veriyorum-"

Gözlerim açılıyor ve öfkemden içimin yandığını hissediyorum. Sinirlerim karıncalanıyor ve ona dik dik bakarken gözlerimde bir baskı hissediyorum.

"Beni önemsiyor musun?" Alay ederek sordum. "Hayır, umursamıyorsun. Hayatımı nasıl yaşayacağımı dikte etmeyi önemsiyorsun. Kalan son Chromius olarak beni *kontrol etmeyi* önemsiyorsun. Beni umursamıyorsun. Arada fark var. *Kocaman bir fark.*"

İyi davranmaktan bıktım. Mantıklı olmayı bıraktım.

Adrian Graves'in de, verdiği zararı en aza indirmeye çalışmanın da canı cehenneme.

"Seni kontrol etmek mi? Ben sadece senin için en iyi olanı istiyorum!" Sözlerine öfke karışıyor ve ben de onun öfkesi karşısında daha dik durmak için pozisyonumu ayarlıyorum.

Beni korkutmasına izin vermeyeceğim. Ne yapacak ki?

"Eminim öyle olduğunu *düşünüyorsundur*." Burnumun ucuyla ona bakarak küçümsediğimi belli ediyorum.

"Bak Maeve, burada mutsuz olduğunu biliyorum ama hayatının geri kalanını etkileyebilecek bir karar vermekte acele etmeyelim."

"Anlamıyor musun, Adrian? Bu" -odayı elimle işaret ediyorum- "bir hayat değil. Ben yaşamıyorum, Adrian. Hayatım lanet olası babam tarafından mahvedildi."

"Üvey baba," diyor Adrian, sanki bu daha iyi bir şeymiş gibi.

"Evet, o. Benden almaya karar verdiği andan itibaren hayatım mahvoldu ve o zamandan beri yaptığın tek şey hayatımı *zorlaştırmaya* devam etmek oldu."

İç çekiyor, içindeki mücadelenin bir kısmı tükeniyor. "Böyle yapma Maeve. Yeniden değerlendirebilir ve yeni bir plan yapabiliriz ama bu kadar çabuk ve aceleci-"

"İşte yine o kelime. Aceleci mi? Bu birkaç haftadır planlanmış bir izin, Adrian ve bir *deneme süresini* de içeriyor. Düşünmeden verdiğim acele bir karar değil."

Gerçekten o kadar aptal olduğumu mu düşünüyor?

Gözlerimi deviriyorum ve önümdeki tek boynuzlu ata ters ters bakıyorum. "Ne sikime burada durmuş bana kalmam için yalvarıyorsun?"

"Çünkü umurumda!" Alaycı kahrkaham karşısında başını sallıyor. "Maeve, az önce son derece travmatik bir çile yaşadın-"

"Orgazm olmak için ağlayan mızımız bir sürtüktüm, Adrian."

Masasına yaklaşırken yanakları kızararak irkilir.

Ne yani? Isınma ve düğümlenme diyebilir ama utandığı yer orgazm mı? Zavallı Helen.

"Hayır Maeve, değildin," diyor nazikçe. Çelik mavisi gözleri hüznle doluyor. "Bir travma yaşadın. Zihinsel alanın, beden için zordu... Ateşin öyle kolayca göz ardı edilebilecek kadar küçük bir şey değildi."

"Zor zamanlar geçirdim diye karar veremez hale mi geldim yani?" Kalçamı eğiyorum. "Bunu ta ateşimin çıkacağını *fark* etmeden önce planlamıştım. Şimdi bahanen ne?"

"Evet, ama bu sadece Julian için üzüldüğün içindi. Gerçekten öyle demek istememiştin."

"Vay canına, nasıl hissettiğimi benden daha iyi bilmene çok sevindim."

"Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun." Tavana dik dik bakıyor, nefesinin altında duyulmayan bir şeyler mırıldanıyor.

"Bunu *sana sahip olmak* için mi yaptığımı düşünüyorsun?" Acı acı gülerek soruyorum. "Gidiyorum Adrian, çünkü sen bir şakasın. Berbat bir lider ve daha da kötü bir koruyucusun. Gerçekten senin acınası numaralarına kanacağımı mı sandın?"

"Numara mı?" Sanki acım onun için bir şey ifade etmiyormuş gibi kaşlarını çatarak sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

En azından o kısmı sahte değil.

"Yeğeninin benim eşimmiş gibi davranmasını sağlıyorsun." Bir parmağımı kaldırıyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Ona iş yerimde bir iş bulup bize küçük, sevimli bir iş yeri aşkı yaşatmaya çalışmak." İkinci parmağımı kaldırıyorum ve yüzünü kaplayan gerçek bir eğlenceyle homurdanıyor.

"Geçen sefer beni bir daha asla yalnız kalmamakla tehdit ettikten sonra, tam da kızgınlık dönemimde onu buraya getirmek." Üçüncü parmağımı kaldırıyorum ve o da iç çekiyor.

"Bana kırmızı mürekkeple yazılmış, birinin kanıymış gibi davranan acınası bir tehdit mektubu gönderiyor." Dördüncü parmağımı kaldırıyorum ve koltuğunda öne doğru eğilirken burun delikleri alevleniyor.

"Yalan söylüyorsun-" diye başlıyorum, ama bu sefer alçak bir hırıltıyla sözümü kesiyor. "Neden bahsediyorsun?" diye soruyor. "Ne mektubu?"

"Bana gönderdiğin," diyorum yavaşça, nihayet şikâyetlerimi dile getirecekken sözümü kestiği için ona pis bir bakış atarak. "Ona gülümsediğim için yerleşkede birini öldürmüşsün gibi davranman çok hoştu ama hepimiz buranın ne kadar sinir bozucu derecede güvenli olduğunu biliyoruz."

"Birinin öldüğünü nereden biliyorsun?" diye soruyor, sesi ölümcül derecede sakın.

"Mektubu *sen* yazdın," diyorum.

"Bu mektup nerede Maeve?" Sözleri hipnotize edici ve anlaşmazlığımızı sürdürmek istesem bile bunun zamanı olmadığını biliyorum.

Mektubu o yazmadı.

Çantama uzanırken ellerim titriyor, mektubun içeriğinin hatırası midemi bulandırıyor. Çantamın fermuarıyla boğuşuyorum.

ve Adrian sessizce izliyor.

Rahatsız edici makaleyi görüyorum ve sanki sadece ona dokunmak bile beni yakabilirmiş gibi sadece baş ve işaret parmaklarımla kavıyorum. Kalbim düzensiz bir şekilde atarken gözlerim kısılmış bir şekilde masasına bırakıyorum.

"Bu senin numaralarından biriydi, değil mi?" Sesim kısık ve tedirgin.

Bunu yapmış olmasına ihtiyacım var. Bunun için ondan nefret edebilirim, ama alternatiften daha iyi. *Değil mi?*

Kalemini hafifçe kendine doğru çekiyor ve geçen hafta aldığım mektubu okurken odadaki hava ağırlaşıyor. Göğsüm sıkışıyor ve tenimde bir karıncalanma hissi yayılıyor.

Şaşkınlıkla sıçramama neden olacak kadar yüksek sesle hırlaması otuz saniye sürüyor. Öfkesi açıkça görülüyor ve varlığı daha fazla yer kapladıkça, duvarlar kapanmaya başlıyor.

İki dakika içinde ofisinin kapısı açıldı ve Helen koşarak içeri girdi. Korkusunun kokusunu alabiliyor ve içindeki tedirginliği görebiliyorum. O Adrian'a doğru ilerlerken ben geri çekiliyorum, odanın köşesine geçiyorum, böylece önümdeki durumu daha kolay kavrayabiliyorum.

Adrian eşini kollarının arasına alıp ona sarılıyor ve zihin bağlantılarını kullandıkları için birbirlerine ne dediklerini duyamıyorum ama hiç de mutlu değiller.

Ama onların tedirginliği benimkini daha da artırıyor. Kalbimin gümbürtüsü dışında pek bir şey duyamıyorum ve ne kadar sakinleşmeye çalışsam da tek görebildiğim önümde masanın üzerinde duran mektup.

Kanla yazılmış mektup. Bana bunu kanıyla yazdığını söyledi ve ben bunun bir yalan olduğunu düşündüm çünkü Adrian'dan geldiğini sanıyordum.

Adrian'ın beni korkutmaya çalıştığını düşündüm. Beni hizada tutmaya ve itaat etmemi sağlamaya çalışıyordu.

Bunun Adrian'ın en sinsi taktiklerinden biri olduğundan şüphe etmek için hiçbir nedenim yoktu.

Yine de bu kez hayatımdaki tek kötüler Adrian ve üvey babam değilmiş gibi görünüyor.

Duvara yaslanıyorum ve soğuk hissinin beni o anın içinde tutmasını umuyorum. Şimdi onu kaybedemem. Adrian benim hakkımda haklı olduğunu düşünemez.

Bunu yapabilirim. Ben bir kurban değilim. Bundan daha güçlüyüm.

Anksiyete tam bir baş belası. Ama bedenimi sapık yerine duvara dokunduğum için paniklemeğe zorlarsam, o zaman iyi olacağım. Kontrol edebilirim. Kontrol edebilirim.

kaygılarımın bana itaat etmesini sağlamak için.

Bacaklarım titremeye başlarken nefesim kesiliyor. Duvar beni desteklemeye yetmiyor. Beni sakın tutmaya yetmiyor.

Aşağı kaydım, kığım yere çarptı.

Yanılmışım. İyi olmayacağım.

Adrian'ın kafası bana doğru dönüyor ve sözünü kesmemden rahatsız olduğunu anlamak için gelişmiş koku alma duyuma ihtiyacım yok.

Nefesim sık soluklarla geliyor, her biri bir mücadele gibi geliyor. Görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyor, burnum kaşınıyor.

Kapı tekrar açılıyor, koyu renkli meşe ağacı tüm vahşiliğiyle duvara çarpıyor ve beş adam içeri giriyor. Her biri güçlü efsanevi şekil değiştiriciler, ama endişemden kimin kokusunun kime ait olduğunu ayırt edemiyorum.

Uzun boylular, birlikte hareket ediyorlar ve infazcı üniforması giyiyorlar. Koyu gece mavisi, hareket ettikçe ışığı yakalayan gümüş vurgulara sahip.

Resmi bir taktik birimi olmamalarına rağmen kargo pantolon ve taktik yelek giyiyorlar. Ağır botlarının yere vurması gerekirken, tüylerimi diken diken eden sessiz bir yürüyüşte ustalaşmışlar.

Adrian'ın bu mektubu hala göndermediğini ve onun için öldürenlerden biri olduğunu kim söyleyebilir?

Keşke öyle olsaydı.

Sert bir otorite ve hazırlık havası taşıyorlar ve onlardan ne kadar uzaklaşmaya çalışsam da yapamıyorum. Dehşete düşüyorum.

Adrian konuşurken sesi öfke dolu ama söylediklerinin hiçbirini anlamıyorum. Helen onun yanında, Adrian'ı sakinleştirmek için elinden geleni yapıyor.

Keşke sakın olabilseydim. Keşke içinde bulunduğum cehalet içinde yaşayabilseydim.

Adrian sanki bu mektubu bana o göndermemiş gibi davranıyor.

Ve eğer o değilse... Önümdeki zemine kusmadan saniyeler önce öğürüyorum. Boğazım yanıyor, gözlerim acıyor ve yüksek sesli hıçkırıklar başımın daha çok çarpmasına neden oluyor. Her kim bu kadar dramatik bir şekilde ağılırsa durması gerekiyor.

İğrenç hissediyorum. Burada otururken bana bu kadar çok dokunuluyor, önüme kusuluyor... ama umurumda değil.

Nefes alamıyorum. Çok fazla.

Çok gürültülü.

Kaçmam gerek.

Ama nereye

gideceğim?

Bir daha asla kurban olmayacağıma yemin ettim.
O duruma tekrar düşemem. Ama biri
beni o duruma sokmak istiyor.
Görüşüm kararırken "Yardım edin," diye fısıldıyorum.

E Gözlerim kapalı olsa bile her ses çok yüksek, her ışık çok parlak.
Korku, ter ve Adrian'ın masasından yayılan kahvenin kokusu havada
mide bulandırıcı bir şekilde birbirine karışıyor.

Çoktan kustum mu? Bu benim kusmuğum mu?

"Nefes al," diye mırıldanıyor biri. Kulağa hoş ve nazik gelen erkeksi bir
ses. Onu dinlemek istiyorum. Onlara güvenmek, benim için neyin en iyi
olduğunu bildiklerine inanmak istiyorum.

Ama vücudum yanarken nasıl nefes alabilirim?

Vücudumdaki her kas sanki sıkılmış gibi hissediyorum. Uzuvarım
ağırlaştı ve sadece beynimi odaklamak için tüm gücümü harcıyorum.

"Hadi Maeve, nefes al," diye tekrarlıyorlar, hâlâ o alçak ses tonuyla.

Ama nefes alıyorum, değil mi? Öyle olmak zorundayım.

Gözlerimi düzgün bir şekilde açmaya çalışıyorum ama gözlerim yanıyor
ve hâlâ çok bulanık.

Her şey bulanık ve odak dışı.

Görme yetimi ne zaman

kaybettim? "Beni

kopyala," diyor ses.

Kimin konuştuğunu bilmiyorum ama itaat etmek için elimden geleni
yapıyorum. Sabit nefes alışlarını duyuyorum ve onları taklit etmek için
elimden geleni yapıyorum.

"Aferin kızım," diyor. "Çok iyi gidiyorsun."

Utanç ü z e r i m e çöktü, sıcak ve boğucu. Onu kaybettim. Bir kez
daha.

Zavallı Maeve kendini toparlayamıyor.

"İyi kız mı?" Biraz destek almak için duvara yaslanarak
mırıldanıyorum. Soğuk, pürüzsüz yüzeyin verdiği his tüylerimi diken diken
ediyor ama alternatifinden daha iyi. "Ne kadar. Ne kadar?"

İki kelimelik küçük cümlem, harcadığım yoğun çaba nedeniyle iki ayrı
kelime gibi geliyor.

"On beş dakika," diyor Adrian ve sesini duyunca kaşlarımı çatıyorum. İlkinden çok farklı. "Ayakta durabiliyor musun Maeve?"

Nefes alış verişim düzene girmeye başlasa bile, uzuvlarımdaki titreme devam ediyor. Oda hala çok aydınlık, gerginlik hala çok ağır... çok rahatsız edici.

Tükenmiş durumdayım, başımı zar zor kaldırıabiliyor, odaklanabiliyorum.

"Ben burada iyiyim," diyorum gözlerim kapanırken. Bu duygudan her şeyden çok nefret ediyorum.

Birinin beni bu şekilde görmesine izin verdiğim için utanç duyuyorum.

Böyle destansı bir panik atak geçirmenin altında yatan kaygı.

Ve o kadar yükseğe çıkıp o kadar aşağıya düşmenin verdiği yorgunluk.

Kapı uçarak açıldı ve keşke normal, mantıklı bir insan gibi davranabilseydim. Keşke umursamasaydım.

Keşke... Keşke... Kahretsin.

JULIAN

M Telefonum çalıyor ve arşivler arasında bu belgeyi aramaya devam ederken dalgınlıkla cebimden çıkartıyorum.

Eldenwood yaramaz bir adamdı ve Cuma günü, bu davayı oluşturmak için harikalar yaratacak bazı lanetleyici kanıtlar buldum.

Amcama hemen söyledim ama şimdi evraklar gitti.

-*Kanıtlar* yok oldu. Bulduğum belgeyi bulamıyorum ve sadece ilk üç sayfayı kopyalayabildim.

Hiç mantıklı değil. Bildiğim kadarıyla, şu anda yerleşkede bu arşivlere erişimi olan tek kişi ben, Maeve ve amcam.

Glenda'nın izni, Maeve'e yaptığı muamele nedeniyle disiplin cezasına çarptırıldığı için kaldırıldı. Umarım kovulur, çünkü bu benim cezamın en üstündeki kiraz olacak. Onu mali ve siyasi yıkıma maruz bırakıyorum ama planlarımın büyümesi zaman alıyor.

Maeve kızgınlık dönemindeydi ve şu anda hastanede yatıyor, yani rastgele bir belge için arşivleri yağmalayacak durumda değil... *oh*.

Okuyup okumadığını merak ediyorum. Ne içerdiğini biliyor mu?

Potansiyel olarak keşfedilecek bir seçenek.

"Alo?" Amcamın adını gördükten sonra telefonu kulağıma götürüyorum. Şu anda yaptığım şeyden daha önemli ne olabilir ki?

Bana bu görevi veren o ve işte olduğumu biliyor.

"Julian, aşağı gelmeni istiyorum-" amcam telaşlanıyor, ama şu anda onun krizlerinden biriyle daha uğraşacak vaktim yok.

Maeve'e yaptığı muameleye, sakladığı sırlara ve yalanlara hâlâ kızgınım.

Kendimi toparlarken içimi bir öfke titreşimi kaplıyor. "Şu anda bir işin ortasındayım. Bu bekleyebilir mi?"

"Maeve... Maeve mücadele ediyor. Yani, hayır. Kromius'un kurmayı başardığı bağın ona yardımcı olup olamayacağını görmek için sana burada ihtiyacımız var."

Kalbim küt küt atıyor ve kızgınlığım anında buharlaşıyor. Sadece adı bile içimde bir aciliyet hissi uyandırıyor.

Maeve'in bana ihtiyacı var.

Günlerdir bana ihtiyacı var ve ilk kez yardım edebiliyorum, yardım etmeme izin var.

Pegasusum kafamın içinde çoktan orada olmadığımıza dair öfkeli bir homurtu çıkarıyor. Onu suçlayamam. Ben de aynı şekilde hissediyorum.

Amcama yakında orada olacağıma dair güvence veriyorum ve her şeyi olabildiğince hızlı bir şekilde kaldırıyorum. Kütüphaneden çıkar çıkmaz pegasusuma dönüşüyorum ve yerden havalanıyorum.

Tanıdık ve rahatlatıcı bir güç olan rüzgâr kanatlarımın altından esiyor ve ben de Maeve'e daha hızlı ulaşmak için bu rüzgârı kendi avantajıma kullanıyorum. Hava serin ve berrak, insan formunda olsaydınız teninizi ısıracak türden, ama paltomda heyecan verici ve taze hissettiriyor.

Pegasusum kişniyor, kanatlarımızın kararlı vuruşu hissettiğimiz aciliyeti yankılıyor.

Arkadaşımız mücadele ediyor ve bize ihtiyacı var.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacağız. Hayatındaki diğer herkesin safına katılmayacağız. Daha iyi olacağız.

Elçilik binasının dışında yere düşüyorum, toynaklarım yankılanan bir gümbürtüyle toprağa çarpıyor. İnsanlar dağılıyor, bana pis pis bakıyorlar ama onları görmezden geliyorum.

Bırak baksınlar. Hiçbiri umurumda değil.

Arkadaşımın bana ihtiyacı var.

Adımlarımı bozmadan insan formuma geri dönüyorum ve doğruca Adrian'ın ofisine gidiyorum. Resepsiyondaki insanlar ayağa kalkıp beni durdurmaya çalışıyorlar ama ben reddediyorum.

Kim olduğumu biliyorlar ve beni durdurmaya çalışmaktan daha iyisini bilmeliler.

Ben.

Ofisinin kapısını iterek açtım ve gözlerim hemen sarışını buldu.

Kalbimi ellerinde tutan.

Odanın bir köşesinde top gibi kıvrılmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Bu manzara göğsüme bir acı saplıyor.

Ne oldu böyle?

Ne giydiğini tam olarak göremiyorum ama çok güzel bir ağlayıcı ve çok dağınık değil.

Teyzem onun yanında, tereddüt içinde, gözyaşları yüzünden süzülürken usulca eşime mırıldanıyor.

Umutsuzca, içindeki Chromius'u yatıştırmaya çalışıyor. Maeve'e çok daha fazla zarar verdiğini görmüyor mu?

Gözlerim odanın içinde geziniyor, eşimin neden bu durumda olduğuna dair bir cevap ya da neden arıyor.

Pegasusum hırlıyor ve tıslıyor ve onu **u z a k** tutan tek şey dehşete düştüğünü bilmek.

Amcam masasının yanında duruyor, yüzü endişeyle kazınmış. Ama bunun dışında oda boş ve dostuma yönelik bariz bir tehdit yok.

O zaman neden böyle? "Ona yardım et," diye tıslıyor amcam.

Eşimizin yanına doğru ilerlerken pegasusum benimle birleşerek öne doğru itiyor. Sakinleşiyor, hıçkırıkları kesiliyor ve içime gurur yayıldığını hissediyorum.

Bunu biz yaptık.

Aramızdaki bağı inkâr edebilir ama biz ona yardım ettik.

Helen geri çekiliyor ve Adrian ayağa kalkıp eşini rahatlatmak için hareket ediyor. "Nefes al," diye emrediyorum, ses tonumu sessiz ama kararlı tutarak.

Benim gibi doğal bir lider için kolay.

Pegasusum homurdanıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Maeve'in nefes alış verişleri daha düzensiz hale geliyor. Sikeyim. "Hadi Maeve, benim için nefes al."

Güzel mavi gözlerini açmaya çalışıyor ama kan çanağına dönmüş ve

hemen sulanıyor. Burada rahat değil. Bir şey buna neden olmuş

Arıza.

Ve kim olduğunu öğrendiğimde.

"Beni kopyala," diyorum, u z a n ı p ona dokunmak, onu kucaklamak, sağlayabileceğim güvenliği hissetmesine izin vermek için çaresizce.

Göğsümün nasıl hareket ettiğini hissetmesine, beni taklit etmesine ve ten tene bir bağ kurmasına izin vermek.

"Ona dokunma," diye uyarıyor Adrian zihin bağlantısında, sanki aklımı okumuş gibi.

İğne.

Aptal olduğumu mu düşünüyor?

Kutulu nefes almaya başlıyorum ve onun beni taklit edişini izliyorum. Bunu göremiyor ama duyabiliyor. Sakinleştiğini hissedebiliyor, dinledikçe ve bedeninin gevşemesine izin verdikçe içindeki değişiklikleri görebiliyorum.

Kendi kendine düzgün nefes almaya başladığında "Aferin kızım," diyorum. "Çok iyi gidiyorsun."

Yüzünde kaşları çatık bir ifade belirliyor, ondan yayılan acının kokusunu alabiliyorum ve sinirlerim öfkeyle parlıyor. Biri ona zarar vermiş. Onu korkutmuş.

Sinirlerim çatırdıyor, pegasusum içimde öfkeleniyor. O güvende ve emniyette olduğunda, ava çıkacağız.

Suçlu kim olursa olsun, bunun cezasız kalmasına izin veremem.

"İyi kız mı? Ne kadar sürecek?" diye mırıldanıyor, sesi boğuk ve acı dolu.

Öfkeden kuduruyorum ve cevap vermemek için yanağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Cevabımın ona yardımcı olmayacağını biliyorum.

"On beş dakika," diyor Adrian, benim yerime devralıyor. Söylemesine rağmen hareket etmiyorum çünkü burada, onun yanında kalmam gerekiyor. "Ayakta durabiliyor musun Maeve?"

"Burada iyiyim," diyor, gözlerini kapatıyor ve biraz duvara yaslanıyor.

Burada neler olduğunu anlamıyorum. Ama onu ya da amcamı sorgulayıp hak ettiğim cevapları alamadan kapı uçarak açılıyor ve amcamın adamlarından biri içeri dalıyor.

Maeve'in çılgılığı o kadar yüksek, o kadar dehşet dolu ki kalbim paramparça oluyor. Eşim önümde tamamen ve tamamen kırılırken donup kalıyorum.

Bu ham panik, ham *korku*. Ballı kokusundaki şeker ekşiyor ve ben ayağa fırlıyorum.

Adrian beni kenara itiyor ve eşime bir şey enjekte etmesini şaşkınlıkla izliyorum. Sessizleşiyor, sonra saniyeler içinde düşüyor. İğneyi kapatıyor ve Helen iğneyi onun için sarı bir çöp kutusuna atıyor.

Bacaklarım titriyor, ellerim titriyor ve iki arada bir derede kaldım. Onu korkutan adama zarar vermeye çalışmalı mıyım?

İzni olmadan ona ilaç veren Adrian'a saldırmaya çalışayım mı?

Aramızdaki bağı ateşlemeden eşime dokunmaya çalışmak için eldiven mi bulmalıyım?

Nasıl yardım edebilirim? Bu kadar kırılganken onu nasıl koruyabilirim?

Pegasusum hırlıyor, zihnimizdeki bariyeri zorluyor, onu yıkmak ve bedenimizi ele geçirmek için umutsuzca çabalıyor.

Sakinleştirilemez, ikna edilemez.

Teyzem adamı dışarı çıkarıyor, özür dilediği yüzünden okunuyor ama umurumda değil. Arkadaşımın böyle olmasının ana nedenini bulduktan sonra onunla ilgilenme listemde.

O sorunlarla dolu, ama sorun değil. Onları çözeceğim ve sonsuza dek mutlu yaşayabileceğiz.

Ama önce...

"Bu da neydi böyle?" Amcama kükrüyorum, Maeve'e uzanmasını engellerken ellerim öfkeyle titriyor.

Yere yığılmış, çok savunmasız görünüyordu ve o... ona ilaç vermişti. Örnek aldığım adam, hayran olduğum adam, ülkedeki en güçlü şekil değiştiren... Tiksintiyle hırlıyorum.

Bir kez yardım etmek için buradayım ve olan bu mu? Ben burada *yokken* ne halt ediyor?

Pegasusum içimde hırlıyor, öfkemi paylaşıyor ve artık net bir hedefimiz olduğu için onu kolayca büyütüyor. Bu ne cüret? Bu anı benden almaya nasıl cüret eder?

Benim savunmasız dostuma bunu yapmaya nasıl cüret eder?

Arkadaşıma lanet bir uyku ilacı *enjekte* etmek yerine onu yatıştırmak için yapabileceğimiz daha çok şey vardı.

"Ona dokunma," diye emrediyor ve ben donup kalıyorum. İçimi öfke dolduruyor, pegasusum ve ben ihtiyaçlarımıza tamamen aykırı olan bu doğrudan emirden hoşlanmıyoruz.

Kuzenimin ve ailemizi lekeleyen diğer karanlık kişilerin aksine, amcama ve yaptığı iyiliklere her zaman saygı duydum.

Ama Şu anda bir lider gibi davranmıyor. Benim ya da Maeve için en iyi olanı yapmıyor. En iyisini kendisinin bildiğini sanıyor.

Ama yapmıyor.

"Ona asla zarar vermem." Sözlerimdeki ima çok açık.

"Geri ekil, Julian," diye uyarıyor, sanki ona zarar verecek olan *benmişim* gibi eşimin önünde korumacı bir şekilde duruyor. Sanki burada sorun benmişim gibi.

"Ben-" diye başlıyorum, pegasusum ve ben kendimizi kontrol etmekte zorlanırken kelimelerimi öfke kaplıyor. Eşimiz tehlikede. Şu anda savunmasız ve bizim korumamıza ihtiyacı var.

Ona ulaşmamız gerek. Ona yardım etmeliyiz.

Bu zavallı adam neden beni durdurmaya alışıyor? Tehlike o, sorun o.

Ama ayaklarım hareket etmiyor, bedenim o başka türlü emrettiğinde isteklerime itaat edemiyor.

"O bir kromius," diyor amcam sessizce. "Onun senin eşin olduğunu iddia ediyorsun ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Ona dokunamazsın yoksa bağ tutuőrur."

Bırak, pegasusum ağılıyor gibi.

Ama bunun olamayacağını biliyorum. Bu beni de onlar gibi yapar.

Dostumdan asla bir Şey almayacağım.

Ama ona dokunmayacaktım. Bağı ateşleme riskini göze alamazdım.

Maeve'i benden daha iyi tanıdığını mı sanıyor? O *benim* eşim. Benim eşim. Ona bakabilirim. Ona yardım edebilirim. Neden bunu göremiyor?

Şakaklarını ovuőtururken küstah çocuklar hakkında mırıldanarak inliyor.

Sık kafalı.

"İzin almadan bağ başlatmak iyi bir Şey olmayacak," diyor Helen, odaya yeni girmişken. "Maeve'in sana güvenmesini sağlamayacak. Aslında, dahil olan herkes için daha kötü olacak."

Kadına gözlerimi kısarak bakıyorum, aptal olduğumu ve dostumu ilk sıraya koyamadığımı düşünmesinden nefret ediyorum.

Benim böyle biri olduğumu mu düşünüyorlar? Eşime öncelik veremeyecek kadar bencil ya da aptal olduğumu mu?

"Teyzene güven evlat. Eğer uyandıysa ve biz ona ilaç verdikten sonra bir bağ oluştuysa..." Adrian küçük bir i çekişle sözlerini bitirir.

"Sadece onunla aramızdaki azıcık güveni de kaybetmekle kalmayız, Maeve'in sizi reddedeceğini ve aramızdaki bağ koparacağını da biliyorum. Utanma yok,

üzüntü yok, *pişmanlık* yok. Bunu yapardı çünkü uykusunda, iradesi dışında şiddete uğramıştı" diyor.

Tekrar söylenmedi ama beni tam karnımdan vurdu. Pegasusum çok öfkeli ve dürüst olmak gerekirse ben de öyleyim.

Beni reddederdi. Beni terk ederdi. Kelimenin tam anlamıyla yalnız kalırdı.

"İzin verin onu geçireyim," diyor amcam ve ben geri çekiliyorum, izlemekten başka bir şey söyleyemiyor ya da yapamıyorum.

Ona yardım eden, yanında olan, onu *destekleyen* ben olmalıydım. Ve bana izin vermedikleri için çok kızgınım.

Amcam eşimi kollarının arasına alıyor, onu kucaklıyor ve vücuduna yaslıyor. Onun kollarında küçücük görünüyor ve amcamın bu bencil davranışına karşı öfkem yüzeyin altında kaynıyor.

Eğilip kızın alnından öpüyor ve kızın içinde bulunduğu durumdan dolayı gözlerindeki acıyı görebiliyorum.

Onu seviyor.

Gün gibi ortada.

O zaman nasıl böyle davranabiliyor? Nasıl olur da *yıllarca* onun yitip gidişini ve çırpınısını izleyip sorumluluk almadan ve bunu düzeltmeden durabilir?

Koskoca bir ülkeyi yöneten adam, nasıl olur *da tek* evladının koğuşunda, ihtiyaçlar istismara varacak kadar kötü bir şekilde karşılanmıyor mu?

Ona aynı şekilde bakamıyorum. Eskiden güvendiğim ve hayran olduğum adamı göremiyorum. Onun yerine, bir başarısızlık görüyorum.

"Arayabilir misin-" Adrian başlar ama Helen başını sallayarak sözünü keser. "Çoktan hallettim." Masasına doğru yürür ve bir numara çevirir.

Adrian onu takip etmemi işaret ediyor, ben de ediyorum. Elimden gelse bu adamı dostumla yalnız bırakmam.

"Sorularınız var." Amcamın sesi çok sakın geliyor ve bu beni kızdırıyor.

Ka

pal Bu durumun ne kadar boktan olduğunu göremiyor mu? *Kendisinin* ne

1. kadar boktan olduğunu?

"Evet," diye cevap veriyorum, koridorlarda insan olmadığını fark ederek. Bu bir

Adrian'ın Maeve'in mahremiyetini korumak için verdiği kasıtlı bir emir mi yoksa bir tesadüf mü?

"Birine sor." Ofisinden sadece birkaç kapı ötedeki bir kapıyı iterek açıyor ve kaşlarını çatıyorum. Lüks bir yatak odası ve yeterince aşına

olduğu bir yer,

hemen yatağa doğru ilerliyor. Çarşaflar güzel ve taze kokuyor, şekerli bir vanilya ile yumuşak bir lavanta.

Bilinci yerinde olmayan eşimi nazikçe yatağa yatırıyor ve sonra incecik yorganı üzerine çekiyor. Bariz lüksüne rağmen onu sıcak tutmak için pek bir şey yapmayacak.

"Bu oda da ne?" Etrafıma iyice bakarak soruyorum. Koyu maun sayvanlı yatağın dışında, estetiğe uygun çok sayıda antika mobilya var.

Yatak odası rafine lüksü yansıtıyor ve acaba annem mi dekore etti diye merak ediyorum çünkü onun zevklerine mükemmel bir şekilde uyuyor. Derin bordo duvarlar ve etrafta ince altın vurgular.

Pelüş altın rengi halı ayaklarımı harika hissettiriyor ve tüm estetik avizenin sıcak ışıltısıyla yumuşatılıyor.

Bunun neden burada olduğunu anlamıyorum, çünkü bir kadın odası olduğu çok açık. Hem de üst düzey bir kadın.

Gözlerimle görmeyen biri ne kadar harcadığını anlayamaz ama ahşabın oymalarından ve çarşafların kalitesinden belli oluyor.

Bu oda şımarık bir kadın için.

Ama Adrian böyle biriye Maeve'i birinin odasına sokmazdı herhalde.

Burası *onun* odası mı? Arkadaşım böyle biri mi?

Omuz silkiyorum. Biraz şaşırtıcı olsa da mantıklı. Adrian onun duygusal ihtiyaçlarıyla ilgilenme zahmetine girmiyor, bu yüzden açıkça onun yerine ona bir şeyler fırlatıyor.

İyi ki onu bu yaşam tarzında tutmaya gücüm yetiyor.

"Tanrım, sen bir aptalsın," diyor Adrian inleyerek. İki sandalyeyi yatağın yanına çekip oturuyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Sana bana istediğini sorman için izin veriyorum ve sen içinde bulunduğumuz odaya mı odaklanıyorsun?"

"Acaba Maeve'in mi ve gerçekten bu kadar şımarık mı yoksa sahibi her kimse onun saldırısına mı uğrayacağız?" diye mırıldanıyorum.

Alay ediyor. "Lanet olsun, Jules. Aklını başına topla." "Peki.

Arkadaşıma ilaç vermen için sana kim izin verdi?"

"Kendime izin verdim, Julian. Arkadaşının anksiyete bozukluğu ve ciddi TSSB'si var. Kendisine dokunulamıyor ve tetikleyici bir konu sözü konusu olduğunda hala kendini topraklamakta zorlanıyor, bu yüzden kendisi için risk haline geldiği anlarda onun için en iyisini yapıyorum."

"Uyuşturucuyu nereden aldın?" diye sordum.

"Bir doktor."

Kollarımı kavuşturup yatağın çerçevesine yaslanıyorum. Maeve'e dokunmama izin verilmemesine rağmen ikimizin de yatağa dokunuyor olması pegasusumun hoşuna gidiyor. Hâlâ birbirimize bağlıyız.

"Bunu ona ne sıklıkla yapıyorsun?"

Gözlerini deviriyor ama yine de cevap veriyor. "Ruh haline ve ihtiyaçlarına göre değişiyor. İlk yıl buradaydı, oldukça sık. Haftalık, iki haftada bir, belki. O anlarda kendisi için bir risk oluşturuyor ve onu daha fazla tetiklemeden yardım edebilmemizin tek yolu buydu."

"Peki ya şimdi?" Alaycı bir tavırla soruyorum.

Onu panikten kurtarmak için sürekli ilaç vererek ona iyilik yaptığını mı düşünüyor? Hedeflemeleri gereken şey, panikten nasıl kurtulacağını öğrenmesine izin vermek değil mi?

"Bugünden önceki son sefer üç ay önceydi."

"Üç ay önce ne oldu?" Kalbim tekleyerek soruyorum. "Seni ilgilendirmez."

"Bugün onu ne tetikledi?"

Kapı açılıp teyzem içeri girdiğinde, "Seni ilgilendirmez," diye tekrarlıyor. Doğruca Adrian'ın yanına gidiyor ve onun yanındaki sandalyeye oturuyor. Beni şaşırtarak yorganın altına uzanıyor ve Maeve'in elini tutuyor.

"Ne yapıyorsun?" Yaklaşarak talep ediyorum. "Bana ona dokunmamamı söylemiştin-"

"Çünkü onun dayanamayacağı bir bağı ateşleyeceksin," diyor amcam, kolunu arkadaşının omuzlarına dolayarak. "Helen bunu yapmayacak."

"Ona tecavüz etmişim gibi hissedeceğinden bahsettiniz."

Sanki *ben*, onun kader arkadaşı, onu ihlal edebilirmişim gibi. Ama eşimin *nefret ettiği* bu iki rastgele insan, bilinci yerinde değilken ona dokunarak onu ihlal etmiyorlar mı?

Burada daha iyi olan benim. Ben onun *eşiyim* ve görünüşe bakılırsa, onun ihtiyaçlarını gerçekten dikkate alan tek kişi benim.

O benim.

Ve bu davranış iğrenç.

"Evet," diyor amcam başını sallayarak. "Yapardı."

"Peki senin yaptığın bu dokunma da aynı şey değil mi teyze?" Ellerimi adaletsizliğe doğru sallayarak soruyorum. İstilacı, hatta manipülatif hissettiriyor, sanki kendi çıkarları için kullanıyorlarmış gibi.

"Tabii ki öyle," diyor yengem yumuşak bir sesle, amcamın yapacağı tartışmayı keserek. Eskiden beni sakinleştiren aynı yumuşaklık şimdi beni rahatsız ediyor. Ses tonunun bu kadar dikkatli ve kontrollü olmasında tedirgin edici bir şey var, sanki bu açıklamayı binlerce kez prova etmiş gibi.

"Ama kromius'uyla bağ kurduk, Julian. Hayvanlarımızı ebeveynleri olarak tanıyor, en azından sahip olduğu en yakın şey olarak. Son altı yıldır onu koruduk, barındırdık ve ona yardım etmek için elimizden geleni yaptık. Bizi ne kadar itip kaksa da onu terk etmedik ve dahası, denemek için sürekli çaba gösterdik.

"Dokunma ve bağlantı altında gelişen kromius'u için... Maeve'in kaçınmaları, travması, onun gibi bir şekil değiştirenin başına gelebilecek en kötü şey. Maeve güçlü ama aynı zamanda zayıf. İçindeki kıza zarar vermeden onu güçlendirmek ve elimden geldiğince desteklemek için elimden geleni yapıyorum."

Bu son kısım bana yanlış geliyor. Maeve'e zarar vermemeyi gerçekten önemsiyorsa, sözleri neden içime bıçak saplanmış gibi hissettiriyor? Sanki Maeve'in kromozomu Maeve'in kendisinden daha önemliymiş gibi bir çerçeve çiziyor.

"Bu anları onun zarar görmesinin mümkün olmadığı anlarda yaşıyorum," diye devam ediyor teyzem. "Ama kromius'una *yardım edilebilir*. Çünkü bunun bize Maeve'e mal olacağını bildiğim halde, şekil değiştireni solup gitmeye ve ölmeye terk edemem."

Bir şey tıklıyor. Her zaman kontrolle ilgiliydi. Eylemlerini endişeyle, *sevgiyle* sarmalıyorlar ama onu kaybetmekten korkuyorlar. Sadece Maeve'i kaybetmekten değil, hayır, onun içindeki şekil değiştireni kaybetmekten korkuyorlar.

"Maeve'in acı ya da sıkıntı hissetmediği bu anları almak onun daha uzun yaşamasına yardımcı olacaksa, bunu yapacağım. Onu ihlal ettiğimi düşünmeniz umurumda değil ve Maeve'in de aynı fikirde olacağını biliyorum. Ama bu durumda onun için en iyisinin ne olduğunu biliyorum."

Sesi titriyor ve burnunu çekerek gözlerini elbisesinin koluna siliyor. Bir an için kırılğan görünüyor, ama Maeve'e böylesine yoğun bir sevgiyle bakması, yapabileceğim her türlü tartışmayı kesiyor.

Boğucu. Acaba Maeve bunun ağırlığı altında nefes bile alabilecek mi?

Aralarındaki ilişkiyi açıkça anlamıyorum ama yanlış olduklarını biliyorum. Maeve'in onlara duyduğu güvene zarar vermek için o kadar çok şey yapıyorlar ki, Maeve'in Adrian'dan neden nefret ediyor gibi görüldüğü açık.

Sözlerini düşünürken boğazım yanıyor, midemde acı bir his çalkalanıyor.

"Onu kendi çocuğun gibi görüyorsun," diyorum yavaşça, Maeve'in üzerine titreyişlerine, ellerinin Maeve'in üzerinde sahiplenici bir şekilde duruşuna bakarak.

"Elbette biliyoruz," diyor amcam abartılı bir göz devirmeyle. "Hayvanlarımız onun getirildiği gün birbirlerine bağlandılar."

"İşler böyle yürümüyor." Kaşlarımı çatıyorum, göğsümdeki baskı artıyor. "Ebeveyn ve çocuk arasında bir bağ yok."

"Elbette var," diyor Adrian. "Elbette bir eş bağı ya da sürü bağı gibi değil ama var ve biz bunu hissedebiliyoruz. Maeve'i seviyoruz, o bunu görmeyi reddetse bile."

Başımı sallıyorum, buna inanmayı reddediyorum. Ailemle aramda bir bağ yok, gerçekten yok. Onları seviyorum ama aramızda daha derin bir bağ yok. Adrian'la aramda ailemden daha güçlü bir bağ var.

Belli ki neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yok.

Onun yerine "O senin aşkın değil," diyorum.

"Eşini, onu seven insanlardan mahrum mu bırakacaksın?" diye soruyor.

Eşimi önemsiyormuş gibi davranan ama aslında ona veya onun ihtiyaçlarına öncelik vermeyen insanların eşime erişimini reddeder miydim? *Kesinlikle.*

Gözlerimi deviriyorum, konuyu saptırmak istiyorum. Bu beni hasta ediyor ama şu anda bu yüzleşmeyi istemiyorum. "Ben varken onu sevmene ihtiyacı yok."

Adrian ve Helen birbirlerine bakıyorlar ve aralarındaki sessiz konuşma tamamen aklımdan geçen bir konuşma.

"Böyle hissetmene sevindim ama Maeve'in etrafında onu seven insanlara ihtiyacı var," diyor Helen nazikçe. "Ve Julian, senin isteklerin asla Maeve'in ihtiyaçlarından üstün olamaz."

Benim isteklerim olmayabilir ama onlarınki kesinlikle var. Eşimi, onun ihtiyaçlarını ya da hayatını kolaylaştırmak için yapabilecekleri şeyleri umursamıyorlar. Kendilerine rahatsızlık verdiğinde onu umursamıyorlar.

"Ve eğer iyi bir eş olmak istiyorsan, bunu öğreneceksin," diyor amcam sessizce. "Ama doktor yeni geldi, o yüzden gitsen iyi olur."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Eşimin sorununun ne olduğunu ve ona nasıl yardım edeceğimi tam olarak öğrenene kadar buradan ayrılmayacağım."

Helen elinden geldiğince nazik bir şekilde, "Bu bilgiyi burada duymanı istemeyecektir," dedi. "Güven bana Jules, bu sadece onu daha da üzecek."

"Eşim bunların hiçbirinden memnun olmayacak," diye alay ediyorum. "Onun geçmişini bildiğimi bilmekten mutlu olmayacak. Mutlu olmayacak

arkadaş olduğumuzu bilerek. Kromius'unun bana bu kadarcık bile olsa bağlanmasına çok kızacak.

"Zaten yaptığın onca pislikten sonra beni buraya getirdiğin için çok kızacak. Arkadaşımlın sahip olabileceği her çizgiyi aştım ama ona nasıl yardım edebileceğimi öğrenene kadar buradan ayrılmayacağım.

"*Bana* bu halde cevap verdi ve eğer gitmemi istiyorsanız, beni kendiniz götürseniz iyi olur."

Çiftleşen çift bir bakış paylaşıyor ama ben onları görmezden geliyorum. Onların duyguları umurumda değil. Önceliğim Maeve.

O benim eşim, severek büyüyeceğim kadın.

Pegasusum bana sızlanıyor, eşine ve onun hayvanına olan sevgisi çoktan pekişmiş, ama onu görmezden geliyorum.

Sabırlı olabilirim, sabırlı olacağım.

"Seni buraya ona yardım etmen için getirdik," diyor Adrian, sessiz sözleri kalbime bir hançer gibi saplanıyor.

Denedim amına koyayım.

Onun yerine "Bu ona yardım ediyor," diyorum.

Adrian'la kavga etmeyeceğim. Kazanamayacağımı biliyorum.

Ama eşimin talep ettiği özgürlüğü elde etmek ve onu Phoenix Pride'a götürmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Hadrian'ın o gururla bağları var ve biz Mahkeme ile ilgili sorunlar üzerinde çalışırken orada olup onu uzaktan koruyabilir.

Bu iş bittikten sonra, başa çıkılması gereken tek gerçek düşman amcam kalıyor. Zehirli, ihmalkâr ve düpedüz tehlikeli biri.

Maeve, ve onun gerekenden daha uzun süre vasisi olarak kalmasına izin vermeyeceğim.

Maeve'in güvenliğini kurtarmak için savaş devam ediyor ve hiçbir şey yoluma çıkamayacak, o bile.

MAEVE

E Sanki suyun altındaymışım gibi her şey puslu ve insanlar benimle ya da etrafımda konuşuyor. Kelimeleri çıkaramıyorum, sesleri zar zor çıkarabiliyorum.

Göz kapaklarım ağırlaştı, başım kurşunla ağırlaştı. Garip, ters giden bir şeyler var. Hareket etmeye çalışıyorum ama vücudum ağrıyor ve doğru düzgün hareket edecek enerjim yok.

Başımı çeviriyorum, yüksek bir ses beni irkiltmeden önce neredeyse uyukluyorum. Nefesim kesiliyor, daha fazla donuk ses duyuyorum. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama her şey o kadar bulanık ve odak dışı ki, önümdeki karanlık lekeyi tanıyamıyorum.

Beynimi saran kalın sisle savaşırken başımdaki zonklama daha da kötüleşiyor.

Yani, *benim etrafımda*.

Chromius'um neşeli, güç dolu ve gerçekten sinir bozucu. Sahip olduğu enerjik doğaya rağmen bağımız donuk görünüyor ve ona her zamanki gibi ulaşamıyorum.

Her şey çok çarpıtılmış.

Midemin çukurunda panik kıpırdanıyor, her geçen nefesle büyüyen küçük bir çırpınma. Neredeyse aceleyle konuşan sesler duyuyorum, ama sanki konuşan kişi benimle kelimelerin birbirine karıştığı farklı bir dilde konuşuyor.

Kromius'um tıslıyor ve biz tek bir vücut olarak birleşmeden önce onun düzgün bir şekilde ilerlediğini hissediyorum. Sisi temizliyor, yüksek enerjisi beni normalden çok daha hızlı iyileştiriyor.

Ağrıyan uzuvlarım yatışıyor ve endişem yatışıyor.

Zihnim normale döndüğüne göre ne olduğu açık. Gerçekten, ilk ipucu kromiusumdan yayılan güç olmalıydı.

Sadece ben zorla uyutulduktan ve biri uykuymda bana tecavüz ettikten sonra bu tür bir enerji artışı kazanıyor. Dokunmaya bağımlı kromiyumum ihaneti asla benim gibi hissetmiyor, ama bu Adrian Graves'e neden güvenemeyeceğimin bir başka hatırlatıcısı.

Neden asla güvende olamayacağımı.

"Bundan bıktım," diye mırıldanıyorum, gözlerim birkaç hızlı kırpışta açılıyor, kromius'um ve ben neredeyse aşırı parlak ışığa hızla alışıyoruz.

Tabii ki geçişimi kolaylaştırmak için ışıkları karartmazdı. Bu onun gibi bir adam için fazla nazik bir jest olurdu.

Elçilikteki odamdayım, Adrian'ın ofisinin birkaç oda aşağısında. Güzel bir oda, eğer sadece sergilenmek için kurulduğu belli olan soğuk, lüks eşyalarla dolu odalardan hoşlanıyorsanız.

Bu odayla ilgili tek iyi şey yatağım. Yatak tercih ettiğim daha sert bir yatak ve bambu çarşaflar beni fazla rahatsız etmiyor. Yorgan, herhangi bir endişeye neden olmadan biraz sıcaklık veren hafif bir battaniye.

Evde de aynı düzenek var, bu yüzden en azından bu ataklardan birinden uyandığımda sarsıcı olmuyor.

Bir kez daha Adrian'ın beni sakinleştirmek için başvurduğu kadar zavallı olmak harika.

Bu kadar epik bir sinir krizi geçirmeyeli birkaç ay oldu ve ateşlendikten sonra bir şeyin beni harekete geçmesini gerektirecek kadar tetiklemiş olması şaşırtıcı değil. Keşke buna neyin sebep olduğunu bilseydim.

Sedasyon ilaçlarının benim için en kötü yan etkilerinden biri bu. Olayla ilgili hafızamı bloke etme eğilimindeler ve anlamaya çalışmak için çırpınmak zorunda kalıyorum.

Panik ataklarım bu kadar aşırı olduğunda en iyi tedavi yöntemi sedasyondur çünkü öğrendiğimiz üzere, bu ataklar oldukça hızlı bir şekilde kendime zarar verme olasılığımın yüksek olduğu bir flashback'e dönüşüyor.

En azından sedasyonla, sadece hafif sersemlemiş, utanmış, oh, evet ve *ihlal edilmiş* olarak uyanıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Adrian diyor ve başımı çevirdiğimde onu yatağımın başında, önündeki küçük masanın üzerinde kapalı bir dizüstü bilgisayarla otururken görüyorum. Tahmin edilebilir ve sinir bozucu.

"İyi. Ne zamandır baygınlığım?"

Kaşlarını çatıyor ama yalan söylemiyorum. İlaçlar vücuduma sakinleşmesi, panik ve kaygıdan kurtulması ve tamamen dengeye gelmesi için doğru zamanı veriyor. Utancım ve düşük ruh halimle oturup kalmak yerine, bunun en kötü etkilerinden kaçındım.

Şimdi, sadece utanç duyuyorum ve dürüst olmak gerekirse, bunu daha fazla paniğe tercih ederim. Her gün yeterince panik yaşıyorum.

"Yaklaşık bir saat," diyor usulca. "Helen'in dışarı çıkması gerekti ama o hep buradaydı."

Gözlerimi deviriyorum, içim acıyla doluyor. "Uyandığımdan beri chromius'umun daha güçlü hissettiğini sanıyordum."

İçimdeki sinir bozucu küçük sürtük sanki bana karşı bir zafer kazanmış, artık şefkate aç değilmiş gibi mırıldanıyor.

Duyularım daha güçlü, iyileşme sürecim açıkça gelişti ve eğer yataktan kalkarsam, daha güçlü olduğumu garanti edebilirim.

Chromius'um sırtıyor. *Hain, kaltak.*

Havayı kokluyorum, doğruyu söylediğini anlıyorum, Helen'in tatlı çilek ve keskin nane kokusu hala yeterince güçlü, sadece birkaç dakikalığına gitmiş olmalı. Onun ve Adrian'ın kokularının altına gömülmüş başka, daha soluk bir şeyin ipucu var.

Chromius'um beğendi ama benim kafam karıştı. Beyaz deri... ve greyfurt?

Tanıdık geliyor ama kime ait olduğunu bilmiyorum. Adrian bana nasıl cevap vereceğini tartışırken, kromius'umun kokuya verdiği tuhaf tepkiyle kafam karışmış bir şekilde gizlice tekrar koklamaya çalışıyorum.

Neyse ki bugün bu konuya girmek istemiyorum.

Kromiyusum biraz dengelendi ve önemli olan da bu, çünkü bilincim yerinde değilken başıma gelen hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim, yoksa bir panik atak daha geçirip daha da kötüye gideceğim.

Cehalet mutluluktur ve bundan daha da iyisi insanın kendine yalan söylemesidir.

Çünkü hayır, onların yardımı sayesinde kendimi daha iyi hissetmiyorum. Azıcık bile değil.

"Teşekkür ederim. Bunu yapmaktan nefret ettiğini biliyorum." Gözlerimi ovuşturuyorum ve düzgünce oturuyorum. Vücudum biraz halsiz ama etkilerinin kısa sürede geçeceğini biliyorum.

birkaç dakika.

Battaniyeleri kenara itiyorum ve kimsenin benim için çıkarmadığı ayakkabılarıma gözlerimi dikiyorum. Nedenini anlıyorum ve minnettarım, ama lanet olsun, ayakkabılarla uyumak korkunç ve ayak bileklerim ağrıyor.

En azından bu sefer çabuk iyileşecekler.

Bedenimi bilinçsizce ihlal etmelerinin en azından küçük bir avantajı var.

"Bu Maeve benim duygularımı gerçekten önemsiyor mu?" Nefes nefese kalıyor ve kimsenin umursamadığı bir dramatiklikle ellerini göğsünde kavırıyor.

Alay ediyorum. "Umurumda değil." Geriniyorum ve sırtım çok rahatlatıcı bir şekilde çatırdıyor. İrkildi, bu sestten hoşlanmamıştı. "Ama bana yardım etmenin sana acı verdiğini kabul etmem gerektiğini düşündüm."

Omuz silkiyor. "Senin koruyucun olmayı seçtiğimde bunun için imza attım Maeve."

Homurdanıyorum ve yataktan kalkıp uzuvlarımı uzatıyorum. "Gerçekçi olalım, Ades, bu işin senin için olmayan tek kısmı. Avantajlarını seviyorsun. Bu sadece boktan küçük bir avantaj."

Ayağa kalkıyor, bir anlık kızgınlık kendini haklı görmesiyle çabucak maskeleniyor. "Görevlerimden bir kez bile kaçmadım Maeve. Sana değer veriyorum ve tek istediğim senin için en iyi olanı yapmak."

"Anlıyorum." Ne kadar yalancı olduğunu görüyorum ki, uydurduğu sanrılara kendini bile inandırmayı başarmış. Dürüst olmak gerekirse utanç verici.

Yan masayı olması gereken yere taşımadan önce dizüstü bilgisayarını ayaklarının dibindeki çantaya koymasını izliyorum. Chromius'um hâlâ bu kokunun peşine düşmemi sağlamaya çalışıyor.

Adrian, "Dört hafta içinde Phoenix Pride'a deneme amaçlı gitmeni ayarladım," deyince donup kaldım.

Neden planlarıma müdahale etti ki? Atticus Phoenix çoktan arkamdan iş çevirip Adrian'ın beni kontrol etmesine izin mi verdi?

Tüm bunları tek başıma düzenledim. Atticus dört hafta içinde gelebileceğimi kabul etti ve bu neredeyse iki hafta önceydi. Peki, Adrian neden bu işe karışıyor?

Chromius'um sızlanıyor ve onun mutsuzluğunu umursayacak enerjim yok. Bağlantıyı engelliyorum ve gözlerimi önümdeki kirli politikacıya dikiyorum.

Belli ki Atticus'u manipüle etmiş ya da bana fayda sağlarken beni mahveden bir tür anlaşma yapmış.

Elimde oynamayı çok istediğim bir koz var. *Takipçimden* gelen küçük mektup buradan çıkış biletim ve dört haftanın dolmasını bekleme gerek yok.

Hayatım tehlikede ve burada, gururda olduğundan daha büyük bir tehlike altında.

Mektubum Adrian tarafından yazılmış olsa bile.

Alay ediyorum, ayrılma kararımı kontrol edenin kendisi olduğunu düşünmesi içimi öfkeyle dolduruyor. "Bu benim için işe yaramayacak."

Sanki bunu bekliyormuş gibi bir kez başını sallıyor. "Atticus bazı avcılarla uğraşıyor. Şu anda burada devam eden tehdide rağmen seni oraya erken göndererek hayatını riske atamayız. Sadece tehlikede olmakla kalmaz, aynı zamanda Atticus'un eşi, sürüsündeki insanlar ve durumu idare eden insanlar için durumu daha da kötüleştirirsiniz."

"Vay canına, bel altı vuruş," diyorum, içim acıyla burkulurken başımı sallıyorum. "Onların durumu için beni mi suçluyorsun? Sana haberlerim var-Atticus bana bunu zaten söyledi."

"Ben öyle demedim," diye itiraz ediyor şakaklarını ovuşturarak. "Ben sadece fazladan bir risk katmanı ekleyeceğini ve bunun hiç kimse için adil olmayacağını söyledim - senin için bile."

Beni sadece var olduğum için öldürmek isteyen avcılar tarafından öldürülmeyi, muhtemelen onun için bir sürü güçlü küçük bebek şekil değiştiren yetiştirmemi isteyen rastgele bir takipçiye tercih ederim.

Biri hızlı bir ölüm, diğeri ise ömür boyu sürecek bir işkence.

Ama bunu Adrian'a itiraf edersem, beni Dr. Jones'un gözetiminde psikiyatrik gözetim altına aldırır. Julian Graves'in benimle çiftleşmesine izin vermem için bana yeterince ilaç verene kadar burada, yerleşkede kalmaya zorlanacağımı garanti ederim.

Alkollüyken benden zorla rıza almaları ilk kez olmuyor.

"Anlıyorum."

"Ve evet, Atticus ve siz dört haftalık bir süre üzerinde anlaşmış olsanız da, bu fazladan iki hafta bize durumumuzu çözmemiz için de biraz zaman tanıyor."

"Durumumuz mu?" Chromius'um canlanırken kaşlarımı çatıyorum. Adrian'ın gözleri kısılırken midemde bir kıpırtı, giderek büyüyen bir endişe çukuru var.

"Hatırlayamıyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Panik ataklarımdan birinin ardından ne olduğunu hiç hatırlamıyorum."

Yavaşça başını sallıyor, vücudu geriliyor. "Otur aşkım, bunu konuşalım."

O çukur şimdi tamamen oluştu, ellerim titriyor. Beni tekrar sakinleştirecek kadar yaklaşmasına izin vermeyi reddediyorum, bu yüzden kendimi tutmam gerekiyor.

Paylaşacağı şey o kadar da kötü olamaz.

Kesinlikle.

İlk duyduğumda sakinleştiriciye ihtiyaç duymama neden olsa bile.

Başımı salladım. "Sadece söyle. Bu belirsizliğe dayanamıyorum."

Sanki bu beni onu taklit etmeye teşvik edecekmiş gibi iç geçiriyor ve oturuyor. "Phoenix Pride'a gitmek için ayrılmak istemen konusunda tartışmıştık."

"Şaşırtıcı değil," diye mırıldandım, tedirginliğimi Adrian'dan saklamak için elimden geleni yaparak. "Dik kafalı ve tartışmacı birisin, bu yüzden kavga çıkarmana şaşırmadım."

"Evet Maeve, aynen böyle oldu." Öfkeyle oflayıp pufluyor. "Bana notu gösterdin... şey, *benim* yazdığımı düşünüyorsun."

Kalbim duruyor, zamanın bu anı donuyor. Adrian gözlerini kırptırıyor, ben büyük bir endişe ve korkuyla sarsılırken onun göğsü duruyor.

Nottan haberi var. Onu o

yazmadı.

Eğer o değilse, böyle davranmasının ve benim paniklememin imkanı yok.

Lanet olsun.

Chromius'um hırlıyor, ama korkunun beni tüketmesine izin vermek yerine, her şey dururken onu itiyorum.

"Bunu sen yazmadın," diye mırıldanıyorum, yavaşça yatağa oturarak. Adrian başını sallamadan önce birkaç kez hızla göz kırptırıyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Yeterince acı çekmedim mi? İnsanlar dış görünüşümün ardındaki gerçeği göremiyor mu?

Elbette, güzelim. Geleneksel olarak çekiciyim.

Ama içim kırık.

Kirli. Pis.

İğrenç.

Travma, toksisite ve nefretle dolu boş bir kabuğum.

Benden asla bir şey alamazlar. Dokunmaya, insanlara ya da bağlantıya dayanamıyorum.

Yüzüne bile baktığım insanları öldürecek kadar takıntılı bir adam bir yana, kime ne sunabilirim ki?

Oh, lanet olsun.

"Ölü kişi mi?" Sessizce söylüyorum.

"Anthony Jones," diye cevaplıyor

Adrian.

Omuz silkiyorum. "Onları tanımıyorum. Büyük bir kayıp değil o zaman."

Ama yine de hasta ruhlu bir herif onlara gülümseyeceğimi düşündüğü için öldüklerini bilmek içimi acıtıyor. Ew.

O siki olan bir adam ve garanti ederim ki onunla etkileşime geçseydim, alacağı en fazla bir dudak bükme olurdu.

Adrian inliyor. "O hâlâ bir *can*, Maeve."

"Etkilenen benim hayatım. Şanslı çocuk böyle kolay bir sonla karşılaşıyor," diyorum bacaklarımı birleştirerek. Tenimin birbirine değme hissine alışmam biraz zaman alıyor ama bunun yarattığı endişe bu sapığın yanında sönük kalıyor.

Adrian şakaklarını ovuşturuyor. "Bu onunla yaşadığınız tek etkileşim miydi?"

"Evet."

Bir kez başını sallıyor. "Ondan başka bir iletişim alırsan bana gelmeni istiyorum. Mektuplar, mesajlar alırsanız ya da sadece birinin sizi izlediğini hissederseniz. Normalin dışında bir şey olursa, lütfen, lütfen bana gelin."

"Bunu düşüneceğim."

Yüksek sesle mızızlanıyor ve onunla aramdaki bağ sayesinde öfkesinin bir anlık parıltısını hissediyorum. Ürküyorum.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Hayatınla bu kadar ciddiyetsiz olma Maeve," diye tıslıyor. Kanepeyi kavırıyor, parmak eklemleri yüzümden daha beyaz. "Buna müsamaha göstermeyeceğim."

"O zaman beni Phoenix Pride'a, bu pislikten uzak bir yere gönderin," diye tıslıyorum ona ters ters bakarak. "Orası benim için daha güvenli."

O da hırlayarak karşılık verir. "Azıcık bile değil Maeve. Seni risk altında olacağın bir yere göndermeyeceğim. Atticus ve gururu güçlü insanlar, ama eğer bir saldırı olacaksa, o zaman sana burada, seni koruyabileceğim bir yerde ihtiyacım var."

"Peki senin koruman neye benziyor?" O kendini kontrol etmeye çalışırken ben kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum, damarlarımda bir ateş kaynıyor.

Chromius'um ve ben bundan etkilenmedik ve ben kaçıp saklanmak isterken, o dışarı çıkıp bu tehdidin izini sürmek istiyor. Kendimizi koruyacak bir formumuz ya da yeteneğimiz olmamasını umursamıyor.

Siktiğimin salağı.

Ama Adrian'ın istediği olursa, hayatımın şu anda olduğundan daha da kontrol altında olacağını biliyorum. Yalnız geçirebileceğim tüm zamanları kaybedeceğim ve çok büyük olan hapishanemi yirmi dört yedi gardiyanı olan bir hapishaneyle değiştireceğim.

Bu yaşamak istediğim bir hayat değil.

"Güvenlik detayları, işe geri dönmek ve-" Kapı açılıp Helen içeri girdiğinde sözümüz kesiliyor. Bugün çok daha dinlenmiş görünüyor ve sıcak zeytin tonlu teniyle biraz çatışan uzun kollu soluk gri bir elbise giyiyor.

Kahverengi saçları, iki muhteşem altın toka ile düzgün bir şekilde toplanmış ve bir kez daha tam yüz makyajı yapmış. Göz altı torbaları yok, uzun ve koyu kirpikler ve pembe dudaklar.

Bana gülümsüyor. "Seni ayakta görmek çok güzel, aşkım. Nasıl hissediyorsun?"

"Dinlenmiş." Adrian'a dönmeden önce ona acımasız bir gülümseme veriyorum. "Eve gitmek istiyorum."

Adrian başını sallayarak, "Burada işimiz bitmedi," diyor. "Tehlikede olmanın hangi kısmını görmezden geliyorsun?"

Helen elini Adrian'ın koluna koyarak, "Çok yorgun ve travmatik bir sınavdan yeni geçti," dedi. "Onu eve götürüp yerleştirelim ve ikiniz bu konuşmayı yarın yapabilirsiniz."

"Peki." Adrian homurdanıyor ve hışımla odadan çıkıyor, muhtemelen biz çıkmadan önce doktora gidip bir kontrol yaptıracak.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve Helen gülümseyerek bana başıyla destek veriyor.

Muhtemelen her ihtimale karşı yanına kendi korumasını verecektir.

Belki de insan içine her çıktığımızda Adrian'a gülümsemeyi alışkanlık haline getirmeliyim.

Hatta toplum içinde kendimi yeterince toparlayabileceğimi düşünseydim, ona *dokunmayı* bile denerdim. Bu kesinlikle sinir bozucu tek boynuzlu at için bir ölüm cezası olurdu.

Dr. Jones'la birlikte dönüyor ve ikisinden de o kadar çok hayal kırıklığı ve nefret akıyor ki midem bulanıyor. Bu sisin altında güçlükle nefes alabiliyorum ve chromius'um da benim kadar tedirgin.

Garip bir şekilde, bana neredeyse hiç kin dolu bir kelime söylemiyor. Sorularında kötü niyet ya da şirretlik yok. Sağlığım ile ilgili cevaplarımı önemsemiyor olabilir ama en azından cevap vermem için beni zorlamadı.

Muhtemelen yaşadığımız en iyi etkileşimlerden biriydi.

Benim mutsuzluğuma rağmen, ayrılmadan önce birkaç şişe kan aldı. Adrian köşede duran, sessizce izleyen ve bilgi alan iri bir figürdü.

Bu onun bir şeyler planladığına dair uyarım olmalıydı.

Dr. Jones ayrıldıktan sonra, "İki seçeneğin var," dedi. Başımı ellerimin arasına alarak inliyorum. "Phoenix Pride'a taşınana kadar gelip Helen ve benimle kalabilirsin."

"Yoksa?" Diyorum, kelimeler ellerimle boğuklaştırılıyor. Helen'in kokusu koyulaşıyor ve Adrian'a mı kızgın yoksa bana mı sinirli bilmiyorum.

"Ya da Phoenix Pride'a taşınana kadar bir muhafızın seninle kalmasını kabul edebilirsin."

Panik beni kavıyor, güçlü elleri ciğerlerimi eziyor, nefesimi düzenlemek gittikçe zorlaşıyor. Bacaklarım titriyor, görüşüm gidip geliyor.

"Bu senin seçimin," diyor Adrian kararlılıkla. Kelimeler beynimin içinde yankılanıyor ama o anlamıyor.

Bu seçeneklerin hiçbirisi bir tercih değildir. Onlar bir kınama.

"Korktuğunu biliyorum Maeve," diyor Helen nazıkçe, önümde dizlerinin üzerine çökerek.

Chromius'um ona tıslıyor ama dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak sesin dışarı çıkmasına izin vermiyorum.

Onlarla kalamam. Bunu kendime yapamam.

Ama bundan daha kötüsü. Kimsenin benimle yaşamasına izin veremem.

"Evin dışında," diye kabul ediyorum, kelimelerim soluk soluğa çıkıyor. Helen'in varlığı boğucu, üstelik ben *onların* evinde kapana kısılmışken.

Gerçek yüzlerini gösterdiklerinde benden koparmadan önce bir zamanlar güvende hissettiğim bir yerde.

Ben başımı kaldırıp ona bakarken Adrian başını eğiyor. "Gün boyunca, bu iyi. Geceleri içeride olmalarını istiyorum."

Adrian'ın daha önce boşalttığı sandalyeye oturmak için ayağa kalkan Helen'i görmezden geliyorum. "Hayır." Başımı sallıyorum, bunun farkına vardığımda kendime biraz güveniyorum.

Pazarlık yapabilirim. Güvenliğim için korkuyor ve beni dinlemeye istekli.

Beni felç eden bir korkuyla mezara göndermek yerine sadece ölmeyi istememe neden olan bir uzlaşmaya varmadan önce yaklaşık yirmi dakika boyunca ileri geri tartışıyoruz.

Mülkümün çevresini izlemek için gün boyunca bir koruma ve gece ben uyurken iki koruma. Adrian dışında kimsenin mülküne girmesine ya da kameralarıma erişmesine izin verilmiyor.

Bu benim vazgeçmek istemediğim bir şey.

Bu gizemli takipçimi üzmemek için arşivlere geri dönmemi, dikkat çekmemeye çalışmamı ve programımı aynı tutmamı istiyor ve kimse benimle toplum içinde aktif olarak birlikte olmayacak olsa da, beni takip edecekler ve beni ve etkileşimde bulunduğum herkesi yakından izleyecekler.

O bunu da benden almadan önce, kısa bir an için güvenli sığınağıma geri dönmenin mutluluğunu yaşıyorum.

En büyük taviz ise lanet Julian Graves için veriliyor. Ondan ve temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum ve bu Dünya'ya bir hediye olduğunu düşünen o çıkarıcı, yalancı pegasusla aynı alanı paylaşmak zorunda olduğum gerçeğine içerliyorum.

Aptal.

Julian sadece her vardiyamda çalışmakla kalmayacak, görevlerimi belirleyen kişi olacak ve güvenliğim için yeterince endişelenirse, bana eve kadar eşlik edecek.

Adrian yeğeninin takipçimin yoluna çıkmasından pek endişe duymadı. Acaba Julian, Adrian'ın satranç tahtasında bir attan daha değerli olmadığını anlıyor mu - benim gibi bir piyon değil, ama yine de çok harcanabilir.

"Hepsi buysa, gitmeye hazırım," diyorum usulca.

Adrian bir kez başını sallar. "Seni eve götüreceğim. Gidip arabayı getireyim." Gözlerimi deviriyorum. "On beş dakikalık bir yürüyüş. Bunu tercih ederdim."

"Araba ya da tekerlekli sandalye bulurum."

Odadan çıkarken arkasından bakarak dudaklarımı kapatıyorum.

Helen gelip yatağa oturur, yüzünde yumuşak bir ifade vardır. "Bize güvenmenin zor olduğunu biliyorum ama seni önemsiyoruz Maeve. Tek istediğimiz senin mutlu olman."

"Bu konuda harika bir iş çıkarıyorsun," diye mırıldanıyorum ve o da iç çekiyor. Onu daha iyi hissettirecek enerjim yok. "Gitmeden önce tuvalete gitmem gerek."

"Tamam, aşkım."

Helen'den uzaklaştıkça artan bir hüznün var ama bu duyguyu irdelemeyeceğim. Onun üzgün olması umurumda değil ve bunun beni rahatsız etmesi için hiçbir neden yok.

Banyoyu kullanıyorum, eğer Tribünal'ın ihtişamını önemsiyorsanız buranın lüksü etkileyici olabilir. Şahsen ben, bir grup pislikten oluştuğunu bildiğim halde bunu yapmıyorum.

Oradan ayrılırken, uzun boylu, zayıf bir hıyar görerek ağır ağır duruyorum. Erkekler tuvaletinin hemen dışındaki duvara yaslanmış, sağlıklı bir dört ya da beş metre uzakta.

"Sanırım kendini daha iyi hissediyorsun?" Julian soruyor.

Ona olan kızgınlığımı belli ederek dudak büküyorum. "Sana ne bundan?"

Burada beni bekliyor olması biraz ürkütücü çünkü ben tuvalete girmeden önce koridorda hiç yoktu. Onun varlığında kromozomumun canlanıyor gibi görünmesi can sıkıcı. Dokunmadan bir bağ kuramayacağımı bilseydim, arkamdan iş çevirip bu sahtekarla bağ kurmaya çalıştığı için gergin olurum.

Chromius'um sevilme için o kadar çaresiz, bağlanmak için o kadar çaresiz ki, bunu ona hiç yakıştıramadım.

Havayı kokluyorum, kokusu bana odamdaki greyfurt ve beyaz deriyi hatırlatıyor. Adrian'ın bu beyaz şövalyenin yatak odamı kullanmasına izin vermesine şaşırmasaydım.

Ama beni rahatsız eden şey Adrian'ın benim rahatsızlığımı yeğeniyle paylaşmış olması. Ateşimi ve hastanede kalışımı paylaştı mı? Acınası panik atağımı?

Hepsini mi?

"Aramızdaki bağı hissedemediğini biliyorum, bu yüzden sana kendi gerçeğimi dayatmaya çalışarak zamanını boşa harcamayacağım," diyor Julian ve göğsüm sıkışırken gözlerim daralıyor.

Çoktan vazgeçmiş olması neden canını acıtıyor? Bu bir saçmalıktı. Doğru olmadığını biliyordum.

Kader bu kadar acımasız olamazdı.

"Bu... çok yüce gönüllüsün."

Gülümüyor ama ışık bebek mavisi gözlerine tam olarak ulaşmıyor.
"Daha iyi hissetmene sevindim Maeve."

"Sağlıklı olmadığımı biliyor olmanız benim sorunlarımın kaynağı."

Bir kez başını sallıyor, pek de hoş *olmayan* yüz hatlarına bir teslimiyet çöküyor. Chromius'um bu ifadeyi silmek için umutsuz bir yalvarışla sızlanıyor.

Cidden, bu güzel çocuğun üzgün olması neden umurumuzda olsun ki?

"Çarşamba günü görüşürüz," diye ağzımdan kaçırıyorum. Gözleri açılıyor ve kokusu birbirine karışıp kafa karışıklığını gösterirken ses tonuma biraz acı doluyor.

"Adrian sana söylemedi mi? Küçük iznimden sonra Çarşamba günü seninle birlikte arşivlere döneceğim."

"Sabbatical? İstifa ettiğini sanıyordum."

Şimdi, gözlerime ulaşmadan gülümseyen benim. "Duymadın mı? Glenda profesyonellikten yoksun olduğu için kovuldu. Onunla çalışmaya başladığımdan beri benimle uğraşıyordu ve benden kurtulmak için evrak işlerini halletti."

Julian bir kahkaha atıyor. "Daha iyi hissetmene sevindim Maeve." "Evet. Daha iyiyim."

Başımı sallayıp arkamı dönüyorum ve gardiyanlarımın beni beklediğine şüphe olmayan odaya doğru ilerliyorum.

Ve eğer yüzümde gerçek bir gülümseme varsa, bu kimseyi ilgilendirmez.

MAEVE

W Sabah sekiz buçuktan hemen önce kapım çalındığında kalbim hızla çarpıyor. Etrafta dolaşan bir güvenlik ekibim olduğunu hatırlayacak kadar sakinleşmem biraz zaman alıyor.

Evimin dışında ve alarm sistemim kurulu.

Evimin içinde kaldığım sürece olabildiğince güvendeyim.

Adrian ve Helen Pazartesi günü beni bıraktılar ve benim için bir yemek siparişi ayarladılar. Alarmı kurdum, kameralarımı açık tuttum ve eve döndüğümünden beri zamanımın çoğunu yatak odamda geçirdim.

Pazartesi gecesi zor geçti ve güneş doğana kadar uyuduğumu sanmıyorum. Dün günün çoğunda uyudum ve bugün arşivlere geri döneceğimi bilerek dün gece rahatlayabilmek için bir anksiyete tableti aldım.

Gerginliği azaltmaktan başka bir işe yaramadı, bu da kendi içinde bir rahatlamaydı, ancak etkisi geçtiğinden beri vücudum uçuş aşamasına geri döndü.

Kapı bir kez daha hızla çalınıyor ve kameraları açıyorum, Julian'ın tanıdık siyah saçlarını görünce hiç şaşırmıyorum. Bir iniltiyle konuşmamı sağlayan düğmeye basıyorum.

"On beş dakika içinde çıkacağım."

Başını sallamadan önce etrafına bakıyor, gözleri kameraya kayıyor. Ön kapıdan uzaklaşıyor ve nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama dürüst olmak gerekirse, umurumda değil.

Ondan hoşlanmıyorum ve bu durum beni mutlu etmiyor. İyi bir günde bile zor, bugün olduğu gibi tamamen delik deşik olduğum bir günde bile.

her ses, her gölge, her *dokunuş* beni mini bir panik atağa sürüklüyor.

Çok şımarık, yalancı Graves'le uğraşmak istemiyorum.

Kahvaltımı bitiriyorum, kasemi yıkıyorum, saçımı düzeltiyorum ve sonra dışarı çıkıyorum. Evi kilitliyorum, alarmları ve kameraları kuruyorum ve etrafta Julian'ı arıyorum.

Onu beklemeyeceğim. Tam olarak verdiğim saatte dışarıdaydım, bu yüzden onun geç kalması benim sorunum değil.

"Hey, Maeve, bekle," diye bağıyor. Arkamı dönebilirdim ama zahmet etmedim.

Onun yerine, bana yetişmek için koştuğunu duyuyorum.

Pegasus'u yüzeye yakın ve onun etrafında olmak garip bir şekilde sakinleştirici. Rahatlatıcı, yumuşak bir aura yayıyor.

Chromius'um bu enerjinin etrafında olmaktan çok mutlu ve olabildiğince sakinliği içimize çekiyoruz.

"Nasıl uyudun?" Julian sorar.

"Evimin etrafında dolaşarak ne yapıyordun?" Karşı çıkıyorum. Julian, "Güvenlik görevlinizle sohbet ediyordum," diye yanıtlıyor. "Sadece dokunmak istedim

üssüne gidip gecenin nasıl geçtiğine ve bir şey görüp görmediklerine bakacağım." "Ve bu seni ilgilendirir, neden?"

Bana görmezden geldiğim bir yan bakış atıyor.

"Peki, nasıl uyudun?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

"Tıpkı benim güvenliğim gibi, bu da seni ilgilendirmez," diye mırıldanıyorum, şehrin ana kısmına girerken başımı eğiyorum. Erken bir saat olmasına rağmen etrafta bir sürü insan dolaşıyor ve gözleri üzerimize çektiğimizi biliyorum.

Yerleşkede büyümemiş ama Adrian'la akraba olan biri olarak Julian çok dikkat çekiyor. İnsanlar onun ilgisini çekiyor ve insanların onunla çok ilgilenmesi beni şaşırtmıyor.

O bir Graves, yuvadan uzak ve tartışmasız güzel. Adrian'a yakın olmak isteyenler için kolay bir siyasi hedef ve çok zeki görünmüyor, bu yüzden yumuşak başlı.

Ama ben yalnız olmayı tercih ediyorum. Tercihen hiç arkadaşım yok, güçlü bağlantılarım ya da etrafımı saran insanlar yok çünkü onlardan hoşlanmıyorum.

Burada Bay Popüler ile birlikte olduğum için insanlar sadece bakmakla kalmayacak, benim hakkımda konuşacak ve merak edecekler.

Bundan nefret ediyorum.

Özellikle de her şey olup biterken. Bu yerleşkedeki insanlara hiçbir

zaman güvenmedim, ama Şimdi, ölebileceklerini bilerek onların öldüğünü
görmekten mutluluk duyarım.

kendi iğrenç eğlenceleri için beni korkutanlar olabilir.

"Çok komiksin," diyor Julian. "Kahve ister misin?"

"Hayır."

"Çay ister misin?" diye soruyor, Daisy'nin çalıştığı kafeyi işaret ederek. Başımı sallıyorum ve o da iç geçiriyor. "O zaman işe gidelim."

Tüm yürüyüş boyunca, kazara bana sürtünmeyecek kadar uzakta ama birlikte olduğumuzu belli edecek kadar da yakın durdu.

O yanımdayken endişeli hissetmemem çok garip.

Nefret, kesinlikle.

Ama endişe yok.

"Bir iyilik isteyebilir miyim?" Julian soruyor ve ben bugün ilk kez ona bakıyorum. Bebek mavisini gözleri benimkilerle buluşuyor ve kalbim düzensiz bir şekilde atıyor.

"Ben iyilik yapmam."

İnliyor. "Bu bir iş meselesi."

"Hm. Ne tür bir iş?" Başımı eğerek soruyorum. Gözleri yüzümde gezinirken, pegasusundan neredeyse şaşkın bir enerji gelirken, sırtarak duruyorum.

"Oraya vardığımızda sana anlatırım," diyor ve nefes nefese kalıyor. Ben de peşinden gidiyorum, havada tuhaf bir gerginlik var ve arşivde oturduğumuzda da bu gerginlik geçmiyor.

Koltuğum Julian gibi kokuyor ve bu beni rahatsız ediyor ama yorum yapmıyorum. İki koltuk aşağıya otururken o da yorum yapmıyor. Sandalyenin üzerinde dönerek ona bakıyorum ve cevap beklemeyi bırakarak kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ne istiyorsun o zaman?"

"Buradan hiç belge kayboldu mu?" diye soruyor. Başımı

sallamadan önce kaşlarımı çatıyorum. "Evet. Bir kere."

"Neydi o?" diye soruyor neredeyse hevesle.

"Neden?" Sanki gizli bir kamera görmüşüm gibi odanın etrafına bakıyorum. Beni kontrol etmek için en yeni çabaları bu mu?

Artık takip edildiğimi ve bunun aslında Adrian olmadığını bildiğimize göre, bu onların en yeni taktiği mi?

Beni hırsızlıktan tutuklatmaya ve bir şeyler yapmam için baskı yapmaya mı çalışacaksın?

Chromius'um sızlanıyor.

"Cuma günü bir belgenin transkripsiyonu üzerinde çalışıyordum ve Pazartesi döndüğümde belge gitmişti" diye cevap verince donup kaldım.

"Bildiğim kadarıyla, burada bulunma izni olan tek kişiler ben ve sen-"

"Adrian ve Glenda," diye bitiriyorum.

"Hayır, onu kovduklarında izni kaldırıldı," diyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Yüz ifadesi yumuşuyor ve ben hemen duruyorum.

"Adrian gelip bir belge almazdı," diyor Julian, garip havayı kapatarak.

"Kendisini ya da pozisyonunu riske atabilecek bir şey olsaydı bunu yapacağından hiç şüphem yok."

Julian'ın kaşları çatılır. "Kaybolan son belge neydi?"

"Tek bir belge değildi. Bütün bir setti. Glenda'ya hastanedeki bazı dosyaların buraya nasıl geldiğinden bahsettim ve o da bana onlar üzerinde çalışmaya başlamamı söyledi."

"Peki sonra?"

"İki gün sonra gitmişlerdi ve Glenda onları ona getirdiğimde neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu," diyorum başımı sallayarak. "Uzun süredir burada değildim ve bu konu hakkında fazla düşünmemiştim."

"Hastaneden geldiklerini nereden bildiniz?"

"Şey, tahmin etmiştim. Üzerlerinde Dr. isimleri olan ve bir çeşit duruşma olan kâğıtlardı. Bir sayfada Dr. Jones'un adını ve Adrian'ın imzasını gördüm."

Julian donakalır. "Üzerlerinde amcamın imzası mı vardı?"

Chromius'um ve ben bu konuşmadan tedirgin olduk ve belli ki benim bilmediğim bir şeyler oluyor. Zorlayabilirim ve Julian'ın sırlarını açıklayacağından hiç şüphem yok.

Ama özgürlüğe çok yakınım ve Julian'a ya da onun karıştırdığı dramaya daha fazla yaklaşarak bunu etkilemek istemiyorum.

"Evet."

Başını salladı. "Cuma günü elime geçen belge Eldenwood'un yaptığı bir şeyi özetleyen bir belgeydi."

"Deşifre ettiğim tüm belgelerin kaydını tutuyorum," diyorum ve bilgisayara dönüp oturum açıyorum. "Tarih?"

Araştırdım ve başımı salladım. "Hayır, o zamandan beri Eldenwood'la ilgili bir şey yok. Yine de aynı zamanlara ait, üzerinde adı geçen birkaç belge daha var."

"Bu bilgiye nasıl ulaşabilirim?" diye soruyor, yanıma gelerek. Aramızdaki mesafeyi koruyor, üzerimde yükselmemeye ya da beni rahatsız etmemeye dikkat ediyor.

Kasıtlı mı bilmiyorum ama bu beni çok sinirlendiriyor. Belli ki gardımı düşürmemi sağlamak için taktik değiştirmiş.

Yine de bu aptalca bir girişim.

Başka bir Graves için gardımı asla düşürmeyeceğim.

"A İyi olduğuna emin misin?" Julian soruyor ve ben de başımı sallayarak onu uzaklaştırıyorum. Sadece yarım vardiya çalışmama rağmen çok yorgunum ve sosyal olarak tamamen yıpranmış durumdayım.

Bugün olabileceği kadar kötü değildi. Sinir bozucu bir şekilde, Julian asla uygulamak zorunda kalmadığım sınırlara tamamen ve son derece saygılıydı. Geride durdu, bana alan bıraktı, duygularını kontrol altında tuttu, böylece kokusu bile beni üzmedi.

Yanlış yaptığı tek bir şey bile yok.

Kibar, saygılı, kurduğum sistemi öğrenmeye hevesliydi ve arşive girdiğimiz andan çıktığımız ana kadar tüm konuşmaları iş konularına ayırdı.

Oldukça rahatsız edici.

Beni hiç umursamadan sadece uzun vadeli bir oyun oynadığını bildiğim için adamdan nefret etmek hâlâ çok kolay ama en azından amcasından biraz daha saygılı.

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum, yüzümü hafifçe buruşturarak.

"Sabah görüşürüz." Bir kez başını salladı. "Sen içeri girene kadar bekleyeyim."

"Neden?" Kaşlarımı kaldırıp ona bakarak soruyorum. "Sana alarm kodumu göstermeyeceğim."

"İhtiyaç halinde bir alarmın sana ulaşmamı engelleyeceğini düşünmen komik," diyor yüzü pişmanlıkla parlamadan önce.

"Merak etme, bunu zaten biliyordum," diyorum başımı sallayarak.

Küçük bir saygı kazandığı anda onu da bir kenara atıyor. Tipik bir adam; ödülü kazanacak kadar uzun süre oyuna devam edemiyor.

Telefonumdaki alarmı devre dışı bırakıyorum ve Julian'a veda bile etmeden içeri giriyorum. Kapıyı arkamdan kilitliyorum, postayı alıyorum ve güzel, karanlık mutfağıma doğru ilerliyorum.

Işıkların bir fiskeyle donup kalıyorum. Masanın üzerinde bir buket gül vardı. Beyaz, üzerleri kırmızı kanla kaplı.

Hemen yanlarında bir mektup var ve ben daha hareket ettiğimi bile fark etmeden odayı geçip onu alıyorum. Yazı geçen seferki gibi parlak kırmızı ve midemi bulandırıyor.

Benim güzel küçük dostum,

Sana karşı çok sabırlı davrandım, değil mi? Senin sevgini ve şefkatini kazanmak için çalışırken uzaktan izledim, ama bugün, bugün dikkatini başka birine vermeye karar verdiğinde beni test ettin.

Julian Graves.

O adam aramızdaki bağın saflığını bozan bir leke. Onunla nasıl konuştuğunu, seninle yürümesine nasıl izin verdiğini, sanki senin mükemmel yörüngende var olma hakkına sahipmiş gibi ona nasıl gülümsediğini gördüm. Kulaklarında onun sözlerinin zehrini, benim olana çok yakın olan nefesinin lekesini hissedebiliyordum.

Ona kendinden çok fazla şey verdin, mükemmel eşimden ve bu ruhuma saplanan bir bıçak gibi hissettirdi, onunla paylaştığın her kelimeyle büküldü.

Canımı yaktın Maeve, canımı yaktın. Tekrar.

Bir an için bile olsa, yoldan saptığında beni ne kadar incittiğini biliyorsun. Seni korumak, güvende tutmak ve bu değersiz haşaratın seni lekelemesini engellemek için ne kadar uğraşmam gerektiğini biliyorsun.

Ama seni affediyorum.

Nasıl affetmem?

Kalbiniz o kadar saf ve masum ki, bu haşaratın temsil ettiği ahlaksızlığı ve tehlikeyi göremiyor. Ama ben görüyorum.

Ne kadar beklediğimi biliyor musun? Kaç gece seni dönüp dururken izledim, vücudun beni arzuladığında o lezzetli şekilde ağrıyordu?

Ateşinden yeni çıktığını biliyorum. Ruhum, bunun için bir kez daha yalnız kalman gerektiği bilgisiyle yandı. Özlemini, ihtiyacını hissedebiliyordum.

Tüm zamanımı kendi rutinimde, umutsuzca sadece sizin verebileceğiniz yüksekliğin peşinden koşarak geçirdim.

Senin için yanıp tutuşuyorum ve birlikte olabileceğimiz günü iple çekiyorum, benim güzel küçük dostum.

Ama o güne kadar, öğrenmen gerek. Bu onun ve Adrian Graves için olduğu kadar senin için de bir ceza. Bir başkasının benim olması gereken yerde durabileceğini hayal etmesinin bile ne kadar yanlış olduğunu anlamalısın.

Sen benim eşimsin Maeve ve başka hiç kimse sana dokunamayacak; ne düşüncelerinde, ne rüyalarında, ne de gerçekte.

Julian Graves güzelliğinizin derinliğini ve ruhunuzun saflığını asla anlayamaz. Senin el üstünde tutulmak, tapılmak... sahip olunmak için yaratıldığını anlamıyor. Ama öğrenmesini sağlayacağım, benim küçük güzel dostum.

Hepsi
öğrenecek.

Ben yaparım.

Sen benimisin, Maeve. İçindeki o derin, zonklayan ihtiyacı her hissettiğinde, bil ki onu ben de hissediyorum.

Ve yakında, çok yakında, bu çağrıya cevap vermeye hazır olacağım. Senin için daha iyi olacağım aşkım ve artık tek başına acı çekmene gerek kalmayacak. Senin yanında olacağım.

Unutma küçük dostum, sen beni gölgelerde göremesen de ben her zaman seninleyim. İzliyor, koruyor, özlüyorum. Ve yakında, küçük dostum, her zaman olması gerektiği gibi birlikte olacağız.

Sen
benimsin.

Sadece
benimsin.

Ruhumun sunabileceği tüm sevgimle,
Eşiniz

Notu hemen ters çeviriyorum ama başka bir şey yazmıyor. Julian ve Adrian'ı tehdit etmeye karar vermiş bir deliden gelen psikopatça bir not daha.

Bana bu kadar takıntılı olmasaydı, gerçekten umursayacağımı sanmıyorum. Bırak onları öldürsün. Sadece bana iyilik yapıyor.

Chromius'um tıslıyor, benim sakinliğime kıyasla onun enerjisi tamamen yıpranmış. Ama onun enerjisi bile sanki aramızdaki bağ zayıflamış gibi uzak geliyor.

Adrian bugün ben isteyken, infazcılarından birini bütün gün evimi gözetlemesi için görevlendirmişti. Evden ayrılmamaları ve herhangi bir olayı Adrian'a rapor etmeleri gerekiyordu, o da muhtemelen eve bu şekilde gelmemem için bana haber verecekti. Evden çıktığım andan buraya döndüğüm ana kadar kameralar çalışıyordu.

Ama Adrian beni hiç uyarmadıysa, ya infazcı evi terk etti ya da bunu tamamen gözden kaçırdı. Görüntüleri incelemeye kendimi veremiyorum.

Kendimi boş hissediyorum. Sahip olduğum her bir güvenlik kısıntısı
Biraz.

Kanından damlayan güller ve kan lekeli bir mektup. Bu ölüm değil.
sadece bir tanesinin
gerçekleşmesi için bir tehdit.
Bu bir ilerleme, değil mi?
Değil mi?

Düşüncelerim zihnimde parazit gibi titreşiyor, duygularım iç blokajı aşmaya çalışıyor ama onları işleyemiyorum. Yerleşmelerine izin vermiyorum. Hareket etmeye devam etmek daha kolay.

Olayı tırmandırıp Julian'ı öldürmeyi başarıp başaramayacağını bilmiyorum ama bunu öğrenmek için burada olmayacağımı biliyorum.

Adrian'ın yöntemini denedim. Pes ettim, uzlaştım ve akıl sağlığımı bir kez daha tehlikeye attım.

Ama beni güvende tutamadı çünkü bunu yapacak kadar umursamıyor.

Telefonumu çıkarıyorum, numarayı çevirirken ellerim sabit. Chromius'um sızlanıyor ama onu görmezden geliyorum. Bu kadar duygusal olmanın zamanı değil.

"Merhaba," diye cevap veriyor Atticus, sesi sakin ve derli toplu çıkıyor. Bu görüşmemiz için çok iyi bir başlangıç.

"Alo, ben Maeve," diyorum, ayağımı yere vurarak, aklımda kromiusum sızlanırken. Bu aramayı yapmamdan memnun değil çünkü neler olacağını biliyor.

Ayrılacağız ve nedense, kader arkadaşımız olduğunu düşünen zavallı,

yalancı, beni seçen Julian Graves'ten ayrılmamızı önemsiyor.
Aramızdaki bağı hissedemememiz önemli değil.

Aramızda bir bağ olup olmadığını kontrol etmeyi reddetmem bile önemli değil.

Kromiyumum hayatta kalmak, artık yalnız olmamak için o kadar çaresiz ki yalancı, manipülatif narsiste inanmak istiyor.

Onun doğruyu söylüyor olma ihtimalinin çok çok *küçük* olduğunu biliyor ve bunu öğrenmek için her şeyi riske atmaya hazır.

Ama bu onun için berbat çünkü ben değilim.

"Bugün size doğru yola çıkacağım. Birkaç saat içinde orada olacağımı umuyorum."

"Bugün geliyor musun?" sesi biraz tedirgin geliyor.

"Evet."

"Hayır, bir *ay için* anlaşmıştık. Ben sadece-"

"Adrian'la *arkamdan* sapık tehdidi hakkında konuştuğunuzu biliyorum ve ne yazık ki bugün bir mektup daha aldım. Beni, Adrian'ı ve Adrian'ın yeğenini hedef alıyor."

Ses tonum hissettiğim kadar boş. Uyuşmuş, kırılmış, *parçalanmış*.

Alfa aslandan ağır bir iç çekiş duyuyorum, ama yumuşuyor. "Tamam. Bugün yolda olduğunu bilmelerini sağlayacağım. Seni almak için bir ekip hazırladım ve seni bana getirecekler."

"Bildiğim iyi oldu. Adrian muhtemelen sizinle temasa geçecektir. Gelmemi izin verme kararınızı yineleyecek misiniz?" diye sordum.

"Evet. Birkaç saat sonra görüşürüz Maeve."

Telefon kapanıyor ve ben yavaş bir nefes alıyorum. Chromius'um hâlâ mutsuz, kızgınlığı aramızdaki bağda titreşmeye çalışıyor ama ben buna izin verecek kadar umursamıyorum.

İkimiz de hayatta kalmak için çaresizliğimiz tarafından yönlendiriliyoruz. Aramızdaki fark, ben bunun için bir erkeğe bel bağlayamam, o ise sadece bunu arzuluyor.

Bir arama bitti, bir tane kaldı ve sonunda özgür olacağım.

Adrian'ın numarasını çeviriyorum ve sadece iki zil sesinden sonra telefonu açtığında şaşıyorum.

"Maeve? İyi misin?" Sesi telaşlı geliyor ve kaşlarımı çatıyorum. İçimde bastırdığım yabancı bir his var.

"Neden bu kadar endişelisin?" Monoton bir sesle soruyorum.

"Beni sadece bir sorun olduğunda aradın," diyor yavaşça. İçindeki gerginliğin bir kısmının kaybolduğunu duyabiliyorum. "Sen iyi misin?"

"Evet. Bir çanta hazırladım ve bugün Phoenix Pride'a gidiyorum. Tekneyi hazırlayabilir misin?"

"Ne?" diye soruyor, tedirginlik ses tonunu dolduruyor. Onu düzgün bir şekilde otururken, telefonunu daha da sıkarken hayal edebiliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, kışındaki sopayı gerçekten çıkarması gerekiyor.

"Bugün gidiyorum. Atticus'u aradım ve gitmemden çok mutlu olacak." Boyun eğmek telefon görüşmemiz için daha doğru bir tanım olabilirdi ama kimin umurunda? "Sadece rıhtımla organize olmanı istiyorum."

"Bir planımız vardı. Atticus'un halletmesi gereken bir durum var ve sonra o-" "Atticus'un sorunları benim değil. Başka bir not aldım ve bu gitme vaktim geldi. Burada kalıp bunlarla uğraşacak havada değilim."

Adrian iç geçirir. "Limanı arayıp nakliyeyi ayarlayacağım. Herhangi bir karar vermeden önce seninle ve Atticus'la yüz yüze konuşmak istiyorum."

Sesi, içi kaynarken yaptığı kasıtlı sakinlikte. Nasıl tepki verdiğini görmek için orada olmama bile gerek yok.

"Karar çoktan verildi, Adrian. O burada, benim evimdeydi. Benden bu kadar."

Telefonu kapattım ve yolculuk için yanımda bazı eşyalarım olsun diye bir çanta hazırlamak üzere merdivenlerden fırladım.

Benden bu kadar.

MAEVE

T Limana yolculuk cehennem gibiydi. Adrian'ın evimi gözetlemek için görevlendirdiği infazcı, gelmiş geçmiş en büyük baş belası.

Tamam, muhtemelen en büyüğü değil. Ama yeterince yakın.

Mülkü terk etme isteğim üzerine tartıştık ve beni götürmesine izin vermeyi teklif etmesine rağmen bunu da reddetti. Adrian'ı arayıp izin istemek gibi parlak bir fikir aklına gelmeden önce, o piçi vurmama ve ardından bir taksi çağırmama saniyeler kalmıştı.

Adrian belli ki benimle iyi geçinmeye çalışıyor, çünkü gardiyana beni rıhtıma kadar götürmesi için izin verdi ve beni kendisinin götürmek istediğini hiç belli etmedi.

Çok şaşırtıcı, ama teklif edildiği yerde kazanmayı kabul edeceğim.

Bu infaz memurunun maaşının bok gibi olması çok kötü, çünkü arabası şimdiye kadar içinde oturma talihsizliğini yaşadığım en kötü araba.

Yaptığı her agresif dönüşte emniyet kemeri neredeyse beni boğuyor ve hız tümseklerine kişisel bir meydan okumaymış gibi davranıyor. Midem endişeyle sımsıkı sarılmış durumda ve her hareketinde kusasım geliyor.

Deri koltuklar -korkunç, rahatsız, yapışkan şeyler- çıplak bacaklarıma yapışıyor, her sarsıntıda derimi çekiyor. İskelelele yanaştığımızda kalçalarım kızarmış ve tahriş olmuştu.

Ama umursamayacak kadar boşum.

Hayal kırıklığı içinde bizi on beş dakika içinde rıhtıma ulaştırdı ve korkunç bir yolculuk olsa da en azından buraya aklım çoğunlukla yerinde olarak tek parça halinde gelebildim.

"Kovulacak mıyım?" diye soruyor infazcı, motoru kapatırken sesi korkudan titriyor.

Alay ediyorum, ona cevap vermek yerine başımı çevirip pencereden dışarı bakıyorum. Eğer şanslıysam, takipçim onu önce bulacaktır. Beni bu ölüm tuzağına düşürme cüretini gösterdiği için, umarım çok kötü bir şekilde icabına bakılır.

Eğer şanslıysa, Adrian onu kovacak ve hayatı gerçekten bedel ödmeden önce yerleşkeden uzaklaştıracaktır.

Şahsen umarım takipçim daha hızlıdır.

"Maeve?" Sesi çok savunmasız geliyor, ama onun yerinde olmak berbat bir şey, gerçekten.

Adını bile bilmiyorum. Yaptığı ve *beni* etkileyen devasa hatadan sonra gerçekten umursamamı mı bekliyor?

Çünkü eğer öyleyse, düşündüğümde daha aptal demektir.

Evimi güvende tutması için bu adama güveniyordum. Kendisine verilen tek işi berbat etmeyecek kadar yetkin olacağına güveniyordum.

Bu bir hataydı.

"İyi misin Maeve?" diye soruyor, önümüzde duran büyük tekneye endişeyle bakarak. "Adrian gelene kadar arabada beklemek ister misin?"

"Adrian'ı beklemek istiyor gibi mi görünüyorum?" Gözlerimi devirerek soruyorum.

İç çekti ve bir kez başını salladı. Arabadan iniyoruz ve bagajı açmasına izin veriyorum. Bavulumu almaya çalışan adama neredeyse hırlıyorum ve onun yerine bavulu bagajdan kendim çıkarıyorum.

Soğuk, siyah sapın ellerimdeki hissi boğazımda safra birikmesine neden oluyor ama belli etmiyorum.

Dikkatimi çekmeye çalışıyor ama onu görmezden geliyorum, bavulumu rıhtıma çekerken gözlerimi deviriyorum. Tekne büyük görünüyor, beyaz ve çok pahalı - muhtemelen arşivlerden on yılda kazanabileceğimden daha değerli.

Kaptan platformda bekliyor, koyu renk saçları ve esmer teni beyaz tişörtü ve siyah pantolonuyla tezat oluşturuyor. Yine de yalınayak. Bu biraz garip.

Havayı gizlice kokluyorum, kromiyusuma zaman tanıyorum. Kaptan bir deniz adamı.

Bu çıplak ayaklarını açıklıyor. Giyinik olduğu için şükretmeliyim.
Bavulumu tekneye sürüklerken "Maeve Quinn?" diye soruyor. "Sadece Maeve."

Sesim kararlı, başımı hafifçe sallayarak elini reddediyorum. Havadaki tuz kokusuna kapılan kromozomum kıpırdıyor. Tekne okyanusun görünmesini engelliyor ama orada olduğunu bilmek için görmeme gerek yok, uçsuz bucaksız ve inatçı, tıpkı her zaman canlandırdığı anılar gibi.

Rocky hareketleri. Kadın sesleri. Ben ağlıyorum. Birinin bana yardım etmesi için yalvarıyorum.

Göğsüm sıkışıyor ve bir an için yeniden on yedi yaşındayım ve güvenli sığınağım olacağını düşündüğüm yere giderken tıpkı bunun gibi bir teknede mahsur kalmışım gibi hissediyorum.

Ne kadar da yanılmışım. Başımı sallıyorum, anıları aşağı itiyorum, onları ait oldukları kutuya kilitliyorum.

Bunu burada yapamam.

Şimdi olmaz.

Planım buradan mümkün olduğunca çabuk, tercihen Adrian gelmeden önce çıkmak ve kendimi zihinsel olarak Phoenix Pride'a hazırlamak. Geceyi atlatmam gerek.

İşte bu kadar. Kolay bir hedef. Sadece hayatta kalmak.

Daha önce de yapmıştım.

"Getirdiğin bavulların hepsi bu mu?" diye soruyor kaptan, berbat gecemin sisini yararak.

"Evet." Kelime ancak fısıltı halinde.

Bavula uzanıyor, ben kendi isteğimle bıraktığımda kolayca kaldırıyor.

"Mükemmel. O zaman seni yerleştirelim," diyor alıştırılmış bir gülümsemeyle. Phoenix Pride'a taşınmak Atticus ve benim için sadece bir deneme olabilir.

Adrian'ın akli var ama benim için bu son şans.

Bunun çalışmasına ihtiyacım var. Hayatım boyunca hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar çok ihtiyacım var.

Adrian'ın Atticus'un kulağını çekmek için elinden geleni yapacağından ve beni yerleştikten bile hizada tutmaya çalışacağından hiç şüphem yok. Erişim alanı çok geniş ve Atticus ilk görüşmemizde Adrian hakkında ne hissettiğini açıkça belirtti.

Ama Adrian'a bu kadar yakınsa, beni kendi gölgesinden korkan sakın küçük bir kız olarak görmesi muhtemeldir.

Adrian'ın bana bakış açısından nefret edebilirim, ama bu Atticus'un beni baltalayacağı anlamına geliyorsa, belki de üstünlüğü ele geçiririm.

"Tamam," diye mırıldanıyorum, kaptanı teknenin alt katlarına kadar takip ediyorum.

Burası daha karanlık, lüks, zengin maun ağacının acı kokusu midemi bulandırıyor. Keşke suçu taşıt tutmasına atabilseydim, ama daha iyisini biliyorum.

"İyice aç Maeve," diye fısıldıyor bir ses.

Ne kadar aptalca davrandığımı fark etmeden önce kulağıma vurarak titriyorum. Koku bana evimi, *geceyi* hatırlatıyor ama güvendeyim.

Burada değiller. Ben güvendeyim.

Bana salonu gösteriyor ve ona teşekkür ediyorum, sesim kendi kulaklarıma bile uzak ve kibirli geliyor.

Bara doğru ilerleyip titreyen ellerimle bir bardak su dolduruyorum. Uyku hapları kolayca iniyor ve çabucak işe yaramaları için dua ediyorum. Bu yolculuğa uyanık çıkamam. Hele ki geçmişimin hayaletleri şimdiden etrafımda dolanmaya, bana eziyet etmeye başlamışken.

Uyuyan bir Maeve en iyi Maeve'dir, herkesin iyiliği için.

Ebeveyn yatak odası da en az salon kadar karanlık ve pelüş. Bambu çarşaflar yumuşak pembe - en sevdiğim, ama bunu kimseye söylemedim. Tabii ki Adrian bilirdi. Bu onun benim hayatıma ne kadar derinden takıntılı olduğunu hatırlatıyor. Sinir bozucu ama şaşırtıcı değil.

"Ugh," diye mırıldanıyorum, ayakkabılarımı tekmeleyip yatağa giriyorum. İnce battaniye çok sıcak ve rahatlatıcı, altına girdiğimde hapların beni içine çekmesine izin veriyorum.

Artık uyanık olmak istemiyorum.

Böyle bir hayat yaşamak istemiyorum.

Julian

"Ne oluyor lan?" Arabasının kapısını açmaya çalışırken amcama ters ters bakıyorum. Yarım saat önce bir toplantıdan çıkıp beni almaya geleceğini söyleyen çılgınca bir telefon aldım.

Cevap vermeden önce beni iki kez aradığı düşünülürse, telefondaki alaycı tavrı beklenen bir şeydi. Ama şimdi, üstü başı dağınık ve vahşi gözlerle ona bakarken, içimde bir korku düğümünün sıkılaştığını hissediyorum.

Adrian Graves panik yapmaz. Bu şekilde kontrolünü kaybetmez. Alenen değil. Helen Teyze dışında, ki onun iç dünyasının iyi olduğunu biliyorum, onu bu şekilde harekete geçirebilecek tek kişi Maeve.

Benim güzel, hafif travma geçirmiş arkadaşım, kendi kişisel takipçisinin serbest kalmasıyla oldukça tehlikede. Damarlarımda soğuk bir öfke dalgası dolaşıyor.

İşimiz bittiğinde beni dışarıda bırakmasına izin vermek beni öldürdü. İçeride güvende olduğunu bilmeden o evden ayrılmak beni mahvetti.

Ama onun sınırlarına saygı duymak ve bana güvenmeyi öğrenmesine izin vermek için elimden geleni yapıyorum.

Yani bu, onunla gizlice ilgilenmem gerektiği anlamına geliyorsa, yapacağım şey bu.

"Maeve bugün yerleşkeden ayrılıyor-şimdi," diye ağzından geçiriyor Adrian, sesinde paniğe yakın bir şey var.

Gözlerim kısılıyor, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, rüzgâr kulaklarımın dibinden ıslık çalarak geçiyor ve neredeyse delirmiş pegasusumun çılgınca viyaklamalarını bastırıyor.

"Plan neden bu kadar ani değişti?" Sesimdeki gerginlik yüzeyin altında kaynayan öfkeyi ele veriyor.

Nefes al, nefes ver. Kendini kontrol edemezsen Maeve için bir işe yaramazsın Jules.

"Maeve'in... sapığı ona bir not daha göndermiş," diyor Adrian, direksiyonu öyle sert kavıyor ki eklemleri bembeyaz oluyor. Parmaklarında kalıcı izler kalsa hiç şaşırmazdım.

Ellerinde bir titreme, gözlerinde tam olarak çıkaramadığım bir şeyin titreşimi var - korku mu? *Suçluluk mu?*

Pegasusum kükrüyor ve sızlanıyor, ikimizin arasına diktiğim zihinsel bariyeri tekmeliyor. Ben sakın kalmayı başarıyor olabilirim ama içimdeki vahşi canavar bu kelimenin anlamını bilmiyor.

Buraya taşındığımızdan beri - *Maeve'le tanıştığımızdan* beri - vahşi, kontrol edilemez, hatta dizginlerinden boşanmış bir halde. Sanki sonunda bir kafesten kurtulmuş gibi.

Onu bir kez bile içeri sokmadım.

Anlamıyorum ve onu zor zapt ediyorum.

Dizginleri elimde tutamayacağım günden korkuyorum.

"Yaralandı mı?" Ses tonum gergin, öfkemi zar zor kontrol edebiliyorum. Telefonda konuştuğumuzda hemen haberdar edilmeliydim.

İstediğim gibi onun koruma ekibinde olmalıydım. Adrian'ı suçlamak çok kolay. Bu amcamın suçu değil. Benim suçum.

Onu asla terk etmemeliydim.

"Hayır," diye Adrian beni rahatlatıyor ve ben de başımı sallıyorum, içime bir parça rahatlama sızıyor.

Ama bu rahatlama kısa sürüyor.

Fiziksel olarak zarar görmemiş olabilir ama bunun onu içten içe mahvedeceğini biliyorum. Kendini kaybedecek, *onun* çarpık sözlerini takıntı haline getirecek.

Bu zihinsel engelleri hala aşamadığı için, yepyeni bir yere doğru uzun bir yolculukta tek başına mücadele edeceğini biliyorum.

Ruhumu parçalıyor. "Notta ne yazıyordu?" Bastırıyorum.

"Arabaya binebilir misin?" diye tersliyor, ben arabanın kapısında asılı kalmaya devam ederken her zamanki kontrolü kayboluyor.

Sesindeki ham güçten irkiliyorum ama hareket etmekte tereddüt etmiyorum. Yolcu koltuğuna geçip kapıyı çarparak kapattım, tam o kalkarken.

Lastikleri kaldırımda gıcırıyor, arabasında siyah patinaj izleri var ama onun umurunda mı? Teyzemi kızdırmamak için başkasına temizletir.

"Notta ne yazıyordu?" Tekrar ediyorum, ses tonum daha soğuk, daha ısrarcı. "Bir tehditte bulunmuş," diyor Adrian dişlerini sıkarak.

"Başka ölüm yok mu?" Diye soruyorum ama başını sallıyor. Bana temkinli bir bakış attıktan sonra öyle keskin bir dönüş yapıyor ki, homurdanarak kapıya doğru savruluyorum.

Farkına vardım. "Kimi tehdit etti?"

Amcamın paylaştığı bilgi eksikliği sabrımı taşıyor ve bunu bilerek yaptığını biliyorum.

"Sen."

"Bu korkak kancığı alt edebilirim," diyorum pegasusumla desteklediğim hırçın bir hırıltıyla. Ama tekmelemeye ve kontrol için savaşılmaya başladığında; zihinsel bariyeri tekrar yerine çarpmak zorunda kalıyorum.

O çok vahşi, çok kontrolsüz.

Ben o adam değilim.

"Eminim yapabilirsin, evlat," diye mırıldanıyor Adrian, ama omuzlarının bir parça gevşediğini görebiliyorum. "Bugün gidiyor."

"O zaman nereye gidiyoruz?" Bölgeyi tanıyarak ama neler olduğunu tam olarak anlayamayarak soruyorum.

"Rıhtım."

"Oh." Farkına varmak karnıma bir yumruk gibi indi. "O *gidiyor* Gidiyorum."

Bir sızı öfkemi kesiyor ama onu bastırıyorum. Maeve'in ihtiyacı olan şey bu.

Güvende
olmak için.

Hayatta
kalmak
için.

Eğer Adrian'ın doğrudan kontrolünden çıkarsa, belki -sadece *belki*- Adrian'ın açtığı bazı yaraları iyileştirmeye başlayacaktır.

Pek çok insanın ona verdiği zararın bir kısmı.

Ama pegasusum aynı fikirde değil. Onu bıraktığım için öfkeli bir şekilde çırpınıyor. Ona göre, bu yapabileceğim en büyük hata.

"Başka seçeneğimiz yok," diyor Adrian, sinirli bir nefes vererek. "Onun lanet olası evine girdi. Bankında kan damlayan güller vardı. Mutfak tezgâhının üzerinde lanet bir not vardı."

"Alarmını çalıştırmadan içeri nasıl girdi?" Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, tüylerim diken diken oluyor. "Senin adamlarından biri görmeden nasıl içeri girebildi?"

Adrian bizi bir başka köşeye sıkıştırırken işaret etme zahmetine katlanmadan, "Günün sorusu ne amına koyayım," diyor.

Daha önce amcam tarafından hiç sürölmemiştim. Bunu tekrar yapmasına izin vermeyeceğim.

Bir araba kazasından sağ çıksam bile.

Onu hiç böyle görmemişim. Bu kadar kontrolden çıkmış, bu kadar çaresiz. Bu rahatsız edici.

"O..." Aptalca bir soruyu dile getirmek istemediğim için sözümü kesiyorum.

Sadece onu görmem gerek. Gözlerimi ona dikip güvende olduğuna dair kendimi rahatlatmak. Zarar görmediğine.

Bir an için bile olsa alaycı ve soğuk ifadenin gerçek olduğunu ve onun gerçekten de bu durumdan hiç şüphesiz görüldüğü kadar etkilenmediğini düşünmeme izin vermek.

Bencil olmak istiyorum. Sadece bir saniyeliğine.

Adrian ses tonunu yumuşatarak, "Sesi iyi geliyordu," diye beni rahatlatmış. "Kızgındı, anlaşılabilir bir şekilde. Ama panikleyeceğinden hiç şüphem yok."

Şu an amcama çok kızgınım. Koca bir ülkeyi yöneten adam gerçekten bu mu? Dünya Mahkemesi'nde koltuğu olan, en güçlü *uluslardan* birinin lideri olarak en güçlü pozisyonlardan birine sahip olan bir adam mı?

Politik oyunu iyi.

Eskiden hayran olduğum bir şeydi.

Ama önemsedigini iddia ettiği kişilere nasıl davrandığını gördükten sonra -Hayatımın ışığına böyle davranıyor. Artık ona hayranlık duyamıyorum.

O bir rezil.

Rıhtıma tek parça halinde varmayı başardık ki bu neredeyse bir mucize, ama zamanlama yeterince iyi değildi. Platforma yanaştığımızda, Maeve'i buraya getiren infazcının içinde olduğu bir araba ve rıhtımdan çoktan ayrılmış bir teknenin görüntüsü vardı.

Kapıyı iterek açıp arabadan atlarken kalbim sıkışıyor, midem daralıyor.

Beni terk

etti. *Bizi*

terk etti.

Boğazımdan bir çığlık kopuyor, teknenin rıhtımdan uzaklaşmasını izlerken saf bir ıstırap sesi. Adrian'ın eli omzuma iniyor, beni sakinleştirmeye çalışıyor ama bu sadece acıyı daha keskin, daha gerçek kılıyor.

Yer değiştirme, havaya yükselme ve bu hapishaneden birlikte kaçma dürtüsüyle savaşıyorum.

On

u. O gitti. Arkadaşım gitti. Veda

etmedi.

Beni gideceği konusunda uyaracak kadar umursamadı.

Sadece eşyalarını topladı ve gitti.

Beni öldürüyor. Beni *mahvediyor*.

Evi, sığınağı, hasta, lanet olası bir pislik tarafından işgal edildi, ve bir kez bile beni arayabileceğini düşünmedi.

Bana gelebileceğini.

Çünkü bağı hissedemiyor, Jules.

Tekne gittikçe uzaklaşırken derin bir nefes alıyorum ve kendimi yavaşça sakinleştirerek mantıklı bir pozisyona geri dönmeye çalışıyorum.

Pegasusum kükrüyor ve öfkeleniyor, öfkesi ve acısı artık benimkiyle birleşmiyor.

Vites değiştiren tarafımın anlayamayacağı bir şekilde anlıyorum. Arkadaşımız güvensiz olduğu için gitti.

Eşimiz bizden hoşlanmadığı için bize söylemeden gitti. Çünkü bizimle arasındaki bağı hissedemiyor.

Benim için Maeve Quinn her şeydir. O benim ruh eşim, varlığımın sebebi, beni tamamlayacak kişi.

Ama onun için? Ben yalan söyleyen, manipüle eden ve hayatındaki en nefret ettiği insanlardan biriyle aynı soyadını paylaşan bir adamım.

Ona göre ben tehlikeliden başka bir şey değilim.

Güvenemeyeceği biriyim.

Güvenemeyeceği biri.

En azından son altı yıldır, dostum kimsenin güvenilmez olduğu, kimsenin umursamadığı bir dünyada yaşıyor.

Onun için bu anlatıyı değiştiren kişi olmak istiyorum ama görüldüğüm kadar saf değilim. Altı yıllık duvarları bir gülümseme ve iyi niyetle yıkamam.

Yapamam.

Maeve bundan daha fazlasını hak ediyor.

Adrian aniden, "Ona git," dedi ve beni döndürerek yüzünü ona çevirdi. "Onunla gitmen gerekiyordu, Julian. Benim koruyamadığım yerde onu koru. Tekneye uç, orada ol ve bu yeni yerde ona rehberlik et."

Neredeyse bana yalvarıyor ve bu da pegasusumu öfkesinden korkutmaya yetiyor.

"Plan asla bu değildi," diyorum başımı sallayarak, ses tonumu mümkün olduğunca itaatkâr tutmaya çalışarak. "Yapmam gereken bir iş var amca, *senin* bana verdiğin bir iş."

Adrian'ın kaşları derinleşiyor, çelik mavisi gözlerinde kızgınlık parlıyor. "Tekneyi durdurmalıydım, yapmalıydım-"

"Ona güvenmeliyiz," diyorum ve onu durdurmak için bir elimi kaldırıyorum. "Maeve'i yıllar önce buraya getirilmiş saf ve travma geçirmiş bir çocuk olarak görmeye devam ediyorsun."

"Onunla nasıl görüşmeliyim?" diye soruyor, sesindeki yorgunluk neredeyse öfkesini bastırıyor. Sanki dünyanın yükü omuzlarında ve bir kez daha bu kadına olan sevgisi beni şaşırtıyor.

Gerçekten umursuyor. Bu da yaptıklarını çok daha aşağılık hale getiriyor.

"Hayatta kalan biri olarak," diye cevap veriyorum, pegasusum sakinleşmeye başladığında daha dik duruyorum, kararlılığımdan besleniyorum. "Maeve zayıf değil amca. O tanıdığım en güçlü insanlardan biri. Biz onu kimin avladığını bulurken, onun da bu özgürlüğe, hayatını kendi koşullarına göre şekillendirme şansına sahip olmasına izin ver."

İç geçiriyor ama dönüp arabaya geri biniyor, yüz ifadesi gergin. Öfkeyle uzaklaşırken onu takip etmiyorum, el sallıyorum. İnfazcı çok daha az umursamaz bir şekilde onun peşinden gidiyor ve sonunda düşüncelerimle baş başa kalıyorum.

Maeve'in buna ihtiyacı var. Kendi alanına ihtiyacı var, bu yolculuğa ihtiyacı var. Arkadaşım, sürücü koltuğunda kendisinin oturduğu, güvende ve mutlu olabileceği ve ne yapmak istediğine karar verebileceği bir hayat kurma şansını hak ediyor.

Yaşadığı travmayı atlatmak için iyileşme şansını hak ediyor.

İkinci bir şansı hak ediyor.

Ve bunu onun için mahvetmeyeceğim. Onun peşinden gitmemin ilişkimiz için verebileceğim en kötü karar olacağını biliyorum. Aramızdaki bağı sonsuza dek yok eder.

Telefonumu çıkardım ve uzun zamandır kaçındığım numarayı çevirdim.

"Alo?" diye cevap veriyor ses.

"Merhaba kardeşim," diye cevap veriyorum, bir ağaca yaslanıp okyanusa bakarak. Burası çok güzel, tuzlu hava ve kıyıya vuran dalgaların sesi bana evimi hatırlatıyor.

Büyü ve huzur dolu bu yerin Maeve için lekelenmesinden nefret ediyorum.

Bu yerleşke bir sığınak, sadece kendimiz olarak rahat edebileceğimiz kadar eski ve *sihirle* zenginleştirilmiş topraklarla bağlantı kurabileceğimiz bir yer olmalı.

Burada türümüz için gerçek bir risk yok.

Yine de, amcamın destek eksikliği nedeniyle Maeve bunu kaçması gereken bir hapishaneden başka bir şey olarak görmedi.

"Neler oluyor?" Hadrian hırlıyor, hayal kırıklığı telefonda bile belli oluyor. Onu suçlamıyorum; bir yılı aşkın süredir telefonda konuşmuyoruz.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var." Kelimeler dilimde ağırlaştı.

Onu şahsen görmeyeli daha da uzun zaman oldu. Ama telefona cevap vereceğini biliyordum, tıpkı bana yardım edeceğini, ona yardım edeceğini bildiğim gibi.

Hadrian nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor, benim yakalayamayacağım kadar sessiz. "Hades mi?" Soruyorum.

"İyiliği kim istiyor, Jules? Sen mi *onlar* mı?" diye soruyor, sesi şüphe dolu.

"Gerçekten ailelerimiz için bir iyilik yapman için sana yalvaracağımı mı düşünüyorsun?" Bu düşünce beni öfkeliendirdi. Bu kadar alçaldığımı mı düşünüyor?

Sesi hafifçe yumuşuyor. "Ne istiyorsun?"

"Hâlâ Phoenix Pride'a yakın mısın?"

"Birkaç hafta daha orada kalacağım, evet. Neden?" Sesi yorgun ve güvensiz geliyor ve itiraf etmek istediğimden daha fazla acıtıyor.

"Eşimi buldum ve o da oraya doğru yola çıktı."

"Sensiz mi?"

İç çekiyorum. "Çok fazla şey oluyor, Hades. Gerçekten ama gerçekten yardımına ihtiyacım var."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi, sonunda düşmanlığını kaybetmiş ve tanıdığım ağabey gibi konuşuyordu. "Ben senin için buradayım, Jules. Sadece bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Ve Maeve vardiyamızdan sonra gözümün önünden ayrıldığından beri ilk kez, nihayet,
Sonunda nefes alabildiğimi hissediyorum.

MAEVE

"A Sen kimsin?" Adama yukarıdan aşağıya bakarak soruyorum. Adam bir ayı değıştirici ve benim en az üç katım ağırlığında. Ela gözleri ihtiyatlı ve gür sakalları da göz önüne alınırsa, bu hiç de şaşırtıcı değil.

Seri katil olsa bile.

Başının tepesinde düğümlemiş uzun, ince sarı saçlarıyla bir hipster olduğu kesin. Ama yine de bir seri katil.

Yüzünde boş bir ifade var ama burada olmaktan duyduğu hayal kırıklığının kokusunu alabiliyorum.

Bu çok ilginç.

Bir kurtla çiftleşti. Kadının kiraz kokusu erkeğin toprak kokusuyla iç içe geçmiş. Kesinlikle huysuz, sık kafalı bir ayıyı dengelemek için bir miktar tatlılık.

"Yalnızsın. Bana yanında bir arkadaşın olduğu söylenmişti," diye kaşlarını çatarak karşı çıkıyor ayı. Güçlü bir aksanı olan çakıllı bir sesi var. Acaba buradaki bütün insanların sesi aynı mı? Sanırım bana da geçebilir.

"Verdiğin bilgi kesinlikle yanlış o zaman, çünkü benim arkadaşım yok," diyorum gözlerimi devirerek. "Şimdi, sen kimsin?"

"Orson Barnes, Phoenix Pride'ın alfasının ikinci adamı," diyor mağrur bir bakışla ve bu onu sadece kabız gibi gösteriyor. "Maeve Quinn?"

"Sadece Maeve," diyorum ona *gerçek* bir mağrur bakış atarak.

"Bilgileriniz açıkça güncel *olmadığından*, bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum

bana dokunabilirsin."

Küçümsüyor. "İstemezdim."

"Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim. Şimdi gidebilir miyiz yoksa bizi burada daha uzun süre açıkta mı tutacaksın? Oldukça nadir bulunan biriyim, biliyorsun."

Orson'ın çenesi sıkılıyor ve akıllıca kendine sakladığı düşüncelerini neredeyse duyabiliyorum. "Hadi gidelim."

Bavuluma uzanıyor, ama ben ondan çekip alıyorum ve peron boyunca onu takip ediyorum. Burası oldukça açık ve aldığım mektup yüzünden sinirlerim zaten tavan yapmış durumda.

Benim *korumalı* evim olması gereken yerde.

Platformdan indiğimde rıhtım ayaklarımın altında gıcırıyor ve yüksek sesli, gırtlaktan gelen bir kükreme endişeli zihnime nüfuz etmeden önce sesi algılamaya ancak zamanım oluyor.

Bölgeyi tararken duyularım alarma geçiyor, chromius'um yüksek sesle vınıyor. Hiçbir şey göremiyorum ama dışarıda birilerinin olduğu çok açık.

Kükreme bir aslanın kükremesiydi sanırım, ama Phoenix Pride'a ve içinde yaşayan alfa aslana bu kadar yakın bir aslan olmadığı kesin.

Orson'ın iri gövdesi yanımda geriliyor, başını sesin geldiğini tahmin ettiğim yöne çeviriyor. Ellerim titremeye başlıyor ve bavulumu yanıma çekerken tenimde soğuk bir ter oluşuyor. Keşke koşabilsem ya da hareket edebilsem ama korku beni bir mengene gibi sıkıca kavradığı için olduğum yerde donup kaldım.

Kaçabilen akıllı bir sürtük olmak yerine klasik bir donup kalma. "Kıınılda," diye hırılıyor Orson kendi kükremesini çıkarmadan önce.

Ama ne yazık ki otoriter ayı değıştirici için yapamam.

İlkiyle neredeyse aynı olan bir kükreme daha duyuluyor ve Orson valizimi benden alıp arabaya doğru fırlatıyor. Havada gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı savruluyor ve sol arka lastiğın yanına düşüyor.

Kurşunlar havada uçuşurken çığlık atıyorum, arabaya isabet eden her bir kurşunla kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Orson kabaca kolumu tutuyor ve eli etrafıma dolandığı anda bir tiksinti dalgası beni vuruyor. Parmaklarının içime girdiğı yerde derim ürperiyor, tüm sinirlerim bu saldırıya karşı çığlık atıyor.

İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, ama tutuşu sıkılaşıyor ve boğazımda safra yükseliyor. Görüşüm gidip geliyor, vücudumdaki her kas protesto için kilitleniyor.

Nefes alamıyorum, düşünemiyorum, hareket edemiyorum. *Beni bırakmasını istiyorum.*

Orson kargo kutularının üzerine atlamadan önce beni yere çekerken kromiusum inliyor -ya da *belki ben inliyorum-*.

Adımlarının ortasında devasa, iri bir ayıya dönüşerek ileri atılır. Kalın kürkü güçle kıllanıyor, pençeleri ahşap tahtaları yırtarak avcılarının beklediği yere doğru ilerliyor.

Neler olduğunu anlamaya çalışırken göğsüm kabarıyor, nefesim kısa, panik nefesler halinde geliyor. Tahta kutu dizlerime bastırıyor ve her şeyi çok daha zorlaştırıyor.

Donmuş bir şekilde oturuyorum, vücudumdaki her kas endişeyle geriliyor. Gözlerimi önümdeki sahneden ayıramıyorum, ayının kürkü kırmızıyla renklenirken bile. Şiddete yabancı değilim, hatta cinayete bile yabancı değilim.

Ama bu... bu daha önce hiç görmediğim bir şey.

Midem çalkalanıyor, nemli bir ter kıyafetlerimi ıslatıyor, gözlerim yanıyor ama başka tarafa bakamıyorum. Kendimi dehşetten korumak için gözümü bile *kırpamıyorum.*

Üç avcı bir araya gelmiş, Orson'a saldırmaya çalışıyorlar, ama o kurşun yerken bile yavaşlamıyor. Bağırıyorlar ama teknemin motorunun gürültüsü ve kulaklarımdaki uğultudan kelimeleri anlaşılmıyor.

Yine de ne söylediklerinin bir önemi yok.

Onlar artık ölü.

Birbiri ardına, Orson onları indirmekte tereddüt etmedi. Silahları onun dişleri ve pençeleriyle boy ölçüşemez.

Bu saldırı saniyeler içinde sona erdi, Orson insan formuna geri dönerken havaya bakır kokusu yayıldı. Sol ön kolunda, kurşunlardan birinin isabet ettiği yerde bir sıyrık var ama üzerindeki tek iz bu.

Ela gözleri öfke ve daha karanlık bir şeyin karışımıyla parlıyor
-Daha ilkel bir şey. Bana bakarak ilerliyor.

"Gidelim," diye homurdanıyor, çakıllı sesi öncekinden daha da sert.

Vücudum aramıza mümkün olduğunca mesafe koymam için bana bağırırsa da itiraz edemiyorum. Islak, tahta kutunun soğuk, yapışkan hissini hâlâ tenimde hissedebiliyorum, bilincimin kenarlarında gizlenen, şimdi ve o zaman arasındaki çizgileri bulanıklaştıran bir flashback'in mide bulandırıcı anısı.

Ama duygularımı da kromusumla birlikte o karanlık köşeye itiyorum.

Sadece alfa ile olan bu toplantıyı atlatmam gerekiyor, sonra yıkılabilirim. Özgürlüğüme çok yaklaştım. Çok yaklaştım.

Adrian'ın benden beklediği rolü oynama zamanı geldi.

Orson bana yaklaşıyor ve tahta kargo kutularının üzerine tekrar atladığında bunun benim için bir şans olduğunu anlıyorum. Önemsiz bir şey ve aslında hiçbir şeyi düzeltmeyecek ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak.

Elim cebime kayıyor, parmaklarım her ihtimale karşı yanımda taşıdığım küçük, gizli şok tabancasının etrafına dolanıyor.

Kendimi korumak için değiştirilmiş bir formum yok ve hepimiz erkeklerin hayır kelimesini dinlemediğini biliyoruz.

Hızlı bir hareketle çekip düğmeye basıyorum, Orson şok olmuş bir homurtu çıkarırken hava elektriklerle çatırdıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, boğazından garip bir guruldama sesi geliyor.

Hm. Daha büyük bir tepki beklerdim.

Ayının çatalları göğsünden sökmesi ve bana homurdanması sadece bir saniye sürdü.

Şimdi öfkeyle parlayan gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. "Ne oluyor lan?

-" diye başladı, sesi alçak, tehlikeli bir gürültüydü, ama sözünü kestim.

"Ben senin erkeğin değilim, Orson." İçim artık korkuyla titrerken sesim sabit, soğuk, hatta.

Bir an için birbirimize bakıyoruz, aramızda yoğun bir gerilim var. Sonunda alçak bir hırıltı çıkarıyor ve ayağa kalkıyor.

"Bunu unutmayacağım," diye tükürdü, kelimeler kızgınlığıyla damlıyordu.

"Umalım da hatırlatma kalıcı olsun ve sen de ellerini kendine saklamayı öğren," diye tıslıyorum.

Yanıt beklemeden dönüp arabaya doğru yürümeye başladım. Buraya attığı için bavulumu ona bırakıyorum.

Ellerim hâlâ titriyor, ama arkama bakmadan ilerlemeye devam etmek için kendimi zorluyorum. Odaklanmam gerekiyor. Sakin kalmalıyım.

Adrenalin hâlâ damarlarımda dolaşıyor ama bunun muhakeme yeteneğimi gölgelemesine izin veremem.

Çok yaklaştım. Sadece biraz daha, sonra özgür olacağım.

"A İyi misin?" Orson, elleri direksiyonda on ve iki pozisyonunda sıkıca dururken soruyor. Parmak eklemleri tutuş gücünden dolayı bembeyaz ve sakın görünmeye çalışsa da tedirgin olduğu belli.

Başımı başka yöne çevirip pencereden dışarı bakıyorum, sakın kalmaya çalışmak için küçük, eşit nefesler alıyorum.

"Maeve?" Sanki cevap vermeyerek ona sorun çıkarıyormuşum gibi sesi sertleşiyor.

Ama benden ne söylememi istiyor?

Hayır, iyi değilim çünkü bana dokunduğu yer hâlâ tüylerimi diken diken ediyor.

Hayır, yıllardır ilk kez *ölü* insanlar gördüğüm için iyi olmadığını mı?

Hayır, *benim* adıma insanları *öldürdüğünü* gördüğüm için iyi olmadığını mı?

Hayır, ona çiğnememesini söylediğim *tek* kuralı çiğnemeye karar verdiği için kalp çarpıntılarımın hala tehlikeli seviyelerde olduğunu mu?

Ya da daha da kötüsü, hayır, iyi değilim çünkü bana dokunduktan sonra çıplak tenim rastgele, ıslak bir tahta kutuya değdi ve bu da beni korkunç bir geçmişe götürdü?

"Maeve, sana üzgün olduğumu söyledim ama seni *hayatta* tutmam gerekiyordu ve bunu yapabilmemin tek yolu seni taşımaktı," diyor ses tonuna sinirlenerek.

Çünkü benim ihtiyaçlarım ancak başkalarınınkini engellemediği sürece karşılanmaya değerdir.

Her zaman böyleydi.

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçti. Orson bir daha bana bakmayı, benimle konuşmayı denemedi bile. En iyisi de bu. Yolculuğu kendimi sakinleştirmek için kullanmam gerekiyordu, böylece yeni alfamla yüzleşirken olabildiğince prezentabl olabilirdim.

Atticus Phoenix'in daha ilk günden Adrian'a ne kadar dağınık olduğumu anlatmasına izin veremem.

Bir kapıya yanaşıyoruz ve uzun bir araba yoluna devam etmeden önce bir kod giriyor. Önümüzdeki ev çok büyük ve güzeldi.

burası alfanın yaşadığı yer.

Çitlerle çevrili bir arazisi olması biraz gülünç, sanki herhangi bir kaydırıcıyı gerçekten durduracakmış gibi, ama estetiğe katkıda bulunuyor. Orson motoru durduruyor ve inmeden önce çantamı arabada bırakmamı mırıldanıyor.

Akıllı adam, gelip benim için kapımı açmaya çalışmıyor.

Orson benden uzak durarak ön kapıyı açıyor, rıhtımda olanlardan sonra bu oldukça akıllıca. Kendimi zor tutuyorum çünkü bunun Adrian'ın elinden kurtulmak için tek şansım olduğunu *biliyorum*.

Ben daha gelmeden önce insanların her şeyi nasıl mahvettiğini anlatıp ağlayamam.

Bunu kendime yapmayacağım.

Kapıdan içeri adımımı atıyorum, gözlerim muhteşem fuayeyi süzdükten sonra merdivenlerin dibindeki çekici çifte takılıyor. Kız ufak tefek, belki benim yaşlarımda ama kesinlikle daha genç görünüyor.

Beline kadar uzanan gür kahverengi saçları ve nazik görünen koyu kahverengi gözleriyle çok güzel. Oldukça zayıf ama etrafını saran sıcak bir ışıltı var.

Hemen yanı başında, bir eli sırtının alt kısmında olan Alfa Atticus Phoenix'in ta kendisi. Boyu 1.80'in çok üzerinde, arkadaşı göğsünün ortasına bile ulaşmıyor, kirli sarı dalgalı saçları var. Geniş omuzları, yüksek elmacık kemikleri ve düzgünce tıraş edilmiş yüz kıllarıyla, milyonlarını modellikten kazandığına inanabilirim.

Güç yayıyor, aslanı yüzeyin hemen altında sinsice dolaşiyor, o kadar ki kromiusum tedirgin olmuyor. Etkileyici ve tam da beklediğim gibi.

"Alfa Anka," diyor Orson, arkamdan içeri girip kapıyı yavaşça kapatarak. Gölgesi tam önümde belirdiğinde kalbim hızla çarpıyor. Yakınımda olmadığını biliyorum ama *yine* de dokunuşunun tenime işlediğini hissedebiliyorum.

"İyi misin?" Atticus ve Orson'ın eşi soruyor, sesi yumuşak ve nazik, endişesi yüzünden akıyor.

Ama ayı değiştiren arkadaşının haksızlığa uğrayan *kendisiymiş* gibi davranmasına izin vermeyeceğim. Evet, kurşundan *sıyrık* aldı ama asıl kurban benim.

"Evet, Bay Barnes. İyi misiniz?" Tehlikeli bir sırıtışla ayı değiştiriciye dönerek soruyorum. Burada zar zor ayakta duran bendim.

Bu sık kafalıya hiç acımıyorum.

"Ne oldu?" Alfa Anka talep ediyor, sözleri tüylerimi diken diken ediyor.

Orson, göğsündeki *küçük* kırmızı izleri görebilmemiz için gömleğini yukarı sıyırarak, "Tehlikeli ve Ölümcül bana şok vermenin akıllıca olacağını düşündü," diyor.

Yaptıklarından hiç utanmıyorum. Bu benim küçük intikamımdı, böylece bütün geceyi onun -ve *onların*- bana *yaptıklarını* yeniden yaşayarak geçirirken en azından kendi arkamı kolladığımı kendime hatırlatabilirim.

Artık çaresiz bir kurban olmadığımı.

"Evet, şey, sen-" diye başlıyorum, kelimelerimden kızgınlık damlıyor.

Ama küçük kurt şekil değiştiren bir hırıltıyla sözümü kesiyor, yüzünde güçlü bir bakış var. Buraya beni sürüden attırabilecek tek kadınla sorun çıkarmaya gelmedim, bu yüzden Gurur Kraliçesi'yle iyi geçinmek zorundayım.

"Eşim Nora Hart'la tanışın," diyor Alfa Anka, gururlu ses tonunu fark etmemek zor. "Kendisi aynı zamanda Orson'ın da eşi."

"Eşine daha iyi terbiye vermelisin," diyorum sözlerimi kurda yönelterek. Aptal değilim ve bu küçük salonda gücün kimde olduğu çok açık. "Alfanıza defalarca buna izin verilmeyeceğini söylememe rağmen bana dokunmaya çalıştı. Hatta ayıyı aldıktan sonra ona *tercihlerimi* hatırlattım."

Orson iç çekiyor, sanki *acım* onun için önemsizmiş gibi başını sallıyor. Sanki bir kez daha, ben bir rahatsızlıktan başka bir şey değilmişim gibi.

"Rıhtımda bekleyen üç adam vardı. Onu hareket ettirmek için ona dokunmak zorunda kaldım, böylece ekip ilgilenirken onun korunduğundan emin olabildim."

Ama anlamak istemediği şey şu ki, onun hassas korumasına sahip olmaktansa, bir daha böyle bir anı yaşamak zorunda kalmayacağımı bilerek o avcıların beni öldürmesine izin vermeyi tercih ederim.

Nora soluk soluğa, kahverengi gözlerini korku kaplamış bir halde yaralarımı bakıyor. "İyi misin?"

Bu, soruyu soran kişi doğru bir cevap beklerken bana hiç sorulmamış bir sorudur.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum. Gözlerini kaçırıyor ve bana yaklaşırken ona bunu unutturmaya çalışıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, oldukça heyecan vericiydi. Ben

Bir süredir ölü bir beden görmemiştim ve kesinlikle uygunsuz ekip üyelerinden birini de yığına eklemek isterdim, ancak bu yeterli bir dövüştü."

Ellerimin titrediğini görüyorlar mı? Paniğimin kokusunu alabiliyorlar mı? Kelimelerimin tadı ekşi, midem sıkışıyor.

"Ben... doğru." Sesi şaşkın, eli kendini rahatlatmak istercesine karnına düşüyor.

Hamile o zaman. Bu çok güzel.

Midemdeki çukur büyüyor ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Ben Maeve."

"Beni Atty tanıştırdı ama ben Nora'yım." Bana sırtlıyor, elini uzatıyor, sonra nefesi kesiliyor ve o kadar hızlı kendine doğru çekiyor ki neredeyse düşüyor. Panik yüzüne kazınmış, sözlerinde bir özür var. "Kahretsin, özür dilerim. Yemin ederim, genelde bu kadar aptal değilimdir."

"Hamilelik beyni mi?" Ses tonumu hafif ve nazik tutmaya çalışarak soruyorum. Kibar olabilirim, değil mi?

Ayı açıkça lanet bir amcık, ama tatlı görünüyor ve bu konuşmayı güzel ve hoş tutmak için her şeyi yapacağım. Yerleşkeye geri atılmakla başa çıkamam, özellikle de Atticus Phoenix yarışmacılar arasında en umut verici yere sahip olduğu için.

Ve, siktir et, eğer *ilk* günden gururdan atılırsam, Adrian muhtemelen yeğeniyle çiftleşene ve hayat satrancındaki yerimi kabul edene kadar gün ışığını görmeme izin vermeyecektir.

"Biliyor musun, öyle yapalım." Nora gülüyor ama yaptığı hatadan duyduğu rahatsızlığı hâlâ görebiliyorum.

Mesele şu ki, kendini durdurduğu için ona saygı duyabilirim. El sıkışmak yaygın bir tanışma şeklidir ve şekil değiştirenler olarak yaşayabileceğimiz en az dokunma ağırlıklı etkileşimdir. Ama o geri çekildi. Fark etti.

Davranışımı düzeltti ve bunun için beni utandırmaya çalışmadı.

Bana iyilik yapıyormuş gibi davranmadan sınırlarıma gerçekten saygı duyan ilk kişi olduğunu fark ettiğimde gözlerim yaşıyor.

"Peki, bu güvenlik ekibi nerede?" Kendimi daha fazla kontrol edebilmek için konuyu değiştirerek soruyorum. "Hiçbir sürüngeni onaylamıyorum."

"Teslim alma sırasında kim ürkütücüydü?" Nora kafası karışmış bir şekilde soruyor. Arkadaşını buraya dahil etmiyor mu? *Muhtemelen hayır.*

"İçlerinden biri kurt ıslığı çaldı," diyor Orson, alfabayla konuşmasına ara verdiğinde burnunun kenarını sıkarak. "Halledilecek."

Gurubun mülk sınırlarına girdiğimizde zabıtalarla birlikte durmak zorunda kaldık ve Orson camlarımızı indirirken içlerinden biri bana ıslık çaldı, göz kırptı ve kaşlarıyla imalı bir şekilde oynadı.

Panter şekil değiştirenin, onun gibi kibar olmayan biriyle kendimi kirleteceğimi düşünmesi çok iğrenç. Ama ben onun ya da alfaların misafiriyken bu muhafızın böyle davranması, sürünün ikincisi olan Orson'a kesinlikle saygısızlıktı.

Adrian hiçbir çalışanın böyle davranmasını kabul etmezdi. Atticus'un kabul etmesi ilginç.

"Öyle olduğunu görüyorum." Nora ile aramızdaki dostane havayı canlı tutmaya çalışırken saçlarımı omzuma atıp gözlerimi deviriyorum. "Ne bekliyordu ki? Bir köpek gibi kaçacağımı mı?"

Nora homurdanıyor ve güvenlik ekibim hakkında açıklama yapıyor. "Atty bunu en son yaptığında bir sürü insan getirmişti ve istediğin kişiyi görevden alabilirsin. Arkadaşım Ari nadir bulunan bir fil değiştirici ve şu anda korumalara ihtiyacı var."

Ama güvenlik ekibi umurumda değil. Sadece kelimelere odaklanabiliyorum.

nadir fil değiştirici. Gözlerim açılırken vücudum karıncalanıyor.

Bir fil mi?

Gerçek bir fil gibi mi?

Bu şekil değiştirenle tanışmayı çok istiyorum. Daha önce hiç bir fille tanışmamıştım.

Bırakın *fili*, önümdeki aslan bile beni heyecanlandırıyor.

Bunlar daha önce sadece duyduğum ya da hikâyelerde okuduğum türden hayvanlar. Ama şimdi buradayım, onlar *gerçek* ve onlarla gerçekten etkileşime girme şansım olacak.

"Burada bir filiniz mi var? Gerçek bir tane gibi mi?" Ses tonumu olabildiğince sabit tutarak soruyorum. Nora hevesle başını sallarken Atticus'un dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde yukarı kıvrılıyor.

"Görünüşe göre burada sahip olduğumuz şekil değiştirenler hakkında daha fazla şey öğrenmek için heyecan duyan tek kişi sen değilsin," diyor Orson, arkadaşına gülümseyerek.

Görünüşe göre heyecanımı istediğim kadar kontrol altında tutamamışım. Umurumda olmazdı, ama onun benim üzerimde bir etkisi olmasından hoşlanmıyorum.

Pislik.

Yine de hamile arkadaşını üzmemek için dudak bükmemi engelliyorum. O aptal olsa bile ben aptal değilim.

"Korunmaya ihtiyacın olduğunun farkındayım," diyor Alfa Anka bana dönerken kaşlarını çatarak. "Ancak, burada olman için tam olarak hazır değildim, bu yüzden henüz organize edilmedi. Biz güvenlik ekibini hazırlarken sen bu gece burada kalacaksın."

Başımı iki yana sallayarak, "Ah, gerçekten istemem," diyorum. Bu ev güzel olsa da beni geriyor ve yeni çevremde paniklerken Bay Handsy ve alfama yakın olmak istemiyorum.

Önceki flashback çok zordu ve yardımcı olan *tek* şey gemide aldığım ilaçtı. Bazı sert duyguları köreltiyor ama yakında geçeceğini biliyorum.

"Bu konudaki hoşnutsuzluğunu anlayabiliyorum Maeve, ancak güvenliğini sağlamamız gerekiyor. Deneme süreniz boyunca size her yerde bir güvenlik ekibi eşlik edecek. Buraya yerleştikten sonra bunu ayarlayabiliriz ama teslim alma noktasında saldırmak için bekleyen insanlar vardı. Güvenlik konusunda taviz vermeyiz," diye öğüt veriyor Alpha Phoenix.

Sanki bu replikleri aynada prova etmiş gibi ve harcadığı çabanın yetersizliği beni gerçekten çok kızdırıyor.

"Bu gece Ari'yle kalabilir mi?" Nora eşine ve benim alfama yalvararak soruyor.

Şaşırtıcı bir şekilde başımı eğdi ve isteğini düşündü. Bu bana kırmızı bayraklar gönderdi. "Ari kim?"

Nora, "O bir fil değiştirici," diyor.

Heyecanımı gizlemeye çalışarak başımı sallıyorum. "Alana sahip olmalarına ve bana dokunmamalarına, üzerime nefes almamalarına veya-"

"Eminim sana o kadar yaklaşmak istemeyeceklerdir," diye mırıldanıyor Orson, benim hoşuma gitmeyecek kadar acı bir sesle.

O yaptı.

Hislerim ne olursa olsun.

Başka bir adamın iznim olmadan bana dokunmasındansa ölmeyi tercih edeceğimi anlamıyor mu? Ve yine de... kendini bu küçük kuralın üstünde buldu.

Herkesin her zaman bir nedeni vardır ve bu neden her zaman benim ilk başta yapmama nedenimden daha önemlidir.

"Bu konuyu Alvie ile konuşacağım," diyor Alfa Anka Kuşu. "Ari de efsanevi hayvanlar hakkında birkaç şey biliyor, bu yüzden ikinizin de işine yarayacağını düşünüyorum."

"Öyle mi? Ne gibi?" Kaşlarımı çatıyorum, kulağa hoş gelmiyor. Biz oldukça münzeviyiz ve o her ne kadar nadir olsa da yine de sıradan bir hayvan.

Lütfen, lütfen, Adrian'la bir ilgisi olmadığını söyle.

"Bırakayım da o anlatsın," diyor Nora kaşları birbirine çarpmadan önce. "Tarun Graves'i tanıyor musun?"

"Şu gösterişli kafalı sahte fil mi?" Adrian'ın tanıştığım bir başka zavallı yeğenini düşünürken alaycı bir ifadeyle soruyorum. Julian'dan bile daha kötü.

Tarun Graves şimdiye kadar karşılaştığım en kendini beğenmiş, domuz kafalı, kaba adam. Hayatında birilerinin ona yaltaklanmadığı ya da kendisinin Tanrı'nın bu dünyaya bir armağanı olduğuna inanmasına izin vermediği tek bir günü bile olmadı.

Kafasını Tribünal'in kışına o kadar sokmuş ki, onların lanet tüzüğünü uykusunda bile ezbere okuyabilir.

O bir şaka, ama tabii ki Adrian'ın gözbebeği.

O şerefsizden nefret ediyorum ve aynı çatı altında geçirdiğimiz bir gece, onu yemek masasında zehirlemek ve küçüklüğünden beri aldığı tüm o görgü kurallarını utanç verici bir hale getirmesini izlemek istemem için yeterliydi.

Sonra yine, o pislik muhtemelen morgda ölmeden önce sırf bana inat olsun diye kendini affettirirdi.

O sahte bir fil değiştirici ve yine de bir şekilde efsanevi bir yaratık olduğu için onlardan daha iyi olduğunu düşünüyor. Sanki o yemek masasındaki herkes de efsanevi bir yaratık değilmiş gibi.

Graves ailesi ölmesini istediğim insanlarla dolu ve Tarun bana kişisel olarak hiçbir şey yapmamış olsa da, sırf yapabildiğim için onu yeryüzünden silebilirim.

Nora sanki bütün gün duyduğu en iyi haber buymuş gibi ellerini ovuşturuyor ve ben de onunla temasa geçip neler bildiğini öğrenmek için aklıma bir not alıyorum. "Sen ve o çok iyi anlaşıyorsunuz."

Atticus ve Orson, Ari'yle kalışımı ayarlamak için izin istiyorlar ve ben de Nora'yı mutfığa kadar takip ediyorum.

Buzdolabından biraz brownie alıp bana uzatıyor. Ateşim iki gün önce bitmiş olabilir ama hormonlarım hâlâ çikolata ve şeker arzulamama neden oluyor, ben de hevesle bir tane alıyorum.

Her zaman hormonlardır, bunu kabullenin.

"Bunlar mükemmel," diyorum ve ikinci bir taneye uzanıyorum.

"Onları Orson yaptı. Ari'nin favorisi. Sana bir tabak ayarlayayım," diyor Nora, sözcükleri gergin bir telaşla ağzından dökülüyor. Elbisesinin etekleriyle oynuyor, gözlerime bakamıyor.

Ayının yaptığı bir şeyi yemeyi sevmesem de, sırf gururumu korumak için bunun gibi nefis ikramları geri çevirmek aptallık olur.

"Çoğu insanın büyük bir hayranı değilim," diyorum ona temkinli bir bakış atarak. "Gözümün önünde biri ölüyor olsaydı, muhtemelen bir şey yapmak yerine arkama yaslanıp izlerdim."

Hayır, yapacağım şey muhtemelen kesinlikle başlattığım ateşe daha fazla benzin dökmek olurdu. Erkekler güçlü kadınları kazığa bağlayıp yaktılar çünkü zekâlarıyla baş edemediler.

O şerefsizler kadar korkak oldukları için tecavüzcüleri seve seve yakardım.

"Tamam. Bu biraz ürkütücü ama hepimizin tercihleri var," diyor Nora, brownileri bana yaklaştırmak için uzanarak. Akıllı kadın, şeker yerken kesinlikle çok daha nazik oluyorum.

Gülüyorum. "Ama iyi birine benziyorsun ve buna tahammül edebilirim."

"Doğru. Katlanılabilir." Nora başını sallıyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. "Dokunmaktan korkmak... ya akıl hastasıysın ya da başına bir şey gelmiş."

Kanım soğurken gülümsemem olduğu yerde donuyor. Bir kaşımı kaldırıyorum. "Neden ikisi birden olamıyor?"

"İlişkilendirilebilir."

Gözlerimi kısıyorum, gerçekten ilgili olup olmadığından emin değilim ama Nora omuz silkiyor, yüzünde rahat bir gülümseme var. Neredeyse küstah tavrı sinir bozucu olmalı, ama sadece gerçekten acı çekmiş birinin ustalaşabileceği bir kenarı var.

"Altı yıl önce kader eşim beni reddetti ve kurdumu kaybettim," diyor ve ben öyle derin bir öfkeyle doluyorum ki sinirlerim elektrikleniyor.

"Pislik. Erkekler pislidir."

"Evet, öyle," diyor Nora, gözleri önündeki kek tabağında. "On sekizinci doğum günümdü ve her şeyimi kaybettim. Eşimi, ailemi, *sürümü*, *kurdumu*. Acıyla başa çıkamadı ve o kadar uzağa çekildi ki yalnız kaldım. Depresyondaydım ve baş edemiyordum."

"Ama şimdi...?"

Ses tonundaki değişikliği, özgüveni duyuyorum. "Kendimi tek başıma toparladım. Mutlu olmayabilirdim ama hayattaydım. Günü atlatıyordum ve bu benim kendi yarattığım bir hayattı."

Hoşuma gitmiyor. Hikayesi beni rahatsız ediyor.

Cehennemden kurtulmuş ama yine de işlevini *yerine* getirmeyi başarmış. Bu benim hakkımda ne söylüyor?

Acınacak haldeyim.

Kırılmış.

İğrenç.

İğrenç.

Tabaktan bir brownie alıyorum ve şimdi onunla konuşmak zorunda kalmamak için çikolatalı kırıntıları ağızıma atarken ona bakmaktan kaçınan benim.

"Atticus'la tanışana kadar. Hayatımı en kötü şekilde mahvetti ve kader her yeni arkadaşımı tanıttıkça kendimi karanlığa daha da kaptırdım. Sonunda, depresyonla daha fazla mücadele edemedim ve kendimi öldürmeye çalıştım.

"Beni bundan kurtaran kurdum oldu. Arkadaşlarım değil, gerçi onların kurtaracağından hiç şüphem yok." Bana bakıyor ve ben de itaatkâr bir şekilde bakışlarını kaçırıyorum. "Artık mutluyum Maeve. Sonunda sadece hayatta kalmak yerine *yaşıyorum*. Mutluyum ve bu çok güzel bir şey."

Burada o mutlu, bütün ve sağlıklı, peki ben neyim? Darmadağın.

Ona dönmeden önce gözyaşlarımı siliyorum. "Bunu nasıl yapıyorsun?" "Neyi?"

Acımız aramızdaki bağda birleşirken kromiusum sızlanıyor. "Dünyadan saklamayı başardığım şeyi nasıl görüyorsun?"

"Bir başkasının kendi şeytanlarıyla savaştığını anlamak için karanlığın içinden geçmiş biri olmak gerekir."

İrkiliyorum ve bu duyguları o boktan küçük kutularına geri itip ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Sanırım şimdilik karanlığımdan memnunum."

"Senin savaşın sana ait." Nora tabureden kayıyor ve buzdolabından biraz süt almaya gidiyor. Bana sırtıyor. "Biraz ister misin? Browni ve süt en iyisidir."

Kendi kişisel cehenneminden kurtulup tırnaklarıyla kazıyarak ülkenin en güçlü gururunun kraliçesi olan bu kız hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Ama bence sahip olunması gereken iyi bir müttefik.

MAEVE

"Maeve, bunlar Ari ve Alvie," diyor Atticus. Dönüyorum ve muhteşem, uzun boylu bir kadının daha da uzun boylu bir erkekle birlikte durduğunu görüyorum. İkisi de fil değiştirici ve bu beni çok heyecanlandırıyor,

Adamın yüzündeki ifade pek hoş olmasa bile.

Ari'nin hafif dalgalı koyu sarı saçları var. Tepesinde muhteşem bir fyonk var ve çamur lekeli tulum ve botlardan oluşan kıyafetine kadınsı bir dokunuş katıyor.

Yüzünde gerçek bir gülümseme ve neredeyse bir parıltı var.

Yanındaki adam koyu renk giysiler giymiş ve kokusu toprak ve çiçek kokularının altında kalmış. Katılmasa bile Ari'yle birlikte bahçede olmalıydı.

İfadesi, buradan başka bir yerde olmayı tercih ettiğini gösteriyor. Dürüst olmak gerekirse, tam bir pislik gibi görünüyor ama gözleri Ari'ye kaydığı anda yumuşuyor. Birbirlerine bağlı değiller ve aralarında potansiyel bir eş bağı hissedemiyorum.

Yine de ona kesinlikle tapıyor.

Bu çok açık.

"Sizinle tanışmak çok güzel," diyor Ari sırıtarak. "Nora gelişiniz hakkında telefonumu patlatıyor."

"Bu... güzel." Karşılığında Ari'ye gülümsemeye çalışıyorum ama kendimi bitkin ve paniklemiş hissediyorum. Bir ya da iki saattir buradayım ve bugün yaşadığım olayların etkisinden hâlâ kurtulamadım.

Bir sapığın notu.

Uyumak için kendimi
uyuşturuyorum. Orson'ın
iğrenç dokunuşu.
Cinayet.

Yepyeni bir alfa.

Başa çıkamıyorum ve eğer normalmişim ve işlevimi yerine getirebiliyormuşum gibi davranmaya devam etmem gerekiyorsa, edeceğim.

Ama enerjimi çok hızlı tüketiyor.

"Bizi burada ne için istedin Alfa?" Alvie soruyor. Sesi yumuşak ve güçlü bir kuzeyli, tıpkı sürüdeki insanlar gibi.

Atticus, Ari'ye yumuşak bir bakış atarak, "Maeve'in bu gece sizinle kalıp kalamayacağını merak ediyoruz," dedi. "İlk kez yerleşkeden ayrılıyor ve normal bir gururun içinde bulunuyor ve kendini rahat hissetmesine yardımcı olabileceğinizi düşünüyoruz."

"Kesinlikle," diyor Ari, sırtışı hâlâ yerinde.

"Hiç şansın yok," diyor Alvie kararlı bir şekilde. Alfa aslanı kızdırmak istemediği için boyun eğerek başını öne eğiyor. "Üzgünüm Alfa ama rıhtımda olanları zaten duydum. Ari'nin bu işe bulaşmasına izin vermeyi reddediyorum."

Bu çok acıttı. Yani, bu anlaşılabilir bir şey. Onun için çok üzülüyor -sırf onu güvende tutmak için alfasının isteklerine karşı gelmeye hazır- ve onun konumunda olsam ben de benim gibi birinin onun etrafında olmasını istemezdim.

Bu incitici olmadığı anlamına gelmez.

"Affedersiniz?" Ari, fil değiştirenle yüzleşmek için dönerek talep ediyor. "Sen benim güvenliğimsin ama patronum değilsin. Senin işin benim kararlarımın yarattığı güvenlik tehditleriyle başa çıkmak, bir şeyi yapıp yapamayacağımı dikte etmek değil. Bunu aklından çıkarma, Alvie.

"Maeve kesinlikle bu gece ya da ne kadar isterse o kadar süre *benimle* kalacak ve sen de bununla nasıl başa çıkacağını bulacaksın yoksa bu artık senin işin olmayacak."

Alvie çenesini sıkar ve Atticus'a bakar. Alfa aslanı eğleniyor.

Atticus, "Maeve'in kendi güvenlik ekibi olacak ama henüz bunu organize etmedim," dedi. "Bu gece için sen, Caspian ve Wade'in mülke göz kulak olacağınızı umuyorum ve biriniz onu yarın buraya getirebilir."

"Neden güvenliğe ihtiyacınız var?" Diye soruyorum ve bütün gözler bana çevriliyor. Alvie sinirli, Ari utanmış ve Atticus'u okumak zor.

Atticus gayet diplomatik bir şekilde, "Ari, hayatına yönelik bazı tehlikeli tehditler almış nadir bir fil değiştirici," diyor.

"Bunun için burada olmamız gerekiyor mu?" Ari bana tereddütlü bir gülümseme vererek soruyor. Atticus, "Planların ne olduğunu bilmek istemiyorsanız, hayır," diyor.

bana bakıyor. Ari çoktan ayak parmaklarının üzerinde zıplamaya başladı, ayrılmak için duyduğu istek son derece açıktı.

Kalmak istesem bile fark etmez. Onunla kalmama izin veren kızı üzmektense kabul etmek daha kolay.

Seni besleyen eli ısırma.

"H Birlikte çok iyi vakit geçireceğiz," diyor Nora, yüzünde güzel bir ifade ile. "Mesajlarını ve güncellemelerini bekliyorum. Yerleşmene yardım etmek için burada olamayacağım için çok üzgünüm."

"Değilim," diye omuz silkerek cevap veriyorum. Nora gülerken Ari inliyor.

Atticus Alvie'yi benimle ilgili durumdan haberdar etmekle uğraşırken son bir saati birlikte geçirdik. Ne paylaştığını bilmiyorum ve bilmek de umurumda değil.

Nora'nın arkadaşlarından birkaçıyla daha tanıştım ve neyse ki çoğunlukla uzak durdular. Onlarla sohbet etmek güzeldi ama kızlar arasındaki dinamiği gözlemlemek daha da ilginçti.

İyi insanlar. Arkadaş canlısı. Benden çok daha iyiler.

Ari, Nora'yı sıkarak, "Mesaj atarız," diye güvence veriyor. Alvie'nin boğazını temizleyerek bizi acele ettirmeye çalışmasını görmezden geliyor.

Orson huysuz bir şekilde evin kapısında duruyor ve *hiç* de korkutucu olmayan bir şekilde bana bakıyor. Bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum.

İğne.

Ama sonunda alfanın evinden ayrıldık ve ben Ari'yle birlikte arabanın arka koltuğuna oturdum.

Ari bana dönerek, "İstersen Caspian ve Wade bu gece sana kendilerini

tanıtmak için uğrayacaklar," dedi.

Yüzümü buruşturuyorum, o da gülüyor.

"O zaman onları yarına kadar bekleteceğim. Akşam yemeği için ne istersin?" "Merak etme-" diye başlıyorum ve o da homurdanıyor.

"Hamileyim Maeve. Şimdiden açlıktan ölüyorum. Bize yemek sipariş edeceğim çünkü senin de yemeye ihtiyacın var."

"Bu bir fil özelliği mi yoksa annelik özelliği mi?" Mırıldanıyorum ve o bir kez daha gülüyor.

Ari kocaman bir gülümsemeyle, "Çok iyi anlaşıcağız," diyor.

Bunu isteyip istemediğimden emin değilim ama onun heyecanını azaltmak çok zor. Nazik, sıcak *ve ıslıl ıslıl*. Ve ben sadece karanlık bir çukurum.

Alvie'nin gözleri on beş dakikalık yol boyunca en az on sekiz kez Ari'ninkilere kayıyor ama yanımdaki fil ya farkında değil ya da onu bilerek görmezden geliyor. Bunu bir kenara kaydediyorum, aralarındaki etkileşim çok ilgi çekici.

Birlikte bir tür oyun oynuyorlar, dinamiklerini anlamak hâlâ çok zor. Yine de ilginçler.

Büyük bir binanın önünde durur. Dışarıdaki çalılıklar iyi korunmuştur ve kapılar açıldığında bir adam dışarı çıkar.

Üniforma giyiyor, belki burası için, belki de değil, hiçbir fikrim yok. Ama arabaya yaklaşıyor. Alvie motoru kapatıyor ve dışarı çıkıyor, doğruca Ari'nin yanına gidip kapısını açıyor.

Adamın uzattığı eli geri çeviriyor ve adam benimle aynı şeyi denemeden önce hızla kendi kapımdan kaçıyorum. Alvie bavulumu kapıyor ve arabasının anahtarlarını adama veriyor.

Oh. Vale.

Tuhaf.

Alvie'yi binanın içinde takip ederken Ari parıldayan bir kahkahayla, "Biliyorum, buranın süslü olması beni de şaşırttı," diyor.

"Burası sahip olduğumuz en güvenli binalardan biri," diyor Alvie, bizi asansöre götürürken. "Buraya kayıtlı olmayan hiç kimsenin girişine izin verilmeyecek ve birisinin bunu denediği hemen infazcılara bildirilecek. Doğrudan alfa ve yakın çevresi tarafından yönetilirler."

"Anlıyorum," diyorum sessizce. "Neden biri buraya gelmeye çalışsın ki?"

"Burada birkaç önemli insan var," diyor Ari omuz silkerek. "Bir de ben."

Asansörün kapıları açıldığı anda Alvie boğazının altından hırlıyor. Ona şaşkın bir bakış atıyorum ama o öyle yoğun bir bakışla Ari'ye odaklanmış ki tek kelime etme zahmetine bile girmiyorum.

"Ve şimdi de ben," diyorum sırtarak.

Bana sırtıyor. "Dürüst olmak gerekirse güzel bir bina. Komşularımızdan hiçbiri benimle sohbet edecek kadar ilgilenmiyor, bu da harika bir şey, tabii sütümüz bitmezse."

"İyi ki yakında kendin yapacaksın."

Alvie'nin rengi soluyor ve Ari gülmek için bacak bacak üstüne atarak homurdanıyor. Sırtışım derinleşiyor. Aralarındaki havada bir şey çatırdıyor, ama Ari hafif tutuyor.

Ari'yi gerçekten seveceğimi düşünüyorum.

Bu onun boktan çevresine katlanmak anlamına gelse bile.

"Peki nerede yaşıyorsun?" Ari nihayet sakinleştiğinde Alvie'ye bakarak soruyorum.

"Biz de binadayız," diyor ve ses tonu o kadar gerçekçi ki sorduğum için neredeyse aptal gibi hissediyorum. "Caspian en üstte, Wade de zemin katta. Ben de ikinizle aynı kattayım ve orası bizim ortak üssümüz."

"Doğru." Harika. Her zaman etrafımızda dolaşmalarını bekleyemem.

Bu korkutucu falan değil. Benim için kaçmak yok.

Asansörler altıncı katta açılıyor ve Alvie başını salladıktan sonra Ari ve ben dışarı çıkıyoruz. Bu güvenlik meselesini benim hoşuma gitmeyecek kadar ciddiye alıyor gibi görünüyor ama sanırım değerli bir yükü -Ari ve bebeğini- koruyor.

Ben sadece ona yapışmış ve kurtulmak için sabırsızlandığı bir yüküm.

"Dairenizde bir güvenlik sistemi var," diyor ve bir şifre giriyor.

banka kartına benzeyen bir şey okutmadan önce. "Bu kartlardan birine sahip olan tek kişi Ari ve güvenlikten biziz. Eğer bu uzun süreli bir konaklama olarsa, size de bir tane çıkarttıracağız."

Başımı sallıyorum, zihnim artık kapanmaya başlıyor ve bilgiler bana biraz fazla yükleniyor. Midemin sıkıştığını hissedebiliyorum, vücudum dinlenmem için bana yalvarıyor. Henüz bunun için zaman yok, ama çöküşüm çok yakın.

Alvie kapıyı açar ve Ari onu geçmeden önce geçitteki bir düğmeye basar.

"Hadi," diyor ve Alvie kazara bile olsa birbirimize değmeyelim diye itaatkâr bir şekilde yolumdan çekiliyor.

Geçerken almam için bavulumu yere bıraktı.

Alvie, "Caspian daireyi çoktan süpürdü," dedi. "Şimdi sizi yalnız bırakayım kızlar. Lütfen yemek için hazır olduğunuzda bana mesaj atın."

sipariş verin, ben de getireyim."

"Teşekkürler." Ari el sallıyor ve bir hoşça kal bile demeden kapıyı arkasından kapatıyor. Çenem düştü ve bana omuz silkti.

Adam Ari'nin iyi olduğundan emin olmak için neredeyse kendini paralıyor ama Ari onu soğuk çay ikram ediyormuş gibi başından savıyor. Bu, bir köpeğin hiç umurunda olmayan bir kediyi etkilemeye çalışmasını izlemek gibi ve oldukça eğlenceli.

Muhtemelen onun için değil.

"Ne?" Yüzünde şaşkın bir ifade var ve ben derdimi nasıl anlatacağımı bile bilmiyorum.

"Bana söyleyebilirsin," diyor kaşlarını sallayarak. "Biz arkadaşız. Ya da en azından eninde sonunda olacağız, beni kabul etmen için seni zorladığımda."

Gözlerimi deviriyorum. "Nora ve Atticus öyle buyurdu diye arkadaşım olmak zorunda değilsin."

Şimdi gözlerini deviren Ari'dir. "Seninle arkadaş olmak *istiyorum*. Nora ya da Atticus zorladığı için değil, iyi arkadaş olabileceğimizi düşündüğüm için. Bir mitik olmasam da mitikler hakkında epeyce bilgim var, bu yüzden senin nasıl yaşadığını biraz anlayabilirim."

"Yerleşkeye gönderilmeden önce normal bir sürüdeydim," diyorum, sadece biraz yalan söyleyerek. Elbette benim sürüm *suçlularla* dolu bir suç sürüsüydü ama bu normal olmadığımız anlamına gelmez.

Biraz anormal olsak bile.

"Oh, bunu bilmiyordum! İlginç. Ama yine de geride bırakmak zorunda kaldığım evimle bağlantım olabilirsin o zaman," diyor bana gülümseyerek. "İzin ver bencillik edeyim ve bu nedenle seni arkadaşım yapayım."

"Tamam."

"Bu kadar isteksiz görünme Maevy bebeğim," diye takılıyor. "Yakında çok iyi arkadaş olacağız. Ama şimdilik sana etrafı göstereyim de bütün gece kapıda dikilip durmayalım. Gerçekten acıktım."

Başımı sallıyorum ve beni son derece geniş dairede gezdirmesine izin veriyorum. Ari'nin enerjisi bulaşıcı ve kendime rağmen rahatlamaya başlıyorum.

Beni bir apartman dairesinde yaşadığımız konusunda uyardığında, küçük ve pis bir şey bekliyordum, ancak fuayeyi gördükten sonra lüksüne şaşırmamalıydım sanırım.

Dairede üç yatak odası var ve benim olduğumu iddia ettiğim yatak odası elçilikteki yatak odamdan biraz daha büyük. Ortada sayvanlı bir yatak var ve üzerinde çarşaf yok. Yatak yepyeni ve üzerinde hala kılıfı var, bu yüzden oldukça mutluyum.

Biri kvetli, diğeri duşlu olmak üzere iki banyomuz ve büyükçe bir mutfağımız var.

Ari'nin etrafına serpiştirilmiş, bazılarını tanımadığım birkaç bitki var ve bu da dairemizin güzel, taze ve çiçeksi bir kokuya sahip olmasına neden oluyor. Bunu seviyorum, özellikle de mobilyalardan gelebilecek diğerkokuları bastırdığı için.

Bir tür küçük kütüphane ve Ari'nin kendisi için kurmadığı makul büyüklükte bir çalışma odası var. Mekânın etrafında da gerçekten sevdiğim birkaç rahat köşe var. Sanki çok sevgi dolu ve özenli biri yaratmış gibi hissettiriyor.

Ancak ev çoğunlukla dağınık ve kişisel eşyalardan arınmış durumda, bu nedenle Ari'yi ev ortamında hissetmek daha zor oldu.

Burayı seviyorum ve umarım buradan ayrılmak zorunda kaldığımda da benzer bir yerde kalabilirim. Güzel bir yer.

Lüks, sıcak ve *rahat*.

"Pizza senin için iyi mi?" Ari soruyor, ben de başımı sallayarak ona siparişimi veriyorum. "Git yerleş, sonra birlikte yiyebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor."

Kulağa berbat geliyor ama gülümsemeye zorluyorum kendimi. Yeni alfam ve eşiyle yaptığım tüm toplantı sahip olduğum azıcık enerjiyi de tüketti ve o zamandan beri yaşadığım her etkileşim beni daha da olumsuzasrkledi.

Bu boktan günü geride bırakabilmek için yatağıma yığılıp sessizce kendimi bırakmaktan başka bir şey istemiyorum.

Ama Ari bana iyilik teklif ediyor ve ben kaltak olmayı reddediyorum. *Gerçekten* istesem bile.

Bavulumu yatak odama srklyorum. İyi ki yanıma yatak takımı almışım, çünkü buradakilerin ihtiyaçlarıma uygun olmayacağını biliyordum.

Yeni yatağımyı çabucak hazırlıyorum, evden yastıklarımı almadığım için biraz hayal kırıklığına uğradım. Yine de kendi evime yerleştikten sonra sipariş edeceğim.

Orson'ın dokunuşundan kurtulmak için duş almam gerekse bile kendimi duş almaya ikna edemiyorum. Ama şu anda tenime başka bir şeyin dokunmasına izin veremem.

Beni unutmak için çok uğraştığım geceye geri dönmeye zorlayacak bir başka şey.

Bunun yerine bavulumu karıştırp pijamalarımı buluyorum ve elbisemi pijama elbisemle değıştiriyorum. Ertelemem gereken işler bitmeden önce saçlarımı tarayıp ryorum.

İçimi çekerek Ari'yi bulmak için odamdan çıkıyorum. Oturma odasında, geniş kanepenin üzerinde, daha önce tarif ettiği çikolataları yiyordu.

Alvie ile aralarındaki bir başka tuhaf şey. Adam ona her gün hediyeler gönderiyor ve kız hem bunlardan rahatsız oluyor hem de heyecanlanıyor. Aralarındaki dinamiği anlamıyorum.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, ben de omuz silkiyorum. "Bu koltuklardan herhangi biri iyi olacak mı? Senin için bir tabure kapabilirim ya da belki-"

"Bunu deneyeceğim," diyorum büyük koltuğa bakarak. Üzerinde dekoratif bir yastık yok ve berbat da görünmüyor. Oturmaya başlamadan önce onu hissetmek ve dokusunun iyi olup olmadığını görmek istiyorum.

İhtiyacım olan son şey yine endişe verici bir durum ama Ari zaten bana zavallıymışım gibi bakıyor.

Bunun yerine oturdum ve kumaşın kalçalarımaya verdiği hisse alışmaya çalıştım. Kaşındırmıyor, kuru değil. Rahat sayılır.

Sevmiyorum ama üzerine oturduğum en kötü şey de değil.

"İyi misin?" diye soruyor ve garip ifadesine rağmen yüzünde herhangi bir yargılama yok.

Telefonu alıyor ve kapıya bakmaya gidiyor, yemekle dönmeden önce koltuğa daha rahat oturmam için bana zaman veriyor. Pizza cennet gibi kokuyor ve kahvaltıdan beri bir şey yemediğimi fark ediyorum.

Hay sikeyim.

Kanepede bana katılmadan önce tabaklarla uğraşmadan kutumu bana uzatıyor. Televizyon zaten açıktı ve birlikte oturup yemek yemek güzeldi.

Birbirimizi çok az tanıdığımız için garip ama güzel.

"Nora seninle Tarun Graves hakkında bazı tanıdık hislerimiz olabileceğinden bahsetti," diyorum ve Ari derin bir iç çekiyor. "Hassas bir konu mu?"

"Şey, o ve tüm sürüsü benim kader arkadaşlarımdı ve ilk kızgınlığımı benimle geçirdikten sonra beni reddetmeye karar verdiler," diyor karnını ovuşturmadan önce. "*Bizi reddetmek.*"

Lanet olsun. Kalbim parçalanıyor, Ari'nin yaşamış olduğu ve hala yaşıyor olması gereken acının büyüklüğü karşısında kromiusum sızlanıyor. Yavrusuna hamileyken kader arkadaşları tarafından reddedilmişti.

Lanet olsun, ateşlendikten sonra hormon selinden sonra yeniden dengelenmek için mücadele ediyorum.

Hamilelik hormonlarını ve reddedilmiş acıyı da ekleyince.... Tanıdığım en güçlü kadınlardan biri. Kendimi zar zor idare edebiliyorum.

Kendi pisliği ve bunun tüm yükünü omuzlarında taşıyor.

Bana bakmamak için başını ekrana çevirirken buz grisi gözleri sulu bir parlaklıkla doluyor.

Bunu bir kenara itebilir ya da bana bunun hassas bir konu olduğunu söyleyebilirdi ve ben de buna izin verirdim. Ama yapmadı. Ari açıldı ve bana gerçeği söyledi ve bu çok sevindirici.

Bana birazcık da olsa güveniyor gibi görünüyor.

Yine de, onun hayatında mutlak bir yük olarak burada oturuyorum. Dağınık bir haldeyim, evinde yer kaplıyorum ve o bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı.

Ben kırık bir yüküm.

Pis bir karmaşa.

Bir insan için iğrenç bir bahane.

Onun iyiliğini hak etmiyorum. Adrian'a sevgili yeğeninin ne kadar sıçıp batırdığını söyleme düşüncesiyle ellerimi sevinçle ovuşturmak ve dokunma fobimi görmezden gelip ona sarılmaya çalışmak arasında gidip geliyorum.

Yine de, o zavallı, pörsümüş puştı sadece kader arkadaşına zarar verdiği için değil, aynı zamanda onu kızgınlık dönemini doğru düzgün geçirmesini sağlayacak kadar önemsemediği için kendi ellerimle deşmeyi tercih ederdim.

Tarun'un ve tüm duyduklarının ortak ateşlerinden kaynaklanan bir hamilelik olasılığını bir kez bile düşünmemiş olma ihtimali yok, bu yüzden hiçbirinin kontrol etme zahmetine girmemiş olması beni aşıyor.

Lanet olsun, onu işaretlemeden sıcağı atlatmış olmaları bile başlı başına neredeyse imkansız.

Burada yarım yamalak bir şeyler var.

Muhtemelen Tarun'dur. O küçük pislik. Her zaman bir Graves adamı, bunu gerçekten hak etmeyen birinin hayatını mahvediyor.

"Seni reddetti mi?" diye soruyorum ve Ari bir kez başını sallıyor. Bana bakmıyor, onun yerine pizzasının yanında sipariş ettiği brownie'den bir parçayı hayatı buna bağlıymış gibi ağzına atıyor.

Onu suçlamıyorum. Orson'inkiler kadar cennet gibi değiller ama çok yapışkanlar. Konuşmak zorunda kalmamak için iyi bir bahane.

"Biliyor musun, onun böyle bir şey yapacağını asla hayal edemezdim," diyorum, onun yerine televizyon ekranına bakarak. "Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ve adamdan kesinlikle nefret ediyorum, çoğunlukla Adrian'ın akrabası olduğu için, ama her zaman eşine tapacağını düşünmüşümdür."

Tarun o kadar görevine bağılı ki, onun bastığı yere tapacağını düşünmüştüm. Bu hiç mantıklı değil.

"Burada beni daha iyi hissettirmeye mi çalışıyorsun?" Ari kaşlarını kaldırarak bana soruyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Kusura bakma. Beni zorladığın arkadaşlığın bu kısmında pek iyi değilim."

Gülüyor - alçak, boğuk bir ses. "Bunun için endişelenme. Ben de onlardan bunu hiç beklemiyordum."

"Diğerleri kim demiştin?" diye sordum.

"Onları tanıyacak mısın?" diye sorar. "Onlar normal filler."

"Biliyor musun, bunu kötü bir şeymiş gibi çok acı bir şekilde söyledin," diyorum, şimdi ona dönerek. "Ama senin bir fil değiştirici olduğunu duyduğumda ne kadar heyecanlandığımı tahmin bile edemezsin. Hatta güvenlik üyelerinizden birinin *zürafa* olduğunu bilmek bile."

Başını öne eğiyor. "Normal bir sürüde yaşadığını sanıyordum."

"Evet. Orada ailem ve benim dışımda sadece kurtlar vardı," diye cevap verdiğimde gözlerini kısıyor.

"Atticus bunu biliyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Adrian'ın var. Neden?"

"Nora bir kurt ve burada pek kurt yok. Orada büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlayabilecek biriyle konuşabilme şansına sahip olmak istiyor," diye yanıtıyor.

"Tesadüf o zaman," diyorum, gerçekte nasıl olduğunu düşünerek. Kaderin tuhaf bir espri anlayışı var. Tabii ki o kadar yer varken buraya gelirdim. "Ama her neyse, eğer benim için yer değiştirmek istersen, buna tamamen varım."

Ari güler. "O zaman bir randevu ayarlayalım. Seni şekil değiştirirken görmeyi çok isterim. Daha önce hiç bukalemun değiştiren görmemiştim, normal ya da efsanevi."

"Özür dilerim, baloncuğunuzu patlatmak istemezdim ama ben hapefobisi olan bir kromluyum."

"Bunların hiçbirini anlamadım." Bacaklarını altından yukarı kaldırırken gözleri açılıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Başımı eğerek soruyorum.

"Senin sözlerin, bebeğim. Chromius nedir? Yarım fobi nedir?" diyor.

"Haphephobia," diye telaffuz ediyorum. "Dokunma korkusu. Sadece hoşlanmadığım için değil, gerçekten yapamadığım için."

"Ben sadece duyuşal işlem bozukluğu yaşadığını sanıyordum" diyor.

"Ortalıkta dolaşan bir terim ama bundan daha derine iniyor," diye mırıldandım. "Ve bir chromius, benim olduğum efsanevi bukalemun türüdür. Kromiusumun varlığına rağmen, çiftleşene kadar kendi formuma sahip değilim."

"Peki sonra ne olacaksın?" diye soruyor hevesle.

"Eşim her neyse." Omuz silkiyorum, koltuğa daha rahat oturuyorum. "Ama bir kromiusun eşini bulması için *dokunması* gerekir."

"Siktir," diyor ve ben de ona acımasızca gülümsüyorum. "Eğer yardımı olacaksa, ben de berbat bir çiftleşme pozisyonundayım."

"Tamam, bu konuyu açtığına çok sevindim çünkü bütün gece yargıladım."

Homurdanıyor. "Merak etme, *hiç* de kurnaz *değildin*. Alvie benim eşim olmak istiyor ve filim de görüşmemize izin vermeye açık."

"Filler eşlerini nasıl bulur?"

"Bu normalde belirli bir kur ritüeli aracılığıyla olur" diyor. "Tarun ve sürü için durum biraz tuhaftı çünkü ben gençken birbirimizi yıllardır tanıyorduk, kur yapma ritüellerini gerçekleştirdikleri pek çok an oldu *ama* bu benim eşimi bulmamdan önceydi."

"Ama filin hâlâ onları sayıyor," diyorum ve o da başını sallıyor.

"On sekizimden bir ay öncesine kadar bizim yerleşkede yoklardı ve yedi yıl sonra geri döndüler ve arkadaş olduğumuzu fark ettik," diyor ve gözlerim kısılıyor.

Zaman çizelgesi bana doğru gelmiyor. Ne yazık ki Tarun'u onun yerleşkesinde bulunmadığı zamanlarda birçok kez gördüm. Bir dava üzerinde ya da meşgul değildi.

Açıkça ondan kaçıyordu. *Nedenini* anlamıyorum.

Keşke o herifi benden daha iyi tanısaydım da Ari'ye biraz açıklık getirebilseydim.

Ve bilirsin, onun öldürülmesini ayarla.

"Bir hafta sonra ateşim çıkıyor, sonra tamamen kendime geldiğimde beni reddediyorlar," diyor omuz silkerek. "Alvie ve ben... buraya geldiğimde tanıştık ve anında birbirimize bağlandık. Filim çocuğumuz için bir eş istiyor ama Alvie'yi her bir çemberden geçene kadar kabul etmiyor."

"Peki ne tür şeyler yapması gerekiyor?"

"Kur yapma ritüelleri. Bana ve filime bakabileceğini, bize ayak uydurabileceğini, benim ilgim olmasa bile onun ilgisinin dağılmayacağını kanıtlaması gerekiyor. Beni güvende tutabileceğini ve şey yapabileceğini kanıtlaması gerekiyor... şey..."

"Cinsel bir şey, tahmin ediyorum?" Soruyorum, yüzü daha da kızarıyor ama başını sallıyor.

"Şu anda o benim daimi muhafızım ve bana her gün hediyeler gönderiyor. Hepsi de sevebileceğimi düşündüğü şeyler ve pahalı lezzetler. Gerçekten çok sinir bozucu."

"Meh, bir erkeğin sana her gün çikolata ısmarlaması ve aynı zamanda onu görmezden gelebilmen hayallerimden biri," diye cevap veriyorum.

Homurdanıyor ve ben de başımı sandalyenin arkasına yaslıyorum. "Peki, senin dramın ne?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Neden yerleşkeyi terk ettiniz? Orası çok güzel olmalı."

"Bana karşı saplantısı olan bir diktatör tarafından yönetilen güzel bir hapishane," diye mırıldanıyorum ve o donup kalıyor. "Adrian Graves benim yasal vasım ve hayatımı mahvediyor. O bir pislik ve o yerleşkede yaşadığım her andan nefret ettim."

"Tamam o zaman. Zor bir konu mu?"

İnledim. "Benim de kendime göre garip bir çiftleşme durumum var. Julian Graves bizi eş ilan etti."

"Ne?" diye soruyor, ayağa kalkarak. "Onu arka cebinde tutarken Tarun hakkında sızlanmama izin verdin! Julian! Vay be. Pegasus, değil mi?"

Başımı salladım. "Biz arkadaş değiliz. Bu sadece Adrian'ın beni kontrol etmek için yaptığı boktan bir numara. Ama Julian... Bilmiyorum. Oradan uzakta olduğum için mutluyum."

"Bu konuda konuşmamız bitmedi," diye uyarıyor ve ben inliyorum. Harika, daha sonra açmam gereken bir şey daha. "Ama görüyorum ki harap olmuşsun. Yatağına git, kahvaltıda konuşuruz."

"Emin misin?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Bilin diye söylüyorum, gürültü önleyici kulaklıklar takarak uyuyorum," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

İfadesini düzeltmeden önce yüzünde gergin bir ifade beliriyor. "Tüm bu sesler yüzünden uyuyamıyorum."

"Yeterince makul." Benim için işe yarıyor - onun duymasından endişe etmeden uyuyana kadar ağlayabileceğim anlamına geliyor.

"Güvenlik alarımını kuracağım ve bir şey olursa yanıp sönecek ve siren çalacak," diyor. "Patlayacağından değil, ama rastgele bir şansla, ben

paniklemini istemedim."

"Yani, gecenin bir yarısı güvenlik alarmı çalarsa kesinlikle paniklerim, ama bilirsiniz işte."

O kadar rahat gülüyor ki bu yeteneğini kıskanıyorum. "Yanıp sönen ışıkları kastetmişim. Sireni duymadığım için uyanayım diye o özelliği ekledik."

"Mantıklı. Sabah görüşürüz."

Yatağıma girmeden önce ışığı yakma zahmetine girmeden yatak odasına doğru ilerliyorum.

Yalnız kaldığımda paniğimin sonunda beni tüketeceğini düşünmüştüm. Bunun için hazırlanıyordum, gerçekten.

Ama görünüşe göre uyumaktan *başka* bir şey yapamayacak kadar bitkinim. Ne şanslıyım.

MAEVE

C Sırtımdan aşağı eski ter damlıyor.
Sessiz çığlıklarım yüzünden çenem ağrıyor.
Avuç içlerim tırnaklarımdan akan kuru kanla kaplandı.
Berbat durumdayım ve bundan
nefret ediyorum. Kendimden
nefret ediyorum.
Acınacak haldeyim.
Değersiz. İğrenç.
"Sakin ol," diye tıslıyorum kendime, ağlamama ve *tekrar* yıkılmama
izin vermek istemiyorum.
Chromius'um ağlıyor, sızlanıyor, yalvarıyor. Açıklayamadığı bir şey
için çaresiz durumda ve ben onun duygularını çözmeye çalışmaktan bıktım.
Zaten çok kötü durumdayken bu bana acı veriyor. Onun sıkıntısı
aramızdaki bağda yankılanıyor ve benim mutsuzluğumu artırıyor.
Saat sabahın beşi ve dün gece uyku kolay gelse de kendimi
kandırmamalıydım. Uyumadan önce paniklememe izin verseydim,
katlanmak zorunda kaldığım kâbus o kadar da kötü olmayabilirdi.
O geceyi tekrar yaşamak zorunda kalmayabilirdim.
Zifiri karanlıkta, tanıdık olmayan bir yerde uyanıp kendimi daha fazla
panikletmeyebilirdim.
Lanet bir gölgeyle savaşmaya
çalışmayabilirdim. Hayatımdan nefret
ediyorum.

Bu kadar zavallı olmaktan nefret ediyorum.

Özgürlükle dolu bu yeni yerde bile hâlâ aynı, hiçbir şey yapamayan değersiz Maeve olmaktan nefret ediyorum.

Ama en kötüsü? Bu duyguyu çok iyi biliyorum. Nerede olursam olayım ya da ne yaparsam yapayım, geri dönüp beni tekrar tekrar pençelerine düşüreceğini biliyorum.

Chromius'umun ağlamaları yatışıyor ama biz uyumaya devam etmiyoruz. Yerleşmiyoruz. Ari'nin uyanmasını ve ses çıkarmasını beklerken uzanıp tavana bakmaktan başka bir şey yapmıyoruz.

İstemesem de bu sabah duş almaya cesaret etmekten başka seçeneğim yok.

Ben pisim.

Kırılmış.

Değersiz.

Ari'nin yataktan kalkması ne kadar sürdü bilmiyorum ama kendimi toparlayıp odadan çıkıyorum. Burada zaten havlular var ve duşu açıyorum.

Suyun kenarlara ve zemine çarparken çıkardığı ses bile midemdeki endişe çukurunu sıkılaştırıyor.

Ama bunun için bir şey yok.

Sadece acı çekmem gerekecek.

Neyse ki saçlarım örülü, böylece yıkamaktan bir gün daha kaçabiliyorum.

Ama ben o kadar şanslı değilim.

Soyunuyorum ve suyun altına girmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Ses sağır edici. Ezici.

Kalbim düzensiz, bacaklarım titriyor. Su cildime batan küçük iğneler gibi, her damla yeni bir acı noktası.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, akan yaşlar damlacıklarla birleşiyor.

Boğazımda safra birikiyor.

Dün gece yediğim pizza yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyor. Bundan nefret ediyorum. Kendimden nefret ediyorum.

Su kaynar derecede sıcak, akıntının altında dururken tenim kızarıyor ama sıcaklığını zar zor hissedebiliyorum.

Üşüyorum. Donuyorum. *Bomboş.*

Chromius'um sessiz kalıyor, bu konuda bana yardım edemiyor. Ona en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda hep sessiz kalıyor.

Bencil sürtük.

Dışarı çıkmadan önce elimden geldiğince çabuk yıkanıyorum. Havlu bana bakıyor ama onu almak için hareket edemiyorum.

Onu almak için hareket *etmeyeceğim.*

Hava beni kurutabilir, damlacıklar vücudumdan pamuklu duş matının üzerine düşer. Her biri yumuşak bir pıtırta ile pamuklu kumaşa çarpıyor, hala burada, hala hayatta olduğumu hatırlatan küçük bir hatırlatma.

Hareket edemiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Ama hayatta kaldım.

Kalbim hala hızlı atıyor, vücudum damarlarımızda bu kadar adrenalin dolaşırken neden bu kadar paniklediğimi bilmiyor.

Çok yorulдум.

Ama kapının hafifçe çalınması beni acıma duygumdan uyandırıyor. Ari'nin yumuşak sesi, "Sen hazır olduğunda kahvaltı da hazır olacak Maeve," diyor. "Hayır.

acele edin."

"Teşekkür ederim," diye boğuluyorum, umarım kelimelerim ona normal geliyordur. İçeri girmesine izin veremem. Görmesine izin veremem.

Çok zavalliyim.

Külotumu giyiyorum ve sonra elbisemi başımın üzerinden geçiriyorum. Beni düzgünce örtecek şekilde ayarlarken yumuşak kumaş beni rahatlatmaya yardımcı oluyor.

Pastırma ve yumurta kokusunu takip ederek yumuşak adımlarla odadan çıkıyorum. Ari hâlâ pijamalarıyla masada, önünde bir fincan çayla oturuyor.

İyi dinlenmiş görünüyor.

Ses tonumu hoş tutmaya çalışarak, "Kahvaltı için çok teşekkür ederim," diyorum.

Benim ne kadar dağınık olduğumu görmesine izin veremem.

"Saçmalama. Yemek yapmayı gerçekten çok seviyorum," diyor bana sırtarak. "Nasıl uyudun?"

Omuz silkip çaydanlığa doğru ilerliyorum.

"Ben de yeni bir yerde hep zorlanırım" diyor ve kalkıp dolaptan benim için bir kupa alıyor. Yemeğine oturmadan önce kahve, çay ve şekeri işaret ediyor.

"Bu bir alışma süreci," diyorum sıkı bir gülümsemeyle. Masada ona katılmadan önce çayımı hazırlıyorum. "Sanırım alfanın evine geri döneceğim."

Bugün. Planlarınız nedir?"

Yüzünü buruşturuyor. "Gerçekten hiçbir şey. Bugün restorandan izinliyim, o yüzden muhtemelen sadece temizlik yapacağım."

"Temiz mi?" Etrafıma bakıyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum. "Burası oldukça temiz." "Biliyorum, ama istersen diye ofisi düzenlemek istiyorum, sonra da

İhtiyaç duyulması halinde diğer boş odayı da kullanabilirim." diyor omuz silkerek.

Kalbim küt küt atıyor. "Sen... kalmamdan memnun musun?"

Yüzü düşer, üzüntü ve şok kaplar içini. "Ben... ben değil miydim... sen istemiyor musun?"

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve bu sabahtan kalan kaygılarımın bir kısmını silip süpürüyor. Gülüyorum, gerçek bir kahkaha ve o da sırıtıyor. "Şu anda çok garip davranıyoruz."

"Öyleyiz," diyor gülerek. "Kendini toparlayana kadar kısa bir süre kal. Kendini soyutlamayı istemiyorum."

"Terapistim gibi konuşuyorsun," diye mırıldanıyorum, büyük bir ısırık almadan önce bir parça tostı tereyağıyla köpürtüyorum.

"Benimki de bu tavsiyeye katılırdı," diyor bana göz kırparak. "O yüzden beni bu ıstıraptan kurtar ve yeni arkadaşına eşlik et."

"Bu etiketleri kullanmamız gerekiyor mu?" İç çekerek sordum.

Bir arkadaş edinme fikri hakkında ne düşündüğümü bilmiyorum. Daha önce hiç arkadaşım olmadı ve Ari çok tatlı olsa da... Onun hayatını benim sorunlarımla lekelemek istemiyorum. Beni hayal kırıklığına uğratacak başka birine güvenmek istemiyorum.

Bu duygu yabancı. Güvensiz. İstenmeyen.

Chromius'um bana tıslıyor, Ari'nin bize sunduğu arkadaşlığa muhtaç.

"Hayır," diyor Ari gözlerini devirerek. "Nora'yı, *arkadaş* olmadan sadece birlikte oturan ve var olan insanlar olmamızı sevdiğin konusunda uyaracağımdan emin olabilirsiniz."

"İyi fikir."

Homurdanıyor. "Bunu halledeceğim ve gidip hazırlanacağım. Acele etme."

Yemeği kürekle mideye indirmekte tereddüt etmiyorum ve tam ben yemeğimi bitirirken geri dönüyor. Ari tabağı alıp yıkadıktan sonra çayımızı bitirmek için benimle birlikte oturuyor.

Bu güzel bir şey. Konuşmak ya da sessizliği doldurmak için baskı yok. Gerçek bir gariplik ya da sahtelik yok.

Ben memnunum.

Gerçekten garip ama bu hissi çok seviyorum.

Bardağımı lavaboda yıkamak için ayağa kalkıyorum ama Ari'nin yüzünde donup kalmama neden olan bir ifade görüyorum. Korkmuş değil, ama işaret parmağını dudagina bastırıyor, kaşları kısılmış gibi.

Tedirgin, hatta endişeli.

"Sorun nedir?" Hala durduğum yerden kıpırdamadan soruyorum, kolum garip bir şekilde bardağı su lavabosunun birkaç santim yukarısına asıyor.

"Yok bir şey," diyor ve diğer eli bembeyaz kesilecek kadar sıkılı olmasaydı ona inanabilirdim.

"Hareket etmekten korkuyorum çünkü bir şeylerin ters gittiği çok açık," diyorum, onu daha iyi görebilmek için başımı hafifçe çevirerek. "Neler oluyor?"

İç çekiyor, isteksizlik onu dolduruyor. "Bende OKB var," diyor ve ben başımı eğiyorum. "Obsesif kompulsif bozukluk."

"Tamam. Bunun ne olduğunu biliyorum, ama neyi yanlış yapıyorum?" Onu daha fazla tetikleme ihtimaline karşı pozisyonumu bozmak istemeyerek soruyorum.

"Kupanı o suda yıkayamazsın."

Başımı sallayarak lavabodan uzaklaşıyorum, titreyen elimi indirebildiğim için minnettarım. "Başka bir lavaboda yıkayabilir miyim?"

Yüzü kızarıyor ve başını eğiyor, sarı saçları yüzünü gizlemek için mükemmel bir şekilde düşüyor ve bir sızlanma sesi çıkarıyor.

"Neden utanıyorsun?" Kupayı tezgâhın üzerine koyarak soruyorum. Kaşlarımı kaldırarak ona doğru dönüyorum.

"Bu aptalca," diye mırıldanıyor, hâlâ bana bakmıyor.

"Muhtemelen," diye cevap veriyorum. Onda OKB var. Kelimenin tam anlamıyla *mantıksızlık* üzerine kurulu takıntılarla dolu bir bozukluk. Takıntılı düşüncesi her neyse, muhtemelen bana aptalca gelecektir.

Ama ona göre bu endişe verici ve korkutucu.

Anlayabiliyorum. Sayılır.

Bu yüzden ne tür bir zorunluluk duyarsa duysun ya da bu yükü hafifletmek için benden ne yapmamı isterse istesin, yapacağım.

Tereddüt bile etmeden.

Başını kaldırıyor ve gözlerini bana diyor. "Kaltaklık ediyorsun."

Omuz silkiyorum, acımı gizlemek için tırnaklarımı inceliyorum. Reddedilmenin, çok fazla olmanın tanıdık acısı içime işliyor. "En azından gerçek benle tanıştın."

Bunun olacağını biliyordum. Gerçek beni korkunç bulacağını biliyordum.

İğrenç.

İğrenç.

Değersiz.

Yüzü yumuşuyor ve ellerini bana doğru uzatıyor, sonra farkına vararak ellerini geri çekiyor. "Sen bir sürtük değilsin Maeve, sadece öyle davrandığını söyledim. Seni tanıdığımdan beri nazik, saygılı ve *dürüst* olmaktan başka bir şey yapmadın."

Gözlerimi deviriyorum, kalbimin garip çarpıntısını görmezden geliyorum. "Suyun nesi var söyle de çişimi yapayım."

Sırıttıyor. "Sen ve Nora bir elmanın iki yarısı gibisiniz."

"Sen ve Nora, reddedilmeleriniz ve zihinsel sağlık sorunlarınızla Nora ve benden çok daha fazla benziyorsunuz," diyorum başka bir göz devirmeyle. Ari sadece gülüyor ve içime yayılan sıcaklık çok tuhaf.

Sinirlenmiyor ya da beni itmiyor.

Tavrım ya da kabalığım yüzünden beni bir kez bile terslemedi. Sadece nazik ve saygılı davrandı... ve *dürüst*.

Chromius'um sanki bu nadir huzur anını kabul ediyormuş gibi usulca mırıldanıyor.

Lanet olsun.

Bir arkadaş mı ediniyorum? Gerçekten bu kadar kolay mı? Bu etiketi yüksek sesle kullanmak zorunda mıyım?

Ew.

"O suyu kullanamazsın, yoksa ellerini öyle bir yakarsın ki derilerin dökülür, sonra da septik şoka girip ölürsün," derken o kadar gerçekçi konuşuyor ki gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Ama lanet olsun, çok zor.

Su buharda bile değil. En iyi ihtimalle ılıktır.

"Tamam. Fişi çekip yeniden doldurabilir miyim, yoksa..." Kaygısını gidermek için benden ne istediğini söylemesini bekleyerek sözümü kesiyorum.

Omuz silkip başını sallamadan önce başını eğiyor. "Hadi deneyelim."

Bu yüzden lavaboyu boşaltıyorum, tüm köpükleri duruluyorum ve sonra lavaboyu yeniden dolduruyorum, buhar olmaması için daha soğuk su kullandığımdan emin oluyorum. Bardağımı yıkamadan önce ondan onay bekliyorum.

"Teşekkürler," diyor sessizce.

"Hey, sadece özel alanını işgal etmekle kalmıyorum, aynı zamanda bir o kadar da baş belası olacağım," diyorum sessizce. "Bana söylemekten asla korkma

Ne kadar aptalca olursa olsun, neye ihtiyacın varsa söyle, çünkü büyük ihtimalle benim de yapmam gereken aptalca bir isteğim var."

Gülümsüyor ve bir kez daha ne kadar güzel olduğu karşısında şaşkına dönüyorum. "Nazik, saygılı ve *dürüst*."

"Midemi bulandırırıyorsun," diye mırıldanarak duygularımı bastırıyorum ve o da gülüyor. Kapı çalınıyor ve Ari ayağa fırlamadan önce ikimiz de donup kalıyoruz. "Caspian olmalı," diyor ve ben de onu daireye kadar takip ediyorum. Kapı açıldı.

Biz geçide varmadan açılıyor ve aynı hızla kapanıyor.

Sirene ait efsanevi enerji havayı dolduruyor ve ben özümde ondan daha güçlü olduğum için minnettarım. Onların yaydığı cazibeden nefret ediyorum.

Ari ona sarılıp günaydın derken köşeyi dönüyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Günaydın Maeve," diyor siyah saçlı adam. Bukleleri son derece güzel ve gözleri delici parlak bir yeşil.

Kokusu tehlike dolu, neredeyse boğucu bir kehribar ve yanmış şarap, ama sahip olduğu güçlü eş bağının kokusunu alabiliyorum.

Güçlü biri, muhtemelen benim yaşımın en az iki katı.

Ama sırtışının ardındaki çekingenliği, *tereddüdü* görebiliyorum.

"Günaydın," diye cevap veriyorum, gülümsemesine karşılık vermeyerek. "Gitmeye hazır mıyız?"

"Çok ciddisin," diye takılıyor Ari. "Dönüş yolunda bana mesaj at, senin için öğle yemeği hazırlatayım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, gözlerimi Caspian'dan ayırmadan.

Belli ki o da aynı düşüncelere sahip çünkü gözünü kırptığını bile sanmıyorum.

"Yakında görüşürüz Maevey Bebek," diyor Ari ve ayrılmadan önce Caspian'ın elini sıkıyor.

Hayatında bir yer edinmeye çalışan Alvie'nin soğukluktan başka bir şey görmediği düşünüldüğünde, Caspian'la ne kadar kişiselleştiğini görmek ilginç.

"Hadi o zaman," diyor Caspian, Ari gittiği için sesi daha boğuk. "Gecen nasıl geçti?"

"Umursuyormuş gibi yapmana gerek yok," diyorum, onu apartmandan çıkarken takip ederek.

Onun kartı olmadan asansöre binemiyorum ve onun yanında bekliyorum.

"Umursamasaydım sormazdım." Kara kaşları birbirine yaklaşıyor ve ben yüzündeki ifadeyi çözemiyorum.

Bakışları yüzümde gezinirken omurgamdan aşağı küçük bir ürperti akıyor, çok yoğun, çok bilgili. "Sen öyle diyorsan."

Fuayeye iniş yolculuğu, salona geldiğimden beri yaşadığım en garip yolculuktu çünkü Caspian hiçbir şeyden anlamıyor.

Sürekli bana bakıyor ve o gözleri çok sinir bozucu çünkü benim vermek istediğimden çok daha fazlasını görüyor gibi görünüyor.

"Güzel olduğumu biliyorum ama bana bakmaya devam edersen bir daha asla göremeyeceksin," diye söyleniyorum tam kapılar açılırken. Fuayedeki insanların neşeli günaydınlarını görmezden gelerek ilerliyorum ve onun yerine durup valenin Caspian'a arabasını getirmesini bekliyorum.

Araba yaklaşırken bana bir şey söylemiyor ve valeye karşı kaba ama minnettar. Ona yakın bir yere oturmak istemediğim için arka koltuğa geçiyorum.

"Maeve-"

"Bunu yapmayacağız," diyorum pencereden dışarı bakarak. "Sadece bakmayı kes çünkü bu beni rahatsız ediyor. Çok şey istemiyorum."

Chromius'um huzursuzca yer değiştiriyor, rahatsızlığımı hissediyor ve onu güçlendiriyor. "Sadece tanıdık geliyordun," diyor yavaşça.

"Tanıdık mı?" Hala ona bakmayı reddederek alay ediyorum.

"Eminim öyleyimdir." İçini çekiyor. "Bu kadar..."

"Birbirimizi tanımıyoruz ve bunu değiştirmeye hiç niyetim yok," diyorum kararlılıkla. "Kaba davranıyorsun, beni rahatsız ettin ve henüz özür dilemedin. Ya da durmadın."

Çenesini sıkıyor ve yolculuğun geri kalanı gergin ve rahatsız geçiyor. Sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama burada oturup onu eğlendirmeyeceğim.

Onun gibi adamların beni küçük hissettirmesine izin vererek çok uzun yaşadım,
Sadece onlarla aynı dünyada var oldukları için.

Buna tahammül edemem. Artık etmeyeceğim. Burada olmaz.

MAEVE

"G "Günaydın Maeve," diyor Atticus. Masasının arkasında oturuyor ve dün olduğu gibi tertemiz olmasına rağmen, daha önce olmayan ilkel bir kenar var.

Acaba bu kenar Nora burada olmadığı için mi -aslanı belki de eşini öznlüyor.

"Günaydın," diyorum başımı saygıyla ona doğru eğerek. Atticus henüz benim alfam olmasa da, onun konumu saygımı hak ediyor.

Ayrıca, onun benim alfam olmasını gerçekten istiyorum, bu yüzden arkadaşşı onu sakinleştirmek için burada değilken aslanı kızdırmamak muhtemelen en iyisi.

"Oturmak ister misin?" diye soruyor ve ben biraz endişeyle sandalyelere bakıyorum. "İstersen sana aşağıdan bir tabure getirebilirim."

Asla kabul etmesem de teklifinden çok etkilendim. Başımı sallıyorum ve masasının önündeki sol sandalyeye oturmak için hareket ediyorum. Kapıdan en uzakta olan bu sandalye, chromius'uma ve bana biraz daha fazla güvenlik hissi veriyor.

Başımın üzerinden Caspian'a bakmadan önce bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Caspian, aşağıda bekleyebilirsen, senin için hazır olduğumuzda seni geri arayacağım."

"Neden onun için hazır olacağız?" Kaşlarımı kaldırarak Atticus'a dönmeden önce sirene pis bir bakış atarak talep ediyorum.

Sirenin ilgisinden hoşlanmıyorum ve Ari'nin güvenliğini sağlama kapasitesi dışında benimle bir ilgisi olmasını istemiyorum.

"Bunu halledeceğiz," diyor ve beni rahatlatmaya çalıştığını düşünsem de kesinlikle işe yaramıyor. Aslında sözleri küçümseyici ve beni o söylemeden önce olduğumdan çok daha rahatsız hissettiriyor.

Ben Atticus'la düzgün bir şekilde yüzleşirken Caspian kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkıyor. Odadaki tansiyon yükseliyor ama o bundan etkilenmiş gibi görünmüyor.

Nasıl bu kadar sakin olabiliyor?

"Ari'yle gecen nasıldı?" diye soruyor, hâlâ o sıcak gülümsemesini koruyarak.

Adrian'ın her zamanki politik gülümsemesi değil bu, gerçek gibi ama oyunu daha iyi oynayıp oynamadığını anlayamıyorum. Bu düşünce beni tedirgin ediyor.

Tüm bu durum beni rahatsız ediyor.

"Güzel," diyorum temkinli bir şekilde. "Duruşmam süresince onunla kalmamın mümkün olup olmayacağını merak ediyordum."

Başını sallıyor. "İkiniz de bu konuda mutlu ve rahat olduğunuz sürece, elbette. Burada kendini rahat hissetmeni istiyorum Maeve, mutlu olmanı istiyorum. Buraya bu kadar çabuk gelmeni beklemiyorduk ve zamanlama da pek iyi değil."

Konuşmuyorum, endişem kabarıyor. Zamanlama onun umduğu gibi olmayabilirdi ama benim için çok iyi oldu.

Her hareketimi saplantı haline getiren sapığı, kader arkadaşımım gibi davranan yalancı, çıkarıcı adamı ve gözünü bana dikmiş katil psikopatı geride bıraktım.

Benim için iyi bir anlaşma.

Ancak Atticus'un değişen tonuna bakılırsa, bu düzenleme konusunda aynı fikirde olduğumuzu sanmıyorum.

"Hızlıca yetişeceğim ama dediğim gibi, avcı sorunlarımız var ve öncelik onların olmalı" diyor ve panik beni olduğum yerde donduruyor.

Gözlerim açıldı. Beni uzaklara mı gönderecek? Hapse mi atacak?

"Güvenlik ekibinizle ilgili geçici bir karara vardım."

Küçük bir nefes alıyorum, gerginliğin bir kısmı bedenimi terk ediyor. Chromius'um da gevşiyor, aramızdaki bağ sakinleşiyor ve ben de ona tutunuyorum.

Atticus, "Duruşman sırasında seninle birlikte çalışmayı kabul eden bir infazcım var ve ben yokken kendi duruşmasını yapacak," dedi. "Caspian seni denetlemeye istekli-"

Odada bir çınlama sesi yankılanıyor ve irkiliyorum, ama Atticus hemen susturuyor ve bana neredeyse özür dileyen bir bakış atıyor. Kromiyumum

alfaya sessizce tıslıyor, ikimizin de hissettiği kısa süreli panik patlamasından hoşlanmıyor. "Adrian arıyor," diyor. "Bu sohbet için burada olmak istedi, böylece

Takipçinizin son girişimiyle ilgili bilgileri size bildirebilir." Gözlerim kısıılıyor. "Şaşırtıcı değil."

Atticus'un dudakları aramayı kabul etmeden önce benim acımasızlığım karşısında kıvrılıyor. Atticus ekranı Adrian'ın beni görebileceği şekilde çevirdiğinde biraz sinirleniyorum çünkü ona bakmak zorunda kalmamayı tercih ediyorum.

"Günaydın. Nasıl hissediyorsun aşkım?" Adrian soruyor, patronluk taslayan tonu beni şimdiden rahatsız ediyor.

"Ben iyiyim. Yerleşkedeki durum nasıl gidiyor?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "O halledildi mi?"

Adrian ve Atticus birbirlerine bakıyorlar ve bu beni deli ediyor. Belli ki bu konuşmayı benim sapık durumum üzerine yapmışlar ve şimdi bazı bilgileri benden saklayacak olmaları hoşuma gitmiyor.

Sırf merak duygumu yatıştırmak için bana gerçeğin hangi versiyonunu anlatacakları konusunda muhtemelen çoktan anlaşmışlardır.

Sanki bu çıkmaza girmemizin tek sebebi ben değilmişim gibi. Sanki bana ve etkileşimde bulunduğum herkese kafayı takmış olan bu deli adam hakkındaki gerçeği bilmeyi hak etmiyormuşum gibi.

Adrian, "Hayır, ne yazık ki kimliğini tespit etme konusunda pek ilerleme kaydedemedik," diyor. "Dün tekneye bindiğinizde kameralarınıza eriştim-"

"Benim iznim olmadan, yine," diye mırıldanarak sözünü kestim.

İç çekerek Atticus'a bir bakış daha atıyor, Atticus karşılık vermiyor. Sanki serseri bir çocukmuşum gibi, "nelere katlanmak zorunda olduğumu görüyor musun?" diye bağırان bir bakış. Atticus'u kabul edip etmediğini anlayacak kadar iyi tanımıyorum.

"Evet Maeve, seni takip eden kişiyi bulmak için artık yaşamadığın evin güvenlik kameralarına *iznin olmadan* girdim," diyor Adrian, ses tonundan kesinlikle patronluk taslama akıyor.

Eğer yüz yüze olsaydık, muhtemelen bu kadar aptalca davrandığım için kokusundaki acıma hissinin kokusunu alırdım.

"Bunu yapmadan önce benden izin isteyebileceğin ama bunu yapmamayı seçtiğin konusunda anlaştığımız sürece," diye cevap veriyorum ve gülümsememi sıkılaştırarak kızgınlığımın tam etkisini hissetmesini sağlıyorum.

"Neden Maeve'e kameralarında ne bulduğunu söylemiyorsun, Adrian?" Atticus bana Adrian'ın göremediği garip bir bakış atarak soruyor. Adrian'ın

görüp görmediğini

Benim tarafımda mı yoksa beni dizginlemeye ve konuşmanın kontrolünü elinde tutmaya mı çalışıyor.

Biliyorum ki ben burada onun gururu içindeyken, bu Atticus'a Adrian'a karşı bir çeşit cephaneye verdi - belki de koruma. Bu anlaşmanın onun için politik faydalarını tam olarak anlamıyorum, ama bazılarının olacağını biliyorum.

Yani, eğer Atticus beni kontrol etmesi gerektiğini düşünüyorsa - beni Adrian'ın çok sıkı tasmaı altında tutmak için - bu beni kızdıracak.

Onun katkısını istemiyorum. Onun hayal kırıklığını ya da desteğini istemiyorum. Ben sadece onun sunabileceğı evi ve kazanabileceğim yalnızlığı istiyorum. Adrian ve benim aramdaki geçmiş, Atticus'un şu anda bizi dinleyerek anlayabileceğinden çok daha derinlere gidiyor.

Umarım yeni alfam ilk görüşmemizde pozisyonunu net bir şekilde ortaya koydu ve aksini düşünerek kendimi kandıran bir aptal olmayacağım.

Zaten güçlü bir pozisyonndaki bir adama güvenmişim, sırf kazıklanmak için. Bunu tekrar yapacak kadar aptal değilim.

"Kameralarınız o gün saat 11 civarında kapatıldı," diyor Adrian ve ben donup kalıyorum. Adrian ve benim dışımda kimse kameraları kapatamaz.

Ve Adrian'ın o seviyede bir gücü bile olmamalı.

"Nasıl?" Fısıldıyorum, yaşadığım şok kameradan yüzümde açıkça görülüyor.

"Elle, sizin kodunuzla," diyor dikkatle.

"Şey, onları kapatmadım," diyorum, ona pis bir bakış atarak.

"Yaptığınızı düşünmemiştim," diyor. "Evinizdeki infaz memuruyla konuştuk, kendisi bir süreliğine mülkü terk ettiğini itiraf etti."

"Tesadüf," diye mırıldanıyorum, zihnim zar zor takip edebildiğim düşüncelerle yarışıyor. Kafamın içi çok yoğun, çok kaotik ve rahatsız edici.

Adrian, "Onu herhangi bir olaya karışmaktan akladık," diyor. "Ama bu durum bizi hiç etkilemedi."

Her şey şüpheli ama bunu yüksek sesle dile getirmeyeceğim. Adrian'a çok uzun zamandır güvenmiyordum, bu yüzden bu durumu gerçekten çözmesini beklemiyordum.

Ölmediğim sürece umurunda değil.

Atticus, "Sürüdeki güvenliğiniz konusunda çok dikkatli olacağız," diyor. "Ve Adrian neler olup bittiğini öğrenmek için tüm çabasını harcayacak."

Muhtemelen sapık gözünü Julian'a, çok sevgili yeğenine diktiği içindir. Umurumda değil. Bu sefer, adam kayırma aslında bir şekilde bana yarıyor.

Adrian'a dönmeden önce Atticus'a elimden geldiğince saygılı bir bakış atarak, "Yani her şey iyi ve güzel," diyorum. "Ama bu gerçekten de durumu düzeltmiyor, değil mi? Kısaca kimsenin onu görmediğini, kimsenin kokusunu almadığını ve sadece onu fark etmekle kalmayıp evime girmesini engellemek için en iyi konumda olması gereken kişinin bunun değerli bir iş olmadığına ve o sırada mola vermesinin daha iyi olacağına karar verdiğini mi söylüyorsun?"

Adrian iç çeker. "Onun iyiliği için, bunu yaptığı için şanslı. Büyük olasılıkla takipçiniz onun orada olmasından rahatsız olurdu ve Jared muhtemelen hayatını kaybederdi."

"Jared?" Ben

soruyorum.

"İnfazcı."

Yani, o kadar da büyük bir kayıp değil. Hala takipçimin onu yok edeceğine güveniyorum.

"Eğer işinde sapığımın elinde ölecek kadar kötüyse, o zaman benim güvenliğimden sorumlu kişi olmak için yeterli donanıma sahip olmadığı açık, değil mi?"

Adrian bir huff çekti. "Söylediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun. Ben sadece şu anda daha iyi bir konumda olduğumuzu kastettim."

"Senin koruma çabalarına bakılırsa, benim burada, onun ulaşamayacağı bir yerde olmam iyi bir şey, değil mi?" Adrian'a sert bir bakış attım.

Ama kazmam yere düşmedi ve iki güçlü adam hoşuma gitmeyen bir bakış daha attılar. Sır saklıyorlar.

Bir parçam zorlamaktan çok korkuyor. Gerçeği bilmek istediğimi sanmıyorum.

Chromius'um da aynı fikirde.

Atticus, "Dediğim gibi, şimdilik senin güvenliğin konusunda daha dikkatli olacağız," diyor. "Her ihtimale karşı."

"Bu neye benziyor?" Talep ediyorum.

Adrian, "Atticus ne derse onu yapacaksın ve şikâyet etmeyi bırakacaksın," diye tersliyor. "Bunu söyleyen Mahkeme'nin başı ve senin yasal vasin. Gerçekten tehlikedesin Maeve, umursamaz davranmanın sırası değil."

"Pervasızca mı?" Boynundaki bir damar kamerada görebileceğim kadar sert atarken, Tribünal'ın güçlü başkanına ters ters bakıyorum. "Dünya üzerinde ne zaman

hiç dikkatsiz davrandım mı?"

"Seni görmeme izin vermeden mi gidiyorsun?"

"Eğer gitmemi istemeseydin, Adrian, bunun olmasını engelleyecek gücün olurdu, değil mi?" Kuru bir sesle söyledim. "Tekneyi benim orada olmam için hazırlatan ve hazırlayan sensin."

"Gitmeni hiç beklemiyordum. Bu pervasızcaydı. Tehlikeliydi."

"Kim için tehlikeliydi? Senin için mi?"

"Sen, Maeve," diye hırlıyor, bana kızıyor.

Atticus sadece durumu izliyor, müdahale etmiyor, sadece değerlendiriyor. Birinin buna şahit olması oldukça can sıkıcı, ama Adrian söylememesi gereken bir şey söylerse ya da sinirlenip ölümümü emrederse, en azından iyi bir tanığım var.

Atticus saygın biridir. Eminim benim için intikam alabilir.

Olabilir.

"Ben her zaman bana söyleneni yaptım, önemli olduğunda," diye savunuyorum.

Adrian acı acı gülüyor. "Eğer uyumlu olsaydın, Maeve, herkes için her şey çok daha kolay olurdu."

"Siktir git Adrian," diye hırslayarak yerimden fırlıyorum. Ekrandaki adam sanki benim patlamam aşırı bir tepkiymiş gibi şaşkın şaşkın bakma cüretini gösterdi.

"Hadi Maeve, derin nefes alalım ve sakinleşelim." Adrian beni tepki vermem için yemlediği için şimdi kendini beğenmiş.

"Benimle akli dengesi yerinde olmayan bir psikopatmışım gibi konuşma," diye tıslıyorum. "Kesinlikle saçmalıyorsun. Bir kez daha yalan söylüyorsun, benden bir şeyler saklıyorsun ve iznim olmadan işimi ortalığa döküyorsun. Patron senmişsin gibi davranmayı bırak."

"Alfa'nın evinde gerçekten böyle mi davranacaksın?" diye sorarken ses tonundan hayal kırıklığı damlıyor.

İçimi öfke dolduruyor ama kromiusumla aramdaki bağ utançla örülü. Kıvrılmış, patlamamdan utanıyor.

Gözlerim Atticus'a kayıyor, yüzünde bilmiş bir ifade var ama bana kızgın değil. Hayal kırıklığına uğramış ya da kızgın değil.

Sadece izliyor. Gözlemliyor. Bilgileri başka bir zaman kullanmak üzere dosyalıyor.

O bir politikacı, politik oyun oynamaya hazır, tıpkı Adrian gibi.

Bunu unutamam. Bunu unutmayacağım.

"Beni utandırmaya çalışıyorsun," diyorum, Adrian'a dönerken ateşim biraz düşmüştü. "Tam orada, senin kontrolün altında olmadığım için sinirleniyorsun."

artık. Araya girmenden bıktım, Adrian. Bunu daha fazla yapamam. Senin etrafında olamam ya da seni dinleyemem."

Beni ağlarken gördüğü için sinirlenerek gözlerimi siliyorum. "Eğer beni istiyorsan, Atticus'a ulaş. Belli ki ikiniz kankasınız ve arkamdan iş çeviriyorsunuz. En azından o senden gerçeği öğrenir."

"Sana hiç yalan söylemedim Maeve," diyor Adrian nazikçe.

"Bana patronluk taslama. Ben aptal değilim," diye çıkıştım ve koltuğuma geri çöktüm. "Yani, bırakalım öyle kalsın."

"Bundan sonrasını ben hallederim, Adrian," diyor Atticus, artık kadrajda olmamam için kamerayı tekrar çevirerek.

"Ben hallettim," diye itiraz ediyor Adrian ve Atticus'un bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyorum. Ona bakmıyorum.

Yapamam.

Atticus düğmeyi kapatmadan önce, "Kararımızı bildirmek için seni daha sonra arayacağım," diye cevap veriyor. Odanın sessizliği bunaltıcı, düşüncelerim çok daha yüksek, artık sadece ikimiz olduğumuz için görmezden gelmek çok daha zor.

Nefret ediyorum.

Ama her şeyden çok, sadece varlığı bile *mükemmel* olmamı isteyen böylesine baskın bir şekil değiştirenle aynı odada bulunmanın getirdiği baskıdan nefret ediyorum.

O bir alfa - umarım *benim alfamdır* - ve benim chromius'um ne kadar iyi olabileceğimizi, ne kadar faydalı olabileceğimizi görmesini sağlamak için çok çaresiz. Baskı boğucu ve Atticus onun ilgisinin ağırlığını anlamıyor.

O gururun en tepesinde ve hiçbir zaman gerçekten boyun eğmek zorunda kalmayacak. Atticus, "Adrian'la aranızda işler biraz kızıştı," diyor.

neredeyse nazikçe. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır. Adrian ve ben... aramız çok bozuk," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı ayaklarıma dikerek. "Bu bizim en kötü kavgamız değildi."

"Özür dilerim, işlerin bu kadar gergin olduğunu düşünmemiştim," diyor. "Adrian iyi bir adam Maeve ve sana değer veriyor."

"Yaptığı şeyleri anlamadığın zaman bunu söylemek kolay," diyorum başımı sallayarak. Gözlerimden yine yaşlar süzülüyor ama düşmelerine izin vermeyi reddediyorum.

Bunu hak etmeyen bir adam ve durum için ağlamaya devam etmeyeceğim.

"Bilmiyorum ama dinlemeye hazırım," diyor yumuşak bir sesle. Masanın etrafında dönüyor, yanındaki koltuğa oturmak için hareket ediyor. Sınırlarımı aşmadan rahatlık sunuyor.

"Bu güvenlik detayıyla benden ne istiyorsun?" O kadar acınası bir şekilde burnumu çekiyorum ki burada oturmaktan utanıyorum. Yine de Atticus umursamıyor gibi görünüyor.

"Kiminle konuşman gerekiyor?" diye soruyor. İçimi çektim. "Hiç kimseyle."

Chromius'unun söylediklerimin doğruluğu karşısında duyduğu acı aramızdaki bağda yankılanıyor ve keşke bunu düzeltebilseydim. Keşke sadece bizi düzeltebilseydim.

Ama biz kırıldık.

Hasarlı.

Değersiz.

"Terapist yok mu? Arkadaş?" diye soruyor, kaşları birbirine yaklaşıyor.

Omuz silkiyorum, yanaklarım ısınıyor. "Terapistim Adrian'a söylediğim her şeyi rapor ediyor, o yüzden terapist konusunda hayır. Ben iyiyim."

Kıllarını kıpırdatıyor, derisinin altındaki aslan öne çıkıyor ama Atticus onu kontrol altında tutuyor. "Anlıyorum."

"Ben iyiyim. Eve gidebilmem için benden ne istiyorsun?" Gözlerimi olabildiğince ihtiyatlı bir şekilde silerek soruyorum.

"Adrian Graves'i ve onun saçmalıklarını görmezden gel. Artık buradasın Maeve ve burada istediğin kadar kalabilmen için elimden gelen her şeyi yapacağım," diyor, hâlâ soruma cevap vermiyor.

Dudaklarım gergin bir gülümsemeye dönüşüyor ve onun okyanus mavisi gözleriyle buluşuyorum. "Bu güzel bir düşünce Alfa, ama bunun sözünü veremezsin."

"Söz vermemiştim," diyor sandalyesini bana daha da dönük hale getirerek, "ama şimdi veriyorum. Sana söz veriyorum Maeve Quinn, bu gurur sen istediğin sürece senin evin olacak."

Göğsümün hafiflemesinden, kromusumun heyecan ve umut içinde çırpınmasından nefret ediyorum. Hissettiğim rahatlama nefret ediyorum.

Çünkü başka bir adama güvenmeyi göze alamam. Hayatımı başkasının ellerine bırakamam.

O bir alfa, elbette, ama Adrian'a karşı çıkıp kazanamaz.

Adrian şimdilik burada kalmama izin veriyor olabilir ama bunun uzun sürmeyeceğini çoktan kanıtladı. Takipçimin kimliği belirlenir belirlenmez, beni yerleşkeye geri istiyor, parmağının altında.

Ben umut edecek, *güvenecek* türden bir kız değilim.

Ben kader arabasının bagajına tıklan kızlardanım, *ne* araba kullanabiliyorum *ne de* yolcu koltuğuna oturabiliyorum.

"Ama henüz bu konuda bana güvenemeyeceğini biliyorum, o yüzden şimdilik yolumuza devam edelim," diye devam ediyor Atticus, gözleri fazlasıyla bilmiş. "Güvenlik için Jasper adında bir panter şekil değiştirenim var. Otuz beş yaşında ve doğduğundan beri sürünün içinde.

"Daha önce hiç kişisel güvenlik görevlisi olarak çalışmamış ama infazcı rütbelerinde yükselmiş ve son derece yetkin. Kendisine brifing verildi ve bahsettiğim deneme sürecinde işi kabul etti."

"Etrafımda bir güvenlik ekibinin olması beni geriyor," diyorum ve Atticus güven verici bir şekilde başını sallıyor. "Ama bununla başa çıkmayı öğreneceğim."

"Caspian Ari'nin güvenliğini denetliyor ama ben yokken Jasper'ı da o idare edecek."

Gözlerim kısıldı. Bu ses hoşuma gitmedi. Siren beni tedirgin ediyor ve o da benimle, yani *görünüşümle* fazlasıyla ilgileniyor gibi görünüyor. Yaygara koparmak istemiyorum, özellikle de Adrian'ın az önce söylediklerinden sonra, ama tüm bu durum beni rahatsız ediyor.

Rastgele bir panter
değiştirici. Davetsiz bir
siren.

Ve işler ters giderse yedekleme için alfa yok.

"Ne kadar süre uzak kalacaksın?" Parmaklarımı birbirine vurmaya başladım, endişemi uzak tutmak için çaresizce.

İç çekiyor. "Emin değiliz. Sanırım birkaç gün. Ama döndüğümde, size kalıcı bir ekip kurmanın öncelikli olacağından emin olacağız. Jasper'la işlerin nasıl gittiği hakkında konuşacağız ve Caspian'ın iş yükünün sen ve Ari arasında bölünmemesini sağlayacağız."

"Tamam."

"Ama güven bana Maeve, burada güvende olacaksın. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz ve Adrian'la işleri yoluna koyacağız, tamam mı?"

"Tamam."

Bakışları yüzümde geziniyor ve ne aradığını bilmiyorum ama aradığını verdiğimi sanmıyorum.

"Jasper, Ari ve benimle aynı dairede mi yaşayacak?" Bu düşünce karşısında burnumu kıvrarak soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Jasper gün boyunca e v d e olmadığı zamanlarda seninle birlikte olacak. Caspian, Wade ve Alvie'nin

Ekibiniz kurulana kadar gece boyunca Ari ile birlikte size göz kulak olmayı kabul etti."

"Bana uyar," diyorum sakın bir gülümsemeyle. "Hepsi bu kadar mı?"

İç çekiyor. "Beni düşmanın olarak görmeyeceğin günü iple çekiyorum Maeve."

Ona hüzünlü bir gülümseme vererek yerimden kalkıyorum.

"Sen bir erkeksin Atticus Phoenix ve ne kadar harika görünürsen görün, başka bir erkeğe güvenmenin bana hiçbir faydası olmayacağını biliyorum."

MAEVE

JULIAN

Merhaba Maeve. Bu Julian.

Numaranı Adrian'dan aldım.

O Tabii ki yaptı. Adrian mahremiyetimi ya da önce izin istemek gibi basit bir nezaketi zerre kadar umursamıyor. Dünkü tartışmamızdan sonra verdiği tepki buysa, utanç verici.

O bir utanç kaynağı.

Genç Graves'e karşı da içimi bir kızgınlık kapladı. Tabii ki amcasına gidip numaramı istediği için sızlanacaktı.

Muhtemelen ikisi oturup Julian'ı benim gözüme sokmak için son planlarında bunu tartıştılar. Adrian'ın mahremiyetimi hiçe sayması ona da bulaşıyor.

Telefonuma dudak büküyorum, tekrar çaldığında onun iletişimini engellemeye hazırlanıyorum.

JULIAN

Muhtemelen benimle hiçbir şey yapmak istemediğini biliyorum ve bunu tamamen anlıyorum.

Ama bu bizimle ilgili değil.

Kendime rağmen merak ediyorum. Onu görmezden gelmeliyim ama kendime engel olamıyorum. Sohbet edebilmemiz için nasıl bir sahte komplo yaratıyor?

MAEVE

Ne hakkında o zaman?

JULIAN

Arşivlerde yaptığım iş.

Bazı şeyleri bulmakta zorlanıyorum ve bunları bilen tek kişi siz olduğunuz için, aktaracak bazı ipuçlarınız olabileceğini düşündüm.

MAEVE

Danışmanlık ücreti alacak mıyım?

JULIAN

Danışmanlık ücreti istiyor musunuz?

MAEVE

Yeteneklerimin sizin için ne kadar değerli olduğunu bilmek isterim.

JULIAN

İnanamayacağınız kadar değerlidirler.

Karnım garip bir takla atıyor, nefesim kesiliyor ve rahatsız edici derecede iyi bir şekilde midem bulanıyor.

MAEVE

Hafta sonu bana mesaj attığınızı düşünürsek, çok pahalı olacaklar. Umarım beni karşılayabilirsin.

JULIAN

Eminim para için amcamı soyarsam, bu seni bana daha çok sevdirebilir.

MAEVE

Onun cebinden çıksaydı ekstra ücret alırdım.

JULIAN

Aferin kızıma.

Karnımda yine tuhaf bir his, kalp atışlarımda yine bir atlama. Bu yorum sadece bir cümle, peki neden bana... Telefonum elimde bir kez daha çalarken karnımı ovuşturuyorum.

Düşünceyi uzaklaştırıyorum, çok yakından incelemek istemiyorum.

JULIAN

Peki, bana yardım etmeye açık mısın yoksa...?

MAEVE

Soruları sorun, ben de bir cevap vereyim.

JULIAN

Tam bir baş belasısın.

Donup kalıyorum, kelimeleri tekrar tekrar okurken telefonum birden elimde kurşun bir ağırlık gibi hissediyorum. "Kızdırmak" kelimesi zihnimde yankılanıyor.

"Benimle alay etmeyi bırak, seni küçük sürtük." Sert eller.

Kalçalarımnda çürükler.

Ağrı.

Telefonum tekrar çalıyor ve beni hafıza flaşlarından çekip çıkarıyor. İrkiliyorum ama gözlerimin yeni mesaja kaymasına izin veriyorum.

JULIAN

Bir belge daha kayboldu.

MAEVE

Sana gösterdiğim sistemimde mi?

JULIAN

Evet.

Ben de notlar aldım.

MAEVE

Belgeleri nasıl kaybettiğinizi anlamıyorum.

JULIAN

Belge kaybetmediğim çok açık, güzel kız.

Biri onları alıyor.

MAEVE

Lanet olsun.

Umarım amcan seni hapisten uzak tutacak kadar önemsiyordur. Bu kesinlikle senin suçun.

JULIAN

Hapse girip girmememle ilgilendiğiniz için teşekkürler.

MAEVE

Bilmiyorum.

Aslında, amcanızın yönettiği hükümete hainlik ettiğiniz için hapse atıldığınızı bilmek beni çok eğlendirirdi.

JULIAN

Mhm, kendine bunu söylemeye devam et.

MAEVE

Numaranı engellerim, biliyorsun değil mi? Benim için sorun değil.

JULIAN

Ah, ama yapmadın, değil mi?

MAEVE

Belgelerle ilgileniyorum.

JULIAN

Eminim öylesindir.

MAEVE

Bu sefer hangisi kayboldu?

JULIAN

*Çalıntı

Beni etkilemek için çok uğraşıyor. Onun ya da sahte dramasının beni içine çekmesine izin vermeyeceğim.

Ama, lanet olsun, eğer ilgi çekici değilse.

MAEVE

Eğer tükürmezsen sana ait bir şeyin çalındığını göreceksin.

JULIAN

Onu almaya gelen sen mi olacaksın?

MAEVE

Siktir git, sinir bozucusun.

JULIAN

Yalan söylemeyeceğim, sen yokken ofis çok daha yalnız.

MAEVE

Yalan söylemeyeceğim ama gittiğimden beri seni bir kez bile düşünmedim.

JULIAN

Bu acıttı.

MAEVE

Seninle konuştuğum için bile şanslısın.

JULIAN

Evet, evet,

öyleyim. Yani,

belgeler.

Yaşlı Pensilven ile ilgili bir taneydi.

Mesajını üç kez tekrar okudum, gözlerim o ismin üzerinde geziniyor, Julian'ın şu anda neden aptalı oynadığını merak ediyordum. Yaşlı Pensilven hakkında herkesten çok daha fazla şey biliyor olmalıydı.

MAEVE

Tarih?

JULIAN

Neden?

MAEVE

Çünkü Mahkeme'de sadece üç yıl görev yaptı. Tarihteki en kısa görev sürelerinden birine sahip.

Onun geçmişini biliyorsun, değil mi?

JULIAN

Eğer hayır dersem...?

MAEVE

Siktir git, sen bir aptalsın.

Siz, kayırmacı işe alımların neden her zaman hata olduğunun kanıtısınız.

JULIAN

Bir Mahkeme üyesinin geçmişini bilmediğim için mi?

MAEVE

Çünkü o en kötü şöhretli üyelere birisi.

Özellikle de ailene.

JULIAN

O ne yaptı?

MAEVE

Graves soyundan geriye sadece bir tek boynuzlu at kalmasının sebebinin o olduğuna inanılıyor.

JULIAN

Şaka yapıyorsun.

Gözlerimi deviriyorum ve hızlıca bir yanıt tuşluyorum.

MAEVE

Hayır.

Tekrar soruyorum, hangi tarih?

JULIAN

19 Mayıs

MAEVE

Yerinizde olsam, sunucularımdaki tüm verilerin size aktarılmasını ve tüm kanıtların ortadan kaldırılmasını sağladım.

JULIAN

Çoktan hallettim.

Bu tarih sizin için bir şey ifade ediyor mu?

MAEVE

Hayır. Benim düşündüğüm bu değildi.

JULIAN

O zaman bunu hemen bulsam iyi olur, değil mi?

MAEVE

Mahkeme'den çıkarılmasıyla ilgili ayrıntılar ilginç, ama daha da ilginç bir şey bilmek ister misiniz?

JULIAN

Ne?

MAEVE

Yaptığı belirli bir hataya atıfta bulunuyordu ve bu belgeyi hiçbir yerde bulamadım.

JULIAN

Bu bana bir örtbas gibi geliyor.

MAEVE

İnsanları yönetmek için yozlaşmış bir hükümet gibisi yoktur.

JULIAN

Hükümet yozlaşmış değil.

MAEVE

Oh, Julian, Graves ailesinin en yozlaşmış aile olduğunu bilmiyor musun?

JULIAN

Vay canına, gerçekten ne hissettiğini söyle.

MAEVE

Zaten defalarca söyledim.

İnanın bana, ailenizle ilgili artık beni şaşırtacak hiçbir şey yok.

"Ne yapıyorsun?" Ari elinde iki kase dondurmayla oturma odasına gelirken soruyor. Bana benimkini uzatıyor ve ben de minnetle alıp çok güzel koltuğumdaki yumuşak pembe battaniyeye gömülüyorum.

Ari sonunda benden bıkip gitmemi istediğinde, bu sandalyeyi de yanımda götüreceğim. Şimdiye kadar sahip olduğum en rahat şey - yani, yerleşkedeki yatağımdan sonra.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum, telefonumu bir kenara koyuyorum, cevabının yumuşak vızıltısını duymazdan geliyorum.

Ona zamanımın bir gramını bile borçlu değilim. Azıcık bile.

MAEVE

A Kapıyı açıp kişisel korumam Jasper'la yüz yüze geldiğimde göğsümde bir gerilim düğümü oluşuyor. Atticus bana otuz beş yaşında olduğunu söylese de, hiç de öyle görünmüyor. tek bir kaş kılı bile.

Benden daha kısa boylu -en azından topuklu ayakkabı giydiğimde benden daha kısa- ve sarı saçları bir iki ton daha koyu. Selamlamak için başını sallıyor, Caspian gibi aşırı tanıdık ya da Alvie gibi düşmanca değil.

Bunu takdir edebilirim.

"İçeri girebilir miyim?" Jasper soruyor, sesi düşündüğümde daha tiz çıkıyor. Sesi duyunca gözlerim hafifçe kısılıyor ve ses tonundaki gerginliği yakalıyorum. Neden gergin olsun ki?

Üniforma giymediğine ya da yerleşkedeki infaz memurları gibi sokakta gözleri üzerime çekecek bir şey yapmadığına seviniyorum. Sadece koyu mavi bir eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört giyiyor. Tamamen normal bir kıyafet.

"Sonunda ortaya çıktın, o yüzden sen de gelebilirsin," diye cevap verip yoldan çekiliyorum.

Üç gününü aldı. Atticus onu bana Perşembe günü atadı ve şimdi üç gün sonra ve birçok görmezden gelinen mesajdan sonra nihayet yüzünü gösterdi. İçimde biriken öfke sonunda bir odak noktası buldu ve kapı kolunu sıkıca kavradım.

Gerçekten de iyi ya da üretken bir ortam yaratmadı.

Onun için. Prensip olarak ondan nefret ettiğimi düşünürsek, benimki asla iyi hissettirmeyecekti.

Başını sallıyor ve beni oturma odasına kadar takip ediyor. Ona oturmayı teklif etmedim. Ya da bir içki. Ev sahibesi gibi davranmayacağım, özellikle de ona karşı. Sanki içimde uyandırdığı huzursuzluğu fiziksel olarak engelleyebilecekmişim gibi mesafemi koruyorum, kollarımı kavuşturuyorum.

"Bu hafta sonu dışarı çıkmak istemeyerek ve yerleşerek işleri oldukça kolaylaştırdın," diyor duvara yaslanarak. Duruşunda neredeyse zoraki bir rahatlık var, sanki rahatsız olmamış gibi görünmek için çok uğraşıyor.

Anlamıyorum, onu anlamıyorum.

"Evet, münzevi olmayı *seviyorum*. Her kızın hayalini kurduğu şey bu - münzevi olmak."

Gözleri kısılıyor ama benim alaycılığımıza tepki vermiyor. "Alfa'mızın yarın işe dönmesi beklendiğinden, daimi güvenlik ekibiniz önümüzdeki hafta organize olacak, ancak o zamana kadar deneme süremiz üzerinde çalışmaya devam edeceğiz ve işleri olduğu gibi sürdüreceğiz."

"Tamam," diye lafı uzatıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Ama bu plan hoşuma gitmedi. Dışarı çıkmak istememeyi ben seçmişim gibi davranıyorsun ama beni bir yerlere götürmen için dört mesaj gönderdim ve sen hayır dedin."

Bu beni çok kızdırdı ama herhangi bir şikâyetim olduğunda ya da ekstra desteğe ihtiyacım olduğunda gideceğim kişi Caspian olduğu için evde kalmaya karar verdim. Ben kesinlikle yüzüne inat burnunu kes kulübünün bir hayranıyım.

Ama inat etmek her zamanki kadar tatmin edici gelmiyor, etrafımda bana eşlik edecek kimse yokken burada sıkışıp kaldığımda değil.

İç çekiyor, boynu ve yanakları kızarıyor. "Maeve, güvenli olmayan bir bara gitmek istedin."

"Ari'nin çalıştığı *restorana* gitmek istedim," diye karşı çıktım. "Bir yatak mağazasına götürülmek istedim-"

"Onaylanmış yerler listenizde bulunmayan-"

Onaylanmış yerler mi? Atticus'la konuşurken bundan *hiç* bahsetmemişlerdi.

ya da Caspian, bu yüzden açıkça sadece çöplere ulaşıyor.

"Atticus evde olduğu için senin yerine birini seçeceğimden korkuyorsun," dediğimde çenesi sıkıştı.

Gözündeki hafif seğirmeyi, kolunu sıkıca kavrayışını kaçırmıyorum. İşte orada, o sakın dış görünüşünde bir çatlak. Gerilim artıyor, ama ben bundan zevk alıyorum.

Burası benim evim ve her şeyi berbat eden o.

"Hiç de öyle değil," diyor başını sallayarak. "Bu haftanın sınırlarını belirleyebilmek için geldim."

"Anlıyorum. Yarın alfanın evine gideceğim çünkü Nora - bilirsiniz, sürünün kraliçesi ve en iyi arkadaşlarımdan biri - bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra beni görmek istiyor," diyorum ve kelimeleri vurgularken ona kocaman bir gülümseme veriyorum.

Yutkunduğunda ama başını salladığında amaçlanan etkiyi yaratır.

Nora ve ben arkadaş sayılırız. O arkadaş olmak istiyor ve ben bu etiketi kabul etmekte isteksizim.

Sayılır.

"Bu hafta başka bir planın var mı?" diye soruyor.

Gerçek planlar değil çünkü aslında arkadaşlarım ya da tanıdığım insanlar yok. Bir işim, sorumluluklarım ya da taahhütlerim olmadığı için *gerçek* planlarım da yok.

Ama hala ihtiyacım olan eşyalarım var, çünkü eşyalarımın çoğunu yerleşkeden yanımda getiremedim. Taşınmam iyi eşyalarımı toplayamayacağım kadar aceleye geldi ve eğer kalırsam....

"Yeni yatak takımına ve yeni kıyafetlere ihtiyacım var," diyorum. Sesim tatlı ama onu yakından izliyorum, yüz ifadesinin nasıl değiştiğine dikkat ediyorum. Burnu hoşnutsuzlukla kıvrılıyor ama bu konuda tartışmıyor. "Bunu Salı günü yapabilir miyiz lütfen?"

Bana bak, kibar davranıyorum. Ses tonumu eşit tutmak için harcadığım çaba, yavaş yavaş kaybettiğim bir savaş gibi geliyor.

Eğer hayır derse, bunu Atticus'a götürmekte tereddüt etmeyeceğim.

"Elbette. Caspian'ın onayını aldığımı emin olacağım," diyor, kızarıklık boynundan aşağı yayılırken. Gerginliğinin kokusu duyularımın sınırında karıncalanıyor, ekşi ve keskin, chromius'umun huzursuzca kıpırdanmasına neden oluyor. Onun derdi ne?

Panteri de aynı şekilde tedirgin.

Anlamıyorum. Benimle yalnız kalacağı için gergin mi?

"Orson sana ona şok verdiğimi söyledi mi?" diye soruyorum ve Jasper hızla başını sallıyor. İnkârının hızı neredeyse çok hızlı, sanki bu düşünceyle oyalanmaktan korkuyor. İlginç. "Anlıyorum."

O zaman onun sorunu ne? Tehlike mi? Sokakta rastgele biri tarafından saldırıya uğrayacağımdan mı korkuyor?

Bu sürüde hiç avcı yok, en azından artık yok. Atticus ve yakın çevresi gidip bölgemizdeki tüm yuvalarını yok etti ve umarım yeni alfam bazı yaralar almış olsa da bunlar hayati tehlike arz etmiyor.

O iyi.

Gurur güvende.

Peki, neden yeni güvenlik görevlim kendi gölgesinden korkuyormuş gibi davranıyor?

"Beni şoklamayacaksın, değil mi?" diye soruyor. "Bana dokunacak mısın?"

Başını sallıyor, parlak yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bir kadına onun izni olmadan asla dokunmam."

"İşte böyle," diyorum patronluk taslayan bir ses tonuyla. Omuzlarımdaki gerginlik bir nebze azalıyor ama temkinlilik devam ediyor. "Sana bunu asla vermeyeceğime göre, o zaman sınır çok net bir şekilde belirlendi. Arkadaş olduğumuzu iddia etmeyeceksin, değil mi?"

Tekrar başını sallıyor.

"Mükemmel. Şu andan itibaren iyi hislerden başka bir şey yok," diyorum o spor ayakkabılarının içinde neredeyse titrerken.

Atticus ona güvenildiğini söyledi. Rütbesini yükseltmek için çalıştığını.

Bu adam kelimenin tam anlamıyla son derece güçlü bir gururun infazcılarının biri.

Yine de güvenliğim olmaktan korkuyor ve gergin.

Onu inceliyorum, aklımın bir köşesinde kafa karışıklığı var. Hem bilgilendirildiği hem de görünüşe göre yapmaya hevesli olduğu bir iş.

Hiç mantıklı değil, bu durumla ilgili hiçbir şey mantıklı değil. Yine de erkekler nadiren mantıklıdır.

"Başka bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"Toplum içindeyken benim, güvenliğinizin ve gideceğimiz mağazalardaki insanların dışında kimseyle iletişim kurmayacaksınız," diyerek kaşlarının kalkmasına neden oluyor. "Amaç çok düşük bir profil tutmak. Anlaşıldı mı?"

"Yani, elbette, küçük kirli bir sır olabilirim, sorun değil."

"Nasıl koktuğunu anlıyorsun, değil mi?" diye soruyor bana tuhaf bir bakış atarak.

"Ne?" Sözlerinin beni kızdırdığını görmesine izin vermek istemeyerek bakışlarını tutuyorum. Sanki sözleri havayı ağırlaştırmış, nefes almamı zorlaştırmış gibi tenime bir karıncalanma hissi yayılıyor.

Kokumun nesi var böyle?

"İlgi çekici bir kokun var Maeve. Senden dikkat çekmemeni istiyorum çünkü zaten şekil değiştirenlerin dikkatini senden uzak tutmak çok zor olacak," diyor ve başını bana doğru sallıyor.

"Neden bahsediyorsun?" Talep ediyorum. Karıncalanma yoğunlaşıyor, kromiusum huzursuzca kıpırıyor, ikimiz de gerginiz.

Dikkat çekme fikrinden
hoşlanmıyorum. Entri
sesinden nefret ediyorum.

İçini çekiyor. "Mitiklerin böyle bir enerjisi var, değil mi?"

"Elbette, evet," diyorum, buna aşınayım. Bileşik neredeyse onunla dolup taşıyor.

"Ve bazı efsaneler diğerlerinden daha güçlü bir varlığa sahip" diye devam ediyor.

"Hâlâ takip ediyorum. Ben aptal değilim, Jasper, sadece söyle."

"Kokun büyüleyici. Oldukça güçlüsün ve güçlü bir şekil değiştiren varlığın var, ama şekil değiştiren tarafını koklama yeteneğin olmadan, bu seni bir meta haline getiriyor," diyor ve hayal kırıklığıyla beni aşağı yukarı süzüyor.

Donup kalıyorum, aklım başımdan gidiyor. Chromius'um şu anda kendini çok beğenmiş hissediyor, gururu neredeyse bağın kendi tarafındaki endişemi bastırıyor. Onu suçlamıyorum, övünmeyi hak ediyor, daha önce yer değiştirmediğimizi ya da çiftleşmediğimizi düşünürsek, yani zirvede bile değiliz.

Eğer umursasaydım, oldukça havalı olurdu.

"Sokakta yanlarından geçerken bile insanların dikkatini doğal olarak çekeceksiniz. Ama bunu giyerek-" Jasper diyor ki, sinirlendiğimi belli edecek bir şey yapmalıyım çünkü çenesi o kadar hızlı kapanıyor ki dişi falan kırıldı diye endişeleniyorum.

"Kıyafetlerimin nesi var?" Kalçamı kaldırarak soruyorum. İçimde kızgınlık ve daha rahatsız edici bir şeyin karışımı çalkalanıyor. Şu anda, yürürken üzerime yapışmadan hareket edebilmem için kalçalarımın taşan soluk pembe bir elbise giyiyorum.

Kumaşı beni rahatsız etmeyecek kadar yumuşak ve kolları yok, bu yüzden kollarımda herhangi bir çalkantı yok.

O gün giyinirken hiçbir endişe duymamak için sahip olduğum en mükemmel kıyafetlerden biridir. Ama şimdi, onun incelemesi altında, bu kıyafette genellikle bulduğum rahatlık tehlikeye girmiş, onun sözleriyle lekelenmiş gibi hissediyorum.

"Hiçbir şey, sadece... insanlar bakacak ve kıyafetiniz dikkatlerinin bir

kez üzerinizdeyken dağılmamasını sağlayacak."

İçimde keskin bir öfke patlaması oluyor. Pembe giydiğim için mi? Güzel olduğum için mi?

Her iki durumda da, bunu belirtme ihtiyacı hissetmesi çok saçma. İçinde rahat edemeyeceğim hiçbir şeyi giymeyeceğim ve aşırı derecede dokunma fobisi olan biri olarak -ki kendisi de bunun farkında ve nedenini biliyor-mümkün olduğunca az şey giyerek daha iyi başa çıkıyorum, böylece bana daha az şey dokunuyor.

"Anlıyorum. Bunu tecrübeyle mi biliyorsun yoksa?" Bu konuşma midemi rahatsız edici bir şekilde gererken soruyorum. Uyandırdığı rahatsızlık üzerime yapışıyor, göğsüme istenmeyen bir ağırlık çöküyor.

"Senin işlerini yaparken dikkat çekmeyeceğiz," diyor, akıllıca bir şekilde bana cevap vermeyerek. "Yarın alfanın evine gitmeye hazır olduğunda bana mesaj at, ben de orada olacağım."

"Mükemmel. Şok tabancası almak için tavsiyeye ihtiyacın olursa sana bir tane önerebilirim," diyorum onu ön kapıya götürürken.

"Şok tabancası mı? Onlardan birine neden ihtiyacım olsun ki?" diye soruyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Çünkü bana zarar vereceğini düşündüğün büyük kötü adamlarla yakınlaşmana gerek yok," diyorum yüzümde sahte bir gülümsemeyle kapıyı açarak. Kibarlık maskesi kırılğan, en ufak bir provokasyonda paramparça olmaya hazır hissediyorum. "Küçük güvenlik baloncuğunuzda yoldan çekilip onları indirebilirsiniz."

"Korktuğumu mu ima ediyorsun?"

"Kokun bunu senin için yaparken benim bir şey ima etmeme ihtiyacın yok Jasper."

Ben kendi kendime kıkırdarken o homurdanıyor ve koridorda hışımla ilerliyor.

Yine de kahkahalarım çabucak sönüyor ve arkamda tam olarak atlatamadığım boş bir his bırakıyor. Dairemden birkaç adım ötede, yerde bir kâğıt duruyor. Hafifçe kırışmış ve neden dikkatimi çektiğini bilmiyorum ama almak için yanına gidiyorum.

Hiçbir anlam ifade etmeyen tek satırlık bir metin var.

Ona güvenme.

Ne oluyor lan? Koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum, not yanımızdaki kapıya bizimkinden daha yakın. Muhtemelen Ari ya da benim için değil ama merak ediyorum.

Kameralarımızın u l a ş a m a y a c a ğ ı bir yerde, bu yüzden bir şey fark etmeyiz ve üzerinde bahsetmeye degecek kadar korkutucu bir şey yok.

güvenlik ekibi. Yine de bir parça huzursuzluk düşüncelerime sızıyor.

Aptal mıyım ben?

Chromius'um bundan rahatsız değil ve kendi istediğini istediğinde genellikle yargılayıcı bir sürtük oluyor.

Sorun değil. Tamam mı?

Doğru.

MAEVE

"S "Kötü bir şey oldu," diye fısıldıyor Ari ve yatağında doğrulduğumda gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bir kâbusun kalıntıları karanlık odada eriyip giderken kalbim çarpıyor, ter tenime yapışıyor.

Bu gece beni dikkatiyle onurlandırmaya karar veren kabus her neyse onu yarıda kestiğini biliyorum ve bunun için minnettarım.

"Ne?" Karanlık odamda onu iyice seçebilmek için gözlerimi hızla kırpıştırarak mırıldanıyorum. Kapı aralığında, başını öne eğmiş halini görebiliyorum. Az önceki tedirginlik kabarıyor ve aramızdaki boşluğu dolduruyor.

Kalbim zaten diken üstünde, bir de bu çıktı. *Mükemmel.*

"Sürüyle sohbet ettim." Sesi o kadar acınası geliyor ki, muhtemelen iyi gitmedi, ama lanet olsun.

Benimle hiçbir ilgisi olmayan bir durum için ne kadar dramatik bir giriş.

"Seni kaltak," diye inleyerek kendimi yatağa geri attım. Vücudumun sakinleşmesine izin verdiğimde odama geliyor.

"Özür dilerim," diyor usulca. "Böyle panikleme beklemiyordum."

Evet, çünkü Ari hala ne kadar berbat durumda olduğumu tam olarak anlamış değil. Yapılacaklar listesinde düşük bir öncelik olarak onu bu konuda bilgilendirmeye devam edelim, benim normal olduğumu düşünmesi hoşuma gidiyor.

"Belki bir dahaki sefere, gecenin bir yarısı kötü bir şey olduğunu söyleyerek beni uyandırmazsın?" Mırıldanıyorum, oturduğum yerden kalkıp lambamı yakıyorum.

Odayı iyice aydınlatıyor ve onu çok daha iyi görebiliyorum. Yüzü kırmızı ve lekeli, gözleri şiş ve acılı görünüyor. Kızgınlığım azalıyor, yerini endişeye bırakıyor. *Duygular*. O telefon görüşmesinde ne oldu öyle?

Oh, lanet olsun.

"Bu büyük bir şey mi olacak yoksa...?" Uyumaya devam edip edemeyeceğimi ya da tüm bunları oturup dinlemem gerekip gerekmediğini merak ettiğim için sözümü yarıda kesiyorum.

"Oturabilir miyim?" diye soruyor, yatağımı işaret ederek. "Seni zorlamak istemiyorum-"

"Oturabilirsin. Umurumda değil. Sadece bana dokunma," diyorum ve o da gülerken benimle birlikte yatağa girmek için hareket ediyor. Battaniyemi bacaklarının ve karnının üzerine çekiyor ama oturmaya devam ediyor.

"Çarşaflarınız çok güzel," diye mırıldanıyor, bacaklarını yorganın altında ileri geri hareket ettirerek.

"Onlar için çok para ödedim."

Homurdanıyor. "Bazen çok züppe olabiliyorsun."

Omuz silkiyorum. "Hey, ben zengin suçlular tarafından büyütüldüm ve sonra başka bir zengin suçlunun, pardon, *politikacının* himayesine verildim. Bu yaşam tarzının lüks konforuna alışkınım."

Ve bambu, ona her dokunduğumda beni paniğe sevk etmeyen tek kumaşlardan biri. Aslında, tam tersi: Bu hissi *seviyorum*.

"Bazen öyle şeyler söylüyorsun ki umarım şaka yapıyorsundur," diye mırıldandıktan sonra başını sallıyor. "Ama bu gece bunun benimle ilgili olması gerekiyor, o yüzden sana geri döneceğiz."

Daha dik oturuyorum, sözlerinin ağırlığı üzerime çöküyor. "Ne oldu? Bu..." diye devam edip karnını işaret ediyorum, her ihtimale karşı kelimeleri söyleyecek kadar cesur değilim.

"Ben ve bebek iyiyiz," diye beni rahatlatıyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum. "Ben... tamam, Tarun, Kheelan, Makao ve Holter'in Atticus'un avcı sorununa yardım etmeye gittiklerini biliyor muydun?"

"Ben yapmadım." Ama sonra sııttım. "Aman Tanrım, onlardan biri mi öldü? Tarun muydu? Lütfen öldüğünü söyle," diyorum hevesle.

O inliyor ve ben heyecanımı kaybederek irkiliyorum. Evrene 'ölü pislik' yakarışlarının zamanı değil. "Özür dilerim, Ari. Bu işte pek iyi değilim."

İnsanları desteklemek zordur. Duygusal ve alıngan olmak benim tarzım değil. Ve Tarun'un ölmesini istemiyordum gibi davranmak gerçekten çok zor.

"Mesele ölüp ölmediklerini sorman değil Maeve, mesele bunun düşüncesiyle ne kadar heyecanlandığın," diyerek başını sallıyor.

"Beni vuruşu organize etme işinden kurtardı," diyerek omuz silktim.

Ari yine inliyor. "Bu, umarım benimle dalga geçiyorsundur dediğim anlardan biri."

"Sanırım bekleyip göreceğiz," diye cevap veriyorum. "Ama tamam, Tarun ve sikik sürüsü Atticus'un avcı sorununa yardım etmeye gitti. Bu senin için neden önemli?"

"Bu gece beni aradılar."

"Onlar ne?" Battaniyeyi üzerimden iterek talep ediyorum. Nabzım hızlanıyor, midemde korku birikiyor. "Telefona cevap verdin mi?"

Başını sallıyor ve ben inliyorum. Neden bu insanlara zaman ayırsın ki?

Bunu hak etmiyorlar. Numaraları engellenmeli, Tanrı aşkına. "Karmaşık bir durum," diye savunuyor ve sesi o kadar yumuşak, o kadar ona benzemiyor ki.

Ateşi nereye gitti?

"Karmaşıklıklaştırma

."

Başını ellerinin arasına alıp mızdırıyor. "Benim küçük bir kız kardeşim var. Yirmi yaşına yeni girdi."

"Tamam mı?" Başımı eğiyorum, bunun neden önemli olduğundan emin değilim. Bölük pörçük konuşma kaygıma yardımcı olmuyor. Ben sinir krizi geçirmeden konuya gelebilir miyiz?

"Büyüdüğüm yerleşkeyi terk etmesi mümkün değil. Etrafında çok fazla kural var ve o kadar boktan bir durum yaşanıyor ki orada daha uzun süre kalması güvenli değil."

"Tamam. Peki, bu sizin sürünüzle nasıl bağlantılı?"

"Tarun Atticus'la bir anlaşma yaptı, eğer yardım ederlerse karşılığında bir şey alacaktı."

Bu tür el altından davranışlar için ukala herifi cezalandırmak isterdim, ama dürüst olmak gerekirse buna saygı duyuyorum. Bu akıllıca bir hareket - benim de yapacağım bir hareket- özellikle de hayatlarını riske atıyorlarsa. Ama yine de... son derece değerli bir şey alsalar iyi olur-

"Ah, lanet olsun," diyorum, gözlerim büyüyor. Farkına vardığım şey beni çarpıyor ve göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Onun için pazarlık mı yaptılar?"

"Benim için." Bana sulu bir sırıtış atıyor, gözleri bir kez daha yaşlarla doluyor. "Çiftleştiğimde Lila'nın hayatı tehlikeye girecek."

"Çiftleştikten sonra," diye açıklıyorum ve Ari başını sallıyor.

"Onlar... Lila'yı sürüden çıkarmanın bir yolunu buluyorlar ve Atticus onun bizimle birlikte sürüde kalmasına izin verecek. Ülkedeki en güçlü alfalardan birinden aldıkları senedi *benim* için kullandılar."

Kalbim parçalanıyor ve sözlerini tam olarak algılamam bir saniye sürüyor. Onun için yaptıklarının, onun için nasıl savaştıklarının büyüklüğü beni çok etkiliyor. Onu reddeden ve ona tam bir pislikmiş gibi davranan adamlar yine de bir şekilde tanıdığım tüm erkeklerden daha iyi olmayı başardılar.

Ona her ne şekilde olursa olsun yardım ediyorlar.

Durumun neye benzeyeceğini bilmiyorum. Anlamıyorum ve muhtemelen Ari daha fazla açılana kadar da anlayamayacağım.

Ama belli ki onun için çok büyük bir şey yapmışlar - istese bile görmezden gelemeyeceği bir şey. Berbat bir şey ama bu da bir şeydir.

Bana doğru gelmiyor. Bu berbat ve cesurca... ve ben ikiye bölündüm. Bir Graves'ten başka bir şey beklemezdim.

"Şimdilik güvende mi?" Ben soruyorum ve Ari başını sallıyor. "Ama çiftleştiginizde güvende olmayacak." Tekrar başını sallıyor.

Neden bu insanlarla ilgili her şey bu kadar karmaşık? Neden kız kardeşi sadece Ari çiftleştğinde tehlikede oluyor?

Ari burnunu çekiyor, burnu o kadar kızarmış ki ikinci elden acı çekiyorum. "Bunun Atticus'un *iyiliğine* ihtiyacı vardı, neden?" diye soruyorum. "Eminim ki o kız kardeşini sana çok mu görüyorsun?"

"Geçmişim zor bir geçmiş ama..." Ari sözünü kesiyor, utancı ve rahatsızlığı havayı ekşi, acı bir tat gibi dolduruyor. Kahretsin, şimdi onu teselli etmem mi gerekiyor?

"Dokunulmaktan hoşlanmıyorum çünkü *babam-üvey* babam on sekizinci yaş gününden önceki gece en yakın on yedi arkadaşıyla birlikte bana tecavüz etmelerini ayarladı," diyorum elimden geldiğince gerçekçi bir şekilde. Sesim amaçladığımdan daha soğuk çıkıyor ama kelimeleri ancak bu şekilde çıkarabiliyorum. "Kaba bir geçmişim var ve paylaşmamayı anlıyorum. Burada asla baskı yok."

Çünkü dürüst olmak gerekirse, her gece yatağa girdiğimde kendi korkularımı yeniden yaşıyorum. Buna bir de onunkini eklememe gerek yok.

Gözleri yaşlarla doluyor. "Şu anda sana sarılmak için can atıyorum Maeve." "Sarılma."

Gülüyor ama bu bir eğlence değil. Sesin içi boş, ikimizin de çok iyi bildiği bir acıyla dolu. En azından o anlıyor.

"Yerleşkede hiçbir zaman güvende olmadım, ne Tarun'un ilgisiyle, ne Makao'yla ne de Kheelan'la. Benim için gerçekten güvenli olan tek kişi Holter'di."

"Diğer üçünü tanımıyorum ama Tarun'un yürüyen bir sağlık tehlikesi olması beni şaşırtmıyor."

Ari'nin rengi soluyor ve ben yorumuma pişman oluyorum çünkü o susuyor. Odadaki aydınlık kayboluyor, yerini ağır bir sessizlik alıyor. "Yıllardır olan biten her şey yüzünden beni güvene almak için çalışıyorlar. Bunu görmezden gelemem. Denediler."

"Peki, onlara ne söyledin?"

Eğer bana Tarun'a iyi davranmam gerektiğini söylerse, giderim. Bir Graves'le asla arkadaş olmayacağım.

"Şey, konuştuk. Onlara siktirip gitmelerini söyledim," diyor utangaç bir şekilde ve ben kıkırdamaya başlıyorum. "Böyle güldüğünde beni hep gülümsetiyorsun."

"Neden?" Ayılarak soruyorum.

"Çünkü sen çok sınırsızsın Maevey bebeğim. Mutlusun, gerçekten mutlusun ve bu senden fişkırıyor."

"Ah, bu duygu konuşmaları gerçekten iğrenç." Tiksintimi belli etmek için tüm vücudum titriyormuş gibi yapıyorum.

Chromius'um kendimize karşı dürüst olmadığımı bildiği için tepki bile vermiyor. Ben itiraf etmesem de o, bu bağlantı anlarını ne kadar arzuladığımı biliyor, her ne kadar geçici olsalar da.

"Onları terslememin siyasi yansımalarından endişe ediyorum." Dudağını ısırtıyor ve bu gece Nora'ya gitmek yerine bana açılmasının nedeninin bu olup olmadığını merak ediyorum.

Bu beni şaşırtmazdı. Duygusal destek için iyi bir seçim değilim.

"Şanslısın ki ben Tarun'dan daha büyük bir malım," diye cevap veriyorum ve kaşlarını kaldırıyor. "Eşim neye dönüşebiliyorsa ona dönüşebilen bir kromius olmam hakkında konuşmuştuk, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Doğuracağım çocuk, kiminle çiftleşirsem onun orijinal, su katılmamış, son derece güçlü versiyonuna dönüşecek."

"Lanet olsun."

Bu yüzyılın yetersiz ifadesi.

Onu selamlıyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Adrian Tarun'un önemini benimkinden üstün tutmayacak, Atticus da öyle. Ortaya çıkacak tepkileri birlikte halledeceğiz."

"Çünkü biz en iyi arkadaşız!" Ari neredeyse ağlıyor.

"Hayır. Çünkü o bir Graves ve onlara karşı aldığım her galibiyet benim için kişisel bir zaferdir."

Kaşlarını sallıyor. "Ama bu gerçekten en iyi arkadaş olduğumuz için." "Hayır. Biz oda arkadaşınız ve bir şeyler hakkında konuşan insanlarız." "Arkadaş."

Neden deniyorum ki?

"Onlara sürünerek çıktıkları cehennem çukurlarına siktir olup gitmelerini söylemeden önce görüşmenin geri kalanı nasıl geçti?" Şimdi çok daha mutlu olduğu için rahatlamış bir şekilde soruyorum.

"Özür dilediler. Defalarca. Geçmişimiz ve yaşadığımız her şey hakkında çok konuştuk," diyor ağır bir iç çekişle. "Sonra bana düzgün bir şekilde kur yapıp yapamayacaklarını sordular."

"Onlar ne?" Hırlıyorum, içimi kızgınlık kaplıyor. Koruma içgüdüsü alevleniyor, öfke içimde orman yangını gibi patlıyor. Bu puştların cüreti. "Seni reddettikten sonra sana kur yapıp yapamayacaklarını mı sordular? Tüm ilk kızgınlığını bağı görmezden gelerek ve seninle çiftleşmeyi reddederek geçirdikten sonra mı? Sen onlara seni hediye ettikten ve onlar da seni bir hiçmişsin gibi fırlatıp attıktan sonra, şimdi de sana kur yapma seçeneklerinin olduğunu mu sanıyorlar?"

Burnunu çekiyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Acısı hissediliyor, içimde derinlerde bir şeyleri çekiştiriyor. "Sen gerçek bir hediyesin Maeve. Tam da sana ihtiyacım olduğu anda hayatıma girdin."

"Onlar omurgasız, değersiz, zavallı erkeklerdir ve küçücük sıklerinin kesilmesini ve kafataslarının oyulup parçalanmış beyinlerinin bir araya getirilmesini ve sonra da onlara pipetle yedirilmesini hak ederler."

"Hımm," diyor Ari, parmağını dudaklarına bastırıyor, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıp kapatıyor ama nasıl söyleyeceğini ya da ne söyleyeceğini bilemiyor.

"Alçakça eylemlerde bulundukları için yaşamayı hak etmeyen pek çok erkekle tanıştım. Ama onlar? Onlar *yanmayı* hak ediyor."

"Onlara buna değip değmeyeceğine karar vermeleri için on beş aydan az zamanları olduğunu söyledim," diyor bana değil ellerine bakarak. Parmakları hafifçe titriyor, korumaya çalıştığı güçlü cepheye ihanet ediyor.

"Peki ya kız kardeşin? Eğer çiftleşemezseniz, o zaman..." Sözümlü kesiyorum. "Bu bize onun durumunu çözmemiz için on beş ay veriyor," diyor Ari

usulca. "Bu, onun kaçmasına yardım edebilecekleri anlamına geliyor. Belki."

"Ama güvende mi?"

Ari karnını ovuşturarak, "Lila şimdilik güvende," diyor ve tedirginliği beni öldürüyor. Parmaklarının derisini kazıma şeklinden, bana söylediğinden biraz daha endişeli olduğunu anlıyorum.

"Gerçekten güvenli mi? Kimse ona zarar vermeyecek ya da-"

"O gerçekten güvende," diye tekrarlıyor Ari. "Ben değildim ve tam adamlarım geri döndüğünde ve ateşim yükseldiğinde zamanım tükeniyordu... ama oyunu oynamaya devam ettiğim sürece Lila güvende."

Onun adamlarını. Söyleme şeklini, kelimelerindeki yumuşak kenarı özlemiyorum.

Ari'nin hikayesindeki pek çok parçayı kaçırıyorum ama onun tüm geçmişini ortaya çıkarmak bir geceden fazla zaman alacak.

Şimdilik, kız kardeşinin yakın gelecekte tehlikede olacağını biliyorum ve bunu çözmek için Ari'nin çiftleşmemeye devam etmesi gerekiyor ki kız kardeşi gelip onunla yaşayabilsin. Alvie kur yapma sürecini yavaşlatsa iyi olur.

"Ee, senin sürünle ilgili başka neler oluyor?" Daha rahat olmak için bacaklarımı ayarlayarak soruyorum.

"Onlara kur yapma saçmalığını siktir edip gidebileceklerini söyledim. Ama... eğer uygun şekilde pişman olduklarını kanıtlayabilirlerse... o zaman belki çocuklarının hayatında yer alabileceklerini söyledim."

"Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım, ağzımı şokla kapattım. "Haberleri nasıl karşıladılar?"

"İyi değil. Tarun bayıldı."

Karnımı tutarak homurdanıyorum. Tabii ki o yaptı. Drama kraliçesi. "Kafasını çarptı ve kafasında bir şişlik var."

"Kes şunu artık." Zihnimde canlandırdığım imgeler yüzünden gerçek gözyaşları yüzümden aşağı damlıyor. "Bu bütün gün duyduğum en iyi şey."

"Tarun diğerlerini dizginlemek için orada olmayınca işler daha da kötüleşti," diyor, neşesini kaybederek. Hafifliği tekrar kayboluyor ve yerini ciddi bir ağırlığa bırakıyor. "Makao tekme bastı ve üslubumdan hiç etkilenmedi."

"Bacaklarını onun için tekrar açmanı mı bekliyordu?" "Kalbimi, muhtemelen."

"Ondan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. "Bu adamlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Onları yola getireceğim."

"Keşke bu kadar kolay olabilseydi."

O ses tonu. Sesindeki değişim midemi bulandırıyor. Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Sorun nedir?"

"Şey, Alvie görüşme sırasında mesaj attı ve ona meşgul olduğumu söylemek zorunda kaldım." "Doğru, bu onu ilgilendirmez. O senin güvenlik görevlin. gardiyanınız."

Burnunu çekiyor. "Aradıklarını biliyordu."

"Siktir," diye inliyorum, başımı ellerimin arasında kısa bir süre tuttuktan sonra tekrar kaldırıp ona doğru düzgün bakıyorum. "Ona söylemediysen aradıklarını nereden biliyor?"

"Çünkü onlar hayatımın bir parçası olmadan hayatımı mahvetmeye devam etmek isteyen aşağılık herifler. Sadece nezaketen ona ulaştılar."

"Oh, yapmadılar."

Yüzünde acımasız bir gülümseme var ve başını sallıyor. Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor ve endişeyle içim burkuluyor. "İnan bana, keşke yapabilseydim. Bu yüzden Alvie'yle büyük bir konuşma yapmak zorunda kaldım ve bunu ondan sakladığım için anlaşılır bir şekilde incindi."

"Bunu atlatabilir."

"Tüm bu durumdan dolayı endişeli. Bebekten haberdar olmalarından, bana kur yapmayı planlamalarından ve daha da kötüsü buralarda biraz daha sık görünecek olmalarından memnun değil."

"Onu suçlayabilir misin?" Cevabından emin olmadan soruyorum. Aralarındaki dinamik gördüğüm en tuhaf şeylerden biri ama belli ki işlerine yarıyor.

"Hayır." Dizlerini göğsüne çekip başını dizlerine yaslıyor. Kendi içine doğru büzülüyor. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Tarun'un buradaki asıl amacının ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sorar. "On hafta oldu. Zar zor. Reddedilme konusunda fikirlerini değiştiriyorlar ama bu, bağı kaybetmenin acısını yaşamak için bile yeterli bir süre değil."

"Bilmiyorum," diyorum, yastığa uzanmak için hareket ediyorum. Sorusunun ağırlığı aramızda asılı duruyor. "Keşke sana bu cevabı verebilseydim ama onu yeterince tanımıyorum. O... göreve bağlı."

"Sence Adrian belki-"

"Hayır," diyerek bu düşünce zincirini kesiyorum. "Adrian yeğeninin eşini reddetmesine asla ama asla göz yummazdı. Bunu asla zorlamaz, asla beklemezdi."

"Tarun'un ailesi hakkında bildiklerime göre, züppenin tekidirler."

"Tüm aile öyle," diye cevap veriyorum. Ses tonumdaki acılık beni bile şaşırtıyor. "Sıradan şekil değiştirenleri kendilerinden aşağı görüyorlar."

"Ben de öyle hissettim. Merak ettim..." diye devam ediyor ve benimle birlikte uzanmaya geliyor. Aramızda epey boşluk var ama yüzünü bana dönmek için yan yatıyor. "Bu aptalca."

"Neymiş o?"

"Küçük bir parçamın hâlâ onları seviyor olması."

Bu aptalca değil, çileden çıkarıcı. O daha iyisini

hak ediyor. "Duygular aptalca değildir, Ari.

Erkekler aptaldır."

O homurdanıyor ve ben esniyorum, hiçbir şey ve her şey hakkında konuşurken yatağıma düzgün bir şekilde gömülüyorum.

Sohbet ilerledikçe aklım onun söylediklerinde kalıyor. Onlara karşı çok yumuşak ama bu onun seçimi. Yine de Tarun, Makao, Kheelan ve Holter'in hayatından çıkmadığı oldukça açık.

Bu da demek oluyor ki, bir şekilde benimkini de istila etmek üzereler. Sadece var olarak hayatımı mahvedecek başka bir Graves adamı.

En azından bu benim sorunum değil. *Henüz değil.*

MAEVE

"G "Günaydın Maeve," Adrian'ın fazlasıyla neşeli sesi sırtıyor ve bu beni çok kızdırıyor.

Ari ve ben dün gece benim yatağında uyuyakalmışız. Hiç dokunmadığımız için minnettar. Dönüp durmuyor, hareket bile etmiyor. Ama onun varlığı kabus görmemem için yeterince rahatlatıcıydı.

Nadir bir ertelemeydi - huzursuz bir çırpınış, sarsıcı anılar beni uyandırmıyordu. Güzel bir geceydi.

İşe gitmek için erken saatlerde ayrıldı ve ben de kendimi tekrar uyutmayı başardım. Sürekli bir uyku saati açığı, kabuslar ve iyileşmek için ihtiyacım olan dinlendirici zamandan beni mahrum bırakan anılar içindeyim, bu yüzden daha fazla saat almaktan asla şikayet etmeyeceğim.

Bu hıyar huzurumu bozmaya karar verdiğiinden beri ruh halime yardımcı olduğu söylenemez.

"Ne istiyorsun?" Mırıldanıyorum, kendini beğenmiş sesini duyduğumda ses tonumu acı kaplıyor. Onu duymak bile dün geceki sakinliğimi bozuyor.

Dün bütün gününü beni aramaya ve aramalarına cevap vermem için beni yemlemeye çalışarak geçirdi. Ari'nin kendi ruhsal çöküşünü yaşadığı ve benim de bunu desteklemek için orada olmam gerektiği düşünülürse, çok can sıkıcı bir Pazar günü oldu.

Cumartesi Julian Graves tarafından rahatsız edildi. Pazar- dün- Tarun Graves tarafından bozuldu.

Ve şimdi, Pazartesi, Adrian Graves tarafından mahvedildi. Graves ailesi sürekli bir migren olmaya kararlı görünüyor.

Burada güçlü bir tema var ve ben şahsen Graves soyadını taşıyan herkesi öldürerek topluma büyük bir iyilik yapmış olacağımızı düşünüyorum.

Onları yeryüzünden silelim ve bir cenaze töreni bile yapmayalım. Bu düşünce bana çarpık bir tatmin duygusu veriyor.

En azından beni mutlu eder. "Beni görmezden geliyorsun."

"İpucu almaktan aciz misin?" Onu hoparlöre almak için düğmeye basıp yatakta doğruluyorum. Geriniyorum, sırtım çatırdıyor ve uzuvlarımı silkeliyorum.

Nora ve Ari'yle olan grup sohbetine henüz bakmadım çünkü Ari isteyken bile o şey hiç durmuyor ama bugün Nora'nın evine gitmem gerektiğini biliyorum.

"Geçen günkü görüşmemiz pek iyi gitmedi," diye itiraf ediyor ve bunu gerçekten söylemenin onu ne kadar üzdüğünü tahmin edebiliyorum. Sinirden iki büklüm olmuş çirkin yüzünün zihnimdeki görüntüsü bana küçük, önemsiz bir heyecan veriyor.

"Bana bir pislik gibi davrandın."

İç çekiyor. "İkimiz de çok öfkeliydik. Sadece senin için gerçekten endişeleniyorum Maeve ve sana bir şey olmasını hiç istemem."

Saçmalık. Gözlerimi devirip telefonu kapatma isteğime direniyorum. "Yani diyorsun ki. Madem özür dilemek için aramıyordun, neden aradın?"

"Atticus ve ben biraz sohbet ettik."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Sözleri içime büyük bir korku salıyor ve bu gerçekten sinir bozucu. Bu ikisinin dahil olduğu her konuşma benim için gerçekleşmeyi bekleyen bir tuzak. Yine de ne beklediğimi bilmiyorum, çünkü bunu defalarca yapacaklarını kanıtladıktan sonra bunun olacağını bilmeliydim.

"Ve takipçi durumu, gururda kalışınız ve güvenliğinizle ilgili nihai hedefler hakkında konuştuk," diye devam ediyor. "Şu anda Phoenix Pride'da kalış sürenizin birkaç haftadan daha uzun olmasını bekliyoruz."

"Davamın burada *kalıcı olarak* kalmamı sağlayacak kadar iyi geçmesini istiyordum."

Gözlerini devirdiğini görmek, bunun olduğunu bilmek için orada olmama gerek yok. "Orada kalıcı olarak kalmayacaksın Maeve, yerleşke senin için en güvenli yer."

"O kadar güvenli ki bir psikopat bizim eş olduğumuza karar vermiş," diye itiraz ediyorum. "Ve Julian'dan bahsetmiyorum bile."

Burnundan bir nefes çekti. "Julian bir psikopat değil -ya da yalan söylemek."

İşte yine başlıyoruz. Benim Chromius'um bile Adrian'ın saçmalıklarından bıkmış durumda, onun sıkıntısı benimkiyle birleşince, ona bu saçmalıkları söyleme konusunda kendime daha çok güveniyorum.

"Yani, Julian'ın doğruyu söylediğini ve gerçekten benim kader arkadaşım olduğunu varsayalım. Ona asla dokunmayacağım, bu yüzden bağımız asla oluşamayacak. Onu hiçbir şeyin olmadığı bir hayata mahkum ediyorum. Yeğenin için bunu neden isteyessin ki?"

"Eninde sonunda sorunlarını aşacaksın ve Julian için mükemmel bir ortak olacaksın."

Homurdanıyorum. Ses keskin, göğsümde süregelen gerginliği kesiyor. "Ve işte oldu. Uzun bir oyun oynuyorsun Ades, çünkü hayatım senin için bundan ibaret. Bir oyun."

"Çalışmanı istiyorum Maeve," diyor Adrian kararlı bir şekilde. "Bunu defalarca konuştuk ve Phoenix Pride'da kalacağın süre şu anda belirsiz olduğu için çalışmanı ve katkıda bulunmanı istiyorum."

"Burada kalacağım süre boyunca geçinmek için ihtiyacım olan paraya sahibim," diye savunuyorum. Aslında bu onun umurunda bile değil.

"İkimiz de bunun parayla ilgili olmadığını biliyoruz," diye yanıtlıyor. "Eğer bir iş bulamazsan, o zaman oraya geleceğim ve sen de gelip Helen ve benimle yaşayabilirsin. Zaten yerleşkeden uzaklaşmak istiyordum ve Atticus'un beni misafir etmesi çok iyi olur."

"Yapamazsın."

"Başarılı olmanı sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım Maeve, bu konuda bana güven."

Gelişmek. Ne saçmalık ama.

Adrian'ın istediği gelişmek değil, kullandığı kelime bu olsa bile. *Onu* iyi göstermek için ne gerekiyorsa yapmamı istiyor. Gelişiyor olmam, zihinsel olarak iyi olmam ya da *mutlu* olmam hiç umurunda değil.

Optikleri önemsiyor. "Peki ya benim güvenliğim?"

"Atticus ve ben buna hazırlıklıyız," diye yanıtlıyor. "Seçiminizi biliyorsunuz"

"-Ya bir iş bul ya da Helen ve benimle yaşamaya gel."

"Gelecek haftaya kadar bir işim olacak," diyerek pes ediyorum. Yaygara koparmaya çalışmaktansa pes etmek her zaman daha kolaydır. Bu kazanamayacağım bir savaş.

İşin en kötü yanı, beni üzen işin talebi değil çünkü arşivlerde çalışmayı seviyordum. Yaptığım diğer bazı işler bile o kadar kötü değildi, çünkü bana bütün gün düşüncelerimle baş başa kalmadığım istikrarlı bir rutin sağlıyorlardı.

Hatta bir parçası olmak istediğim toplumun gururuna katkıda bulunmak ve ona fayda sağlamak hoşuma gidiyor. Sadece beni acele ettirmesinden ve işlere bu kadar katı zaman çizelgeleri koymasından nefret ediyorum. Onun tarafından emredildiğini bildiğimde görevden aldığım keyfi kaçırıyor.

"Kırk sekiz saatiniz var," diye karşı çıkıyor ve hat kesiliyor.

Keşke o öldüğü için hat kesilseydi. Çok daha mutlu olurum.

Pislik.

Yataktan kalkmadan önce grup sohbetine yetişiyorum ve Jasper'a yarım saat içinde alınmak istediğimi bildiren bir mesaj gönderiyorum. Bugün Nora'nın evine gitmeye zihinsel olarak hazırlanmak için biraz daha fazla zamana ihtiyacım olacak.

Umarım Nora ve Ari iş durumum konusunda yardımcı olabilirler çünkü Adrian ve Helen ile tekrar yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim.

"G" "Günaydın," diyor Jasper bana gülümseyerek. Ben karşılık vermiyorum; onun yerine arabasının arkasına biniyorum. Dostça davranmaya çalışması sadece sinirlerimi daha da geriyor. Onun panteri beni sinirlendiriyor ve

Eş bağının olmaması beni daha da rahatsız ediyor.

Güvenliğimi, beni koruması gereken tehditlerden korkan bir adamın ellerine teslim etmekten hoşlanmıyorum.

Telsizi dışında araç sessiz ve grup sohbeti Ari'nin Nora'nın evine ne zaman vardığına dair mesajı dışında ölü.

Jasper'ı benimle gelmesi için davet etmiyorum ve o da bunun için zorlamıyor. Arabasından iniyor ve garaj yolunun biraz dışında oturan Caspian'ı karşılamaya gidiyor.

Caspian'ın varlığı, bu düzende ne kadar kapana kısıldığımı bir kez daha hatırlatıyor -sadece *güvende* olmak için beni rahatsız eden iki erkek grubu arasında seçim yapmam gerektiğini. İkisini de görmezden geliyorum.

Nora içeri girmemi söylediği için kapıyı çalma zahmetine girmiyorum ve kızların seslerini takip ediyorum. Ari'nin Nora'yı dünkü dramadan haberdar ettiği açık, ki zaten bir kez acı çekmek zorunda kaldım. Nora muhtemelen ona benden çok daha iyi destek olacaktır.

Reddedildi ve benim yapamayacağım şekilde nasıl yardım edeceğini anlayacaktır.

"Sanki mal benmişim gibi davranıyor," diye sızlanıyor Ari. "Değilim. Başka bir sürünün bebeğine hamileyim, Tanrı aşkına. Eğer çiftleşirsek, bebeğimi kendi bebeği gibi büyütmek zorunda kalacak."

Nora'nın ne cevap vereceğini görmek için duraksıyorum. Nora'nın cevabı her zaman duymaya değerdir. Hayal kırıklığına uğratmaz.

"Aşkı, birden fazla eşi olan herkes için işler böyle yürür. Adamlarımdan biri hariç hepsi başka bir adamın bebeğini büyütecek ve hiçbirinin umurunda değil. O burada, sana kafayı takmış durumda ve minik yavrun *senin*. Tek umursadığı bu.

"Ve tüm büyük anlarda burada olacak. İlk taramada, ilk vuruşta ve önemli olan tüm anlarda orada olacak. Alvie sadece içeri alınmayı bekliyor."

Sırıtiyorum. Nora bunu kesinlikle benden daha iyi idare etti.

"Peki ne kadar beklemesini bekleyebilirim?" Ari tersliyor. "Onu kabul edip edemeyeceğimi bile bilmezken, çikolata, dondurma ve ikramlarla onu daha ne kadar oyalayacağım?"

Köşeyi dönüp oturma odasına giriyorum ve burada sadece kızların olduğunu fark edince biraz rahatlıyorum. Nora'nın arkadaşlarından hiçbiri odada -ya da sanırım evde- değil ve Wade de köşeden bizi denetlemiyor. İyi oldu. Bugün ihtiyacım olan son şey daha fazla erkeğin işleri karıştırması.

"Ne kadar istersen o kadar bekleyecek," diyorum odaya doğru ilerlerken. Basit tut Maeve, onun için işleri fazla karmaşıktırmaya gerek yok. "Yani, artık dramayı tükettiğine göre-"

"Daha bitirmedim," diye itiraz ediyor Ari, bana ihanete uğramış bir bakış fırlatarak.

"Benden yirmi dakika daha uzun süredir buradasın," diye karşılık veriyorum. "Zamanını daha iyi kullanmalıydın."

Ari'nin bunu yaşadığını biliyorum ve bunu tamamen görmezden gelemem ama benim hayatım kritik bir seviyede.

Nora homurdanıyor, ben de ikisine bakıyorum.

Ari, oturma odasının köşesindeki büyük, pelüş koltukta oturuyor ve yüzü üzüntüsüyle sıkışmış durumda.

Üzerinde açık pembe çiçeklerle süslenmiş lacivert bir elbise giyiyor. Eteği kısa ve kalçalarının üzerine güzelce oturuyor. Diz hizasında bir çift çizmesi var ki düşünmesi bile kurdeşen dökmeme neden oluyor.

Savaşa hazır görünüyor, ya da belki de sadece karşısına çıkan yeni cehennemle başa çıkmaya. Buraya gelmeden önce iş yerinde üzerini değiştirmiş olmalı. Saçları aşağıya dökülmüş ve gevşemiş, muhtemelen örgüsünün sınırlarından yeni kurtulmuş.

Nora onun karşısındaki uzun kanepede şezlong kıyafetleriyle oturuyor. Uzun, gri pamuklu bir tişört ve ona uygun bir pantolon. Üzerinde parlak pembe kabarık çoraplar var ve saçları demet halinde toplanmış.

Asla giyemeyecek olsam bile çok şirin. Beni neredeyse kıskandıracak kadar rahat.

Ari'nin aksine, Nora sakin ve rahat. Minik yavrusunun hızlanan atışlarının yanında kalbinin sabit ritmini neredeyse duyabiliyorum. Bu arkadaşlık minik bebeklerle birlikte gelirse tuhaf olacak.

Bir ürpertiği bastırıyorum. Düşüncesi bile Nora'nın sabah bulantılarından daha kötü hissettiriyor.

"Adrian Graves lanet olası bir ahmak," diye mırıldanarak konuyu kendi sorunlarıma getiriyorum. Yavrular ya da hamilelik hakkında düşünmek istemiyorum. Adrian'ın son saçmalığından kurtulmak gibi daha acil sorunlara odaklanmam gerekiyor.

"Sadece bir Graves'le tanıştım ve ondan da hoşlanmıyorum," diyor Nora, Ari'ye sert bir bakış atarak. Olayları hafif tutmaya çalışıyor ama Tarun'u düşündüğünü hepimiz biliyoruz.

Ama sonra düzgünce oturuyor, kahverengi gözleri heyecanla parlıyor. "Bekle, bu doğru değil!"

"Tarun o kadar da kötü değil," diye mırıldanıyor Ari, Nora'nın kalçasını okşayarak. "Ona yaklaşıyor olman iyi bir şey."

Sesi yumuşak, ama altında daha fazla bir şeyin titreşimi var - belki umut ya da korku.

Ona bakakaldım, çenem neredeyse düşecekti. Ciddi miydi? Her şeyden sonra mı? Ciddi olamaz.

"Sakin bana *şimdiden* pes ettiğini söyleme?" Oraya fırlayıp onu sarsmaya hazır bir şekilde talep ediyorum. İçimde kabaran öfke bastırılmayacak kadar güçlü geliyor. "O çocuk tam bir oksijen israfı."

"Hayır," diye itiraz ediyor Ari, başını hızla sallayarak. "Ama o benim çocuğumun babası."

Duraksadım. Yani, bu yeterince adil. Ama o hala bir pislik ve ondan hiç hoşlanmıyorum.

"Uzaylı senden çıkmadan önce bana üç aylık bir uyarı ver, ben de durayım," diyorum ve benimle tartışmaya girdiğinde onu el sallayarak uzaklaştırıyorum.

Tarun'u aşağılamayı asla bırakmayacağım. Ama bunu Ari'nin minik baldırının önünde yapmayacağım, o kadar zalim değilim.

"Tarun'dan bahsetmiyordum," diyor Nora ve gözlerim ona kayıyor. Midem bulanıyor. Başka bir Graves mi? Lütfen, *lütfe*n Julian olmadığını söyle. Kusabilirim. "Lucifer'dan bahsediyordum."

"Lucifer?" Ari'yle aynı anda yankılanıyorum. İkimiz de birbirimize bakıyoruz ama bu isim hiçbir şey çağırıştırıyor. Graves'leri çok iyi tanıdığımı düşünürsek bu garip.

"Lucifer kim lan?" Ari sorar.

"Lucifer Graves. O bir... ona ne diyorlardı? Bir tür şeytani efsanevi yaratık. O bir Graves ama evlatlıktan falan reddedilmiş. Emin değilim. Biraz... dengesiz olsa da oldukça iyi biriydi," diyor Nora ve benim chromius'um heyecanlı bir şekilde doğruluyor.

Onu suçlamıyorum. Evlatlıktan reddedilmiş bir Graves mi? Ona hayatımda ihtiyacım var. Dünyadaki en büyük pislik olabilir ve umurumda olmaz. *Onların* bile istemediği biri mi? İşte bu ilgi çekici.

"Evlatlıktan reddedilmiş bir Graves tanımak istediğim biri," diyorum, taburede öne doğru oturup kirpiklerimi ona doğru kırıştırarak. Kafamın içinde dönen çarkları şimdiden hissedebiliyorum. "Sizde numarası var mı acaba?"

Başını iki yana sallıyor ve ben harap olmuş bir haldeyken kaplan değiştiren eşi Malachi'den onu benim için getirmesini rica ediyor. Anında rahatladım. Etrafında olması gereken iyi bir insan olduğunu biliyordum.

"Lütfen." Bunun için yalvaracak değilim. Lucifer Graves isteyebileceğim en iyi dikkat dağıtıcıya benziyor.

Kötülük onun DNA'sında var, o yüzden bu kısmı beni şaşırtmadı ama bir şekilde kendini evlatlıktan reddettirmeyi başardı. *Bu* numaraları öğrenmek için can atıyorum.

Ama şimdilik uğraşmam gereken daha büyük bir dram var.

"Her neyse-Adrian bir iş bulmam gerektiğini söyledi," diyorum içimden bir nefes çekerek. Adrian'ın ultimatoomunu hatırlamak göğsümdeki sinir düğümünü daha da sıkılaştırıyor.

"Neden?" Ari yastığı göğsüne bastırarak soruyor. "Çalışmamayı göze alabileceğini sanıyordum?"

"Yapabilirim. Bu sadece beni kontrol etmek istemesinin bir başka yolu."

"Ya yapmazsan?" diye soruyor.

"Buraya taşınacak ve son birkaç yıldır yaptığı gibi hayatımı mahvedecek," diye mırıldanıyorum ve bu düşünceyle iç çekiyorum. Adrian ve Helen'in burayı istila etme fikri bile tüylerimi diken diken ediyor. Nora'ya bakıyorum. "Peki... işe alma nerede?"

"Legal Pride muhtemelen öyledir. CEO, insan kaynakları müdürü ve teknolojik savunma müdürü ya da en az onlar kadar ateşli bir şey yatağıma girip çıkıyor," diyor ve tahrik kokusu havayı doldururken kendini yelpazeliyor. Gözlerimi deviriyorum, burnum tiksintiyle kıvrılıyor. Ari gülüyor.

*Acı uyarılma. İğrenç
eller. Sert sesler.*

Tanıdık huzursuzluk derimin altında gezinirken aklım başımdan gidiyor. Neredeyse öğüreceğim, bunu gizlemek için titriyorum.

"Size en iyi işi verene yirmi puan teklif edeceğim. Senin için bulmak için çırpınacaklar," diye devam ediyor Nora. Ruh halimin nasıl değiştiğini, ani anı selinin beni nasıl boğmakla tehdit ettiğini fark etmiyor.

Sırıtiyorum, başımı sallıyorum, sakın ve derli toplu görünmeye çalışıyorum. Birlikte oynamak zorundayım, bunu mahvedemem. "İyi sistem. Şu anda kim kazanıyor?"

Nora hiçbir şey fark etmedi ama Ari'nin gözleri bana kaydı, kaşları kalktı. O biliyor. Bunu gözlerinde, iyi olup olmadığımı dair sessiz sorusunda görebiliyorum ama bu konuşmayı yapmaya hazır değilim. Şimdi zamanı değil.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyor ve ben sahte bir kahkaha atıyorum. Her şey çok gürültülü geliyor - kahkaha, uyarılma, göğsümde yükselen gerilim. "Sanırım sayıyorlar ve ben de canım ne zaman isterse puan veriyorum ya da siliyorum."

Bu çok akıllıca bir sistem, özellikle de onunki kadar baskın erkeklerle. Hepsi rekabetin zirvesinde olmak için çırpınacak ve onun ne yaptığını takip etmek için hiç çaba sarf etmemesi gerekecek.

Buna saygı duyuyorum. Ön kapı açılıyor ve bir alfa aslanı eve girmeden önce bir an donup kalıyorum. Atticus Phoenix. Güçlü, ölümcül ve şu anda kardeşini aynı kaderden kurtarmak için bazı avcılar tarafından işkence edildikten sonra iyileşiyor.

Takdire şayan, gerçekten.

Eğer kendi hayatına değer vermeyen bir aptalsan.

"Atticus!" Nora bağılıyor ve ayak sesleri bize doğru geliyor. Sandalyede daha dik oturuyorum, alfama saygı duyma ihtiyacı içimden taşıyor. Bu otomatik bir tepki, üzerinde kontrolüm bile yok.

Bu garip, çünkü henüz resmi bir üye olarak gururumuza kabul edilmedim, ama kromusum yine de onunla bir bağ hissediyor. Buranın evimiz olduğunu kabul etti.

Çoğunlukla.

Koyu mavi bir takım elbise giyiyor ve her zamanki gibi tertemiz. Döneli birkaç gün olmuş, muhtemelen hâlâ biraz kötü hissediyordur ama bunu anlayamazsınız.

"Merhaba kızlar," diyor her birimize gülümseyerek. Sıkı bir gülümsemeyle bana yerleşiyor. Bakışları hesapçı, sanki beni bir sonraki adım için ölçüp biçiyor. "Maeve, artık evde olduğumuza göre, kalıcı güvenlik ekibin üzerinde çalışmaya başlayacağız. Söz veriyorum unutmadım."

Başımı sallıyorum, içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Unutmadığına güveniyordum çünkü Jasper'dan gerçekten hoşlanmıyorum ve Caspian'ın dikkatli gözleri altında olmak zorunda olmaktan nefret ediyorum. Bu hafta sonu eve iki kez uğradı ve bu gerçekten rahatsız edici ve sinir bozucu.

Beni neden bu kadar gerdiğini anlamıyorum ama bu beni çok rahatsız ediyor.

"Birlikte çalışmak istediğim biri var," diyorum hevesle ve Atticus kaşını kaldırıyor. Okyanus mavisi gözlerini aydınlatan şaşkınlık titreşimini kaçırmıyorum. "Lucifer Graves."

Nora kıs kıs güler ve Ari nefes nefese kalır.

"Onu tanıyor musun?" Atticus kaşlarını çatarak sorar.

Başımı salladım. "Evlatlıktan reddedildiğini biliyorum ve bunu kendim için de istiyorum."

Atticus iç çekiyor. Bu fikir onu çoktan yormuş gibi görünüyor. "Luc... zor biri."

"Ve dokunmaktan nefret eden bir kadın değil mi?" Bu küçük savaşı kazandığımı bilerek karşı çıkıyorum. Benim de zor bir vaka olmadığımı iddia edemez.

Düşünerek başını sallıyor. "Onunla konuşmama izin verin. Şu anda bir göçebe, bu yüzden herhangi bir yere yerleşmek isteyip istemeyeceğinden emin değilim. İletişime geçip size haber vereceğim."

"Teşekkürler."

Heyecanım yeniden alevlendi. Çok heyecanlıyım ve bunun istediğim gibi sonuçlanmasını gerçekten umuyorum. Eğer yüce bir güce inansaydım.

Lucifer'in dualarıma cevap olması için onlara yalvarıyorum.

"Ayrıca bir işe ihtiyacı var. Ona en iyi işi bulana yirmi puan vereceğim," diyor Nora, arkadaşına gülümseyerek. Ses tonu hafif ama aralarındaki hava daha fazla şeyle yüklü.

Alfa, eşinin gözlerinin içine bakarken rahatlıyor, ikisi arasında asla anlayamayacağım bir düzeyde bağ kuruluyor.

İkisinin de burada olduğumuzu unuttuklarından hiç şüphem yok.

Atticus, "Bir saat içinde size on seçenek sunacağım," dedi. eşinden uzağa bakıyor. Aralarındaki bağın yoğunluğu boğucu ve odadaki gerilimin değiştiğini hissedebiliyorum.

İkisinden de gelen havadaki tahrik derinleşiyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Vücudum zihnimden önce tepki veriyor, tanıdık korku omurgamdan yukarı tırmanıyor. Midem bulanıyor, ellerim titriyor, midemdekileri umutsuzca yerinde tutmaya çalışırken bacaklarım güçsüzleşiyor.

Nora ona doğru eğilir ve adam onun yanağına dokunur.

İrkildim. Bu manzara içimde bir şok dalgası yaratıyor ve tutunduğum kırılğan sükuneti parçalıyor.

"Kendimizi dışarıda bulacağız. İş başvurularını birkaç saat içinde bekle, Maevey Baby," diyor Ari ayağa fırlarken homurdanarak. Onun ani hareketi beni uçurumun kenarından geri çekti. Atticus ve Nora'dan gözümü kaçırmayı başararak onun peşinden gidiyorum.

"Bu isimden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, bu ismi her kullandığında içimi dolduran sıcaklığa rağmen.

"Tabii ki biliyorsun," diye takılıyor Ari. "Bu yüzden her zaman çok güzel kızarıyorsun."

"Kızarmak mı? Bir tek sen kızarıyorsun," diye tıslıyorum ön kapıyı açarken. Hava tahrik edici olmadığı için daha rahatım, beni endişe krizine sokacak iğrenç bir koku yok.

Doğadan ve tazelikten başka hiçbir şeyi içime çekemiyorum.

Bir arabanın kapısı çarpıyor ve Ari'yle ikimiz de garaj yolundan Caspian'ın az önce arabadan indiği yere bakıyoruz.

Güzel. Doğa, tazelik ve sinir bozucu bir siren.

"Jasper nerede?" Aniden durduğumda başımı eğerek soruyorum.

"Seni Ari'yle birlikte eve bırakacağımı söyledim," diyor Caspian, yanımdaki fil değiştiriciye başını sallayarak. Varlığı her zaman sinir bozucu ama bu konuda onu zorlamamam gerektiğini biliyorum. "Hadi o zaman kızlar, ikinizi de eve götürelim."

"Lucifer için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyorum ve biz arabaya doğru ilerlerken Ari gülüyor.

Şaka yaptığımı sanıyor. Şaka yapmıyorum. Bu adamın Adrian Graves'i kızdıracak tüm numaralarını bana öğretmesi için sabırsızlanıyorum.

Bunu kesinlikle hak ediyor.

MAEVE

I Gergin bir midem olduğu gerçeğinden nefret ediyorum. Ne zaman endişeli veya gergin olsam, midemin her zaman rahatsız, hasta veya gergin bir hisse dönüşmesi çileden çıkarıcı.

Bu çok kötü bir duygu, özellikle de işteki ilk gününe giderken ve Jasper en sağlam şoförlerden biri değilken. Umursamaz değil, sadece sabırsız - zaten midemi bulandırmaya yetecek kadar sabırsız.

Kırmızı ışıklarda yeterince hızlı yavaşlamıyor, bu yüzden frene basıyor ve yavaşlamak yerine aniden duruyoruz. Virajlar? Biraz fazla hızlı girince koltuğa itiraf etmek istemediğim kadar sıkı yapışıyorum.

Dürüst olmak gerekirse tam bir baş belası.

Bunun da ötesinde, huysuz ve mutsuz ve dün beni yatak takımım ve temel ihtiyaçlarım için alışverişe götürmekten bile vazgeçirmeye çalıştı. Ona onu kovacağımı söyledim ve sonunda beni dışarı çıkardı. Her zamanki gibi basit bir tehdit işe yaradı.

Cephaneliğimde olması iyi bir araç. Özellikle de artık daha fazla seçeneğim olduğunu bildiği için.

Artık tek güvenlik görevlimiz o değil. Atticus'la küçük bir toplantı daha yaptık ve Lucifer'la çalışmayı talep ettiğim için Atticus geri dönüş alana kadar daha kalıcı bir şey yapmayı erteleyecek. Geçici düzenleme benim için gayet uygun.

Böylece ekibim büyüdü ve Caspian ile Jasper ekibin liderliğini üstlendi. Diğer üyelerle henüz doğru düzgün tanışmadım ama beni işten almak ve Jasper mola vermek istediğinde ayak işlerinde bana eşlik etmek gibi konularda yardımcı olacaklar.

Atticus ve Caspian bir konuda oldukça açıktı. Yeni muhafızlardan herhangi biriyle kendimi rahat hissetmezsem, Caspian'a haber verebilirim ve onlar da yerlerine yenilerini alırlar. En azından bana biraz kontrol veriyorlar.

Bunun gibi güvenlik detayları için kromius'um ve benim... şey, adamlara *güvenmememiz* gerekiyor, çünkü bu asla mümkün olmayacak, ama onlarla aynı yerde birkaç dakikadan daha uzun süre kalmayı sindirebilmemiz gerekiyor.

Umabileceğim en iyi şey bu.

Atticus'a *biriyle* aynı odada birkaç dakikadan fazla kalmayı hazmedemediğimi söylediğimde bunu eğlenceli bulmadı.

Bizi Legal Pride'ın müşteri otoparkına yönlendiren işaretleri takip ediyor ve midemdeki fokurdama daha da kötüleşiyor, gerçekten kusabileceğimi düşündüğüm noktaya kadar.

Bu endişeli duygu neredeyse utanç verici. İş neden önemsemişimi bilmiyorum, sadece Adrian'ın taleplerini karşılamak için, o zaman neden kendimi rahatsız etmeme izin veriyorum?

"Lucas bugün seni alacak ve eve bırakacak," diyor Jasper, iki park yerinin arasında zahmetsizce dururken dikiz aynasından bana bakarak. "Bu senin için uygun mu?"

"Sen çoktan kararını vermişsin," diyorum sesimi düz tutarak ama yine de başımı sallıyorum. "Bana kimin şoförlük yapacağı gerçekten umurumda değil."

Gözlerini deviriyor ama sinir bozucu bir dişlek sırtışı var. "Mükemmel. İyi günler dilerim."

Jasper'ın beni doğrudan girişe götürmesi ve ayrılmadan önce içeride güvende olduğumdan emin olması gerektiğinden oldukça eminim, ama bilirsiniz, bir şeyler ters giderse onun hayatı söz konusu değil.

Onun umurunda mı?

Arabadan binaya doğru ilerlerken üzerimdeki bakışları görmezden gelerek arabanın kapısını yavaşça kapattım. Otoparktan girişe kadar uzun bir yürüyüş mesafesi yok, köşeyi dönünce küçük göleti geçiyorum.

Orada gerçek ördekler var ve sürünün ördek değiştiricilerinin vahşi meslektaşlarıyla hiç vakit geçirip geçirmediğini merak ediyorum. Bu çok saçma bir düşünce,

ama merak ediyorum. Belki ben denerdim. Tam olarak onlar gibi olmadığımızı hissedebilirler mi bilmiyorum.

Ama yine de böyle bir fırsatım olmayacak. Geleceğimde asla bir eş ya da şekil değiştiren bir form olmayacak.

Legal Pride şehir merkezinde devasa bir bina ve oldukça tuhaf bir şekilde güzel. Bu kadar estetik olmasını beklemiyordum. Zemin katta içeriği tam olarak göremeyeceğiniz büyük açık pencereler var, ancak personel dışarıyı görebilecek ve güzel manzarayı takdir edebilecek.

Tabii yağmur yağıyorsa. O zaman doğayı en iyi şekilde izlemek için en iyi noktaya sahip olurlar.

Acaba bu manzara eşliğinde burada çalışmayı talep edebilir miyim - yağmuru izlemek mükemmel bir gün gibi geliyor.

Yaklaştığımda otomatik kapılar açılıyor ve doğruca resepsiyon masasına yöneliyorum. Yürürken topuklarımın sesi yankılanıyor ve üç resepsiyon görevlisi de işlerine dönmeden önce bana bakıyor. Fuaye neredeyse sessiz ve dışarıdan görüldüğünden daha küçük.

Alt katın çoğu bir tür ofis ya da toplantı odası olmalı.

"Günaydın, Legal Pride'a hoş geldiniz," diyor en soldaki resepsiyonist ayağa kalkarak. İsim etiketini örten koyu kahverengi saçları ve sevimsiz bir müşteri hizmetleri sırtışı var. O bir tavşan değiştirici, sevimli ve uysal. Müşteri hizmetlerinde çalışmak için mükemmel.

"Günaydın," diye cevap veriyorum, ses tonumu sert ama hoş tutarak. "Saat on birde Malachi Romero ile randevum var."

"Oh, çok güzel.

Adın ne?" "Maeve."

Dosyalarını kontrol ediyor ve bana sırtıyor. Kadın ziyaretçi kartımı uzatıyor ve ofisini nerede bulabileceğimi açıklıyor. Etkili biri. Onu aşağı indirmeyi teklif etti ama mümkünse onunla birlikte asansöre binmek zorunda kalmamayı tercih ederim.

Nora sevimli olabilir, alfa eşi de katlanılabilir olabilir ama ayı değiştiricisi Orson tam bir pislik. Diğerleri birlikte çok zaman geçirdiğim insanlar değil ve bunu düzeltmek istemiyorum.

Asansörün düğmesine basıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde Malachi'nin katına yaklaşırken kimse binmiyor. Küçük iyilikler için şükürler olsun. Tam karşıda başka bir asansör, açık gri mermer bir zemin ve bazı güzel bitkilere açılıyor.

Hoş geldiniz, sanırım.

Resepsiyonda check-in yapmamı söyledi, ben de oraya doğru ilerledim ama etrafta kimse yoktu. Garip. Çarşamba gününe göre oldukça sessiz.

Bilmediğim bir gurur bayramında mı geldim?

"Maeve Quinn?" diye sesleniyor gümüşü bir ses, Kuzeyli aksanı güçlü bir şekilde çınlarken sözleri havada yankılanıyor. Kim olduğunu tam olarak bildiğim için kendimi hazırlıyorum.

İnlememi tutuyorum ve ona gergin bir gülümseme vererek arkamı dönüyorum. "Malachi Romero?"

"Malachi ya da Kai de olur," diyor, yaklaşıyor ve başıyla beni onaylıyor.

Malachi'nin koyu kahverengi saçlarının yanları başının üst kısmına göre daha kısa, neredeyse dağınık bir estetiğe sahip. Tartışılabilir.

Lacivert bir takım elbise giyiyor, ancak ceketini çıkararak sıkı fiziğini sergiliyor. Kendinden emin bir adam, içindeki kaplandan yayılan kendini beğenmişliğe bakılırsa neredeyse fazla kendinden emin.

Topuklu ayakkabılarımla benden birkaç santim daha uzun, ama ben 1.80 boyundayım, bu yüzden onun boyu hakkında 1.80'in üzerinde olması dışında pek bir şey söylemiyor.

Gülümsemesi profesyonelce ama açık mavi gözleri temkinli ve dikkatli. Akıllıca. İnsanların temkinli olmasını severim, böylesi daha güvenli.

"Maeve beni çağırmak için kabul edilebilir tek isim." Bana bir iyilik yaptığını düşünerek ses tonum daha kibar olabilirdi, ama gerçekten umurumda değil.

Soyadımı teklif edeceğim biri değil - aslında *kimseye* teklif etmedim, bu yüzden soyadıyla çağrılmak istemiyorum. Atticus ve tüm yakın çevresinin ben daha gelmeden kim olduğumu biliyor gibi görünmesi oldukça can sıkıcı.

"Anlaşıldı. Ben burada, Legal Pride'da İK departmanının başındayım," diyor ve beni koridor boyunca yönlendiriyor. Çok sayıda ofis var ve hepsi birbirine karışıyor. İçlerinde kimin ya da neyin olduğu umurumda değil zaten, o yüzden gözlerimi onun sırtından ayırmıyorum.

"Atticus şirkette senin için birkaç pozisyon buldu, ama özgeçmişini okuduktan sonra sana en uygun olduğunu düşündüğüm pozisyonu seçtim," diyor ve ofisinin kapısını açıyor. İçeri girmiyor, sadece ona dokunmadan içeri girebilmem için yolun dışında duruyor.

Çok akıllı. Kimin uyarısını daha çok dinledi merak ediyorum-Orson'un mu, vurduğum ayının mı, alfası Atticus'un mu, yoksa eşi Nora'nın mı?

"Puanı kim alacak, sen mi Atticus mu?" Gülümseyerek ve tepkisini bekleyerek soruyorum. Yanaklarını bir kızarıklık kaplıyor, çenesi sıkılıyor.

"Seni ilgilendirmez," diye hırılıyor, gözleri kaplanı gibi kehribar rengi parlıyor.

yüzeye çıkar. "Sadece işi kabul et, sonra hepimiz yolumuza devam edebiliriz." "Ah, ama gördün mü, kaba davranana kadar seni destekliyordum," diyorum.

Omuz silkiyorum, sırtışıma genişliyor. Eğer oyun oynamak istiyorsa, seve seve oynarım. "Atticus'tan bir iş alacağım, lütfen."

"Gel otur da konuşalım," diye mırıldanıyor ve kızgınlığının kokusu havayı dolduruyor. Onun derisinin altına girmenin bu kadar kolay olması neredeyse sarhoş edici.

Bu beni gülümsetiyor çünkü yetişkin erkeklere yem atmaktan daha çok sevdiğim bir şey yok. Bu gerçekten kontrol altına almam gereken bir şey.

Onlar hiç kontrol etmezken ben neden kendimi kontrol edeyim ki?

"Nora sana yardım etmemiz konusunda ısrarcı," diyor Malachi, kapıyı arkamdan kapatırken. "Seni gerçekten umursamıyorum ama eşimi seviyorum ve onu mutlu etmek için ne isterse yaparım."

İçten içe bununla alay ediyorum.

"Yani, eşinin isteklerini öncelik listende bu kadar üst sıralara koyduğun için seninle gurur duymamı mı istiyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Boğazından alçak sesle hırılıyor. "Siktir git, fil senden çok daha iyi."

"Bu çok iyi bir iltifat," diye cevap veriyorum gülerek. Zor olmaktan hoşlanıyorum, bu noktada bu kişisel bir güç. "Şimdi, bu işler nerede?"

Masasının üzerindeki mavi dosyaya vurarak, "Aralarından bunu seçtim," diyor. Masasını yuvarlıyor ve üst çekmecesinden üç dosya daha çıkarıyor. "Bunlar Atticus'un senin için uygun olabileceğini düşündüğü diğerleri. Bir göz at, sonra üzerinde konuşuruz."

Dosyalara bakıyorum.

"Oturabilir miyim, yoksa?" Bakışlarımı davetkâr olmayan kaplana dikerek soruyorum.

"Şey, benim evimde kanepenin yerine mutfaktaki tabureye oturmaya karar verdin," diyor omuz silkerek. "Başka bir şeye oturmaktan daha iyi olacağını düşündüm, bu yüzden sorarak zamanımı harcamak istemedim."

Hırladım. "Sen bir pisliksin ve umarım Nora senin puanlarının bir kısmını alır."

Ona mesaj atıp ne kadar kaba olduğunu söyleyebilirim, bakalım bu onu benim için yapmaya teşvik edecek mi? Ona şok vermeyi tercih ederdim ama

her ihtimale karşı evde bıraktım.

kullanmak için çok cazip geldi.

"Sanırım senden hoşlanabilirim. Eninde sonunda. Sızlanmayı bıraktığında." "Ah," diye yalandan mırıldandım, ona bir aşağı bir yukarı baktım. "Hiçbir zaman senin gibi."

Mavi gözleri parlıyor ve yüzündeki ifadeye anlam veremiyorum. "Dosyaları oku Maeve, sonra konuşabiliriz." Kollarını odanın içinde dolaştırıyor. "Koltuklardan herhangi birini seçmekte özgürsün. Umarım hoşunuza gider."

"Ne kadar misafirperver olduğunuzu belirten bir eleştiri yazacağım, merak etmeyin," diye mırıldanıyorum ve odanın köşesindeki ahşap sandalyeye oturmadan önce dosyaları almak için ilerliyorum. Bir buket şakayığın hemen yanında ve oldukça hoş.

Güçlü çiçek kokuları güçlü kaplanın kokusunu bastırıyor ve bu da sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyor.

Ve eğer ona bakmazsam, tek bir kişinin bile beni rahatsız edemeyeceği arşivimde yalnızmışım gibi davranabilirim. *Huzurlu, rahat, güvende.*

Bana teklif edilen iş fırsatlarını okudum. İlki tam bir işkence gibi geliyor - aile hukuku alanında çalışan bir avukatın asistanlığı.

Kim uyandığında "Bütün gün parçalanmış aileler ve velayet savaşlarıyla uğraşmak istiyorum" der ki?

Hayır, teşekkür ederim.

Bana idama mahkum edebileceğim suçluları verin, teşekkürler.

Dosyalama departmanında çalışmak için bir iş teklifi var, ancak Mahkeme'nin neredeyse yasadışı uygulamaları değil, hukuk davaları ile çalıştığım için, bir hafta içinde ilgimi kaybedeceğime eminim.

Geriye iki iş kalıyor. Malachi'nin en iyi uyacağımı düşündüğü mavi klasördeki iş ve muhtemelen reddedilenler yığınının ait olan yeşil klasördeki iş.

Sırf Malachi'ye inat olsun diye kendime mi inat edeceğim?

Muhtemelen.

"Sadece açıklamayı okuyun," diye mırıldanıyor ve masasının üzerindeki kağıtları imzalıyor. Bana doğru baktığını hiç sanmıyorum. "İkimiz de Atticus'un seçtiklerinin senin değerinin çok altında olduğunu biliyoruz."

Gözlerim kısıldı. "Sence ben bu işe layık mıyım?"

Kalemimi bıraktı, bakışları bana yöneldi. "Bence imzayı attıktan sonra yeni işinde en iyi çalışanlardan biri olacaksın."

Oflayıp pufluyorum ve merakım kinime galip gelerek mavi dosyayı açıyorum. Gözlerim çalışma saatlerini ve maaşı gözden geçiriyor, bunları gerçekten umursamıyorum.

Bunun yerine, *Mahkeme İşleri Departmanı Özel İrtibat Görevlisi* olarak sorumluluklarımın ne olacağına odaklandım. Başlığın kendisi kulağa ilgi çekici geliyor.

Nasıl hissettiğimden emin değilim. İş çok isterdim, gerçekten isterdim ve iyi yapabileceğim bir şeye benziyor. Bizi yöneten yasaları araştırmak, boşluklar bulmak, Mahkemeyi alt etmek? Beni de yaz. Bizi yöneten yasaları didik didik edebilir, müvekkillerimizin Seçilmişler Mahkemesi'ne karşı açtıkları davaları kazanmalarına yardımcı olacak boşluklar bulmaya çalışabilirim.

-*Adrian'a* karşı.

İş söz konusu olduğunda bu başlı başına büyük bir kazançtır ve müşterilerimize, gururumuza ve firmamıza fayda sağlayacaktır çünkü *Adrian'a* karşı puan kazanacağımı bilerek bu zaferi elde etmek için çok daha fazla çalışacağım.

Yine de bazı dezavantajları var. İhtiyaç duyabileceğimiz belgeler için Mahkeme'deki arşivciyle birlikte çalışmam bekleniyor - artık orada çalışmadığım için Julian olarak. Harika, tabii ki hayalimdeki iş Julian'la yarı düzenli olarak uğraşmayı gerektiren bir iş olurdu. Bu çok can sıkıcı ve beni tereddütte bırakan bir şey.

Yine de bir çözüm yolu olmalı. Acaba arşivlerdeki haklarımı geri almak için özel bir izin alabilir miyim ve materyallerin çoğuna oluşturduğum dijital dosyalar aracılığıyla erişebilir miyim?

Diğer bir konu ise Legal Pride'da Mahkeme İşleri Müdürü olan Bay Draven Westfall ile oldukça yakın çalışacak olmam. Onun ayak işlerinin çoğunu ben yapacağım, veri toplayacağım, müşteri etkileşimlerine yardımcı olacağım, araştırmayı yöneteceğim.

Mahkeme salonunda ağır işleri o yapacak, ki bu benim için sorun değil, ancak tüm bu "yakın çalışma" olayı beni duraksatıyor.

Mahkeme ile müşteri arasında hareket eden kişi o olacak, yani o efsanevi bir yaratık, yoksa yerleşkeye erişemezdi. Ama eğer birlikte bu kadar yakın çalışıyorsak, beni de kendisiyle birlikte oraya gitmeye zorlamasından çekiniyorum. Durumum böyleyken, seyahatime izin vereceklerinden şüpheliyim, bu yüzden gerçekçi olmak gerekirse, bu işe yarayabilir.

Riskli ama bu iş tam bana göre. Hızlı tempolu, hala veri odaklı, hala tarih ve arşivlerle çalışıyor ve Draven'a rapor vermenin dışında oldukça yalnız. Benim için pek çok kutuyu işaretliyor.

Oldukça şaşırtıcı, bu da henüz keşfetmediğim bazı hileler olması gerektiği anlamına geliyor.

Malachi'nin kendini beğenmiş kokusu güçlenip görmezden gelinmesi zorlaşınca başımı kaldırıp *kehribar* rengi gözlerine bakıyorum. Ne teklif ettiğini çok iyi biliyor ve benim kararsızlığımdan fazlasıyla keyif alıyor.

Evet, o ve kaplanı şu anda kendilerini çok beğenmiş durumdalar ve buna hakları da var.

Lanet olsun.

"Atticus bunu benim için mi seçti?" İnançsızlıkla Malachi'ye bakarak soruyorum. O da sırtıyor. "Evet desem bana inanır mısın?"

"Hayır."

Gülüyor, sinirlerimi bozan alçak ve bilmiş bir sesle. "Güzel. O zaman, hayır, bu benim seçtiklerimden biri. Aslında senin için seçtiğim tek iş bu."

Tabii ki öyle. Dudaklarımı büzüyorum, bakışlarıyla buluşmadan önce mavi dosyaya bakıyorum. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bu iş tam da istediğim şey. "İstiyorum."

"Ama?" Kaşlarını kaldırıyor, yakalamayı bekliyor.

"Ben şahsen puan kazanmayı hak ettiğinizi düşünmüyorum."

"Patronun bir ursarix şekil değiştiren, bir tür efsanevi ayı," diyor ve kaşlarımı çatıyorum. Bu daha önce duymadığım yeni bir terim. "Onlar hakkında pek bir şey bilmiyor musun?"

Başımı sallıyorum, içimi bir kez daha huzursuzluk kaplıyor. Ne zaman rahatlasam, beynim beni yakalıyor ve paniklememe neden olacak yeni bir şey buluyor.

Neden bazı insanların harika düşmanları oluyor da benim düşmanım beynim oluyor? Hayatımın her yönünü kontrol eden gerçek bir şey ve bunu beni sabote ederek yapmaya karar veriyor.

Bu çok saçma.

"İyi, sevecen ve sevimli olmaları gerekiyor," diyor ve bana sırtıyor. Sırtış çok geniş, çok kendini beğenmiş ve başka bir şeyin gelmekte olduğunu biliyorum. "O, Tribünal'e karşı nadiren kaybeden, taş gibi soğuk, hain bir engerek."

"Ugh," diye inliyorum, karnımda karıncalanmalar dans ediyor. Neden istendiğimi hiç anlamıyorum. "Eğer o kadar iyiye, neden bana ihtiyacı var?"

"Çünkü başka kimse onunla çalışmaz."

Ve işte orada.

"Oh, işte beklediğim dolandırıcılık," diyorum dosyayı kapatırken. "Neden olmasın?"

"Gaddar biri ve sadece Tribüna'l'e karşı değil. Tüm aurası rahatsız edici ve insanlara onunla uzun vadeli çalışmaları için yeterince ödeme yapamıyoruz. O iyi, gerçekten çok iyi, ama insani becerileri eksik."

Harika. Dilimi tıkırdatıyorum, Malachi'yi rahatsız edişini görmezden geliyorum. Draven hakkında konuşma tarzında beni rahatsız eden bir şey var ama ne olduğunu anlayamıyorum.

"*Bana* insani beceriler için mi geliyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Homurdanıyor. "Arkadaşım sana bayılıyor, Atticus senden övgüyle bahsediyor ve Orson bile ona vurmana rağmen senden nefret etmiyor. Zekisin, saçmalıkları kesip atıyorsun ve baskın kişiliklerin seni uzaklaştırmasına izin vermiyorsun. Eğer istersen bu işte başarılı olabilirsin."

Bunu düşündüm. "Ben insanlardan hoşlanan biri değilim."

"Müşterilerin kıcını öpmeni istemiyorum Maeve," diyor omuz silkerek. En azından bu konuda dürüst. "Beni yanlış anlama, onlara fiziksel olarak saldıramazsın ya da onları şoklayamazsın, ama biraz keskin zekâ başını belaya sokmaz."

"Onunla ne zaman tanışacağım?" Ben soruyorum.

"Şu anda Mahkeme'de bir dava üzerinde çalışıyor ama bu hafta sonu dönecek. Yani, Pazartesi."

Bu bana düşünmek için biraz zaman verir. Pazartesi başlayabilirim. Eğer işi kabul edersem.

Malachi bu planımı bozarak, "Araziyi tanıman ve sistemlere düzgün bir şekilde alışman için yarın gelmeni istiyoruz," dedi. "Sonra Cuma günü, gerekli eğitim programlarından geçip bir sonraki vaka için hazırlanmaya başlayacak ve Draven'ın dönüşüne hazır olacaksın."

"Draven beni kovabilir mi?" İş gerçekten düşünerek soruyorum.

Malachi inliyor, belli ki kendi zaferini ilan edebilmek için bunu kabul etmemi istiyor. "Hayır. Draven'ın senin iş performansınla ilgili endişeleri varsa, bunları bana getirebilir ve ben de Atticus'la birlikte gözden geçiririm. Adrian'la olan iş şartın yerine getirilecek ve sen de onu alt etmek için elinden geleni yapacaksın."

"Bu işi bu yüzden isteyeceğimi biliyor muydun?" diye sordum. Farkına varıyorum ve onun bu manipölasyonundan etkilenmeden edemiyorum. Çok sinir bozucu ama bu taktikleri için Nora tarafından verilen puanları gerçekten hak ediyor.

Malachi sırıtıyor, masasında öne doğru eğiliyor. Bu tehlikeli bir gülümseme, yırtıcı bir gülümseme. Bundan kesinlikle çok keyif alıyor. "Ben olsam böyle yapardım. "Ben olsam

Düşmanınızı alt etmenin en iyi yolu, bunu yasal olarak yapmanın yollarını öğrenmektir." "Yani ne yapabilirsin?"

"Bunu yapmanın en iyi yasadışı yolunu bulun ve izlerinizi örtün."

Kaplan beni masasına çağırmadan önce bana göz kırıyor. Evrakların üzerinden geçiyoruz ve ifadeleri netleştirip imzaladığım bu sözleşmelerle kazıklanmadığımdan emin olduğum için onu biraz kızdırabilirim.

İdeal olarak, her ihtimale karşı bir avukata bunları inceletmeliyim. Ama dürüst olmak gerekirse, bu göreve başlamak için biraz fazla hevesliyim.

Bugünlük işim bitmeden önce birkaç saat daha Malachi ile birlikteyim. Her yeni belgeye yaklaşık on sekiz kez imza atmak zorunda kaldıktan sonra "Quinn" adını görmekten bıktım ve gerçekten öğürmek istiyorum.

Buna kesinlikle değdi. Şimdi yeni bir işim ve Adrian'ın yüzüne vurmak için mükemmel bir cephanem var, her şeyin onun ve yeni kararnamesinin sayesinde olduğunu.

Zafer şimdiden tatlı hissettiriyor.

Kızlara çoktan haber verdim ve hem Nora hem de Ari mutlu olduğum için mutlular.

Yine de mutluluk denen bu şey garip hissettiriyor. Tanıdık değil, çok rahatsız edici. Hayatımda bu tür insanların olması daha da garip - sadece benim için en iyisini isteyen destekleyici insanlar. Bu duyguya bağlanmaktan çok korkuyorum çünkü çok uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Hala nasıl bir insan olduğumu tam olarak anlamıyorlar.

Kötü zamanların ne kadar kötü olduğunu.

Hasarın ne kadar derin olduğunu.

Otoparka doğru yürüyüp yeni gardiyanım Lucas'ın gönderdiği araba ruhsatını kontrol etmeden önce resepsiyondan çıkışımı yapıyorum. Tıpkı Jasper gibi o da binaya gelmeye zahmet etmedi.

Tipik bir durum. Onları orada istediğimden değil, ancak güvenlik gerekliliklerini yerine getirmemekle suçlanmak ve gerekenden daha uzun süre bir güvenlik detayıyla sıkışıp kalmak istemiyorum.

Atticus bu kadar aşağılık olabilir mi bilmiyorum ama Adrian kesinlikle olurdu.

Gümüş rengi şık arabaya doğru yürüyorum ama emin olana kadar binmeyi reddediyorum. Camını indiriyor ve ben kurşunu bekliyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir şey gelmiyor.

"Merhaba Maeve, ben Lucas," diyor bana sırtarak. Benim zevkime göre fazla parlak ve neşeli. Kimliğini çıkarıyor ve beklediğim gibi bir jaguar şekil değiştiren olduğu gerçeğiyle birlikte eşleşiyor.

En kötü ihtimalle ölürüm. Dünyanın sonu değil. En azından sonunda biraz huzur ve sessizlik bulacağım.

Arka koltuğa geçiyorum ve sanki birlikte bir yolculuğa çıkmışız gibi neşeli, hareketli bir pop müzik açıp arabayı sürerken dans ediyor. Bu çok sinir bozucu ve onu boğazlamak istiyorum.

Cehennemden gelen Disney Channel şarkısına beni dans etmem ve şarkı söylemem için dahil etmeye çalışmasaydı çok da umursamayabilirdim.

Bunu kim yapar ki? Neden bir insan rastgele bir yabancıyla bunu yapmak ister ki?

Onu görmezden gelip telefonumu çıkardım ve Caspian'a mesaj attım.

MAEVE

Bu güvenlik görevlisinden hoşlanmadım.

CASPIAN

Hangisi?

MAEVE

Lucas.

CASPIAN

Haber verdiğiniz için teşekkürler. Sizin için halledeceğim.

Bu işi halledeceğine güvenerek cevap verme zahmetine girmiyorum. Hem o hem de Atticus beni rahatsız eden herhangi bir muhafızı kovabileceğimi açıkça belirttiler ve şimdilik Caspian ve Jasper'la sıkışıp kalmış olsam da Bay Poptastic'le sıkışıp kalmayacağım.

Maeve'in dünyasında işler garip bir şekilde iyiye gidiyor.

Doğal olarak, kader muhtemelen ilk fırsatta bıçağını kaburgalarımın arasına saplamaya hazır bir şekilde bilemektedir.

MAEVE

" **Z** Ögle yemeği molam için bir kahve almaya gidiyorum," diyorum. Bulunduğum kattaki resepsiyon görevlisi Cheryl başını sallayarak kayıt defterini bana doğru uzatıyor. Benden kırk yaş kadar büyük, parlak kırmızı saçları var.

ve Malachi bu sabah beni buraya bıraktığından beri çok nazik.

Elbette benim ofisim Draven'inkinin hemen yanında ve ofislerimiz arasında bir bağlantı kapısı var - hemen kilitlediğimden emin olduğum bir kapı. *Onun* tarafında, neyse ki kapalı olan panjurlu iki pencere var.

Cheryl beni bir tura çıkardı, kimin iyi olduğunu ve kimden uzak durmam gerektiğini anlattı.

Henüz hepsinden uzak duracağımı anlamış gibi görünmüyor.

O bir yunus şekil değiştiren. Belli ki kibarlık DNA'sının bir parçası.

Bir gün belki benim için yer değiştirir ve ben de "Tanıştığım Şekil Değiştirenler" listemden bunu çıkarabilirim. Muhtemelen bir hatıra defteri falan yapmalıyım.

"İyi molalar. Acele etme," diyor ve telefonu çalarken beni neşeyle uğurluyor. Keşke herkes onun kadar kolay idare edilebilseydi.

Asansöre tek başıma bindim. Aşağı iniş hızlı oldu. Göğsümde uğuldayan beklenti hareketsiz durmama izin vermiyor. Garip bir gündü, izlendiğime dair o ince his ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu. Kurtulmaya çalışıyorum. Parano yaklaşıma gerek yok.

Atticus alfa olduğu ve muhtemelen ihtiyacı olan herkes için bu tür şeyler yaptığı için burada nasıl işlediğini bilmiyorum, ama bu beni garip hissettiriyor,

ve ben de yerimi *hak ettiğimi* kanıtlamak istiyorum.

"Günün nasıl geçti?" En yeni gardiyan Colin, onunla fuayede karşılaştığımda soruyor. Otuz yaşında ve bir leopar şekil değiştiren. Bu sürüde çok sayıda büyük kedi var gibi görünüyor ya da belki de ben kendimi onlarla daha sık etkileşime girerken buluyorum.

Bu kötü bir şey değil, sadece zürafa ve fil gibi daha egzotik hayvanları lanet bir kediden çok daha heyecan verici buluyorum.

"Fena değil, sadece bir kişi öldü," diye takılıyorum, kalabalık caddeye bakıyorum, kalbim bilmediğim nedenlerden dolayı hızla çarpıyor.

Muhtemelen beynim tarafından da bilinmiyorlar, sadece sorun yaratmak için sorun yaratıyorlar.

Hayatımı sevmeliyim.

"Yani, bu planlı bir ölümdü, değil mi?" diye soruyor, bana temkinli bir şekilde bakarak.

Sırıyorum. "Ben etraftayken herkes ölümü beklemeli."

Bugün vücudumda garip bir gerginlik var. İnsanlar bana bakıyor, çok fazla göz bana doğru kayıyor, ama mesafelerini koruyorlar. Bu beni geriyor; izlenmekten, kuşatılmaktan nefret ediyorum.

Gurur duymak zor çünkü ben bu insanların hiçbirini tanımıyorum, onlar da beni tanımıyor.

Yerleşkede en azından bir kaltak olduğumu ve Adrian'la birlikte olduğumu anladıkları bir güvenlik seviyem vardı.

Yalnız bırakıldım, görmezden gelindim ve ara sıra bana bakıldı.

Colin önüme geçerek, "Arkamda kal, senin için yolu açacağım," diyor.

"Teşekkürler," diyorum, nezaketinden garip bir şekilde etkilenmişim. Ondan Lucas ya da Anthony'den hoşlanmadığım kadar hoşlanmıyorum, yani bu onun için iyiye işaret.

Caspian sadece iki gün içinde bir gardiyanı daha kovmamdan memnun değildi ama hayatımı onu mutlu etmek için yaşamıyorum.

Hayatımı ancak *kendimi* mutlu etmek için yaşıyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse, herkesin işini gerçekten yapabildiğini kanıtlamak için özgeçmişinde en az bir zor müşteriye sahip olması gerekir.

Kafeye yaklaşıyoruz ve o benim için kapıyı açıyor, bir iki adım geriden içeri giriyor.

Bu hoşuma gitti.

Şimdiye kadar, Colin sağlam bir beş yıldız aldı. Birine gerçekten tahammül ettiğim nadirdir, ama şu ana kadar korkunç değil.

"Ben şuraya oturacağım," diyor ve başıyla kapıyı ve kafenin büyük bir bölümünü gören açık bir masanın bulunduğu köşeyi işaret ediyor.

"Benimle oturmak için ısrar etmeyecek misin?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Başını sallıyor. "Bu senin zamanın Maeve. Ben sadece denetliyorum." Denetlemek. Çoğu insanın bunun beni güvende tutmak anlamına geldiğini düşünmesi ne tuhaf.

Önceden sipariş vermenin basitliğini takdir ederek tezgahtan yemeğimi alıyorum. Kısa bir süre için, mutluluk verici bir sessizlik. Yemek yiyorum, insanların geçişini izliyorum ve grup sohbetini takip ediyorum.

Bir kez olsun zihnim beni endişenin en karanlık köşelerine sürüklemiyor.

İşim bittiğinde, Colin bana dışarı kadar eşlik ediyor, yolu benim için açık tutarken bir kez bile zorba davranmıyor. Bu hoşuma gitti. Katlanılabilir biri ve bir muhafızdan isteyebileceğim tek şey bu.

Telefonum bir kez daha çalıyor ve yolun karşısına geçerken Ari'nin mesajına cevap veriyorum.

Dalmışım, etrafımın farkında bile değilim, lastiklerin gıcirtısı beni telefonumdan uyandırıyor.

Çılgık atıyorum, tökezleyerek kaldırıma geri dönüyorum, kalbim göğüs kafesime o kadar sert çarpıyor ki kırılmalarından korkuyorum.

Ne oluyor lan?

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye hırlıyor öfkeli bir ses ben daha aklımı başıma toplayamadan.

Arabadan inip bana doğru geliyor, gözleri öfkeyle yanıyor. "Lanet arabamın önünden geçtin," diye çıkıştı, sesi damlıyordu zehirle.

Uzun boylu, siyah saçlı ve esmer tenli, kaşları çatık, midem bulanıyor. Gözleri canlı bir kehribar renginde, öfkeyle yanıyor ve beni bir yırtıcının avına yaptığı gibi ölçüp biçiyor.

Damarlarımdaki adrenalinin yükseldiğini hissedebiliyorum ama ondan geri adım atmayacağım.

"Çok dikkatsizsin ve sana vurabilirdim." Bir adım daha atıyor, sözleri zehir gibi ısıyor ve bana bir tokat gibi çarpıyor.

Haksız değil. Bu benim hatamdı.

Omzumun üzerinden Colin'e bakıyorum ama o yok. Aslında tam olarak değil, ama benden birkaç adım geri çekildi.

"Telefonunu bırak, seni cahil kız ve nereye gittiğine dikkat et." Hâlâ hakaretler savuruyor, hâlâ öfkeli.

"Sen-" Ben başlıyorum.

Korkum artıyor ama hemen yerini öfkeye bırakıyor. Bu tavrı da neyin nesi? Özür dileyecektim.

"Sakın benimle tartışmaya kalkma," diye bağılıyor şoför, caddeye çıkıp bana doğru ilerlerken.

Colin daha da uzaklaşıyor, korkak pisliğe dokunmaya çalıştığımdan değil.

Kalbim güm güm atıyor ve korkuma rağmen daha dik durarak sürücünün bakışlarıyla yüzleşiyorum.

"Ne söylemek istersem söyleyebilirim," diye cevap veriyorum ona pis bir bakış atarak. Özrümü boş ver, onun kıvrandığını görmek istiyorum. "Tamamen farkındayım-"

"Hiçbir şeyin farkında değilsin, seni aptal inek," diye tıslıyor, benden bir metre kadar uzakta durarak. "Telefonuna o kadar dalmışsın ki, başka kimsenin hayatı umurunda değil."

Yani, gerçekten özür dileyecektim. Tamamen hatalıydım ve onun şekil değiştiren reflekslerine rağmen adamı korkutabilir, hatta ona zarar verebilirdim.

Ama ağzını açtığı anda tüm sempatim yok oldu.

Şimdi gidip kendini becerebilir. Bana gerçekten vurmadığı için çok kızgınlım çünkü bunun için onun canını alabilirdim.

İğne.

"Bu kadar yeter," diye gürlüyor derin bir ses, ensemdeki tüylerin **d i k e n** diken olmasına neden olan ses. Etrafımdaki hava ağır ve sıcak geliyor.

Daha önce hiç duymadığım bir ses ama nedense *rahatlatıcı bir şekilde tanıdık* geliyor.

Başımı çeviriyorum, onu gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha uzun ve daha geniş ve neredeyse ayaklarımı yerden kesecek kadar güçlü bir varlık yayıyor.

Onun varlığı sokağa, havaya hükmediyor.

Gözleri erimiş altın rengine, keskin ve yoğun; benimkilerle buluştuklarında içimde bir şeyler kıpırdıyor.

Kromiyumum öne doğru itiliyor, açıklayamadığım bir şekilde ona doğru çekiliyor.

Yüzünün sol tarafının tamamını kaplayan büyük bir yara izi, pürüzlü ve kabarık, onu bir savaş hikâyesinden fırlamış gibi gösteriyor.

Onsuz da güzel olurdu. Onunla

mı? Şaşırtıcı derecede acımasız.

Dramatik, sert ve görkemli.

İnsanlardan nefret edebilirim ve bu etkileşimde adını nefret listeme ekleyecek bir şey yapacağından hiç şüphem yok, ama güzelliğini takdir edebilirim.

Çok iri, gerçekten çok iri. Geniş, enli, uzun, hantal. Bir adamı tanımlamak için aklınıza gelebilecek herhangi bir kelime varsa, bu o olurdu. Her bir bacağı neredeyse belim kadar kalın, kolları şişkin.

Ve tabii ki, Bay Tehlikeli insanoğlunun bildiği en dar takım elbiseyi giyiyor ve hareket ederken bir şekilde onu yırtmamayı başarıyor. İmkansız gibi geliyor.

Onda ilkel bir şey var, içimdeki kromozomu huzursuzca kıpırdatan bir şey.

Bize doğru adım atıyor, bakışları kısa bir süreliğine benimkilere kayıyor, sonra öyle bir şiddetle şoförün üzerine yerleşiyor ki kıpırdanıyorum.

"Sakın bir daha onunla bu şekilde konuşayım deme," diye homurdanıyor, sesindeki otorite şoförün irkilmesine ve geri adım atmasına neden oluyor.

Dikkati tekrar bana yöneliyor ve tüm bedenimi bir sarsıntı sarıyor. Bir an için birbirimize bakakaldık.

Bakışları çok yoğun, çok bilgili ve omurgamdan aşağı garip bir ürperti gönderiyor.

Ne olduğunu bilmiyorum ama sanki içimi görüyor, sanki benim bilmediğim bir şey biliyor.

Bu gizemli şekil değiştiren hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyen kromiusum ona hayret etmek için öne doğru itiliyor.

Ne tür bir şekil değiştiren olduğunu bilmiyorum. Kesinlikle efsanevi, enerji orada ve görmezden gelinemez. Ama bunun ötesinde bir şey söyleyemem.

Belli ki güvenlik detayına ihtiyaç duymayacak kadar uzun süredir gururun içinde, ama onda bir şey bana kendi güvenliğinin kendisi olduğunu düşündürüyor.

"İyi misin?" diye soruyor, altın rengi gözleri yumuşuyor, sesi sakinleşiyor. "Yaralandın mı?"

Bedenim gergin bir enerjiyle titreşiyor ama bakışları altında sinmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Fiziksel olarak hayır," diyorum, şoföre pis bir bakış attıktan sonra Bay Daunting'e dönüp neredeyse dudak bükerek. "Duygusal olarak, kesinlikle."

Yolcusu derin bir hırıltı çıkarırken şoförün gözleri büyüyor.

Beni heyecanlandırmamalı.

Özellikle de sırf daha fazla dram yaratmak için yalan söylediğinden beri.

Colin homurdanıyor, hala birkaç metre arkamda var olabilecek en işe yaramaz gölge gibi gizleniyor.

Bu saçmalıkla işim bittiği an kovulacak.

"Kimsin sen?" Bay Dark Colin'e öyle yakıcı bir bakış atıyor ki alev almadığına şaşıyorum.

"Güvenliğim," diyorum kuru bir sesle.

"Acınacak haldesiniz," diyor Bay Damning, gözleri karararak. "Bir erkek olarak mı? Utanç kaynağısın. Güvenlik olarak mı? Yaptıkların affedilemez. Bu işten kovulduğunuzda hayatınızı sürdürebildiğiniz için şanslısınız."

Vay canına, bu tehdit hoşuma gitti.

Şoförün yanından geçip bana yaklaşıyor. Kalbim hızlanıyor, bacaklarım titriyor. *Ondan* korkmuyorum, gerçekten korkmuyorum.

Bu adamın bana zarar verebileceğini düşünen tek bir parçam bile yok. Hayatım boyunca gördüğüm en ölümcül adam olduğunu düşünürsek bu aptalca ama gerçek bu.

Ancak, söyleyebileceği şeylerden korkuyorum ve bunun için etrafta kalmak istemiyorum.

"Uygun bir koruma olmadan burada olmamalısın," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve ölçülü.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye cevap veriyorum, niyetimden daha savunmacı bir şekilde.

Bu ani enerji patlamasının nereden geldiğini bilmiyorum ama bu adamın beni zor durumdaki bir genç kız olarak görmesine ihtiyacım yok.

Dudakları seğiriyor, sanki bir gülümsemeyi tutuyormuş gibi. Gözleri yumuşuyor ve okunamayan bir şey titreşiyor.

Aramızdaki hava çatırdıyor. Neler olduğunu bilmiyorum, anlayamıyorum. Yüzeyin hemen altında bir şeyler fokurduyor.

"Yardıma için teşekkürler ama ben bu işi hallettim," diye mırıldanıyorum, yüzünü kaplayan gölgeyi görmezden gelerek. Daha yüksek sesle konuşmak için kendime güvenmiyorum, onun yoğunluğuyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Başımı eğiyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve neredeyse kaçıyorum, ayaklarım zihnimin işleyebileceğinden daha hızlı hareket ediyor.

İfadesini görmek için arkama bakmıyorum ama gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Colin sessizce takip ediyor, işe yaramaz bir gölge olduğunu kanıtlamış

gibi birkaç adım geride duruyor. Onunla konuşacak enerjim yok.

Az önce olanlar yüzünden parçalanmayı hak ediyor, ama sakın kalmak için kendime güvendiğimden emin değilim.

Bacaklarım beni zorlukla dik tutuyormuş gibi titriyor. Neredeyse kazadan kaynaklanıyormuş gibi davranmak isterdim ama *ondan* kaynaklandığını biliyorum.

Colin ben bitirene kadar arabada oturmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ama ben onu duymazdan gelerek topuklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde binaya doğru koşuyorum.

Göğsümde uğuldayan karmaşadan kaçmak için parmağımı asansör düğmesine defalarca sokarken ellerim titriyor.

Sonunda kapılar açıldı ve yalnız kaldığım için minnettar bir şekilde içeri girdim. Nabzım hâlâ boğazımda atıyor, ancak şimdi nihayet nefes alabiliyorum.

Varlığının ağırlığı hala derimin altında vızıldayan bir elektrik yükü gibi üzerime yapıyor. Bana bakışı, benimle *konuşma* şekli... Bunu üzerimden atamıyorum.

Kimdi o?

Ve ben neden bu kadar *korkuyorum*.

Gözleri, cesareti... *güzelliği*.

Beni etkileme şeklinden hoşlanmıyorum.

Başımı sallıyorum, ona karşı hissettiğim açıklanamaz çekimi bastırıyorum. Neden umursadığımı bile bilmiyorum.

Asansör çaldığında ve kapılar benim katımda açıldığında, koridora adım atacak kadar kendimi toparlamayı başardım.

His mi? *Hâlâ orada*.

Caspian'a mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum ve bu enerjiyi birine boşaltıyorum.

Bu vardiyanın sonunda Colin'in arabasına binmemin imkanı yok.

Elbette, sokağa çıkmak benim hatamdı. Bunun için Colin'i suçlayamam ve gerçekçi olmak gerekirse, araba bana çarpsa bile ciddi şekilde yaralanmazdım. Hatalıydım, dikkat etmeliydim.

Ama sokakta bana bağırان öfkeli bir deliden geri çekilmek?

Sessiz kalıp bunu *kendi* başıma halletmeme izin mi vereceksin?

Utanç verici.

Dürüst olmak gerekirse, Bay Dominant'a kıyasla, o zaten biraz cılız. Belki de yeni güvenliğimin şartı bu olmalı: Bir adamı öldürebileceklerini kanıtlamalılar.

MAEVE

Onun gitmesini
istiyorum.

CASPIAN

Maeve, bu bir kaç gün içinde üçüncüsü. Güvenlik ekibinin her bir üyesini kovmaya devam edemezsin.

MAEVE

Neredeyse bir araba

çarpıyordu. Benim hatam.

Ama söz konusu arabanın sürücüsü bana bağırırken, o orada öylece durdu. Aptal gibi.

Sokakta sözlü saldırıya uğradığımı umursamadan.

Korkakça.

CASPIAN

Sana neredeyse araba çarpmasına izin mi verdi?

Gözlerimi deviriyorum ve cevabımı sinirli bir dokunuşla tuşluyorum.

MAEVE

Dediğim gibi, bu benim hatamdı.

Beni öldürmeyecek bir şey için onu suçlamıyorum. Bir çatışmada işe yaramadığı için kovulmasını istiyorum.

Öfkeli bir taksi şoförüyle uğraşırken bu şekilde davranırken güvenlik konusunda ona nasıl güvenebilirim?

Gerçek bir avcı ya da katille uğraştığınızı düşünün.

Oracıkta öldürdü.

Hayır, onun gitmesini istiyorum.

Onun arabasına binmeyeceğim, vardiyam bittiğinde beni alacak birini bulun yoksa eve kendim yürürüm.

CASPIAN

Anlaşıldı.

Jasper her zamanki saatte sizi almak için orada olacak.

Bu kadar sakın bir şekilde cevap vermek zorunda kalmanın ona ne kadar acı verdiğini tahmin edebiliyorum.

Jasper'ın gelmesi o kadar mükemmel ki, çünkü onun en sevdiği şeyler olan bazı ayak işlerini halletmem gerekiyor.

Ne kadar şanslı bir kız olacağım.

İçimi çekiyorum ve asansörden çıkarken telefonumu cebime atıyorum. Cheryl'a el sallıyorum, onu telefonda hararetli bir konuşmanın ortasında görüyorum, bu yüzden uğrayıp tekrar imza atma zahmetine girmiyorum.

Bu akşam çıkış yaparken sayfayı kurcalayacağım.

Ofisime giriyorum ve hemen donup kalıyorum. Masamın üzerinde büyük bir hediye sepeti duruyor ve omurgamda bir ürperti hissediyorum.

Kromius'um enerjisinin büyük bir kısmını benimle birleşmek için kullanarak ileri doğru itiyor ve herhangi bir tehlike işareti tespit etmeye çalışarak derin bir nefes alıyoruz.

Kan yok, bu iyiye işaret.

Zehirin nasıl koktuğunu bildiğimden değil, ama zehirli, keskin ya da itici bir koku almıyorum.

Aslında, sadece tatlılık, şeker, *lezzet* kokusu alıyorum.

Hiçbir şey tehlikeli görünmüyor, ama yanlış ve korkutucu hissettiriyor.

Bu havayı soluyamıyorum, pakete doğru ilerleyemiyorum, tüm enerjimi hediye sepetine bakmak için kullanıyorum.

Colin bu konuda hiçbir şey söylemedi, yani bunu onaylamak için askere alınmış gibi değil. Öyle olsaydı elbette bir şeyler söylerdi, değil mi?

Legal Pride'ın güvenliği bunları rastgele insanların masalarına teslim etmeden önce kontrol ediyor mu?

Burada çalışan bazı insanlarla tanıştım ve sırf var oldukları için onlara ölüm tehditleri gönderirdim. Gerçek bir soruna neden olmalarını boş verin.

Güvenli olmalı, değil mi?

Eminim sapığım beni buraya kadar takip etmemiştir.

Eminim Adrian işinde o kadar da kötü değildir ki, sapığımın da yerleşkeden ayrılmasına izin vermiştir.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Bunu yapamam. Kontrol edemem.

Resepsiyon alanına doğru ilerliyorum ve Cheryl elini kaldırarak bir dakika beklememi istiyor. Bekliyorum, aynı öfkeli müşteriyle uğraşmasını dinlerken ayaklarıma vurma dürtüsüne zorlukla direniyorum.

Sorunlarını bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Bahse girerim onlara çikolata, tatlı ve şekerlemelerden oluşan lezzetli bir sepet teslim edilmemiştir.

Günümün ne kadar kötü geçtiğinin farkında değiller mi?

"Hey, Maeve, sorun nedir?" diye soruyor, telefonu müşterinin üzerine bırakıyor ve bana çok sıcak bir gülümseme hediye ediyor.

"Telefonu yüzlerine mi kapatacaktın?" Paniğime rağmen dudaklarımı büzerek soruyorum.

Parlak kızıl saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak homurdanıyor. "İnan bana tatlım, şikayet ettikleri kişi ben olduğum için şanslılar, Draven ya da

sadece birkaç dakikalarını değil, bir uzuvlarını kaybettiklerini göreceklidir."

Gölüyormuş gibi yapıyorum, o da bana göz kırpmıyor. "Şimdi, sizin için ne yapabilirim?" "Masamda bir paket var. Nereden geldiğini biliyor musun?"

Bedenim gergin bir enerjiyle titreşiyor ve bu durumda ne yapmam gerektiğinden emin değilim.

Colin'i daha yeni kovduğumu düşünürsek, Jasper'a mesaj atıp gelip kontrol etmesini istemek en akıllıca şey olur. Caspian'a bile ulaşabilirim, çünkü Jasper kendi gölgesinden korktuğu için bir sorun varsa muhtemelen işe yaramayacaktır.

Ama aşırı bir tepkiyse bunu yapma riskini almak istemiyorum. Onlara güvenmek zorunda kalmaktan gerçekten hoşlanmıyorum ve bu kadar dramatik olduğum için beni yargılamalarını istemiyorum.

Mızımız.

Kırık.

İçimdeki düşüncelerden sıyrılıp sakın kalmak için elimden geleni yapıyorum. Eğer bu bir bomba olsaydı, muhtemelen şimdiye kadar patlamış olurdu.

Sapığımı beni incitmek istemiyor gibi görünüyor, ama neden bana çikolata dolu kocaman bir hediye seti gönderdiğini anlayamıyorum.

"Yerel bir şirket tarafından teslim edildi," diyor, ziyaretçi defterine uzanırken, sorularımdan hiç de endişeli görünmüyor. "Julian Graves adında birinden bir kart var."

Julian. Tabii ki o.

Vücudumdaki paniğin bir kısmı kaybolurken bir inilti çıkarıyorum. Keşke daha rahatlamış olsaydım, ama dürüst olmak gerekirse, bu tartışmasız daha kötü.

Neden arkadaşmışsınız gibi bana bir şeyler gönderiyor? "Sorun mu var?" Masadan kalkmak için hamle yapıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Hayır, hayır," diyorum başımı sallayarak, tedirginliğim yerini endişeye bırakıyor. "Onu tanıyorum. O sadece laftan anlamayan ve biraz sevgi kazanmaya çalışan eski bir iş arkadaşım."

Bu çok basit bir ifade oldu. Beni istemediğim bir çiftleşmeye zorlamak için psikopat amcasıyla birlikte çalışan manipülatif, yalancı bir pislik olduğunu bilmesine gerek yok.

Böyle söyleyince kulağa korkunç geliyor.

Julian ve Adrian'ın buna nasıl bir kahramanlık kattıklarını merak ediyorum.

"İnan bana tatlım, bu tür erkekler en büyük tehlike işaretleridir," diyor ve bana garip bir şekilde rahatlatıcı olan bilmiş bir bakış atıyor. "Senin yerinde olsaydım,

Onu çöpe atar ve her şeyi unutturdum."

"İnan bana, bunu daha iyi kullanabilirim," diyorum ona sırtarak. Ofisime geri dönüyorum, endişemin bir kısmı hala orada, ama notu alıp kendim okuyorum, kanım kaynıyor.

Tebrikler, güzel kız. Yükselişini izlemek için sabırsızlanıyorum.

Kromius'um neredeyse hevesli bir şekilde pegasusun üzerine atlarken dudaklarım hırıltıyla kıvrılıyor. O bir aptal.

Bana mız mızmızlanıyor ve aramızdaki bağda onun öfkesini hissedebiliyorum.

"Aslında umurunda değil," diye homurdanarak hediye sepetini aldım ve daha sonra ilgilenmek üzere masanın kenarına bıraktım.

Onu da sikeyim, Julian Graves'i de sikeyim.

DRAVEN

"W Bu da neydi böyle?" Özel şoförüm Noah'ya ters ters bakarak hırladım. "Genç bir kıza bağırmanın benim için işini yapmanın yolu olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?"

"Bay Westfall-"

"Adımı ağzına alma," diye çıkışıyorum, kelimelerim ayıdan çok hayvana benziyor. "Kovuldun. Hem de hemen. Ve eğer önümüzdeki otuz saniye içinde gözümün önünden ayrılmazsan, küstahlığının bedelini hayatın ödeyecek."

"Ama, Bay... Ama-"

"Gözümün önünden kaybol. Şimdi." Kükrüyorum, gözlerim parlıyor ve o bir kez bile bana dönüp bakmadan koşarak uzaklaşıyor.

Çok öfkeliyim. Ursarix derimin altında geziniyor, pençeleri serbest kalmak için tırmalıyor, eşimizi avlamak için çaresiz - onu yatıştırmak, onu korumak için.

Teslim olamayız.

Benim gibi biri için, *bizim* gibi bir canavar için fazla güzel, fazla zarif, fazla *mükemmel*. Yumuşak, efsanevi, *korkmuş*.

Noah bunu benim için mahvetti. İyi bir ilk izlenim bırakmak için tek şansımı mahvetti. Şimdi, beni asla onların çizdiği vahşi canavardan daha fazlası olarak göremeyecek.

Yüzünü düşündükçe göğsüm sıkışıyor, gözlerinin nasıl açıldığını ve Sesinde *meydan okuma* vardı. Korunmak için baktığı kişi ben olmalıydım.

-Ne o, ne de geride durup hiçbir işe yaramayan o zavallı muhafız müsveddesi.

O bir korkak. Değersiz.

Oksijen israfı.

Onun kim olduğunu bulmak ve güvenlik görevlisi dediği o zavallı adamdan kurtulmak istiyorum. Bir kadına bağırılmasına seyirci kalan hiçbir erkek yaşamayı hak etmiyor.

Arkadaşıma bağırılmasını seyredecek bir adam mı? Onu lime lime etme dürtüsü neredeyse karşı konulamayacak kadar fazla. Sonunda hayatını kaybetmeden önce bedelini ödeyecek.

Kim olduğunu bilmiyorum. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum. Ama benim olduğunu biliyorum.

Çok değerli olmayabilirim ama benim olanı her *zaman* koruyacağım.

Onun yalnız ve korunmasız olduğu düşüncesi zihnimi tırmalıyor. Ayım öfkeli bir şekilde gurulduyor ve onu bulma ihtiyacımı bastırmak zorundayım. *Tekrar.*

Arabadan dosyalarımı alıyorum, motorun hâlâ çalışıyor olması umurumda değil. Eğer çalınırsa, Noah için bir kara leke daha olur. Zaten ölecek, en azından bu şekilde önceden çalıştığı şirketten bazı yasal tepkilerle karşılaşabilir.

Legal Pride'ın köşesini dönerek caddeyi adımlıyorum, gözlerim sokaklarda bir aşağı bir yukarı geziniyor, içgüdüsel olarak soluk mor elbiseli muhteşem sarışını arıyorum. Bugün işe zamanında dönmemem gerekiyordu ama işte buradayım.

Benim için şans, diğerleri için şanssızlık.

Yeni bir davam var ve evde oturup dinlenerek kaybedecek zamanım yok. Asansörün düğmesine basıp doğruca içeri giriyorum ve parmağımı kapı kapatma düğmesine sıkıştırıyorum.

"İyi günler-" diyor siyah saçlı bir panda şekil değiştiren.

"Aklından bile geçirme," diye hırlıyorum ve benimle birlikte asansöre binmek üzere olan üç stajyeri dişlerimi göstererek uyarıyorum.

İçimdeki ayı öne çıkıyor, bölgeci, başka birinin kokusunun burun deliklerimdeki eşimin çökmekte olan kokusunu geçmesine izin vermek istemiyor.

Panda boyun eğerek ellerini kaldırıyor ve geri çekiliyor; ben de korkuluklara yaslanıp metalin serinliğinin beni rahatlatmasına izin veriyorum.

Arkadaş istemiyorum. İğrenç kokuları havayı bulandıracak olsa onları öldürmekten kendimi alıkoyabileceğimi sanmıyorum.

Acınacak haldeyim. Ama ayım onun için ağrıyor - ruhum o gittiğinden beri acı içinde.

Onu korumama izin verdi. Onu tehlikeden *kurtarmama* izin verdi. O benim.

İntikam peşindeki bir melek gibi fırlayıp gidene kadar öyleydi. Ve, kahretsin, muhteşemdi, içinde çok fazla ateş vardı.

Ancak henüz fark etmediği şey, artık intikam talep eden kişinin kendisi olması gerekmediğidir.

Hiç tereddüt etmeden onun için yaparım.

Onun eşi olmak için yeterince iyi olmadığımı biliyorum. Asla da olamayacağım. Kaderin onun gibi birini bana bağlayarak cezalandırmaya karar vermesine herkes kadar ben de şaşırdım.

"Ah, Draven," diyor Cheryl, ben asansörden çıkarken masasından kalkarak. "Bugün ofiste ne yapıyorsun?"

"Yeni dava."

"Havaalanından doğruca buraya mı geldiniz?" diye soruyor ve üst çekmecesinden benim için bir yığın not çıkarıyor. Başımı sallıyorum ve o da iç çekiyor. "Başlamadan önce seni uyarmalıyım-"

Telefonum çalıyor ve inliyorum. "Vakit yok." "Draven, bu önemli-"

"*Zaman yok* dedim," diye homurdanıyorum ve o da koltuğuna geri çöküp başını öne eğiyor.

Ofisimin kapısını çarpıp hoparlör düğmesine bastığımda arayanın İK'dan Malachi Romero olduğunu fark ediyorum. Oh, Tanrı aşkına.

Dosyalarımı masamın üzerine atıyorum, telefonumu da masamın üzerine koyuyorum ve masamın yan tarafındaki panjurumu açmak için hareket ediyorum. Dışarıyı görebilmek istiyorum.

İçimdeki ursarix burada kafese kapatılmaktan nefret ediyor. Bunun gibi küçük şeyler -güneş ışığı, açık alan- onu kontrol altında tutmaya yardımcı oluyor. Ama çok fazla değil.

"Ne?" Talep ediyorum.

"Patronunla böyle mi konuşuyorsun?" diye sorar. "Sen benim patronum değilsin. Ne istiyorsun?"

Malachi, "Şoförünüz Noah'dan tehditlerinizle ilgili bir şikâyet aldım," diyor ve sesi oldukça eğlenmiş gibi çıkıyor. "Onu öldürmekle tehdit ettiğinizi iddia ediyor."

"Bu bir tehdit değil. Onu gördüğüm an ölür."

Malachi inliyor. "Ne yaptı o? Genelde yöntemlerinde bu kadar sert olmazsın."

"Seni ilgilendirmez."

İç geçiriyor. "Onunla tanıştın mı?"

"Kiminle tanıştım?"

Arkadaşımı zaten biliyor mu? Beni izleyen biri mi var? Nereden biliyor? Ursarix'im geriliyor, derimi tırmalıyor, yer değiştirmem için yalvarıyor.

"Maeve. Yeni çalışanınız mı?"

Cheryl'in uyarısı. *Lanet olsun.*

Bugün ihtiyacım olan son şey bu.

"Kurtul ondan," diyorum.

"Hayır."

Hattın aşağısında kükrüyorum. "Şaka yapmıyorum, Malachi. Ondan kurtul yoksa ölümler diyarında Nuh'a katılacak. Bugün bunun için havamda değilim."

"Gerçekten kötü bir ruh hali içindesin. Bahsimi ondan yana kullandım. İyi şanslar."

Hırlıyorum, başparmağımı ekrana vurarak telefonu yüzüne kapatıyorum ve yanlışlıkla ekranı kırıyorum. Ayım öfkeyle gürlledi. *Oh, pekala.* Bana ne kadar kırık olduğumu hatırlatan bir şey daha.

Bitişikteki ofise doğru dönüyorum. Panjurlar kapalı. Kapıdaki çatlağın altından bir ışık sızıyor. Birisi benim alanıma girmiş, iznim olmadan işgal etmiş.

Kapı koluna uzanıp açmaya çalışıyorum ama kilitli.

İşte oldu. Çuvallanabilir suç.

Ayım öfkeyle gürlüyor. Kimse orada olmamalı. Eşim dışında hiç kimse benim alanıma yaklaşmamalı ama bu kadın bizi onurlandırmaya cüret ediyor.

"Draven," diye sesleniyor Cheryl.

"Seninle sonra ilgileneceğim," diyerek yeni çalışanımın ofisinin kapısını açtım, yüzümde bir hırıltı vardı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Sesi havayı bir bıçak gibi kesiyor. Keskin. Güzel.

Onu içime çekerken dünya durur.

Ursarix'im tanıyarak kükrüyor, ona sahip çıkma, onu koruma ihtiyacı içimde kabarıyor. Yüzündeki öfke görüntüsüyle göğsüm sıkışıyor.

Dostum.

Maeve. Mükemmel biri için çok güzel bir isim. Eşim burada. Ofisimde.

"Affedersiniz, ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" *Maeve* hırırlıyor, mavi gözleri kararıyor.

Çok güzel bir kız. *Maeve*. "Sen benim yeni çalışanımsın," diyorum.

Yüzüne tanıma ifadesi yerleşirken kaşları neredeyse saç çizgisine ulaşıyor. "*Sen* Draven mısın?"

"Evet."

"Draven Westfall?" diye soruyor. "Evet."

Gözleri üzerimde geziniyor, delici, neredeyse değerlendirici. Ve sonra alay ediyor. İfadesindeki soğukluk içimde, ikimizde de bir acı hissi uyandırıyor.

"Seninle çalışmanın zor olduğu konusunda uyarılmıştım." Acıtıyor.

Yanlış değil.

İnsanların hakkımda ne dediğini hiç umursamadım. Hiçbiri ya da fikirleri umurumda değil.

Ama eşimin daha başlamadan en kötüsünü bilmesi canımı acıtıyor.

"Beni kovmak için elinden geleni yap Draven, ama hiçbir yere gitmeyeceğim."

kararlı bir şekilde. "Bu işi istiyorum ve eğer biri gidecekse, bu sen olacaksın."

Kalbim küt küt atıyor, içimdeki canavar onaylayarak gürlüyor. O vahşi, o *muhteşem*. Buna bayılıyorum.

Bir kahkaha attım. "Bu işi neden istiyorsun? O kadar da görkemli değil."

Bana sırtıyor. "Belli ki kendi işinin kapsamını anlamıyorsun, ama inan bana, bu dünyadaki en iyi iş."

"Anlıyorum."

Gerçekten bilmiyorum. Ayım dizlerimin üzerine çöküp onu affetmem için yalvarmadığım için çok kızgın. *Bizi* kabul etmesi için yalvarıyorum. Ama içimden bir ses, denesem bile bunu kabul etmeyeceğini söylüyor.

"Şoförümü kovdum," diyorum ve ilerliyorum.

"Güvenliğimi kovdum," diye cevap veriyor, gözleri kısılıyor. Çok temkinli, çok savunmacı, sözlerine çok dikkat ediyor. Neredeyse bir meydan okuma gibi.

Bu hoşuma gitmedi.

Buna izin
vermeyeceğim.

"Güzel. İsim?"

"Maeve," diyor yavaşça, bana aptalmışım gibi bakarak.

Ona sırtıyorum ve omuzları hafifçe gevşiyor. En ufak bir güven işareti, ayımın biraz da olsa sakinleşmesini sağlıyor.

"Onun adı."

"Neden?"

"Her zaman bu kadar temkinli misin?" Karşı çıkıyorum, öyle ya da böyle ondan bunu alacağımı biliyorum. Savaşımı seçeceğim.

Omuz silkiyor. "Belli ki beni beklemiyordunuz, o yüzden size İK'nın yapması gereken özeti vereyim."

"Lütfen yap." Ayım ve ben büyülenmiştik, her kelimeye, her harekete takılıyorduk.

Geri adım atmadı, bir kez bile tereddüt etmedi ya da duraksamadı. Bunu anlamıyorum.

Ben bir ursarix'im ve etrafımdakileri yatıştırmaya yardımcı olan sakin bir auraya sahip olmam gerekiyor. Benim türüm bu yüzden dünyanın en iyi şifacılarından biriydi.

İnsanları rahatlatabilir, tek bir dokunuşla bir şekil değiştireni sakinleştirebilirlerdi.

Doğal bakıcılardı, standart bir ayı değiştiricinin özelliklerini güçlendirip en uç noktaya taşıyorlardı.

Normal ayı şekil değiştirenler yalnızca eşlerini ve yakın ailelerini önemserken, ursarix'ler çok daha sosyaldi.

İnsanları memnun eden, insan merkezli, insanlara bağımlı.

Ama ben hiç öyle olmadım. Berbat durumdayım, bir canavar. *Bir tehlikeyim*. Annem öldüğünden beri ursarix'im ve ben hiç aynı şekilde olmadık.

Gözümün önünde *öldürüldüğünden* beri. Biz
soğuk, tehlikeli ve *vahşiyiz*.

İnsanlar benden kaçıyor, etrafımda olmaktan korkuyorlar ve bunu hazmedebilenler de, patlayıp onları inciteceğim korkusuyla benim yanımda asla gardlarını indiremiyorlar.

Gerektiğinde ursarix'imi serbest bırakmaktan çekinmediğimi düşünürsek, bu mantıklı bir korku.

Ama Maeve? Eşim sadece bana dayanmakla kalmıyor, yüzünde ya da kokusunda zerre kadar korku yok.

Sadece pembe güllerin güzel çiçek kokusu ve hastalıklı tatlı bal.

Parlak mavi gözlerinde rakipsiz bir ateş var. O mükemmel.

"Bana dokunmuyorsun. Beni sıkıştırmıyorsun. Alanımı işgal etmiyorsun. İzin almadan üzerime nefes bile almıyorsun," diyor ve ben onun her kelimesine kilitleniyorum. "Ben senin çalışanından başka bir şey değilim."

Reddedilme bana çarpıyor, ruhumu parçalayan bir acı dalgası ayımı ve beni boğuyor.

Ona dokunmayacağız.

Biz ona layık değiliz.

Bu işi istiyor, bu işe *ihtiyacı var* ama benden başka bir şey istemiyor.

Dizlerim bu reddedilmenin ağırlığı altında neredeyse bükülüyor, ursarix'im inliyor ve ağlıyor.

"Anlaşıldı Maeve," diye boğuluyorum, sadece onun korkusunun kokusu beni o anda sabit tutuyor.

"Ciddiyim," diyor, sıcaklığının bir kısmını kaybederek. "Ben dokunmam, Draven.

Bu nihai anlaşma bozucu."

"Güven bana, o çizgiyi aşmayacağım," diyorum ona sıkı bir gülümseme vererek. "Bir davadan yeni döndüm, ama oldukça zaman kısıtlayıcı bir başka davam daha var."

Yüz ifadesi değişiyor. Sanki maskesi tekrar yerine oturuyor ve ateşinin tüm izleri kayboluyor, yerini soğuk bir profesyonellik alıyor. İş modunda ve bu etkileyici olsa da benden saklanmasından hoşlanmıyorum.

"Ne yapabilirim ki?"

"On beş dakika sonra ofisimde buluşalım," diyorum ve gitmek için dönüyorum. Pembe güllerin ve balın kokusu üzerime siniyor, neredeyse baş edilemeyecek kadar tatlı. Omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum. "Ve Maeve?"

"Evet?"

"Şu kapıyı aç. Bu *benim* için bir anlaşma kırıcı."

Kaskatı kesildi, bu fikirden hoşlanmadığı belliydi ama başını salladı. Panjurları itmedim, *ofisine* zorla girmeye çalışmadım -henüz.

Ama onu kilit altında tutamam.

Yaralanabilir. Bana *ihtiyacı* olabilir.

Ofislerimizi dolaşmak için harcayacağı fazladan bir ya da iki dakika ona zaman kaybettirebilir, *hayatına* mal olabilir.

Cheryl'in bakışlarını görmezden gelerek dinlenme odasına girip çaydanlığı açıyorum. Maeve'in ne içtiğini bilmiyorum ama hepsini hazırlıyorum - ballı çay, tek başına çay, kahve, kafeinsiz ve sıcak çikolata. Şeker, süt, hepsini.

Bunun ne kadar acınası görüldüğünün farkında olarak bir tepsiye yerleştiriyorum. İki elimle dengede tutarak ofisime taşıyorum ve resepsiyonistimin şaşkın bakışlarını bir kez daha görmezden geliyorum. Beni yalnız bırakma eğiliminde olduğu ve müşteri işlerinin büyük kısmını hallettiği için sahip olduğum en iyi resepsiyonist o, ancak ağzını açarsa onu kovmaktan çekinmiyorum.

Onu o kadar da umursamıyorum.

Mini buzdolabımdan bir şişe su çıkardım ve birkaç atıştırma aldım. Bir kalıp çikolata, bir protein barı ve bir meyve barı.

Neredeyse ona bir araba çarpıyordu -benim *lanet arabam*- ve sonra ofisine hışım ile girip istemediği bir eş bağını ortaya çıkarmamla uğraşmak zorunda kaldı.

Beni reddettiği için onu suçlayamam. Ona layık olmadığımı biliyorum. Benim gibi birini istemediği için onu suçlayamam. Ben iğrencim, *vahşiyim* ve o çok daha fazlasını hak ediyor.

Hak ettiği arkadaşı olamam, onun yerine hak ettiği patronu olacağım.

Köşeden kafasını uzatmadan önce ofisimin kapısı hafifçe çalınıyor, ne yazık ki bitişik olan kapımız değil. Dizüstü bilgisayarını taşıyordu ve onu içeri çağırdım.

"Gelin, oturun," diyorum, ofis sandalyelerimi işaret ederek.

"Sorun olmazsa burada oturmayı tercih ederim," diyor ve müşteriler için hazırladığım tahta sandalyeleri işaret ediyor.

Kaşlarını çattım. "Benim masa sandalyemi mi tercih edersin?"

Başını sallıyor. "Ben duyuşal olarak isteksizim. Bu iyi."

Ayım içimde öfkeleniyor, zihnimi tırmalıyor, yüzündeki tedirgin ifadeyi yok etmek ve işleri onun için *daha iyi* hale getirmek için çaresizce çırpınıyor. Bir katalog alacağım ve ona neye ihtiyacı varsa sipariş edeceğim. Bir daha asla rahatsız olmayacak.

"İçecek hazırladım," diyorum tepsiyi önündeki sehpa ya taşıırken. Gözleri açılıyor, gözlerini benimkilere kaldırmadan önce hepsine bakıyor.

"Neden?"

"Çünkü."

Güldüğünü gizlemeye çalışarak dudaklarını birbirine kenetliyor.

"Anlıyorum." "Su ister misiniz? Çay? Kafeinsiz?" Ben soruyorum.

"Su iyi olur, teŖekkürler," diye mırıldanıyor ve balsız çayı almadan önce şişeyi önüne koyuyorum. Birlikte karıştırmadan önce iki şeker ve bir tutam süt ekliyorum.

"Peki, dava?" Maeve ben yerleştikten sonra soruyor.

Belgeleri çıkardım ve aşağıdaki bilgileri özetlemek için çalışmaya başladım

Onu.

Eğer onun gözlerine bakarak geçirdiğim zaman önümdeki kağıtlar, bu kimseyi ilgilendirmez.

MAEVE

M Gözlerimi sokakta bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, dikkat çekmemek için elimden geleni yaparken kalbim göğsümde küt küt atıyor. Nereye baksam, üzerimde bir çift göz var ve bundan nefret ediyorum. İlgiden nefret ediyorum.

bakışlardan nefret ediyorum, ama bundan daha fazlası: Erkekler beni takdir ederken gözlerin vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinmesinden nefret ediyorum.

İğrenç ve tüylerimi diken diken ediyor.

Kromius'um da buna dayanamıyor, ama en azından gururumuz olacak insanlarla ilgileniyor - bizim insanlarımızla. Bağlantı kurmaya o kadar hevesli ki, bunların asla bizim insanlarımız olmayacağını anlayamıyor.

Bu utanç verici.

Birinin "Anne, baksana" dediğini duyuyorum ama onlara doğru bakmıyorum. Bakamıyorum.

Başka bir şey duymuyorum ve göz ucuyla bakıyorum.

İki kız var, biri yaşlı, diğeri genç. Belki on beş. İkisi de bana bakıyor ve genç kızın yüzündeki hayranlık midemi bulandırıyor, ama annesinin kokusundaki tiksinti daha da kötü.

Dönüp Jasper'ın kuyrukta beklediği dondurmacıya bakıyorum ve içimi bir burukluk kaplıyor. Ondan nefret ediyorum. Ondan gerçekten nefret ediyorum. Dükkânda dondurma kalmamış olsa iyi olur ve ona sadece kuru üzümlü rom ikram ediyor.

İğrenme kokusu artıyor, şekerlenmiş portakalın acılığı, asitli safranın boğazımı yakmasına neden oluyor.

"Şu haline bak, ilgi için yalvarıyorsun," diye alay ediyor çita şekil

değiştiren. Onun gözleriyle karşılaşıyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Önümde duran kadın, bir çocuğun annesi.

Kıyafetlerimi beğenen genç bir kız. Sözleri beni cam gibi kesiyor ama beni nasıl etkilediğini görmesine izin vermeyi reddediyorum.

Erkeklerin bana yaptığı şeyler yüzünden böyle kıyafetler giydiğimi asla anlamayacak. Bu kadar küçük kıyafetler giymemi umursamayacak, çünkü üzerimde hissetmeyi midem kaldırmıyor. Bu kadın buna asla inanamayacak.

Kalbim göğsümde çarpıyor, ellerim terliyor, tam önümde durduğunda endişem artıyor.

"İğrençsin. Dışarıda bir eşin varken, kendi kendine fahişelik yapan küçük, pis bir fahişeden başka bir şey değilsin. Kendinden utanmalısın, sokaklarda dolaşp genç kızların seni taklit etmesini sağlamaya çalışmamalısın. Bu utanç verici."

Soğuk, buz gibi bir dehşet üzerime çöküyor ve beni olduğum yerde donduruyor. Ondan yayılan saf nefret kanımın donmasına neden oluyor. Hayatındaki her sorunun kaynağı benmişim gibi başını sallayarak uzaklaşıyor.

Küçük pis bir fahişeden başka bir şey değilim. Ellerini üzerime koy.

Ter kokusu, uyarılmanın iğrenç kokusu. "Buna bayılıyorsun, değil mi, seni pis fahişe?"

Kahretsin. Titriyorum ve sokakta bir aşağı bir yukarı bakarken etrafta gözyaşlarımı sildiğime şahit olacak kimse olmadığı için şükrediyorum. Mini çöküşüm için seyirci yok.

Sakinleşmeye çalışıyorum, düşüncelerimi küçük, düzgün bir kutuya tıkmaya çalışıyorum.

Ama Jasper döndüğünde istediğim kadar işe yaramamıştı. O, içimde kopan fırtınaya aldırış etmeden dondurmasını yerken, ben hâlâ olduğum yerde donmuş, aklım şoktaydı.

"Gidelim Maeve," dedi, girmek istediğim dükkânı işaret ederek. "Şu anda oldukça boşlar, bu yüzden ihtiyacın olan malzemeleri alabilirsin."

"Eve gitmem gerek." Kelimelerim çok sessiz, ses tonum boş. Her parçam tükenmiş, uyuşmuş hissediyor.

Kırıldım.

İğrenç.

İğrenç.

Sen küçük pis bir fahişesin.

Sözleri geçmişten gelenlerle birleşiyor, anılar birbirine karışıyor. İşlevimi yerine getiremiyorum. Bunu yapamam.

Buradan çıkmam gerek.

"Ne?" Jasper kaşlarını çatıyor, bana doğru dönmeden önce mağazaya bakıyor. Şaşkınlık yüzünü buruşturuyor, sanki bambaşka bir insana dönüşmüşüm gibi. "Buraya gelmek için büyük bir yaygara kopardın ve şimdi içeri bile girmek istemiyor musun? Ciddi misin sen?"

"Eve gitmem gerek," diye tekrarlıyorum, vücudumu bir ürperti sarıyor.

Kollarımı kendime doluyorum, yeterince sıkı tutunmazsam paramparça olacaktım gibi hissediyorum. Bana yetişirken ettiği küfürleri duymazdan gelerek arabaya doğru yürümeye başlıyorum. Bacaklarım jöle gibi, tüm vücudum titriyor. Köşeyi dönüp işlek caddeye çıktığımda tökezliyorum.

Jasper beni sabitlemek için tutmayacak kadar akıllı ama içine düştüğüm taşlı duvarı hissetmek tıslamama neden oluyor.

Derim, üzerinde yürüyen binlerce karınca gibi sürünüyor. Ayaklarının verdiği o küçücük his, derim yok olana kadar kaşınmama neden oluyor. Her yerdeler.

Korkunçlar.

Rahatsız edici.

"Maeve!" diye sesleniyor bir ses. Zar zor algılanıyor, uzak ve alakasız, içimdeki öfkeli düşüncelere nüfuz edemiyor. Tanıdığım biri değil, gerçekten değil.

Ama konuşamıyorum. Düşünemiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum.

"Eve gitmem gerek," diye tıslıyorum Jasper'a doğru. Neyse ki bir kez olsun karşı çıkmadı.

Elindeki dondurmayı çöp kutusuna atıyor ve önüme geçerek yolu açıyor. Adımın bir kez daha söylendiğini duyuyorum ama Jasper beni arabaya doğru itiyor.

"Emniyet kemeri," diyor Jasper, kontağı çeviriyor ama otoparktan çıkmıyor. Motorun uğultusu neredeyse rahatlatıcı olabilir, ama titreşimler tenimde rahatsız edici bir his yaratıyor.

Kollarımı kaşıyorum ve pencereden dışarı bakmak için dönüyorum. "Eve gitmem gerek."

Jasper iç geçirir. "Konuş benimle Maeve. Bu daha işteki ilk haftam ve bana güvenmenin zor olduğunu biliyorum."

"Bu son olacak," diyorum sessizce. Tartışmaya yer yok. "Şimdi beni eve götür yoksa yürüyeceğim."

Ağır bir iç geçiriyor ve yol boyunca sessiz kalarak beni eve bırakıyor. Her tümsek, her dönüş midemi bulandırıyor ve görüşümü

Bulanıklaştırma.

Berbat durumdayım.

Bir fahişe.

"Sanırım bana bir iyilik yapıyorsun," diye mırıldandı nefesinin altında. "Beni kovuyorsun" diye alay ediyor, ben apartmanda arabadan inerken. Onu duymam gerekiyor muydu ve bu onun son son vuruşu muydu yoksa ne olduğundan emin değilim, ama cevap vermeye zahmet etmiyorum.

Bunu yapamam.

Bunu yapmak istemiyorum.

Ari evde değil, ancak işte de değil, bu yüzden nerede olduğunu bilmiyorum. Yine de bu bir lütuf çünkü odama gizlice girmeme ve kimse beni yargılamadan dünyadan saklanmama izin veriyor.

Beklenti yok.

Kimse umursuyormuş gibi yapmıyor.

"W Ne oldu?"

Atticus Phoenix hafife alınacak bir adam değil. Nazik ve halkını gerçekten önemsiyor, ancak alttan alta

Ne zaman onun yanında otursam bir tehlike hissediyorum. Onun etrafında bir yoğunluk var, özellikle de bu gibi durumlarda, sahip olduğu kısıtlamayı, kontrolü neredeyse *hissedebiliyorum*.

Çok öfkeli.

Bana karşı.

Güvenliğime.

Bana.

Dün kaçmama ne sebep olduysa.

Bana.

"Fark eder mi?" Kelimeleri çiziyorum, her hece meydana okumayla damlıyor, sanki bunların hiçbirisi önemli değilmiş gibi, oysa içimde ölüyorum.

Burada olmak istemiyorum. Burada büyük engizisyonla yüzleşmek istemiyorum. Onun evinde olmak istemiyorum, insanlarla dolu, erkeklerle.

Evimde olmak istiyorum.

Güven
de.
Tek
başına

Kimse şahit olmadan geçmişin acısını içime atabileceğim ve kendimden geçebileceğim bir yer.

Dün gece zar zor çalıştım. Ari eve ne zaman döndü bilmiyorum. Onu kontrol edecek gücü kendimde bulamadım. Neredeyse ölüydüm-boştum, uyuşmuştum.

Beynim durmuyordu ve chromius'um yardım etmiyordu. Tamamen yalnızdım, onların seslerinin yankısına hapsolmuştum.

Çok fazla uyuyamadım, her saat kâbuslar ve panik ataklarla uyandım. Henüz kendimi toparlamayı başaramadım.

Acınacak haldeyim.

Ve şimdi hak ettiğimden çok daha sabırlı olan alfaya bunu açıklamam gerekiyor.

"Elbette önemli Maeve," diyor, aslanını kontrol altına alırken gözleri mavi ve kehribar arasında gidip geliyor. "Bu *bir hafta içinde* kovduğun dördüncü kişi. Sürece güvenmelisin yoksa yerleşkeye geri gönderileceksin."

Bu boş bir tehdit, ama yine de yemi yutuyorum.

"Bu seçenek ortadan kalktı, değil mi?" Acı bir şekilde sordum. "Çünkü orada güvende değilim."

"Ve korumayı sürekli reddettiğin sürece burada güvende değilsin!" Ellerini masaya vuruyor ve bu ses içime bir korku dalgası gönderiyor. Paniğimin güçlü kokusu ikimizi de boğarken irkiliyorum, gözlerimde yaşlar birikiyor.

Hemen donup kalıyor ve yavaşça nefes alıyor, gözleri okyanus mavisinin deliciliğine yerleşirken vücudundaki gerginliğin bir kısmı azalıyor.

Gözlerimin önünde kendini kontrol edişini izliyorum, pişmanlık onun her parçasına kazınmış.

Bana zarar vereceğini hiç düşünmemiştim. Bir saniye bile. Atticus Phoenix güvende. Sakinleştirici.

Ve bana asla el kaldırmayacağını biliyorum.

Ancak vücudum ve beynim yüksek bir sıkıntı durumunda ve burada güvende olduğumuzu kabul etmiyorlar gibi görünüyor. Savaş ya da kaç modundayız, algılanan herhangi bir tehdide tepki veriyoruz.

Bu çok aptalca.

Ben aptalım.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi biraz daha yumuşak. Deniyor ama bedenim işbirliği yapmaya hazır değil.

Sarsıntılı bir şekilde başımı sallıyorum, onun sakinleştirici enerjisinin bende ona açılma, sırlarımı anlatma isteği uyandırmasından nefret ediyorum. Ona güvenme isteği neredeyse dayanılmaz ve bundan nefret ediyorum. Ona açılmak istemiyorum.

Başını salladı ve hemen yanımdaki koltuğa oturmak için hareket etti. Neredeyse *çok* yakın. Sakinleştirici enerjisini koruyor ve bu onun bir alfa - *iyi* bir alfa- olmasından mı kaynaklanıyor yoksa sadece ona mı özgü bilmiyorum ama bundan hoşlanmıyorum.

Yine de, kromius'um titreşimleri emiyor, yatıştırmasına izin veriyor Onu.

"Sana kızdığım için özür dilerim," diyor. Sesi alçaktı ve İçinde korunmayı zorlaştıran gerçek bir şey var. "Farklı bir hayal kırıklığını senden çıkardım ve bu iyi değildi."

"Tamam."

Yüzünde kısa bir kızgınlık ifadesi beliriyor ama *bana* kızmış gibi görünmüyor. "Bu iyi değil Maeve, sen de iyi değilsin. Dün Jasper'la ne oldu?"

Ellerime bakarak iç geçiriyorum. Son yirmi dört saatin ağırlığı beni eziyormuş gibi hissediyorum.

"İş için birkaç parça almam gerekiyordu. Yaklaşan bir davamız var ve yeni kalemler almak istedim."

"Tamam." Dinliyor, baskı yapmıyor, *yargılamıyor*, sadece gerçekten dinliyor.

"Jasper gitmekten memnun değildi. Ona kalsa beni hep evde tutardı," diye devam ediyorum, konuştuğça kendime güvenim artıyor. Kelimeler şimdi daha hızlı dökülmeye başlıyor. "Bu konuda birkaç kez kavga ettik; sen yokken bütün hafta sonu evden hiç çıkmama izin verilmedi, yatak almak ya da Ari'nin işine gitmek için bile."

Gözleri kararıyor ve kızgın olduğunu anlıyorum.

"Bu iyi değil Maeve. Bunu biliyorsun, değil mi?" Atticus bana söyledi. "Gardiyanlara zamanlarını seni denetleyerek geçirmeleri için para ödeniyor. Sen onların emri altında değilsin, onlar senin için çalışıyor. Eğer bir yere gitmek istiyorsan, bunu gerçekleştirmek onların görevi."

Ari ve Alvie'nin benim eve taşınmam konusunda kavga ettiklerini biliyorum. Bu benim için pek iyi olmadı.

"Jasper bunu anlaysaydı iyi olurdu," diyorum omuz silkerek. "Neyse, gittik ve dondurma almaya gitmeden önce dondurma istedi."

Eşyalarımı. Dükkân çok kalabalıktı, ben de dışarıda bekledim."

Atticus'un burun delikleri alevlenir ve neye sinirlendiğini anlamak için fazla bir şey gerekmez.

"Bir kadın genç kıızıyla birlikte çıktı. Genç kız kıyafetimin güzel olduğu yorumunu yaptı ve anne çok öfkeleni," diye devam ediyorum, hayal kırıklığının kokusunu alınca başımı eğip ellerime bakıyorum. "Çocuğu arabaya gönderdi ve bana saldırdı. Üzgündüm ve gitmek istedim."

Üzölmek hafif kalır.

"Oh, Maeve. Jasper'ın icabına bakılacak. Ciddi bir şekilde," diyor gözleri yumuşayarak. Bu olay başladığından beri ilk kez nihayet nefes alabildiğimi hissediyorum.

Dinledi. Gerçekten dinledi. Ve beni bunun bir parçası olmaya zorlamadan bu konuda bir şeyler yapacağına söz verdi. Atticus bunu *halledecek*.

Umut içimi dolduruyor, sadece bir saniyeliğine, sonra karanlık tekrar içeri giriyor ve beni yıkıyor.

Ya da en azından... yapacağını iddia ediyor.

Eminim unutulması uzun sürmeyecektir.

"Kadın için üzgünüm. İnsan mıydı?" diye soruyor. "O bir su samuru şekil değıştireniydi."

Ağır bir iç geçirir. "Özür dilerim. Sen çok güzel genç bir kadınsın."

"Tamam, yapma." Yalandan öğürüyorum, bedenim tiksintiyle titriyor. Alfa'mın benim güzelliğim hakkında yorum yapma ihtiyacı hissetmesini istemiyorum. Bu benim sorunum değil.

"Onları zor olsunlar diye kovmuyorum," diyerek konuşmayı ilerletiyorum. "Yeterince adil, Lucas sinir bozucu olduğu için kovuldu ama diğer üçü işlerinde gerçekten berbattı. Özür dilerim."

"Üzölme. Bu geçici anlaşmanın işe yarayacağını umuyordum ve daha fazla dikkat etmediğim için suç benim."

Başımı öne eğiyorum, utancın tanıdık ağırlığının tekrar içime çöktüğünü hissediyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Hayatımın böyle olmasından bıktım."

"Terapiyi düşündün mü?" diye öyle yargılayıcı olmayan bir tonla soruyor ki, anında ona çıkıştığım için kendime kıızıyorum.

"Bir sik kafalının beni değeriendirip bana yardımcı olması için daha fazla hap vermesi için mi? Bunun için zaten Dr. Jones var."

Başını sallıyor ve yüz ifadesi gerginleşiyor. "Sadece haplar için değil. Ama konuşacak biri için, ne olduğunu anlamana yardım edebilecek biri için.

Acı çekmişsiniz. Pakette TSSB konusunda uzman bir psikiyatristimiz var."

"Ve sen o kadar zekisin ki sahip olduğum şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu *biliyorum*. Doktorunuzun verdiği tıbbi geçmişi okudum," diyor ve ses tonuna göre kendimi koltuğumda ayarlıyorum. Bu bir tehdit değil ama dinlememi sağlayacak kadar sert.

"Terapinin bana göre olduğunu sanmıyorum."

Yüzünde bilmiş bir ifade var ve ikimizin de Dr. Jones'u ve onun güvenime ve sırlarıma nihai ihanetini düşündüğümüzü biliyorum. O benim güvenimi kazanmış biri değil.

Yani bir inanç sıçraması yapmak ve başka bir psikiyatriste güvenmeyi denemek mi? Bunu kendime yapamam, *yapmayacağım*.

"Ve seni buna zorlamayacağım," diyor Atticus. "Sadece psikiyatristimizin bu alana aşına olduğunu ve tanıdığım en güvenilir adamlardan biri olduğunu bildiğim için bahsetmeyi düşündüğüm bir şeydi."

Güvenim kolay olmasa da başımı sallıyorum. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Şimdi sana birlikte çalışabileceğin başka bir insan, başka bir ekip bulmaya çalışacağım. kurun," diyor usulca.

"Lucifer henüz cevap vermedi mi?" Ses tonumdaki umutlu parıltıya engel olamayarak soruyorum.

"Yapmadı." Atticus'un gözleri bana dikildi. "Bu adam neden bu kadar ilgini çekti?"

"O evlatlıktan reddedilen Graves. Bana ne kadar yardım edebileceğinin farkında değil misin? Varlığının tek yaptığı Adrian'ı kızdırmak olsa bile..." Sözümü kesiyorum ve omuz silkiyorum. "Sen ve Adrian-"

Atticus, "Beni o adamlarla hiç kıyaslama," diye tersledi, gözleri kehribar renginde parlıyordu, sesi öncekinden daha keskindi. "Geçen gün ikiniz arasında geçen konuşma... çok ufuk açıcıydı."

Kalbim küt küt atıyor. "Ne şekilde?"

"Aranız hep böyle mi?" diye soruyor ve ben omuz silkiyorum. "Bu bir cevap değil."

Gerçeğin hoş olmadığını bildiğim için iç çekiyorum. "Bazen daha iyiler. Bazen daha kötüdürler... çok daha kötü."

Atticus yumruğunu sıkar, çenesi gerilir. "Telefon görüşmesinde onun farklı bir yönünü gördüm ve gördüklerimden hoşlanmadım. Sen travma geçirmiş genç bir kızdın ve o sana yardım etme, seni koruma, sana sığınma görevini yerine getirmedi."

"Adrian'ın yardımına ihtiyacım yok."

Atticus nazikçe, "Kazanabileceği her türlü güveni yok ettiği için belki şimdi değil," diyor. "Ama o zamanlar, genç Maeve, senin daha az sertleşmiş versiyonun, gerçek bir desteğe gerçekten ihtiyacı olabilirdi."

İrkildim, kelimeler evime biraz fazla yakın geldi.

"Bu ne burada ne de orada," diye mırıldanıyorum, bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Zaten hassas olan ruh halimde çok kırılgan bir yara ve onu deşmeye hazır değilim. "Hiçbir zaman böyle bir destek almadım, bu yüzden gerçekten önemli değil."

"Yine de önemli ve işin en kötü yanı da bu," diyor yumuşak bir sesle. "Bugün Lucifer'ın peşine düşeceğim ve eğer yarın ondan haber alamazsak bir kez daha konuşuruz, tamam mı?"

"Sen... neden rahatsız ediyorsun?"

"Çünkü hiç kimse hayatındaki tek kişinin Adrian Graves ve sırlarını ifşa etmen için seni manipüle etmesi için para ödediği bir psikiyatrist olmasını hak etmez," diyor yumuşak bir sesle. "Burada isteniyorsun ve buna inanman için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Mhm." Sözlerinin sisi delip geçmesine izin veremem.

İşler gerçekten zorlaştığı anda pes etmeyeceğine güvenemiyorum.

Herkesin var.

"Başka bir şey var mı?" diye sorduğumda başını sallıyor, ikimizin de üzerinde ağır bir bulut dolaşiyor. Ayağa kalkıyorum, uzaklaşırken kararsızım. Ondan uzaklaştıkça kaygım daha da artıyor.

"Maeve?" Tam kapıya ulaştığımda Atticus sesleniyor. Donup kalıyorum, onunla konuşmak için arkamı dönmüyorum. Sesi çok sakın, çok *nazik*. "Nora da sana tavsiye ettiğim psikiyatriste gidiyor. Onunla olan deneyimlerini sormaktan zarar gelmez."

"Bunu düşüneceğim," diye mırıldanıyorum ve ofis kapısını yumuşak bir gümbürtüyle kapatıyorum.

Kararlılığım şimdiden parçalanıyor.

Bacaklarım titriyor, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanıyor, düştüğümü bile hissetmedim. Neden bunu yapmaya devam ediyor?

Tek yapmak istediği duvarlarımı yıkmak gibi görünürken bu adamın yanında gardımı almak çok zor.

LUCIFER

"D Kımıldamayın," diye uyarıyorum, odanın içinde bağlı olan üç adama bakarak. Bu kısmı seviyorum. Yaşayacaklarından ya da öleceklerinden emin değiller, korkuları çılgınlığımı elektrikliyor.

Spoiler uyarısı: Ölecekler.

Çalan telefonumu cebimden çıkarıyorum. Cevap veriyorum, hoparlör düğmesine basıyorum, sırf karşımdaki küçük amcıkları korkutmak için normal rengime dönmeden önce gözlerimin siyah kürelere kaymasına izin veriyorum. Artık yanlış nefes almaktan bile korkuyorlar.

Güzel.

"Lucifer Graves," diyorum rahatça, kirpi formuna geçip küçülürken gözlerim adamlardan birine kilitleniyor ve kravatlarından sıyrılmayı başarıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki, her zaman kaçabileceğini düşünen biri vardır. Siktiğimin piçi.

Homurdanıyorum, yayımı kaldırıyorum ve bir el ateş ediyorum. Küçük kirpi vites değiştirici garip bir ciyıklama sesi çıkarıyor, gerçekten acınası. Neredeyse gülecektim, ama bunun yerine tetiği tekrar çektim, sadece iyi bir önlem için. İlk ok tam gözünden giriyor, ikincisi ise karnına saplanıyor.

O zaten öldü, ama fazladan acı çekmeden gitmelerine asla izin vermem - biraz daha kan dökülmesinin ne zararı var? İşkencelerinin sona erdirilmeye değer olduğuna karar verdiğim anda diğer ikisinin başlarına ne geleceğini görmeleri iyi olacak.

Sik kafalılar.

"Bu da neydi böyle?" Atticus Phoenix hatta kükrüyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Çok dramatik.

Her zaman bağırarak, her zaman kendini beğenmişlikle. Sadece kibarca sorabilirdi ve belki ona gerçeği söylerdim.

Pislik herif aradı ve gecemi böldü, bu yüzden belki de ders dışı aktivitelerimi yargılamak yerine bana ne istediğini söyleyebilirdi.

Tilkilerden biri diğerine "Kaç," diye bağırıyor ve ben sırtıyorum.

Mükemmel.

İkisi de tilki formlarına geçerken odanın etrafına birkaç el ateş ediyorum.

Tilkiler kadar hızlılar elbette, ama odayı kilitlediğimde nereye gidecekler?

Atticus'un bana küfretmesine neden olan yüksek sesli bir çığlık duyuyorum ama sadece sırtıyorum ve yavaşça köşedeki kıvılcık tilki şekil değiştireni yakalayan tuzağa doğru ilerliyorum.

Ulaşamayacağı bir yerde diz çöküyorum. Korkusunun kokusu beni heyecandan sersemletiyor. Bunun için ona teşekkür etmeliyim.

"Geri kaymak ister misin, küçük tilki?" Kaşlarımı sallayarak söylüyorum.

Zavallı piçin gözleri *büyüyor*, saf panik bana geri dönüyor ve ben bundan zevk alıyorum. Son umut kırıntısının da kırıldığı o an her zaman en güzelidir.

"Lucifer, bu bir şaka değil. Her ne yapıyorsan, kes şunu," diye uyarıyor Atticus, aslanı oynamak için ortaya çıkarken alçak bir hırıltı sözlerini destekliyor.

"Oh, Atty, ben meşgulken sessiz olamıyorsan, o zaman açıkça konuşmamalıyız." Kapatırdım ama telefonum odanın diğer ucunda.

"Bir iyiliğe ihtiyacım vardı ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

Tilki insan formuna geri döndüğünde duraklıyorum, kendini tuzaktan kurtarmaya çalışırken çığlık atıyor. Boğazına doğru bir ok daha fırlattığımda başka tarafa bakma zahmetine girmiyorum. Çığlıkları anında kesildi. Güzel.

İşkence odasında çığlık atanlardan hoşlanmam.

Diğer tilki saklanıyordu ve onu istediğimden çok daha hızlı hakladım. Yazık oldu, gerçekten.

Atticus intikamımı mahvetmiş olabilir, ama kral her zaman gelmez, bu yüzden ona ne teklif edebileceğimi çok merak ediyorum.

Ama daha da önemlisi, karşılığında ne alacağım? "Ne iyiliği?"

"Oh, yani şimdi ilgileniyor musun?" Alfa kendini beğenmiş bir sesle Be konuşuyor ve bu da n.

"Belli ki benden bir şey istiyorsun ve ben de bunu yapmakla pek ilgilenmiyorum. ne olduğunu öğrenmek için oyunlarınızı oynuyorsunuz" diye uyarıyorum.

"Yeni efsanevi şekil değiştiricilerimden birinin kişisel güvenliği olarak bir süreliğine gelip asalette kalmana ihtiyacım var. Yerleşkeden yeni transfer oldu."

"Hayır." Telefonumun olduğu yere doğru ilerledim ve telefonu yüzüne kapatmaya hazırlandım. "Şey, bunun için takas yapacaktım, ama beni kızdırdın," Atticus diyor. "Yani, eğer gurura gelip en azından onunla görüşmezsen, Adrian'a nerede olduğunu, sana ne olduğunu ve orada ne kadar kaldığını söyleyeceğim."

Alay ediyorum. Tabii ki oraya gidiyor-Atticus aileyi bana karşı kullanmaya bayılıyor. Sanki umurumdaymış gibi.

"Söyle ona. Bilip bilmemesi umurumda değil."

"Onun halkına ne yaptığını da paylaşmam gerekecek..." "Onun ben olduğumu bilmiyorsa aptalın tekidir."

Atticus çizgi boyunca gülüyor, aslanının hırlamasıyla karışık bir insan gülüşü olduğu düşünüldüğünde ses oldukça garip. Ben gülmüyorum.

Atticus, "Bugün sıkı oynuyoruz," diyor. "İyi. Adrian'a seni nasıl istediğini ama senin ondan çok korktuğun için gelemediğini söyleyeceğim. Kulağa gerçekmiş gibi geliyor."

Donup kalıyorum, telefonuma bakarken çenem kilitleniyor. Lanet olası pislik.

Alfa aslanın bunu yapacağından hiç şüphem yok, ama bu gerçeğin yakınından bile geçmiyor.

Ben mi? *Adrian'dan* mı korkuyorum? Ha. Acınası.

"Neden ben?" Mırıldanıyorum, kelimelerim de duruşum kadar asık suratlı.

"Sana söyledim ama öğrenmek istiyorsan benim evime geleceksin. Yarın."

Saatime bakarak inliyorum. Saat akşam on ve yarın yapmam gereken işler var.

Hayır kelimesinden anlamayan şımarık bir prensese bakıcılık yapmayı içermeyen planlar.

"Zaman mı?"

"Oraya varır varmaz."

Telefonu kapattı ve ben bir tıslama sesi çıkardım. Çok tipik.

İntikamımı mahvetti, bu amcıkların izini bulmam bir hafta sürdükten sonra beni hızlandırmaya zorladı.

Küçük avcı durumları yüzünden kralla bu kadar içli dışlı olmamın sebebi onlardı. Lanet olası pislikler.

Sonra da beni tehdit etme cüretini gösterdi, sanki ben onun emrinde çalışan zayıf bir ayakçıymışım gibi.

Beni kızdırdı ve şimdi de gelip bebek bakıcılığı yapmamı istiyor.

O bir alfa olabilir ama *benim* alfam değil ve beni bir süreliğine gururuna ortak etmek istese bile bunu yapmaya niyetim yok.

On altı yaşında evimi terk ettiğimden beri paketlenmedim ve son on iki yıldır çok iyi bir hayatım oldu. İstedğim kaosu yaratabiliyorum, kendi ahlak kurallarına göre yaşayabiliyorum ve kimse bu konuda bir şey yapmayacak çünkü soyadım Graves ve tüm ailem aile başarısızlığını kabul etmeyi reddediyor.

İçinde olmak için iyi bir pozisyon.

"Luc." Malachi ön kapıyı kapatmak için ağırlığını kaydırırken gözlerini bana diyor.

Belirgin kızgınlığına sırtıyorum. Ortaya çıkmamdan her zaman nefret eder.

habersiz. Onun için çok kötü, bu sefer ben davetliydim.

Kolayca yer değiştirip evinin içine girebilir, önemsiz küçük kaplanın yanından geçip gidebilirdim. Ama bunun neresi eğlenceli?

Atticus'a ulaşmak için acelem yok. Dün geceki tehditlerinden sonra, sadece küçük bir sapaktan geçerek yavaşça ülkeye doğru yol aldım.

Sadece üç kişi yaralandı. Kimse ölmedi.

En azından o yerde değil.

Mahkeme görevlilerinin yakalamaya geldiği adamın kaçmasına da teknik olarak yardım etmiş olabilirim... ama makul bir inkarım var.

Eğer biri bana sormaya cüret ederse.

"Malachi," adının hecelerini mırıldanıyorum, gözleri kehribar renginde parlarken içimden zevk akıyor. Kaplanı benden hoşlanmıyor, onu suçladığımdan değil.

Oldukça tehditkârım.

"Burada ne yapıyorsun?" Kaplan kollarını kavuşturuyor, iri cüssesi çok iyi bir kapı engeli görevi görüyor. Dürüst olmak gerekirse bu onun neredeyse tek kullanım alanı.

Pek korkutucu biri değil.

"Efsanevi bir aslanı görmeye geldim," diyorum kaşlarımı

sallayarak. Hafifçe gevşiyor, kollarını indiriyor. "Maeve."

İsim dudaklarının arasından kayıp gidiyor ve göğsümde bir şey bükülüyor. Görmezden geliyorum

O.

"Adı bu mu?" Sırıtiyorum, kelimeyi dilimde test ediyorum. Bu...

Güzel.

Muhtemelen tam bir sıkıcı olması çok kötü.

Amcamın kışında olduğunu duydum, kendi yolunu bulmak için sürekli sızlanıyormuş.

Bu sabah *tanıştığım* infazcılar bu yeni efsane hakkında pek bir şey söylemediler ama Adrian'ın onu koruma altına aldığını söylediler.

Böyle bir kızın etrafında olmak istemem.

"Adı bu," diye onaylıyor Malachi, içeri davet etmek için kapısını daha geniş açarak. "Biraz tavsiye ister misin?"

Omuz silkiyorum, artık sıkıldım. Ama yine de başımı sallıyorum, önerdiği şeyin muhtemelen işe yaramayacağını biliyorum.

"Tabii. Aydınlat beni."

Malachi gülüyor ama içinde hiç sıcaklık yok. "Maeve'in zor bir hayatı oldu-"

O sözünü bitirmeden ben homurdanıyorum. Eminim öyledir. Yerleşkede amcamın üzerine titrediği küçük güzel prenses mi? *Ağla bakalım.*

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Malachi gözlerini devirir. "Senden ve ayrıcalıklara karşı isyanından bahsetmiyorum. Onun *gerçek* mücadeleleri var."

İlgileniyormuş gibi yaparak kaşlarımı kaldırıyorum. Ama içimdeki şeytan beni kemiriyor. *Mücadele mi?*

O lanet bir prenses. Mücadele etmekten ne anlar ki?

"O da yuvadan kaçmak isteyen zengin kızlardan biri değil mi?" Sırıtişımı tutuyorum, bu piçi kızdırabildiğime seviniyorum.

Boğazından kısık sesle hırlıyor. Güzel, insanların sinirlenmesini severim. Bana zayıflıklarının nerede olduğunu gösterir.

"Hayır. Maeve... güzel bir şekilde hasar görmüş. Çok kötü yaralandı ve henüz tam olarak iyileşmedi. Ona karşı hıyarlık etme yoksa azarlanmaktan

daha fazlasıyla karşı karşıya kalırsın."

Bir kahkaha patlattım. Ses yabancı geliyor. Bu beni ne kadar eğlendirdi diye midem gerçekten ağrıyor.

Güzelce hasar görmüş mü? Tanrım, hepsini duydum. "Oh, siktir git, seni mutlak otuzbirci."

"Senin sikinin onunla ne ilgisi var?" Maeve'i önemsediyini bilmek beni neden bu kadar rahatsız ediyor?

Ona olan ilgisi neden umurumda olsun ki? *Benim umurumda değil.*

Bu şımartılmış prenses umurumda bile değil.

Şeytanım homurdanıyor ama küçük iblis amcığı görmezden geliyorum.

Malachi gözlerini kısıyor ve ses tonunda bir soğukluk var. "Ne ima ettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Aptal rolü yapma. Evinin dışındakileri hiç umursamıyorsun. Bu kızı neden umursuyorsun?" Kollarımı kavuşturuyorum, hâlâ Phoenix'in eşiğinden içeri girmiyorum, içeri girmeden önce bu sorunun çözülmesini istiyorum.

Yetiştirilme tarzımı reddetmiş olabilirim ama bütün bir çocukluğun görgü kurallarını bir kenara atmak zor.

Ev sahibinin evinin içinde başına iş açamazsın.

Elbette, muhtemelen onun *mülküne* eşit olmalı, ama ben o kadar teknik değilim. Kapının eşiğinde kalacağım ve bu yeterli.

"Eşim onun arkadaşı."

Homurdanıyorum. *Tabii ya.* Bu Maeve'le ilgili değil, eşini mutlu etmekle ilgili.

"Yani, zengin prensese iyi davranmam için bana yalvarıyorsun, böylece eşin seni becermeye devam edecek öyle mi?"

"Eşim hakkında böyle konuşma," diye uyarıyor Malachi. İğnelemeyi bırakıyorum.

Eşler kutsaldır, benim için bile ve sözlerimin onunkine saygısızlık ediyormuşum gibi algılanmasını asla istemedim.

Ben bile o kadar pislik değilim.

"Yeterince adil," diye cevap veriyorum, saygıyla başımı sallıyorum.

Malachi bana sırtıyor ve ben de artık rol yapmanın bittiğini anlıyorum.

"Ama cidden, Maeve biraz kaltak olabilir... bu yüzden ona Adrian'dan nefret ettiğini söyle ve sonra ona asla dokunma. Altın değerinde olacaksın."

"Ona asla dokunma." Gözlerimi devirip eve doğru ilerliyorum. "Güven bana.

Zengin prensesler benim tipim değil."

Kelimeler ağızımdan çıktığı anda yalan gibi geliyor.

"Ünlü son sözler," diye alay ediyor ukala kaplan merdivenlerden yukarı çıkmamı işaret ederken.

Atticus'un ev ofisine doğru ilerliyorum. Yukarı çıkarken ona yarım ağızla el sallıyorum, aklım başımdan gidiyor.

Güzel hasar görmüş, değil mi?

Malachi'nin alingan arkadaşının koridorda beni beklediğini görünce duruyorum.

Fazladan kalp atışlarını duyabiliyorum ama minik gövdesinde fazla bir şişlik yok. O zaman çok uzakta değil.

"Lucifer." Sözlerinde bir sivrilik var ve ne söylediği pek umurumda olmasa da onu görmezden gelecek kadar aptal değilim.

O kralın eşi ve beni buraya isteğim dışında çağırdı bile. Onunla *kibarca* iletişim kurmaktan başka çarem yok, yoksa o piç sırf inadına tehditlerini yerine getirecek.

Sırıtiyorum. "Merhaba, sevgilim."

"Ona öyle deme," diye bağırdığını duyuyorum aşağıdan, huysuz kaplanın.

Ben sıırıtiyorum ve Nora'nın gözleri kısılıyor. "Tebriklerin sıraya girdiğini duydum, güzel bayan."

"Onunla alay etme," diyor ama eğlendiğini görebiliyorum.

Koyu renk saçları dağınık bir şekilde tepesinde toplanmış ama gözlerinde onunla tanıştığım gün olmayan bir parıltı var.

Daha mutlu görünüyor.

Mantıklı, çünkü onunla arkadaşları beni avcılarla dolu bir yerleşkeden kurtardıktan sonra tanıştım ve arkadaşlarından biri ağır yaralıydı.

O gün pek iyi değildi.

Bu da tabii ki ondan daha çok hoşlanmama neden oldu. "Azıcık bile mi?"

Yüzünü ciddi bir ifade kaplamadan önce bana sıırıtarak başını sallıyor. "Maeve benim için çok özel."

"Eminim öyledir."

Gözleri kısıldı. "Ciddi olabilir misin lütfen?"

"Ben her zaman ciddiyimdir," diye cevap veriyorum, küstahça. "Ama-"

"Yardıma ihtiyacı var." Nora burnunu çekiyor ve Tanrım, şu anda hayatım için endişeleniyorum. Cidden benim önümde *ağlıyor* mu? "Zor zamanlar geçirdi ve birinin ona yardım etmesine ihtiyacı var. Onu güvende tutacak birine. *Sana* ihtiyacı var."

İç çekiyorum. "Küçük kurt, sana söylüyorum-"

"Bu benim ona taktığım lakap!" Malachi'nin bağırdığını duyuyorum ve Nora yüksek sesle gülüyor.

Sevimli bir ses. Tinkling,
neredeysse. Ama siktir et.

"Haydi, güzel küçük kurt, bu kadar iyi bir arkadaşlığı güzel, küçük, hasarlı bir prenses için yalvararak mahvetmeyelim."

"Zarar görmüş insanlar genellikle en tehlikeli olanlardır." Bana yaklaşıyor, başını geriye atıp bana bakarken gözleri kehribar renginde parlıyor. "Ve bazen... aptal, kibirli erkekler en çok zarar görmüş olanlardır."

"Senin mantığına göre bu beni tehlikeli yapmaz mı?" Bu ufacık figür neden beni korkutabileceğini düşünüyor?

Peki neden işe yarıyor?

Nora sırtıyor. "Bir erkeğin zayıflığı *her zaman* egosudur. Bir kadının? Şey... Sanırım Maeve ile tanışıp bunu öğrenmeniz gerekecek."

Arkasını dönüp odalardan birine yöneliyor ve kapıyı yumuşak bir gümbürtüyle arkasından kapatıyor.

Bunun bir uyarı mı, tehdit mi, yoksa bir söz mü olduğunu bilemiyorum. Ama garip bir şekilde, içimde bir ateş yakıyor.

Atticus'un ofisine doğru ilerliyorum ve içeri giriyorum. Evindeki ofisine ilk kez gitmiyorum ve beni buraya getirmek için tehditler savurmasına rağmen, sadece bana güvendiği için evine girmeme izin verdiğini biliyorum.

Çok güçlü bir alfa aslanın güvenine sahip olan çok fazla kişi yoktur, bu yüzden sahip olduğum için mutluyum.

Bana güvenmesi için ona pek sebep vermedim.

Masasında oturmuş telefonuyla bir şeyler yazıyor ve ben içeri girerken başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmiyor. Kendini beğenmiş piçin bakmasına gerek yok.

Yüzünde bir sırıtma var, yani belli ki işe yaramıyor.

"Merhaba." Kendime bir içki koyup geniş kanepeye oturuyorum ve ayaklarımı sehpanın üzerine uzatıyorum. Pahalı viskisi milyarderî ziyaret etmenin avantajlarından biri.

Bana dönmeden önce mesajını bitirmesini bekliyor. "Yeterince uzun sürdü."

"Yeterince uzun sürdü mü?" Alay ediyorum ve o sadece kaşlarını kaldırdığında gözlerimi deviriyorum.

Siktiğimin milyarder piçi. Özel uçağına atlayıp oradan oraya uçmak onun için kolay olurdu.

Bazılarımız inadına mirasımıza dokunmayı reddediyor ve hoyratça harcama yapmıyor.

Çok pahalı viskiden bir yudum alıp omuz silkiyorum. Pürüzsüz ama uğruna satmaya değmez.

"Ne diyebilirim ki? Bütün gün amcamın adamlarını dövmek zor iş."

Atticus güler ve başını sallar. "Sizi özellikle isteyen kişinin Maeve olduğunu bilmelisiniz."

"Nedenmiş o?" Onu küçümseyerek soruyorum. Harika. Bu prensesten hoşlanmamak için bir neden daha. "Ona benim hakkımda hikâyeler mi anlattın?"

Yemi yutmaz, kendini bunun üstünde bulur. "Adrian'ın parmağı altında ve umutsuzca kurtulmak istiyor."

Öne doğru oturuyorum ve gözlerimi kısıyorum. Bu... aslında ilginç.

Adrian'ın ondan uzaklaşmak isteyen bir zayıflığı mı? Bu kulağa hoş geliyor.

"Dışarı çıkma ihtimali ne kadar?"

"Amcanız onu seviyor ve onun yasal vasisi. Onun için en iyisini istiyor, her ne kadar tamamen yanlış bir yol izliyor olsa da."

Bu saçmalığa azıcık da olsa dahil olmaktan nefret ederek inliyorum. Boktan bir pembe dizi gibi ama kanalı değiştiremiyorum.

Amcamla ya da zehirli ailemle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bu kadar basit.

"Prenses nerede o zaman?"

"Onu getirmeden önce bazı temel kurallar."

Atticus koltuğunda geriye yaslanıyor, bu hareket burada tüm gücün kendisinde olduğunu gösterdiği için çok sinir bozucu. Bu oyunu seviyor, ben buradayım ve sen benim kurallarına göre oynayacaksın oyununu.

"Eğer kabul edersen, ona tamamen sen bakacaksın. Ona tam bir koruma sağlamak için benimle birlikte çalışacaksın, ama söz sende."

"Buna gerçekten ihtiyaç var mı?" Ben soruyorum. Bir kız için çok fazla çaba harcanıyor gibi geliyor. "O şımartılmış bir prenses. Elbette, Adrian biraz değer görüyor. Ama gerçekten o kadar önemli mi?"

Atticus bir kez daha yüzünü pasif, ses tonunu soğuk tutuyor. Her zaman kontrollü.

Sırf inadına bir şeyleri mahvetmek istememe neden oluyor.

"O bir kromius ve henüz eşlerini bulup *herhangi bir* forma dönüşmedi. Nadir, güçlü ve buraya gelirken bir kez saldırıya uğradı ve *kimseye* haber vermeden yerleşkedeki birini öldürmeyi başaran bir takipçisi var."

Lanet olsun.

Kendini koruyacak bir formu yok ve açıkça biraz sıcak su içinde.
Bu kadar kaos bana uyuşturucu gibi geliyor.

Ama yine de kimse Adrian Graves'e verilen sokak kokainini istemez.
Bu sadece ölüm için bir reçete.

Belki benim değil. Ama muhtemelen onun da olmayacak.

"Neden bana ihtiyacın var?" Anlamıyorum. "Adrian ve benim aramızda kaybolmuş bir aşk yok."

"Bu yüzden seni istiyor."

"Lanet olsun." Yüzümü ovalayıp derin bir iç çektim. Neden böyle şeyler hep *beni* buluyor? "Ekibinin ne kadar büyük olması gerekiyor?"

"Alabildiğin kadar büyük."

"Peki sen neden hâlâ yapmadın?" Sırıtiyorum, iğnelemeye karşı koyamıyorum. "Bilirsin, bariz olanın dışında."

Açıkçası, avcı tehditleri öncelikliydi ve zayıf küçük insanlar yüzünden biraz hırpalanmıştı. Ama bu bir hafta önce sona erdi ve ben bu süre içinde intikamımı almayı başardıysam, o da iyileşmeyi başarmış olmalı.

"Maeve'in işe aldığım herkesi kovma eğilimi var ve zor bir dönem geçirdi.
o."

Gülüyorum. İşte böyle bir davranışın arkasına sığınabilirim. "Bested by a güzel ve şımartılmış prenses."

"Oh, güven bana," diyor Atticus kuru bir sesle. "Maeve görünüşünden çok daha fazlasıdır." Gördüğüm zaman inanacağım.

Kapı açılır ve Malibu Barbie kapıyı çalma ya da varlığını duyurma zahmetine katlanmadan içeri girer.

Parlak sarı saçları yüksek bir at kuyruğuyla düzgünce bağlanmış, altın tenine yapışan çok kısa ve ince pembe bir elbise. Topukları aletimden daha uzun ve bu etkileyici.

Bir rüyadan fırlamış gibi. Ya da bir kabus, nasıl baktığınıza bağlı.

Gerçi topuklular olmasa bile boyu yeterince uzun, benden birkaç santim kısa. Biraz zayıf ama çok ateşli.

Sirenin denizi çağırdığı gibi çağırıyor beni.

Atticus ayağa kalkarken yüzünde bilmiş bir ifade vardır. "Maeve, Lucifer Graves ile tanış."

Oh, lanet olsun. *Oh, lanet olsun.*

Boku yedim.

Ayağa kalkıyorum ve başımı sallayarak elimi sıkması için ona uzatıyorum. Neden bilmiyorum, elimi tutmasını da beklemiyordum.

"Dokunmadığım kısma gelmedin mi?" Maeve elimi görmezden gelip gözlerini Atticus'a dikerek soruyor.

Sesi hipnotize edici. Yumuşak, kadınsı, ama biraz da şirret. Sanki çizgiyi aşmam için bana meydan okuyor.

Onu çok seviyorum.

Ya da en azından, onun sözleri beni yakalayana kadar öyleydim.

"Neye dokunmayın? Evlatlıktan reddedilen prenlere mi? Güzel oğlanlara mı? *Erkeklerle mi?*" Ona gözlerimi kısarak soruyorum, boyuma göre yükseliyorum, geri adım atıp atmayacağını görmek için onu yemliyorum.

Geri çekilmiyor. Güzel.

Beni küçümsüyor ve bu onu bir şekilde *daha da* güzelleştiriyor. Çok gaddar. Buna bayılıyorum.

Onun içinde bir karanlık var, benimkini çağıran bir karanlık. Ne de olsa benzer benzerini tanır.

"Kuzenin Lucifer'a çok benziyorsun ve inan bana bu bir iltifat *değil*. Seni istedim çünkü beni seçen çocuktan daha iyi olduğunu düşündüm," diyor. Sözleri buz gibi ama altında ateş var. "Görünüşe göre yanılmışım."

Beni seçen çocuk mu?

Julian.

Lanet olsun, Hadrian buna bayılacak.

O arkasını dönüp odadan çıkmaya hazırlanırken ben de Atticus'a dönüp hayatım boyunca verdiğim en aceleci kararı ağızımdan kaçırıyorum.

"Ben de varım."

Pişman olacağımı sanmıyorum.

Bunu açıklayamıyorum. Belki de bana bir hiçmişim gibi baktığı içindir ya da belki de ben sadece kaosa bağımlıyım.

Her iki durumda da, ben varım.

"Var mısın?" diye yankılanıyor ikisi de, biri inanmazken diğeri kızgın.

"Ben de varım. Tam yıllık bir sözleşme olduğunu söylemiştin, değil mi?" Maeve'i tamamen göz ardı ederek soruyorum. Güzel prenses bundan hiç hoşlanmadı. "Noktalı yeri hemen imzalayacağım."

"Bekle, hayır-" Maeve topuklarının üzerinde dönerek itiraz ediyor.

Atticus'un gözleri ikimizin arasında gidip geliyor ve eğer onu bu kadar iyi tanımasaydım gözlerindeki eğlenceyi kaçırdım. Bundan zevk alıyor.

Sadist pislik.

"Sözleşme Maeve'in onayına bağlı Lucifer."

"Ve Maeve kesinlikle aynı fikirde *değil*." Kollarını kavuşturacakmış gibi hareket ediyor, sonra titreyerek yan tarafına bırakıyor.

"Üşüdün mü?" Yaklaşarak soruyorum. Ceketimi çıkarıp ona uzatıyorum. Küçümsüyor ve başını sallıyor. "Ne yani, kıyafetlerim vücuduna dokunacak kadar iyi değil mi?"

"Demek istediğim, sadece çok sayıda insanın kanıyla kaplı değiller, size söyledim, *dokunmuyorum*."

Belki de ben geldiğimde Malachi bu yüzden çok sinirlenmişti. Fark etmemiştim bile.

"O bir giysi, güzel prenses," diyorum. "Dokunmaya gerek yok."

Sanki aptalmışım gibi gözlerini deviriyor. Eminim öyle olduğuma dair argümanlar vardır.

"Ben *hiçbir şeye* dokunmam," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ve neden güzel prenses dokunmamaya karar veriyor?"

bir şey var mı?"

Burada ciddi mi? Ne tür bir şımartılmış pislik bu? Adrian'ın onu sevmesine şaşmamalı. Ondaki züppe tavrı ve kendini beğenmiş bakışları onda da var.

Bahse girerim, ortak şekil değiştirenlerden birine ilk kez baktığında ve ellerini sıkmayı reddettiğinde kendini kremlemiştir.

Atticus'a bakmadan önce bana ters ters bakıyor. "Ona söylemedin mi?"

"Bana neyi anlatacaksın?" Ben soruyorum.

Şeytanım hırlıyor, Maeve'i üzdüğüm için *bana* kızgın. Sanki bu kadının aklını kaçırmasının sebebi benmişim gibi.

Onun karanlığından hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değil.

Benim umurumda değil.

O karanlık değil. O bir sürtük. Arada bir fark var.

Atticus başını salladığında bir iç geçiriyor. Sanki tüm bu konuşma onun altından geçiyormuş gibi, sanki hepimizden çok daha iyiymiş gibi davranıyor.

Sanki buraya Atticus'un baş **b e l a s 1** olduğu için çağrılmamışım gibi.

Gözlerimin içine bakıyor ve sakın bir ses tonuyla, "On yedi yaşındayken üvey babam ve onun tüm yakın çevresi tarafından tecavüze uğradım. Dokunmuyorum çünkü en son biri bana izinsiz dokunduğunda, bu beni defalarca ihlal etmek içindi."

Yutkunuyorum, hipnotize edici mavi gözlerinden başka yere bakamıyorum.

O ciddi. Bu sadece bir prenses tavrından daha fazlası, aşırı şımarık ya da şımartılmış değil. *Tecavüze uğradı.*

Maeve savunmacı, öyle olmaya çalışmasa bile. Kendinden emin görünmek için elinden geleni yapıyor, sanki bu şimdiye kadar duyduğum en travmatik şey değilmiş gibi.

Sık beni. Şeytanım sırtıyor, kararını verirken paylaştığımız bağı heyecanla dolduruyor.

Maeve bizim ruh eşimiz.

Lanet olsun.

"Ben de bundan sonra dokunmak istemezdim," diyorum ceketimi tekrar giyerken. Sanki daha fazla bastırmadığım ya da söylemediğim için şaşırmış gibi bir kez göz kırpmıyor.

İfritim bağımız boyunca kıyameti koparıyor, öldürücü öfke damarlarımda dolaşıyor. Ama ona bunun acısını çektirmeyeceğim.

İfritim ve ben en iyi gölgelerde çalışırken çalışırız. Bu yüzden ona kimin ve neyin zarar verdiğini bulacağım, isimlerini bir listeye ekleyeceğim ve teker teker üstlerini çizeceğim.

Ve ancak o zaman prensesim onlardan kurtulacak.

Atticus'a dönüyorum. "Sözleşmeye, rızası olmadan ona tecavüz etmeye kalkışan herkese uygun gördüğüm şekilde muamele edeceğimin yazılmasını istiyorum."

Mümkün olduğunca muğlak, tercihen, böylece bu gururda sıkışıp kalmışken tekmelerimi atabilirim.

"Hayır, böyle bir şey olmayacak," diyor Atticus, dudakları eğlenerek seğiriyor.

Maeve hâlâ gözlerini benden ayırmadan, "O sözleşmeyi imzalayacağım," diyor.

Kokusunda biraz merak var ama aynı zamanda çok temkinli. Korunaklı.

Mantıklı.

Keşke aklını okuyabilsem ve içinde neler olup bittiğini bilebilsem. Bu konuda ne hissettiğini bilmek isterdim. Benim hakkımda. Aramızdaki bağ hakkında.

Onu tanımak istiyorum.

Ama içimden bir ses bunun uzun bir yol olacağını ve çaba sarf etmem gerekeceğini söylüyor. Bunu kolaylaştırmayacak, istese bile muhtemelen *yapamaz*.

Ama meydan okumayı severim.

İyi ki gelecek yıl birbirimize bağlı olacağız.

"Tamam, bilmem gereken her şeyi anlat," diyorum bardağımı yudumlarken.

Maeve bir iç çeker ama Atticus'un masasına oturmak için hareket eder.

Atticus, Adrian Graves'in parmağı altında sıkışıp kalan güzel Krom Değiştiren'in hikâyesini anlatıyor. Doğrudan söylemese de, Atticus'un amcamın dostuma davranışından etkilenmediği çok açık.

Evet, bu ikimizi de yapar.

Adrian yerleşken sürgün edildiğim için şanslı yoksa oraya gizlice girip boğazını keserdim.

Arkadaşımın bir sapığı var, onun adına insanları öldüren ve hatta kuzenimi tehdit etmeye karar veren takıntılı bir psikopat. Neyse ki hayatında başka bir psikopat adam daha var ama ben *onun* tarafındayım ve çok daha ölümcül biriyim.

Kaderinde Julian'ın eşi olmak var, ancak Maeve araya girerek onun çıkarıcı amcamın çıkarları için rol yapan bir yalancı olduğu konusunda beni rahatlattı.

Ne yazık ki yanılıyor.

Adrian bunu yapmayacağı gibi, ne kadar alçak ve zavallı olursa olsun, Julian da bunu asla kabul etmez.

O zayıf, zavallı, gerçekten. Julian ailesinin onu ısıtmasına ve ailenin ihtiyaç duyabileceği her şeye itaat eden küçük bir kukla haline getirmesine izin verdi. Gerçekte ne kadar işlevsiz olduklarını görmek için kendi beynini kullanmak yerine, onların saçtığı tüm saçmalıkları yutuyor.

O ve Tarun bu açıdan aynıdır ve ikisi de en az diğeri kadar değersizdir.

Öte yandan Hadrian *korkunç* değil, ama kurtuluş için o kadar çaresiz ki, gerçekten değerli bir şey yapmaktan çok korkuyor. *Karanlık* bir pegasus olduğu gerçeğini telafi etmeye çalışıyor, sanki bu işleyebileceği en büyük günahmış gibi.

Aptal.

Hepsinin kaçırdığı şey, ailemizin ne kadar berbat olduğu ve onların yalanlarıyla yaşamak zorunda olmadığımız. Hayatımıza devam edebilir ve daha iyi olabiliriz.

"Merak etme prenses," diyorum Maeve'in hırıltısı karşısında gülümseyerek. Onu kızdırmak neredeyse çok kolay. "Çok iyi bir takım olacağız."

Şimdi eğlence zamanı. Kına yakmak için Adrian'ı aramalıyım, sonra da Julian'ı. O da kına yakacak.

Sonra Hades'i arayacağım, sadece onu gezintiye davet etmek için.

Hıyarın teki ama kardeşinin sinirini bozacak ve bu da yapmak istediğim bir şey.

Özellikle de ben ve kuzenim onun arkadaşıyla oynarken Julian yerleşkede sıkışıp kaldığı için.

Graves olmak için güzel bir gün.

MAEVE

I Çok yorgunum. Neredeyse hiç uyumadığım bir hafta sonunun ardından, üzerime çöken onca panik ve belirsizlikle birlikte tamamen tükenmiş durumdayım.

Vücudum yorgunluktan ağrıyor, zihnim bulanık hissediyorum ve yemin ederim, eğer bir çeşit mola vermezsem, kopacağım.

Bu yüzden tüm öğleden sonramı potansiyel yeni alfam Atticus ve karanlık, sapkın ve psikopat bir şeytan olan Lucifer ile bir ofiste kilitli geçirmek zor oldu. En azından normalden daha zordu.

Sesleri sinirlerimi bozuyor, dizim masanın altında huzursuzca zıplıyor ama kendimi *zor* tutuyorum. Sinir ve öfke yüklüydüm ama bunları açığa çıkaracak hiçbir çıkış noktam yoktu.

Atticus ve Lucifer bu sözleşmenin detayları üzerinde çok tartıştılar ve garip bir şekilde Atticus güvenlik ekibinin büyüklüğü konusunda yumuşadı. Lucifer benim için kendi adamlarından birini getirecek, hepsi bu.

Meraklandım.

Yine de, etrafta *ondan* bir tane daha olması fikri hoşuma gitmiyor. O biraz... zihinsel olarak becerdin.

Ve benimle aynı şekilde değil. Sanırım birkaç kez kafasının üstüne düştü.

Birkaç yüz kere.

"Seninle yemeğe çıkmak istemiyorum," diye tekrarlıyorum ona ters ters bakarak. Aç olduğu için birlikte yemeğe gitmemiz gerektiğine karar vermiş.

Şahsen, açlıktan ölmesi umurumda değil. Bu onu öldürmez ve açlık hissi, birisi kaçınılmaz olarak beni kızdırdığında onu çok daha sinirli yapabilir.

"Ama birbirimizi başka türlü nasıl doğru dürüst tanıyacağız?" diye soruyor, gözleri saf bir heyecanla parlıyor, yolu izlemek yerine başını bana çevirirken manik sırtışı yanıp sönüyor.

Bal rengi teni ve sarı saçlarıyla Lucifer, adının çağrıştırdığı şeytani hisleri gerçekten vermiyor. Uzun boylu ama zayıf, sanki kaba kuvvetten çok hız için yaratılmış gibi.

Buz mavisi gözleri bir bıçak gibi keskin bir şekilde ruhumu kesiyor ve itiraf etmekten nefret ettiğim bir şekilde kendimi savunmasız hissetmemeneden oluyor. Daha korkutucu olan tek şey, şeytani tarafını sergilediği zamanki saf siyah gözleridir. Yüzünde düzgünce tıraş edilmiş kirli sakal var, onu iyi bir şey yapmıyormuş gibi göstermeye yetecek kadar.

Dürüst olalım, bu her zaman böyledir. Tehlikeli olduğu kesin.

Neden onunla birlikte olduğumu, neden ona siktir olup gitmesini söylemediğimi bilmiyorum. Bana göre değil ve onun gibi birini hayatımdan atmakta asla tereddüt etmem, ama... sadece oldukça... rahatlatıcı bulduğum manik bir enerjisi var.

Belki de bu yüzden ona tahammül edebiliyorum. O kaotik biri ve bu kaos bir şekilde benim içimdeki kargaşayla eşleşiyor.

"Seni kişisel olarak tanımak pek umurumda değil," diyorum pencereden hızla ilerleyen ağaçlara bakarak. "Ancak, nasıl mirastan mahrum bırakıldığınızı bilmek istiyorum."

"O hayatın bir kısmını kendine mi istiyorsun?"

"Dalga geçiyorsun ama o hayatı kesinlikle kendim için istiyorum." Sırtışı genişliyor. "Mükemmel. Gerçekten çok kolay."

"Bu kadar kolay olamaz. İdare etmek için elimden gelen her şeyi yaptım." "Hayır prenses, *benim* için kolay demek istedim," diye yanıtlıyor. "Ben berbat biriyim aileden. Bana neden Lucifer dediklerini sanıyorsun?" "Bu senin yasal adın değil mi?"

Bana karanlık bir sırtış fırlatıyor. "Öyle, ama bir şeytan olarak doğduğum güne kadar Jacob olarak çağrılmam gerekiyordu."

Soluk soluğa kaldım, onun fazlasıyla neşeli tavrını gördüğümde içimi gerçek bir korku kapladı. "Hayır."

"Oh, evet. Doğduğum andan itibaren onlar için şeytandım" diyor.

"Bunu nasıl beklemezler? Ailenizde hiç kimse bir şeytan değil mi?" Kaşlarımı çatıttım.

Lucifer, "Baba tarafımdan büyükbabam bir şeytandı ve onun ailesinde de öyle olan birçok kişi var," diye yanıtlıyor. "Babam annesine çekmiş, beyaz bir geyik."

"Peki büyükannen ve büyükbaban arkadaş mı?"

Başını salladı. "Evet, babam da artık ailesiyle konuşmuyor."

"Kahretsin. Çok dağınık," diyorum ve o da inliyor ama başını sallıyor. "Annen ne?"

"Diğerleri gibi bir pegasus."

"Diğerleri mi?" Gözlerimi kısarak soruyorum.

"Annem ve iki teyzem. Tarun'un babası elbette bir fil, ama Julian'ın babası çok mükemmeldi ve o da bir pegasustu."

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum, deri kalçalarımaya yapışıyor, kromiusum Lucifer'da yakalayamadığım bir şey sezmiş gibi hafifçe geriliyor. Lucifer'ın bakışları benimkilere yöneliyor.

"Sorun nedir, güzel prenses?"

"Bana öyle deme," diye mırıldandım. "Ama aynı zamanda, sanki bazıları iyi bazıları kötüymüş gibi bu değişen formları tanımlama şekliniz biraz tuhaf değil mi?"

"Bebeğim, Graves'le ilgili notu almadın mı?"

"Muhtemelen bana söylediklerinden daha kötüsünü düşünmüşümdür."

Kıkırdıyor, beni hiç itip kakmadan köşeyi dönüyor. En azından bu bir teselli - deli olabilir ama iyi ve güvenli bir sürücü. İstese bizi bilerek çarpabileceğinden hiç şüphem yok, bu yüzden ekstra dikkatli olması garip bir şekilde rahatlatıcı.

Ugh. Bu adamdan gerçekten nefret etmek istiyorum ama bana aksini hissettirmek için gerçekten aşırı çaba sarf ediyor.

"Biz seçkinleriz Maeve. En iyinin de iyisiyiz ve benim gibiler sadece aile ismine sürülen bir leke," diyor neşeyle.

İnledim. "En kötüsü de ne biliyor musun? Julian'dan gerçekten bu hisleri alıyorum."

En azından öyle sayılır. Ofiste birlikte geçirdiğimiz son gün o kadar kötü değildi. "Bazı açılardan, Jules en kötüsünü yaşadı," diyor ağır bir iç çekişle.

"Ama aynı zamanda en kötüsü de o, yani bu bir tür kozmik karma." "Ama bana dönersek-"

"Şaşırtıcı değil," diyor ve ben ona pis bir bakış atıyorum. "Ne? Yargılamıyorum. Ben de benmerkezci bir pisliğim. Bütün iyi insanlar öyledir prenses."

Onu tersledim. "Kendimi nasıl mirastan mahrum edebilirim?"

"Adrian senin o değerli küçük hafif pegasusu Julian'la çiftleşmeni beklediği için bu çok daha zor olacak. Kendine çiftleşecek berbat birini bulabilirsin."

"Ne yani, senin gibi şeytanın ta kendisi mi?" Tersliyorum.

Kaşlarını sallıyor. "Bebeğim, ancak bu kadar şanslı olabilirdim."

"Elbette yaparsın. Küçük Bayan Dokunulmaz ve Zihnen Berbat, hayatta istediğiniz gerçek ödüdür."

"Hayır." Sesi sert ve soğuk, alaycı ve rahat tavrının tüm kanıtları bir anda yok oldu. Aramızdaki hava anında yoğunlaşıyor ve Lucifer'ın ani ruh hali değişimine verdiği tepki tüylerimi diken diken ediyor.

"Özür dilerim?" Vücudum titriyor, kromiusum geriliyor.

"Aferin kızıma," diyor rahatlayarak. "Biz kendimize hakaret etmeyiz. Sana tecavüz edenleri öldüreceğime, yani *öldürmeyeceğime* yemin ettim. Seni tam olarak *öldürmemelik* edemem, değil mi?"

Onun sözleriyle göğsümde karanlık bir sıcaklık belirliyor ve bu tam olarak *korku* değil. Öyle olmalı, ama onun yerine, bunu söyleme biçiminde rahatsız edici bir şey var.

"Kendim hakkında ne söyleyeceğime sen karar veremezsin."

"Eğer duymak zorundaysam, duyarım. İnan bana, sonuçları hoşuna gitmeyebilir."

Kromiusum alevleniyor, sözlerindeki dile getirilmemiş tehdide beni neredeyse ürperten bir yoğunlukla tepki veriyorum. Meraktan çok kafam karıştı.

"Neden umursadığını anlamıyorum."

"Akşam yemeğinde bana eşlik etmemeyi tercih ettiğine göre, bunu asla öğrenemeyeceksin," diyor, sırtarak. "Ne kadar yazık."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Homurdanıyor ve bu ses tüylerimi diken diken ediyor. Lucifer'ı içeri almanın bir felaket olacağına hiç şüphem yok. Ne kadar sırttığı ya da alay ettiği umurumda değil, onun kaosa karışmama izin vermeyeceğim.

Şimdi

olmaz.

Hiçbir

zaman

olmaz.

Ruh halim bozuluyor, o da bunu anlıyor ve konuyu değiştirmek için

Çaresizce "Bana bir iyilik yapmak ister misin?" diye soruyorum.

"Ben ayakçı değilim prenses. Yani, düşmanlarınızı öldürmediğiniz sürece-

"Hayır. Bu düşmanlarımı öldürmekle ilgili değil." Gözlerimi deviriyorum. "Ama sirene, ondan daha iyi olduğun için güvenliğimden kovulmasından nefret ettiğimi söyleyebilirsin. Belki biraz gözünü korkutursun."

Lucifer mırıldanıyor. "Ondan neden hoşlanmıyorsun?" "Sürekli beni izliyor. Ürkütücü."

Lucifer gözlerini benimkilere dikeyor, sonra ağır bir nefesle yola dönüyor. Ruh halindeki değişim belli belirsiz ama rahatsız edici; şakacı alaycılığı gitmiş, yerine daha karanlık bir şey gelmiş.

"Keşke Atticus sözleşmeye cinayeti de ekleseydi." "İzne ihtiyacın var mı?" Ben soruyorum.

"Düşüncelerinizi beğendim prenses, ama bu kabalık olur." Sırıttıyor, sesi hafif, ama altında yatan kötü niyet omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Ne zaman onun bir parçasını çözdüğümü düşünsem, o gidip çözüyor. He

psi "Kaba olmakla ilgili bir sorunum yok."

. "Güven bana bebeğim, fark ettim."

Koltuğumda kıpırdanıyorum, terli bacaklarım yapıştığı için anında pişman oluyorum.

deri koltuklara. Klima hiçbir işe yaramıyor ve birden Lucifer'ın yanımdaki varlığının aşırı farkına varıyorum. Çok yakın, çok yoğun hissediyorum.

Karnım endişeyle geriliyor, değişen ruh halimden dolayı kromiusum sızlanıyor.

"Evet, sanki kullanmayı bırakmamı söylediğim evcil hayvan isimlerini sürekli kullanmak kabalık değilmiş gibi."

"Pekala, beni hoş oda arkadaşınızla tanıştırdığınızda görgü kurallarımı uygulayacağım," diyor dairelere girerken. "Kendime burada bir oda bulmam gerekecek."

"Atticus sana kalacak bir yer teklif etmedi mi?"

Başını iki yana sallar. "Cezalandırma, muhtemelen. Senin evinin önündeki çalılıklarda uyusam bile umurunda olmazdı."

"Burası gerçekten üst düzey bir yer," diyorum alaycı bir şekilde. "Sanırım bundan alınabilirler."

"Kahretsin. Üçüncü bir ev arkadaşı ister misin?"

Motoru kapatıyor ve tüm dikkatini bana vermek için dönüyor. Buz gibi

bakışları üzerimde kilitleniyor ve sanki bir mikroskop altındaymışım gibi hissediyorum.

göğsüme bastırıyor.

Onunla savaşmak istemiyorum... ama aynı zamanda içeri girmesine de izin *vermeyeceğim*. Bugünlerde benim neyim var böyle?

"Hayır, nehirde uyuyup boğulman umurumda değil," diyorum ve arabadan inerken ona göz kırpıyorum.

İnliyor, arabayı kilitliyor ve benimle aynı hizaya geliyor. "Zaten muhtemelen beni uykumda öldürürsün."

"Bu kan bağımlılığınızla, sanırım bunun yerine yemeğinizi zehirlerdim."

Binaya giriyoruz ve güvenlik görevlisi hemen kürsüsünden kalkıyor, bakışlarında temkinli bir ifade var.

"Biz iyiyiz," diyorum ona el sallayarak. Muhafızın gözleri kısılıyor ama Lucifer sadece kaşlarını sallıyor, sırtışı tehlikeli bir muziplikle dolu. Tüm vücut dili değişiyor, hava kontrol altında tuttuğu zorlukla kontrol edilen şiddetle kalınlaşıyor.

Nefret etmiyorum.

Nefret ettiğim şey ise ön kapıma ulaştığımızda Caspian'ın sanki buna hakkı varmış gibi yüzüne kazınmış hayal kırıklığıyla orada dikiliyor olması. Gözleri Lucifer'a takıldığı anda kaskatı kesiliyor ve sanki bir saldırıya hazırlanıyorlarmış gibi sireni ortaya çıkıyor.

Lucifer'in bedeni yanımda kıpırdamadan duruyor, daha önceki şakacı tavrı bir anda buharlaşıyor ve ben bu değişimin kromozomumda dalgalandığını hissediyorum

-Uyanık, izliyor, bekliyor.

Lucifer öne çıkıyor ve Caspian'la benim arama giriyor. Bu Lucifer'ın şansı ve nasıl bir performans sergileyeceğini görmek için sahneyi ona vermeye hazırım.

"Kimsin sen?" diye soruyor, sesi alçak ve zehir dolu, ama aslında bir cevap beklemiyor. Varlığının ağırlığı Caspian'a baskı yapıyor ve Caspian gözle görülür bir şekilde irkilerek bir adım geri atıyor.

Lucifer parmaklarını şıklatıyor, sırtışı daha da genişliyor ve uğursuzlaşıyor. "Oh, evet, sen benim yerine işe alındığım pisliksin. Hani şu tüm vaktini sorumluluğunu izleyerek geçirdiği için işini düzgün yapamayan, değil mi?"

Caspian'ın yüzü soluyor, ağzı sanki kendini açıklayacak kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi açılıp kapanıyor. Alnında boncuk boncuk terler belirliyor, parmakları kendini savunmak istiyormuş ama cesaretini toplayamıyormuş gibi iki yanında seğiriyor.

Güçlü bir şekil değiştirenden böylesine güçlü bir tepki alabilmesine şaşırarak Lucifer'e bakıyorum. Chromius'um ve ben onun yaydığı tehlikeli auranın altında rahatsız bile hissetmiyoruz ama Caspian'ın sarsıldığı çok açık.

"Lucifer," diye mırıldanıyorum ama beni koruduğu yerden kıpırdamıyorum. Bu Lucifer'ın anı ve benim hiçbir parçam bunu bölmek istemiyor. Caspian'ın kıvranışını izlerken çarpık bir tatmin duygusu hissediyorum.

Lucifer bana dönüp bakmıyor. Gözleri Caspian'a kilitlenmiş durumda ve siyah gözbebeklerindeki parıltı tüylerimi diken diken ediyor.

Hafifçe eğiliyor, sesinden kötülük damlıyor, gülümsemesi geniş ve yırtıcı. "Git buradan, küçük siren. Maeve'i rahat bırak yoksa senin hayatını da onunki kadar berbat ederim."

Caspian'ın bakışları bana kayıyor, dinlemem, anlamam için kısa, neredeyse çaresizce bir yalvarış. Lucifer bir adım daha atıyor ve yemin ederim Caspian'ın dizlerinin hafifçe büküldüğünü görüyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve Şeytan'ı oyunda gördüğüm için yüzüme küçük, hınzır bir sırıtma yayılıyor.

"Özür dilerim Maeve," diyor Caspian. Gözleri kocaman açılmış, zihninde bir şeyler tasarlarlarken Lucifer ve benim aramda gidip geliyor. "Umarım bir gün her şey açıklığa kavuşur."

"Ve bu uğursuz notla birlikte, siktir git, seni amcık," diye hırlıyor Lucifer, sesi daha da alçalıyor.

Caspian tartışmaz. Topuklarının üzerinde döner ve omuzları kamburlaşmış bir şekilde koridorda ilerler.

Lucifer onun gidişini izler, gözleri her zamanki buz mavisine dönerken gülümsemesi yavaşça daha karanlık, daha tehlikeli bir şeye dönüşür.

Kalbim hâlâ hızlı atıyor ama içinde garip bir heyecan var; korku ve coşkunun karışımı. Lucifer'ın bu iş için biçilmiş kaftan olduğu açık ve ben etkilendim.

Belki de tüm sorunlarımı halletmek için sözleşmede cinayete ihtiyacı yoktur - belli ki sadece insanları tehdit etmeye ihtiyacı var.

"Beni içeri alacak mısın?" Lucifer öyle neşeyle soruyor ki irkiliyorum. Sesi sanki az önce birini can havliyle kaçmaya göndermemiş gibi o rahat, sakın tonuna geri dönmüş. Bu zıtlık o kadar sarsıcı ki beni tedirgin ediyor.

Chromius'um bile ne yapacağını bilmiyor. "Sen zihinsel olarak delisin."

"Eminim ailem beni sevseydi, bana test yaptırırlardı."

"Ailesi tarafından sevilmeyen tek kişi sen değilsin," diye takılıyorrum ön kapımı açarken. "Benden hiç sempati görmeyeceksin."

"Ari, ben geldim," diye bağııyorum, sözlerim dairemizde yankılanıyor. "Ve Şeytan'ı da yanımda getirdim."

Çığlık atarak daireye doğru koşar ve yüzünde gerçek bir panik ifadesiyle koridorun sonunda durur.

"Kahretsin," diyorum başımı hızla sallayarak. "*Lucifer*"ı getirdim demek istedim." Rahatlamış bir şekilde iç geçiriyor.

"Şeytan kim?" Lucifer beni içeri kadar takip ederek soruyor.

Ari ve ben bakışıyoruz ve hep bir ağızdan "Tarun" diye mırıldanıyoruz.

Lucifer kahkahayı patlatıyor ve içimde bir şeyler rahatlıyor. Bu psikopatın varlığından bu kadar hoşlanmam, kahkahalarının, öngörülemezliğinin beni güvende hissettirmesi rahatsız edici.

Ya da neden bazen beni gülümsetmeyi başardığını.

"**B**reathe, kızım," diyor Ari, çatalını tabağının kenarına hafifçe vurarak ve beni aklımdan çıkarıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, dalmış olduğumu fark ediyorum, zihnim her şeyin ve hiçbir şeyin etrafında dönüyor.

"İyi misin?" diye soruyor nazıkçe.

"Bugün iş konusunda biraz gerginim," diye mırıldanıyorum, ona yarım yalan söyleyerek. Dün gece oldukça iyi uyudum, uyanmadan önce tam dört saat uyudum ve kendimi tekrar uyutmayı başardım.

Ama bu sabah, nedenini bilmediğim bir sinir yumağı içindeyim.

"Hayal edebiliyorum, ama harika olacaksın." Bana sırtıyor. "Gerekirse kelimenin tam anlamıyla nakavt et onları."

Homurdanıyorum, Ari'nin beni konuşmanın içine çekmesine izin verdiğimde omuzlarımdaki gerginlik biraz azalıyor. "Atticus bana haftalık cinayet izni verecek mi merak ediyorum."

Lucifer'ın istediği herkesi öldürme yetkisini reddettiğinden beri. Dürüst olmak gerekirse, bu biraz kaba.

"Birini öldürmeyi gerçekten başarabilir misin?" diye soruyor, burnunu hoşnutsuzlukla kıvrarak.

"En azından bunu yapması için birini tutabilirim," diyorum tartıştıktan sonra.

Beni yuhallıyor, ben de kıkırdıyorum. "Hepimiz zengin kızlar değiliz, Maevey Baby. Ama bir vuruşa ihtiyacım olursa nereye geleceğimi biliyorum."

Tam kapı çalarken ağzıma bir çatal dolusu yumurta atıyorum. Bir inilti çıkarıyorum. Elbette Lucifer, beni işe götürmeden önce daireyi bir kez daha süpürmeye geliyor.

Yirmi dört saatten az bir süredir güvenliğimi sağlıyor ve şimdiden işi abartmaya başladı.

Neden nefret etmediğimi bilmiyorum.

"Ben bakarım," diyor Ari ama başımı sallıyorum, çırpılmış yumurtalarımı yuttuktan sonra daireye doğru ilerliyorum. Kapıyı anahtarla açıyorum ve beklediğim gibi Lucifer orada duruyor.

Siyah bir tişört giyiyor ve üzerinde 'Balıklar arkadaş değildir. Onları yiyin' yazan ve üzerinde köpekbalığı olan siyah bir tişört ve kırmızı bir beyzbol şapkası giyiyor.

"Günaydın prenses. Gece boyunca her şey yolunda mıydı?"

Omuz silkiyorum. "Ari öldürüldü, ama ben sadece kanı sana bıraktım."

Sırtışı genişliyor, biraz *fazla* genişliyor ve kendime rağmen göğsümde bir eğlence titreşimi hissediyorum.

"İşte bu yüzden benim favorimsin, güzel prenses," diyor. "Bir göz atmak istiyorum, sonra ne zaman hazır olursan yola çıkabiliriz."

"Sabırsızlanıyorum." Sahte bir coşku duyuyorum. "Çalışmak zorunda olduğum yere senin arabamla korkunç bir yolculuk daha."

"Arabamın nesi var?"

İçeri girebilmesi için kapıyı daha geniş açarak el sallıyorum.

"Hayır, cidden, arabamın nesi var?" diye soruyor, içeri adım atmadan.

"Acımasızsın," diye mırıldanıyorum ve o sırtıyor. "Bunu bir iltifat olarak söylemedim."

"Sen söyleyene kadar hareket etmeyeceğim ve işe geç kalacak olan sensin. Tabii pencereden atlayıp ölmemeyi başarırsan o başka."

Beni alt edeceğini çok iyi bildiğim için inliyorum ve yumuşuyorum. "Duyusal şeylerle ilgili bir sorunum var. Araba koltuklarını sevmiyorum."

"Ne tür kumaşları tercih ediyorsunuz?"

"Ah, günlerim, siktir git," diye inleyerek kapıdan uzaklaşıyorum. "Ben yemeğimi bitirirken sen de casusunu al, sonra gideriz."

"Casusluk yapmak istersem yaparım." Daireye doğru adım atıyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve yatak odama doğru ilerliyor.

Orada ne yaptığı umurumda değil ve kahvaltı masasında Ari'ye katılmak için geri dönüyorum.

"Biliyor musun, Caspian'ı gerçekten kızdırdı," diyor ve ben onun yüzünü düşünerek kıkırdıyorum. "Kaltaklık ediyorsun."

"Caspian'ı hiç sevmediğimi söylemişim. İşten atıldığı için ağlamak istiyorsa, daha az ürkütücü olmalıydı."

Ari beni yakından izliyor, gözleri tam olarak okuyamadığım bir şeyle yumuşuyor.

"Maevey bebeğim, senden etkilenmemek gerçekten çok zor, biliyorsun," diyor ve ben homurdanıyorum. "Şaka yapmıyorum."

"Pek çok insan bütün gün oturup bana bakmamayı başarıyor. O güçlü bir siren ve benim 'efsanevi cazibeme' karşı koymaktan daha fazlasını yapabilmeli."

"Demek istediğim, senin de muhteşem olduğunu iddia edebilirim, ama o çiftleştii, bu yüzden gerçekten umursamayacak," diye düşünüyor.

"Vay canına. Ürkütücü yaşlı adamın güzel olsam da olmasam da bana bakmasından gurur duymam mı gerekiyor?" Gözlerimi devirmeden önce sahte bir nefes alıyorum. "Umurumda bile değil."

"Bu sabah çok şımarıksın."

"Sen de fazla neşelisin," diye karşı çıkıyorum, parlak gözlerine ve pembe yanaklarına bakarak. Çok fazla yenilenmiş ve bu beni sinirlendiriyor. "Bugün ne yapıyorsun?"

Bana omuz silkti. "Bir şey yok.

Henüz." "Oh, ben-"

"Gitme vakti prenses," diyor Lucifer, dünyayı umursamadan mutfığa dalıyor. Duruyor ve Ari'ye başını sallıyor. "Günaydın, Ari."

"Günaydın Lucifer. Yemeğini ye, ben duş almaya gidiyorum." Bana bir öpücük konduruyor, gözlerinde eğlence dans ediyor. "Sonra görüşürüz Maeve."

"Orospu sensin." El sallamasına karşılık vermedim.

Lucifer kaşlarını kaldırır. "Bu da neydi şimdi?" "Sen görülmemesi *ya da* duyulmaması gereken bir pisliksin."

"Ben on altıncı yüzyılda yaşayan bir kadın değilim prenses," diye karşı çıkıyor ve ben de ona dudak büküyorum.

Umursamadan bir ekmek alır ve içine son sucuğu, son dört parça pastırmayı ve bir avuç çırpılmış yumurtayı koyar. Bir vahşi gibi ısırmadan önce domates ve mantarları bırakıyor.

"Gidelim," diyorum tabağımı lavabonun kenarına bırakarak. Ari onları işten önce yıkayacak ve lavaboya koyarak onu üzmem istemiyorum.

Arabaya kadar olan yürüyüş sessiz geçiyor, Lucifer'ın çaldığı kahvaltıyla dikkatinin dağıldığı belli, ama arabaya bindiğimiz anda havadaki gerilim yeniden yoğunlaşıyor.

"Dün gece nerede uyudun?" "Sana göl desem inanır mısın?" "Nehir dedim," diyorum ve o gülüyor.

"Sizin lüks binanızda bir daire tutmayı başardım," diyor kaşlarını sallayarak. Gözlerimi deviriyorum. "Üçüncü kattayım ve binaya kanlar içinde gelmeyeceğime yemin eden bir belge imzalamak zorunda kaldım."

"Örtülü mü, yoksa?"

"Herhangi bir kan," diye inliyor. "Ama bu, yerimi kanla dolduramayacağım anlamına gelmiyor. Hiç yedek var mı?"

"Senin için değil."

Sırıttıyor, bu sabah çok neşeli. *Fazla* neşeli, sanki bir şeyleri uzak tutmaya çalışıyor gibi. "Bugün biraz keyifsizsin."

"Öyle miyim?" Kaşlarımı çatıyorum, dün pek de formda olmadığımı düşününce nasıl fark ettiğini anlamıyorum.

"Evet. Sorun nedir?"

"Dramatik görünmek pahasına, aynı anda hem hiçbir şey hem de her şey," diye mırıldanıyorum ve onun bilmiş, yoğun bakışlarından kaçınabilmek için pencereden dışarı bakıyorum.

"Yaşadığın hayattan nefret ediyorum, güzel prenses."

Omuz silkiyorum, kabaran gözyaşlarımın düşmesine izin vermiyorum. Sözleri bana dokunmamalı, ağrıyan yanıma ulaşmamalı ama ulaşıyor. Bir şekilde anlıyor gibi görünüyor.

"Hepsi ölmüş olsaydı hayat daha kolay olurdu," diye çıkışıyorum.

"Yapabilir misin?" diye soruyor bana. Ses tonu o kadar ciddi, o kadar ölümcül ki tüylerim diken diken oluyor.

"Ne yapabilirim?"

"Onları bitirebilir misin? Onları gerçekten öldürebilir misin?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve başımı sallıyorum. Her şeyin ağırlığı üzerime çöküyor, boğuluyorum ve bu baskı altında, geri dönüşlerin telaşı altında zar zor nefes alabiliyorum.

"Hayır."

Alçak sesle ve yatıştırıcı bir şekilde mırıldanıyor. "Ama ölmelerini mi istiyorsun?"

Ona doğru düzgün bakmak için başımı çevirdiğimde damarlarımda ateş yanıyor. Kimseye itiraf etmediğim karanlık, çarpık bir gerçek ve şimdi bu kadar kolay yüzeye çıkması beni korkutuyor.

"Daha önce istediğim her şeyden daha fazlasını."

"Bir gün bebeğim, bu dileğini yerine getireceğim."

MAEVE

" **Z** Buna inanamıyorum," diye mırıldanıyorum, gözlerim onun çalışan rozetini tarıyor. Elbette Lucifer bir şekilde şirketin maaşlı bir çalışanı olmayı başarmıştı. "Nasıl oldu da yönetebilir misin?"

Çalışan kimliği fotoğrafında kameraya sırtıyor, gözleri dipsiz bir boşluk gibi simsiyah. Keskin çene çizgisi ve tehditkâr sırtışıyla ona neredeyse yırtıcı bir görünüm veren bu gözler korkutucu olmalı.

Kıvrıkcık sarı saçları, fotoğraftan önce düzleştirmeye bile zahmet etmemiş gibi dağınık ve yine de ona yakışıyor - muhtemelen doğuştan böyle kaotik olduğu için.

O siyah gözler herkesin kaçmasına neden olmalı, ama bunun yerine neredeyse onu... yaramaz gösteriyor. Psikotik bir şekilde sevimli.

"Ne? Ben bir çalışanı." "

"Sanırım bu beni senin patronun yapıyor," diyerek ona kimlik kartını uzattım.

Homurdanıyor. "Sakın gülme. Seni kovmak zorunda kalabilirim."

"Bebeğim, bensiz bir gün bile dayanamazsın. Kovulursam çok kötü olur, tabii ki senin için" diye cevap veriyor, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor.

Şimdi homurdanan benim ve asansörün düğmesine basıyorum.

"Komik olan ne?" Draven'ın derin sesi soruyor ve irkiliyorum, dönüp ona bakıyorum. Onun varlığı her zaman bir dalga gibi vurur. Yine inanılmaz dar bir takım elbise giyiyor, bu seferki lacivert.

Çok güzel. Yasadışı olmalı.

"Sen de kimsin lan?" Lucifer sesini alçaltarak soruyor, gözleri Draven'in üzerinde tehlikeli bir eğlenceyle geziniyor, sanki onu çoktan ölçüp biçmiş gibi. Asansör kapıları açılırken önüne geçiyor ve Draven'la aramda bir blok oluşturuyor.

Gergin atmosfer fırtına patlamadan hemen önceki an gibi ve Draven'in bununla nasıl başa çıkacağını görmek için beklerken kromius'um ve ben diken üstündeyiz.

Hareket edemiyorum, nefes almaya cesaret edemiyorum.

"Ben Draven Westfall, Maeve'in *patronuyum*," diyor Lucifer'a ters ters bakarak. Havadaki gerilim yükseliyor, neredeyse beni boğuyor. Sanki tüm fuaye küçülüyormuş gibi hissediyorum. "Sen de kimsin?"

Lucifer biraz daha eğiliyor, sesi yumuşak ama tehdit dolu. "Maeve'in yeni güvenlik görevlisi. O nereye giderse ben de oraya giderim ve inan bana *ayl*, hiçbir şeyi kaçırmam."

İki adam çok yoğun bir bakışmayı paylaşıyor, her ikisinin de şekil değiştiren formları birbirlerini incelerken yükseliyor -Lucifer'ın gözleri siyah, Draven'ınki ise altın renginde parlıyor. Draven'in varlığı beliriyor ama Lucifer'ın sırtışı hâlâ yerinde ve bundan etkilenmiyor.

İkisi arasında kötü bir şey olmaması için dua ederken hala hareket etmiyor, küçük, göze çarpmayan nefesler alıyorum.

"Umarım bir öncekinden daha iyisindir," diyor Draven sonunda ve ben rahat bir nefes alıyorum. Asansöre adım atıyorum, iki adam da içeride bana katılırken bizim katın düğmesine basıyorum.

"Günaydın Draven," diye mırıldanıyorum, gözlerini üzerimde hissederek.

"Günaydın Maeve," diye cevap veriyor, benimle konuşurken sesi çok daha yumuşak çıkıyor. "Saat on birde bir müşteri toplantımız var."

Lucifer sırtarak, "Onlara eşlik etmeden önce bir göz atacağımdan emin olabilirsin," diyor.

Ona pis bir bakış attım. "Müşterilerimin üstünü arayamazsınız."

"Müşterileri," diye karşı çıkıyor Lucifer, ses tonundaki keskinlikle Draven'a başını sallayarak. "Herhangi bir şikâyetiniz var mı?"

"Hayır." Bakışlarımı ona çevirdiğimde Draven geri çekilmiyor bile.

"Saçmalıyorsun," diyorum. "İkiniz de."

"Senin bir sapığın var-"

"Sen ne?" Draven hırlayarak yüzüme doğru dönüyor. Öfkesi bana bir gelgit dalgası gibi çarpıyor, vahşi ve çiğ. Chromius'um iç çekiyor, çaresiz kıcı onun bizim adımıza öfkesinden heyecanlanıyor.

Acınası.

Yumruğunu acil durum düğmesine vurarak asansörü durduruyor. Bakışlarının yoğunluğu altında bacaklarım titriyor.

"Bir sapığın mı var?" diye tekrarlıyor ve ben inliyorum. "Bana böyle davranma Maeve."

"Evet ama o benden çok uzaktaki efsanevi yerleşkede," diyorum, gözleriyle düzgünce buluşmak için daha uzun durarak. Uzun, koyu kirpiklerle çevrili altın rengi gözleri muhteşem. Yara iziyle kaplı olan sol gözü sağ gözünden biraz daha parlak.

Güzel olduğumu biliyorum ama bu adam çok çekici.

Lucifer kendini yelpazeler. "Siktir git Drav, çok baharatlısın, değil mi?"

Akşam yemeği partilerinde eğlenceli olmalısınız."

Sanki Draven bir akşam yemeği partisine davet edilecekmiş gibi.

Lucifer'ın dramatizmine gözlerimi deviriyorum. "Sen neden bahsediyorsun?" "Onun yaydığı enerjiyi hissetmiyor musun?" Lucifer yaklaşıyor soruyor

Draven'in gözlerinde bir parıltı vardı. "Soğuk, karanlık, ölümcül. Etkilendim. Barışsever bir hippie olmayan bir ursarix hiç tanımamıştım."

"Bir ursarix ile nerede karşılaştın?" Draven sorar ve ses tonundaki öfke şaşırtıcıdır.

Lucifer omuz silkiyor, etkilenmemiş. "Görmedim. Ama sende bir saniyede kaparım havası var. Çok eğlenceli ve halkınız için alışılmışın çok dışında."

Draven'a bakarak, "Senden hiç de öyle bir hava almıyorum," diyorum. Zar zor gülümsüyor. Yüzeyin altında kaynayan bir gerilim var ve bu sadece ursarix yüzünden değil.

Suçluluk duygum kabarıyor. "Bak, neden sana bu rastgele takıntılı adamdan bahsedeyim ki?"

"Saplantılı olabilir ama senin adına birini öldürdü ve bir başkasını tehdit etti," diyor Lucifer. Sesinde sanki iyi bir film sahnesi anlatıyormuş gibi çarpık bir heyecan var. "Hem de Efsanevi Yerleşke'deyken."

Draven hırlıyor, ursarix'i onu geçmeye çalışırken gözleri neredeyse altın gibi parlıyor.

Lucifer duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, hastalıklı bir hayranlıkla Draven'ı izliyor.

"Hey, bir nefes al," diye yatıştırıyorum. "Bu asansörde sıkışıp kaldık ve oradaki Lucifer'in aksine biz uçabilen hayvanlar değiliz. Eğer düşerse ölürüz. Ya da muhtemelen sadece *ben* ölürüm çünkü benim formum yok."

Draven derin bir nefes alırken gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor.
"Üzgünüm, küçük meleğim. Etrafımdaki insanların tehlikede olmasıyla
aram iyi değil."

Bunu söyleme şekli, o kadar çığ ve dürüst ki, içime rahatsız edici bir sızı gönderiyor.

"İşte bu yüzden güvenlik seviyemi yükselttim," diye takılıyorum Lucifer'ı göstererek. "Gerçi, dürüst olmak gerekirse, bir öncekinden çok az daha iyi."

"En son sana neredeyse araba çarpacaktı," diye hırlıyor Draven, Lucifer'a en ölümcül bakışını atarak. Sadece bir saniyeliğine Draven'ın kontrolünün kaydığını, gözlerinin arkasında vahşi ve yabanıl bir şeyin parladığını görüyorum ve donup kalıyorum. Kısa bir an ama tehdit gerçek.

"Ona ne yaptın böyle?"

"Vay canına, hayatı seviyorum," diyor Lucifer, gözleri normal buz mavisi rengine dönmeyen önce bir anlığına simsiyah parlıyor. "Vahşi canavarı serbest bırakıp beni öldürme riskini almayalım, tamam mı? Yaşamayı seviyorum. *Çoğunlukla*."

Çoğu konuda ona katılıyorum ama Draven çıldırmaya bu kadar yakinken bunu itiraf etme riskini göze alamam.

"Draven canavar mı yoksa içindeki ayı mı?" Düşünceli bir şekilde çeneme vurarak soruyorum. Lucifer karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"İkimiz de canavarız, sadece hangimizin sürücü koltuğunda oturduğuna bağlı," diye mırıldanıyor Draven, yüzüne bir gölge düşüyor. "Her şeyi bilmek istiyorum."

"Merak etme, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi güvenlik görevlisi oldu," diyorum, bunu neden düşündüğümün bile emin değilim. "Ev kontrolleri, beni işe getirmesi, son adamı kovması, her şey."

"Takipçinden bahsediyorum, küçük meleğim," diyor.

"Maeve'in lakaplara karşı bir sorunu var." Lucifer'ın gözleri bir an için kararıyor, şeytani ruhunun bu evcil hayvan isminden hoşlanmadığı belli. Neredeyse *kıskanıyor* gibi.

"Asansörü yeniden çalıştıralım, evet, böylece işe koyulabiliriz," diye mırıldanıyorum ve Draven acil durdurmayı geri almak için düğmeye basıyor ve asansörün yeniden hareket etmeye başlaması bir saniye sürüyor.

"Müşterimize dönelim," diyor Draven. "Saat on birde randevumuz var ve senden yerleşkedeki arşivciyle temasa geçmeni ve ilgili olabilecek tüm dosyaları almanı istiyorum."

"Anlaşıldı. Kesinlikle. Sabırsızlanıyorum," diye cevap veriyorum alaycı bir tavırla. Asansör açılırken Lucifer, "Kuzenime merhaba demeyi unutma," diyor. "Ona havasızlıktan boğulup ölmesini söyleyeceğimden

emin olabilirsiniz," diye mırıldanıyorum.
Nefes al. Lucifer sırtıyor, açıkça memnun.

Draven ve Lucifer'ın ardından asansörden çıkıyorum ve şeytana kaşlarımı çatıyorum. "Ne yapıyorsun sen? Artık iyiyiz, Draven'la tanıştın. Başka neye ihtiyacın var?"

"Oh, daha bitirmedim." Lucifer'ın sırtışı genişlerken benimki de hoşnutsuz bir çizgiye dönüşüyor. "Bu kata bir göz atmak istiyorum ve Draven da bu konuda bilgilendirilmek istedi, değil mi?"

Draven başını sallar.

İnledim. Tabii ki şimdi bu işte birlikte olacaklar. "Bu benim işim-"

"Ve o senin patronun ve seni güvende tutmak için benimle birlikte çalışmaktan sorumlu olacak. Başının belaya girmesine izin veremeyiz, değil mi prenses?" Lucifer'in gözleri muzipçe parlıyor. "Bilmesi *gerekmeyen* hiçbir şeyi onunla paylaşmayacağım ama karşılaşabileceğin bazı tehlikelerden haberdar olması kesinlikle gerekli."

"Peki." İkisine de kaşlarımı çatıyorum, dönüyorum ve ofisime giriyorum. Cheryl masasında değildi, bu yüzden ikisini de umursamadan kapıyı arkamdan kapattım.

Pislik herifler.

Bugün neden bu kadar uysal olduğumu bilmiyorum. Bu çok garip. Ben sadece tamamen... kapalıyım.

Birkaç dakika sonra kapım nazikçe çalınıyor ve itilerek açılmadan önce kaşlarımı çatıyorum.

"Merhaba," diyor Draven, elinde bir şişe su ve dumanı tüten bir sıcak çikolata ile. "Bunları senin için getirdim."

Dudağımı ısırdım. Şaşırtıcı ama düşünceli. "Teşekkür ederim?"

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Lucifer biraz dolaşacak, sonra sohbet ederiz, sonra da sen ve ben toplantımızdan önce bilgi alırsınız." Bana küçük ama gerçek bir sırtış attı. "Lucifer'ın kuzenine karşı ekstra gaddar olmayı unutma."

Gülüyorum. "Güven bana, yapacağım."

Başını sallar. "Yakında görüşürüz."

İçimi neden bu kadar sıcak doldurduğunu bilmiyorum.

Ana kapıdan çıkıp usulca arkasından kapatıyor ve ben derin bir iç çekiyorum. Bu işi bitirmenin ve Julian'ı aramanın zamanı geldi.

Sıcak çikolata harika kokuyor ve arşivin numarasını çevirmeden önce onu kendime yaklaşıtıyorum.

Julian bu saatte ofiste olmalıydı. Ve eğer gelmezse, ona saldırmak için başka bir sebebim olacak.

Telefon klik sesi çıkarıyor ve Julian'ın sıkılmış sesi hatta çınlıyor.
"Günaydın."

"Günaydın."

Küçük bir nefes alış veriş var. Beni hemen tanıdı. "Maeve."

"Vay canına, sesimi tanıyor musun? Bu çok...

saplantılı." Sırıtişını neredeyse telefonda duyabiliyorum.

"Sepet seti için bana şahsen teşekkür etmek isteseydin, günler önce beni telefonundan arayabilirdin," diyor Julian, kendini beğenmiş sesi beni şimdiden rahatsız ediyor.

"İstiridye suyu falan içirmeye kalkarsın diye sepet takımın ateşe verildi," diye çıkışıyorum, yüzüm kızgınlıkla geriliyor.

Ya da bilirsiniz, yatak odamda durmuş, açmayı *ya da* ellemeyi reddettiğim için benimle alay ediyordu. Onun boktan hediyesini istemiyorum ve bir şekilde lekeli olduğundan hiç şüphem yok ama o gün onu ofisimdeki çöp kutusuna bırakamazdım...

Chromius'um ve ben bu konuda büyük bir anlaşmazlık içindeyiz ve onun bana sızlanmasını dinleyecek durumda değilim.

"İstiridye suyu mu?" diye soruyor gülerek. Gülüşü kadife gibi ama beni rahatsız ediyor. "Neden çok pahalı çikolataları ve lezzetleri balık suyuyla kirleteyim ki?"

"Onlar bir afrodizyak ve ne tür efsaneler bildiğini bilmiyorum. Belki dumanı hedef alabilecek bir şey biliyorsundur."

Kendime bile gülünç geliyorum ama o Julian, o yüzden umurunda değil. Dünyanın en büyük palyaçosunu bile zeki gösterebilir.

Tekrar gülüyor, sesi özgür ve açık ve kanım kaynamaya başlıyor. En azından bir işe yarıyor. Sinirimi yatıştırıyor.

"Oh, güzel kız, paranoyan çok yoğun. Sana söz veriyorum, onlar güvende. Senin açık bilgin ve anlayışın olmadan sana asla ve *asla* bir şey yapmam."

Lanet olsun ona. O sinir bozucu çırpınışlar midemde savaş açıyor ve bundan nefret ediyorum. Sözleri bal gibi geliyor ama ben daha iyi biliyorum.

Graves'ten bir söz mü?

Kırıldıklarında ne kadar acı verici olduklarını çok iyi biliyorum.

"Buraya kişisel bir görüşme için gelmedim. Arıyorum çünkü artık açıkça birlikte çalışmamız gerekiyor ve ilk görevimi aldım," diye mırıldanıyorum, benim ve Draven'ın ofisi arasındaki kapalı kapıya bakarak.

Bu onun hatası. Arşivlerden bilgi alabilmemiz için beni sinir bozucu pegasus şekil değiştireni aramaya zorladı.

Adrian'la iş bulduğumu bildiren mesajım dışında konuşmadım, bu da muhtemelen sevmeyeceğim bir şeyler planladığı anlamına geliyor, ama şimdilik sessizliği kabul edeceğim.

Ama bu, umduğum özel ayrıcalıkları elde edemeyeceğim anlamına geliyor, bu yüzden bu arada Julian'la uğraşmam gerekiyor.

"Bence yeni işinde başarılı olacaksın."

"Bunu nereden bildiğinizi anlamak için dahi olmaya gerek yok," diye cevap veriyorum, ses tonum keskinleşiyor. "Bugün kavga etmek istemiyorum. Sadece birkaç dosyaya ihtiyacım var ve sizi yalnız bırakacağım."

Chromius'um bana hayal kırıklığıyla alçak sesle homurdanıyor ama ben onu duymazdan geliyorum. "Beni yalnız bırakmanı istemiyorum," diye itiraz ediyor, sözlerinde bir sızlanma var. Alay ediyorum. "Şimdiden arşivlerin yalnızlığına yenik mi düştün?"

"Bunu nasıl yaptın bilmiyorum," diye inliyor. "Hiç arkadaşım yok ve uyuz, pis kokulu bir yerde sıkışıp kaldım-"

"Bu ne cüret!" diye hırlıyorum ve o da kahkahayı basıyor. Öfkem aynı anda hem alevleniyor hem de sönüyor. "Umarım bir kasırga olur ve sen o güzel odada ölürsün. Hayatımın geri kalanını orada yalnızlık içinde huzurla geçiririm." "Oh, inan bana güzel kız, hayalet gibi hayatımın geri kalanını sen."

Gözlerimi deviriyorum, bakışlarımı yumuşatmakla tehdit eden eğlence çekiciliğine rağmen.

"Zaten kabuslarıma giriyorsun."

Bir duraklama oluyor ve sözlerimin dürüstlüğünden pişmanlık duyuyorum. Chromius'um bana sızlanıyor. Son birkaç gündür çok daha keyifli, daha az mızımız ve zor durumda.

Yeni bulduğumuz huzurun benim düşüncesizce söylediğim sözler yüzünden bozulmasını istemiyorum.

"Hangi belgelere ihtiyacınız var?" diye soruyor, sesi aniden keskinleşiyor ve iş adamı gibi konuşuyor. Eğlenmekten ciddileşmeye o kadar hızlı geçiş yapıyor ki neredeyse kaçırıyorum. Hayal kırıklığını rahatlıkla duyabiliyorum ve bu benim kromiusumu daha da rahatsız ediyor.

Hızlı ruh hali değişiklikleri aileden gelen bir özellik gibi görünüyor.

"Bir sürü sorununu çözmeye çalışıyoruz. Müvekkilimiz yasal olarak kendi sürüsüne kayıtlıydı, ancak dosyalama tarafında bir hata olmuş ve yanlış sürüye kaydedilmiş."

"Dünyanın sonu değil," diyor Julian. "Birkaç hafta içinde düzelir."

"Evet, ancak babası öldü ve iki küçük kardeşinin velayetini alabilmesi için hangi sürünün içinde yaşadığını kanıtlaması gerekiyor."

"Ve alfa doğrulaması olsa bile, evraklar yanlış, bu da tüm durumu hileli hale getiriyor," diye ekliyor Julian ve ben de başımı sallıyorum. Zeki biri, hakkını vermeliyim. "Lanet olsun."

"Aynen öyle," diye mırıldandım. "Yani Çarşamba gününe kadar hem evraklarını dosyalamak hem de Mahkeme'nin velayetin verilmesini onaylamasını sağlamak için vaktimiz var, çünkü bu onların hatasıydı."

"Sana iyi şanslar."

Yüzümü buruşturuyorum, durumun ağırlığı tekrar omuzlarıma çöküyor. "Biliyorum. Bu yüzden emsal teşkil etmesini istedim. Aklıma gelen üç tane buna benzer vaka var, ama eminim daha fazlası da olacaktır."

"Bana bunları içeren bir e-posta gönderin, ben de sizin için çekeyim" diyor. "Bu resmi bir talebe yeterince yakın."

Kuralları esnetme isteğine şaşırarak bir kaşımı kaldırıyorum. "Şu haline bak, kuralları çiğniyorsun."

"Senin için, güzel kız, kural diye bir şey yoktur."

Gözlerimi deviriyorum ama bu yorum karşısında kromiusum titriyor, lanet olsun ona. "Neden bu kadar tuhaflaştırmak zorundasın?"

"Bu özel bir yetenek."

"Muhtemelen sahip olduğun tek şey."

Kıkırdıyor, sesi alçak ve sıcak. "Beni yaraladın." "İnan bana, seni yaralaysaydım çok daha fazla kan olurdu."

Julian bir an duraksıyor, sonra usulca gülüyor. "O zaman, birbirimizden kilometrelerce uzakta olmamız iyi bir şey."

"Oh, Julian, ayrıldığım andan itibaren bunun iyi bir şey olduğunu biliyordum." "Çok incitici."

Gülümseme dürtüsüyle savaşıyor yüz hatlarımı düzeltiyorum. "Senin durumun nasıl gidiyor?"

"Pek iyi değil. Yine de çözmeye çalışıyorum."

"Ne şekilde?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. Sesi gergin geliyor, her zamanki özgüveninde nadir görülen bir kayma. "Belgeleri kimin aldığını buldun mu?"

"Hayır, ama hangilerini aldıklarını bulmaya çalışıyorum." "Huh, şu haline bak."

"Bana bak, ne?"

"Sahip olduğunu hiç bilmediğim bir beyni kullanıyorsun." Sırıttıyorum.
O kadar dramatik bir şekilde in li y o r ki, kromiusum kendini kaybediyor. "Neden kalbimi bu şekilde sökmek zorundasın? Ben narin bir adamım."

"Bunu ilk etkileşimimizden anlayabiliyorum," diye espri yapıyorum, kendime rağmen daha geniş sırtıyorum. Sinir bozucu ama onunla konuşmak çok kolay.

O kadar da komik olmadığı halde neden sırtmaya devam ettiğimi bilmiyorum. "İnan bana, güzel kız, bizim konuşmamızdan almanı istediğim şey bu değildi. ilk etkileşim."

Gülümsemem duraksıyor. Yine o ses tonuna döndü. "Bundan çok daha fazlasını aldım."

"Bilmek istiyor muyum?" diye soruyor, sesi daha boğuk çıkıyor.

"Hassas duygularını korumayı tercih ederim. Burada oturup senin hıçkırıklarını dinlemekten hoşlanmıyorum."

"Sen çok iyi bir kızsın."

"Ha, daha önce kimse benim hakkımda böyle bir şey söylememiști," diyorum kaşlarım birbirine çarparak.

"O halde, size büyük bir kötülük yapıldığı açık," diye mırıldanıyor. Bir an için sesi yumuşuyor - çok yumuşak, neredeyse samimi.

Ben cevap veremedim ses tonunda bir değişiklik oldu. "Hey, gitmene izin vermek zorundayım."

Chromius'um tıslıyor. "Neden?"

Talep ediyorum.

"Bir süredir haber alamadığım biri arıyor ve neler olduğunu anlamam gerekiyor."

Hayal kırıklığımı gizlemek için gözlerimi deviriyorum. "Vay canına, bir metres gibi kovuldum."

Yalanlarını söyleyemeden telefonu kapatıyorum ve kalbim göğsümde çarpıyor, kırılan kaburgalarım dayak yiyor.

Telefonum çalıyor ama ona uzanamıyorum. Şimdi olmaz.

Bunun beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum. Chromius'umun kendini önemseydiği ve sonra beni de aynı şekilde hissetmeye zorlamaya çalıştığı bu aptal oyun.

Bunu yapamam. Bu çok aptalca.

Julian çekici olabilir ama o, yalanları ya da manipülasyon taktikleri

umurumda bile değil. Güzel Şeyler söyleyebilir ama özünde çürümüŐ biri.

Ona bu e-postayı yazmaya çalışırken ellerim titriyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Burada oturup bu endişenin içinde debelenemem.

Gnder tuşuna bastığım anda telefonumu kaptığım gibi ofisten dışarı fırlıyorum. Draven'ın kapısı hâlâ kapalı ve Lucifer'ın içeride olup olmadığından emin değilim.

Sinirleneceklerini biliyorum.

Birine söylemeden gitmemem gerektiğini biliyorum. Ama yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Asansörle zemin kata çıkıyorum ve biraz temiz hava almak için ön kapıdan çıkıyorum.

İyi olacağım.

İyi olacaksın.

Chromius'umun yarattığı hayal kırıklığı kolayca göz ardı edilebilir. İyi olacağız.

LUCIFER

"**I** Bu her neyse, onu yapmadan önce yapmamız gereken birkaç şey var," diyor Draven ve ben kaşlarımı çatıyorum, ama o ofisten başka bir odaya doğru adım atıyor ve ben omuz silkiyorum.

Etrafı kolaçan etmek için dolaşmaya çıktım. Draven ve Maeve asansörlerin yanındaki köşeye sıkışmışlar. Bir resepsiyonistleri ve küçük bir bekleme alanları var.

Koridor boyunca daha açık bir ofis alanı var, ancak burada kimin veya neyin olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Koridorun sonunda iki ofisle birlikte geniş bir alan var.

Burada birkaç kişi var ama o kadar ilgilenmiyorum. Draven'a ne iş yaptıklarını ve Maeve ile asansör dışında herhangi bir etkileşimleri olup olmadığını soracağım.

Kötü hissettiriyor. Sanki yüzeyin hemen altında bir şeyler gizleniyor ve kimse dikkatini vermiyor. Ama ben dikkat ediyorum ve hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.

Onun için garip etkileşimlerden kaçınmak için her gün masasına gidip gelirken ona eşlik ettiğimden emin olacağım.

"Hallettin mi?" Ofisine geri dönerken Draven'a çarparak soruyorum. Maeve'in odasından adımlarında neşeyle çıkıyordu.

"Evet," diye yanıtlıyor. "Beni takip edin."

Beni ofisine götürmesine izin verdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Oldukça büyük, ana fuayeye açılan kapının yanı sıra iki kapısı daha var. Biri açıkça Maeve'in ofisine açılıyor, diğerinin ne olduğunu merak ediyorum.

Maeve'in kapısının her iki yanında, üzerlerinde kapalı panjurlar bulunan iki pencere ve neredeyse bir duvar dolusu pencere var.

Açık, havadar, hatta misafirperver. Ben nefret ediyorum.

Karanlık, kara kara düşündüren estetik nerede? Kafatasları ya da örümcek ağları nerede? Tabutu nerede?

Parmaklarımla masaya hafifçe vuruyorum, içimde dönen enerjinin bir kısmını serbest bırakmaya ihtiyacım var. İçimdeki şeytan kıpırdanıyor, her zamanki gibi meraklı, harekete geçmek için can atıyor. Ama Draven çok kontrollü. Bu sinir bozucu.

"Yargılamayı bırak ve otur." Bana doğru bakmıyor bile ve bu oldukça sinir bozucu.

"Sen Maeve'in kader arkadaşı mısın?" Cevabı öğrenmek için yanıp tutuşuyorum, bu yüzden sorarak ona bir iyilik yapıyorum. Hepsi bu kadar.

Bilmek umurumda değil.

Draven ofisinde ilerleyerek masasına oturur ve dizüstü bilgisayarını açar. Cevap verme zahmetine bile girmeden önce şifresini giriyor.

"Sana ne bundan?"

Pislik.

"Çünkü ben onun eşiyim," diye cevap veriyorum ve masasına doğru ilerliyorum. Onu dikkatle inceliyorum, sıkılı yumruklarını ve omuzlarının gerginliğini not ediyorum. O kadar belli ki, bu çok üzücü. *Onun için.*

Etrafıma bakıyorum ve ne yazık ki alkol yok, bu yüzden karşımdaki koltuğa çöküyorum, sandalyeyi hafifçe döndürüyorum, böylece ayaklarımı diğerine koyabiliyorum.

Beni küçümsüyor ama düzgün oturmamı söyleyerek zaman kaybetmiyor. Ayıyı saran bir hoşnutsuzluk havası var ve bir yanım arkamı dönüp gitmek istiyor.

Ama bu pek eğlenceli olmazdı, değil mi?

Aptal değilim ve bunun sadece Draven'ın genel tavrı olduğunu biliyorum. Ursarix'lerin tatlı, yumuşak, şefkatli ve *iyi* olmaları gerekir. Onlar barışı koruyan, şifacı, koruyucu olmak içindir... ve sadece zorlandıklarında *vahşileşirler*.

Bunu ne kırdı böyle?

"Ben onun eşi değilim." Bu konuda kızgın görünüyor ama bu beni ilgilendirmez.

Şeytanım ve ben ona inanmıyoruz. "Anlıyorum."

"Öyle mi?" Draven sonunda gözlerime bakarak karşı çıkıyor.

Altın rengi bakışlarında bir şey var, daha küçük bir adamın kanını bir saniyeliğine donduracak türden bir yoğunluk.

Gözümü korkutmam. Hem de hiç. Ama ben bile Draven'ın korkutucu bir herif olduğunu kabul edebilirim. Yara izi çok kötü ve yüzünün yarısını kaplıyor, ama buna neden olan her neyse onu yere serememiş, çünkü hikayeyi anlatacak kadar yaşadı.

Gözleri altın rengi, delici ve yoğun ve dürüst olmak gerekirse bu adamın karşısına eli boş çıkmak istemezdim.

Onu yaylı tüfeğimle mahvederdim. Muhtemelen bir kılıçla bile. Ama silahsız? Beni merhamet için yalvartırdı.

Ya da daha doğrusu, dramatik bir şekilde ölmek. Ben olsam kimseye yalvarmazdım. Tabii adı Maeve değilse.

"Elbette. Maeve ve senin eş *olmanızdan* rahatsızsın ve inkâr içinde yaşıyorsun."

O kadar hırıltılı bir şekilde hırlıyor ki, her ihtimale karşı destek olmak için şeytanım benimle birleşiyor. Gözlerinin arkasında ursarix'inin titrediğini görüyorum, serbest kalmaya hazır. Hava değişiyor, gerginlikle doluyor ama ben yerimde duruyorum.

Buradaki tek canavar o değil. Kimin daha güçlü olduğu oyununu oynamaya hazırım.

"Bütün gün burada oturup vakit mi kaybedeceğiz yoksa gerçek meseleleri mi tartışacağız?" Draven kuru bir sesle soruyor. "Maeve bana bunların hiçbirini anlatmadı ve onu en iyi nasıl koruyabileceğimi bilmek istiyorum."

"İletişim konusunda pek iyi değildir." Sandalyede arkama yaslanıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, Maeve de pek bir şey yapmaz."

"Bekliyorum."

"Testy, testy," diye mırıldanıyorum, ama Maeve'in tehlikeli hayatının hikayesine başlıyorum. Abartmıyorum... çok fazla.

Öfkesinin kaynayıp yükselmesini, yumruklarının sıkılaşmasını, gözlerinin kararmasını izliyorum. Draven ursarix'ini kontrol altında tutmak için elinden geleni yaparken havanın değiştiğini hissedebiliyorum. İçindeki hayvan onu korumak için çırpınıyor ama daha *onu tanımadan* onu koruyamadığını bilmenin ağırlığı içini kemiriyor.

Bu neredeyse trajik.

Maeve'in hikâyesini paylaştıkça Draven'ın öfkesi artıyor ve içindeki ayı, eşi hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenerek tamamen büyüleniyor. Güvenlik tehdidiyle ilgili olmayan ayrıntılara girmiyorum, Adrian'ın, takipçisinin ve ona dokunmaya cüret eden herkesin dikkatli olmamız gereken kişiler olduğunu açıkça belirtiyorum.

Maeve muhteşem. Önyargılıyım ama bu doğru. Buna bir de kromozomunun doğal çekiciliği eklenince, nereye gitse gözleri üzerine çekiyor. Bunu ilişki kurmak için bir işaret olarak gören çok fazla aptal var.

Maeve bunu hoş karşılamayacaktır, biz de öyle.

Geçmişinden ya da güvenini sarsacak herhangi bir şeyden bahsetmiyorum çünkü Maeve bana henüz güvenmese bile bir gün güvenecek ve ben de şimdi güvenini zedeleme riskine girmeyeceğim.

Draven'ın nefes alış veriş şşimdi daha ağır, daha sıkıntılı, sanki ona söylediklerimin ağırlığı üzerine çöküyormuş gibi. Çenesi daha da sıkılıyor. Suçluluk duygusu onu adeta canlı canlı yiyor.

Ben de aynı şekilde hissetmeseydim onun için üzülürdüm.

"Yani, evet, kolay. Sadece o etli kollarını kullanarak yüzünü yumruklarına çarp, o zaman altın olacak."

Draven karanlık bir sesle, "Etrafta dolaşıp onunla etkileşime giren herkesi öldürmeyeceğim," diyor.

Aramızdaki gerilim tekrar yükseliyor. Kendini bir iplikle bir arada tutuyor, ama çözülüyor. Bunu görebiliyorum. Hissedebiliyorum.

Bu tür titreşimlerden hoşlanıyorum.

"Atticus'un isteğı olmasaydı onları öldürmeye giderdim," diye somurtuyorum ve Draven'ın dudakları eğlenerek kıpırdıyor. "İşte *küçük meleğimizin* hikâyesi bu."

Ayının daha da sinirlenmesine neden olsa bile alay etmeye karşı koyamıyorum. Öfkeli bir ayı değiştiriciyi dürtmekten daha eğlenceli bir şey yok - sanırım iş tokatlamaya gelince hariç.

"Sakın buna cüret etme," diye uyarıyor, gözleri her zamanki parlak altın rengine dönmeden önce altın renginde parlıyor. "Sakın onu dürtme."

Bir saniyeliğine, daha fazla bir şeyin titreşimini görüyorum - koruyucu, ilkel ve öfkeli bir şey. Söylemese bile Maeve onun için her şey demek. İnkâr etse bile.

Maeve izin verseydi, onu dürtmekten fazlasını yapardım. Ama biliyorsun, güzel küçük eşimin bu yakınlık seviyesine yaklaşabilmemiz için iyileşmesi gerekecek.

Bu yüzden şşimdilik mutlu bir şekilde günlerimi onun arkadaşlarını kızdırarak ve bu şekilde tekmelerimi atarak geçireceğim.

"Anlaşıldı." Onu selamlıyorum ve burun delikleri benim küçümseyici ses tonum karşısında alevleniyor.

Neden ursarix'i kurcalamaktan bu kadar keyif aldığımı bilmiyorum ama muhtemelen Maeve'in oğlu olduğu konusunda yalan söylediğı gerçeğıyle bir ilgisi var.

Ona aşık olduğu çok açık olmasına rağmen.

Ya da en azından aşık.

Acaba eşini koruma konusunda henüz değerini kanıtlamadı mı yoksa Maeve henüz ona dokunmadığı ve kendi tarafında bağı başlatmadığı için bunun doğru olduğunu düşünmüyor mu?

Her iki şekilde de ilginç. Bağla daha ne kadar savaşılabileceğini merak ediyorum. Özellikle de kaderin artık benim gibi kaotik bir müttefikli varken.

Konu Maeve'i korumak olduğunda Draven çok güçlü bir arkadaş, ben yapamadığımda onun yanında olabilecek biri ve üçümüz arasında - Hadrian gemiye bindiğinde - onu tamamen koruyacağız, böylece bir kez bile yalnız kalmayacak.

Biz yanındayken hiçbir şey ve hiç kimse ona ulaşamaz.

Ancak Draven bağı ne kadar inkâr etmeye çalışırsa, sonunda kabul edildiğinde içgüdüleri o kadar kötü olacaktır. Kader böyledir işte.

"Peki, Bay Westfall, dostumla ilgili planlarınız nedir?" Sandalyemde geriye doğru sallanarak soruyorum.

"Bu kadar saçmalık yeter," diye tersliyor, gözleri yeniden altın renginde parlarken bakışları şiddetleniyor. "Dört bacağını yere koy yoksa kafanı kırarım."

Homurdanıyorum. "Çok korumacısın, Daddy D."

Yüzünü korku kaplıyor ve ben kıkırdıyorum. "Sakın bana öyle demeye cüret etme."

"Endişelenmeyin," diyorum ona sırtarak. "Soruya dönersek, Bay Westfall, Maeve ile ilgili planlarınız nedir?"

"Neden bahsediyorsun?" diye kaşlarını çatıyor, kokusu koyulaşıyor ve odayı gergin bir misk kokusuyla dolduruyor.

Lanet olsun, etrafım aptallarla dolu. Aramıza akıllı birinin katılmasına ihtiyacım var. Maeve dışında benim mizahıma ve zekama ayak uydurabilecek birine.

"Senin. Planların. Maeve ile. Maeve ile." Her kelimeyi noktalayarak yavaşça konuşuyorum. "Ofise girmeme izin var mı yoksa bu zamanı onunla yalnız mı geçirmek istiyorsun? Nerede yaşadığını biliyor musun, iş dışında onunla vakit geçirecek misin? Peki ya mola zamanlarında? Daha iyi bir eş olmak için ne yapacaksın?"

Boğazından alçak sesle hırlıyor. "Biz eş değiliz." "Anlaşıldı."

İçimdeki şeytan yeniden kıpırdanıyor, keskin bir heyecan dalgası içime doluyor. İnkârı izlemek neredeyse acı verici. İzlemesi bu kadar eğlenceli olmasaydı kendimi kötü hissederdim.

onu çözüyor.

Oflayıp pufluyor. "Maeve ve ben... iş arkadaşısınız ve öyle de kalacağız. İlişkimizi özel tutacağım ve-"

"Aman Tanrım," diye inleyerek başımı onun tahta sandalyesinin arkasına vuruyorum. Ciddi kasları olan bir tuğla duvarla konuşmak gibi. "Cidden aklını başına getirmekten daha çok istediğim bir şey yok."

"Denediğini görmeyi çok isterim. Seni ellerimle ezerdim."

"Bu kelime oyunu bok gibiydi ve aptal olmadığım da ortada," diyorum, ursarix gülerken gözlerini devirerek.

Gerginlik içinde bile, bu konuşmanın ne kadar saçma olduğunu - *inkârının* ne kadar saçma olduğunu- biliyormuş ama kabul etmiyormuş gibi kuru bir kahkaha atmayı başarıyor.

"Fiziksel olarak değil, çünkü ikimiz de bu dövüşü senin kazanacağını açıkça görebiliyoruz. Ama yaylı tüfek konusunda çok yetenekliyimdir."

Parmaklarımı oynatıyorum, gerçek bir gülümseme yüzümü aydınlatıyor. "Oldukça hızlı koşabilirim." Sesi kuşkulu geliyor.

"Ama D Baba, ben de çok hızlı ateş edebiliyorum."

Bu kelimeler ağızından çıktığı anda atmosfer değişiyor. Draven'ın kokusu değişiyor, hava farklı türde bir gerilimle yoğunlaşıyor - heyecan. Onun ursarix'i şimdi açıkça ilgileniyor, merak ediyor.

"Pek bir şey yapabileceğinden şüpheliyim."

"Bir sonraki izin gecemde buluşup test ederiz," diye teklif ediyorum kaşlarını sallayarak.

"Değişmiş form mu yoksa insan mı?"

Bunu düşünüyor. Sırıttıyorum. "İki raunt seve seve yaparım." Draven gülümsüyor. "Korkunç değilsin."

"Yakında sen de fena değil kategorisine gireceksin D Baba," diye cevap veriyorum göz kırparak. "Ama bu arada ben gidip bir şeyler yapacağım."

"Şeyler mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Küçük siyah kalbinin onaylamayacağı şeyler, Dravy," diyorum odadan çıkarken ona el sallayarak.

Kapıyı arkamdan kapatırken nefesinin altından bir şeyler homurdandığını duydum.

Be

n. Aynı fikirdeyiz. Coğunlukla.

Ve Maeve için ursarix değiştiriciden nefret etmiyorum, azıcık bile.

Ama gerçekçi olalım, onu oklarla vurmama izin verene ve okların her tarafını kanatana kadar onu bir metamour olarak sevmeyeceğim.
Güzel bir gün olacak.

Draven

Lucifer kapıyı yavaşça kapatarak ofisimden çıkıyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. Kapı kapandığı anda uzun, titrek bir nefes alıyorum. Vardiyamı bu kadar uzun süre tuttuğum için tüm vücudum gergin.

Tam bir baş belası ve bunu biliyor. Aptalca bir "Balıklar arkadaş değildir. Onları yiyin" tişörtüyle hiçbir anlam ifade etmeyen yalanlar ve boktan lakaplar söylüyor.

Bir ya da yedi vidası gevşemiş ve Maeve ile birlikte olmaya uygun olduğuna karar verdiğinde kaderin tüm o çarpık mizahı içinde ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Eşimi onunla eşleştirmek mi? Neden o? Neden bu kadar kaotik, bu kadar dengesiz biri?

Anlamıyorum. O bir şeytan, zihinsel olarak deli ve bir Graves. Nefret ettiğini iddia ettiği aile.

Kader onu benimle, onunla ve hafif bir pegasus olan Julian Graves'le nasıl eşleştirebilir? Onların yanında benim değerim nerede?

Elbette Lucifer evlatlıktan reddedildi ama efsanevi dünyada ve gerçek dünyada oldukça ünlü. O bir göçebe, geçmeyeceği sınır yok. Maeve için iyi bir adam... bazı açılardan.

Julian saftır, hafiftir ve ona bir aile sunabilir, ona kırık bir adamdan daha fazlasını sunabilir.

Ama ben? Onu doğru düzgün *koruyamıyorum* bile. Yapmak için tasarlandığım tek şeyde başarısız oluyorum. Bırakın onun gibi olmayı, kendimi bile zar zor bir arada tutabiliyorum.

ihtiyacı var. Beni istememesine şaşmamalı. Beni istememesine şaşmamalı. Beni *reddet*.

Benim ursarix'im sızlanıyor, *bizi reddet*.

Onu suçlayamam, gerçekten suçlayamam. Julian ve Lucifer ile durumunu bilmiyorum ama henüz çiftleşmedi, bu yüzden açıkça onun mücadelelerine bağlı kalıyorlar ve ona hak ettiği gibi saygı duyuyorlar.

Bu iyi bir şey. Bu düşünce içimi kemiren suçluluk duygusunu bir nebze olsun hafifletti.

Onu inciteceğini bildiğim için onlardan birini incitmek zorunda kalmak istemedim. Ama ders almaktan başka çareleri yoktu.

İlerliyorum, muhteşem meleşimi biraz gözetlemek için panjurları gıcırdatarak açıyorum. İşte oradaydı. Masasında oturuyor, telefonda sohbet ederken yüzünde küçük bir sırıtış var. Kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yok ama o kadar özgür ve endişesiz görünüyor ki.

Mavi gözleri güneşte parlıyor ve bu kalbimi sıcaklıkla dolduruyor. İçimdeki fırtınayı bir anlığına dindiriyor.

Onu rahat ve huzurlu gördüğümde içimdeki gerginliğin bir kısmı kayboluyor. Peşinde insanlar olabilir, hayatına yönelik aktif tehditler olabilir ama şu anda eşim *güvende*. Korunuyor ve benim gözetimim altında.

Bu şekilde devam edeceğiz.

Lucifer'a kafamı duvarlara ya da yumruklara vurmayacağımı söyledim. Ama yapacağım. Hiç tereddüt etmeden.

Eğer biri dostuma yan gözle bakarsa, bedelini öder.

Ama Maeve'i korumak için Lucifer'a güvenemem. O iyi biri ama her şeyi gören biri değil. Gardımı düşürmeyi göze alamam, ne şimdi ne de başka zaman.

Telefonumu elime alıyorum ve ihtiyacım olan kişiyi bulmak için aşağı kaydırıyorum. Cevaplanmadan önce beklendiği gibi iki kez çalıyor.

"Torin Ashfor," diye mırıldanıyor bir tür arkadaşımın huysuz sesi. Gözlerimi deviriyorum. "Ben Draven."

"Neye ihtiyacınız var?" diye soruyor, sesi çok dalgın geliyor. Toplantıda değil, yoksa cevap vermezdi, ama belli ki önemli bir şey yapıyor.

"Oldukça büyük bir iyilik," diye cevap veriyorum, dışarıdaki manzarayı seyretmek için sandalyemi geri çekiyorum. Ursarix'im huzursuz, yer değiştirmek için can atıyor. Rahatlamamız gerek

Bu gerginliğin bir kısmı ve eşime düşkünlük dışında onu yatıştıracak tek şey bir av.

Ama önce cevaplara ihtiyacım var. Eşimin ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmalıyım. O önce gelir.

Bu onu bir an için duraksatıyor. "İşle mi ilgili?"

"Hayır. Bana olan borcunu bozduruyorum."

Mırıldanıyor ve artık tüm dikkatinin bende olduğunu biliyorum. "Benden ne istiyorsun?"

"Hâlâ yerleşkede misin?" Ben soruyorum, o da olumlu yanıt veriyor.

"Maeve Quinn hakkında bildiğin her şeyi bilmem gerek-"

İnliyor. "Oh, Drav, bu değil-"

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturarak, "Ve onun sapığı," diye bitiriyorum.

Hayır cevabını kabul etmiyorum ve elimden gelse kimseyi getirmezdin. Maeve'in çevresi bilerek küçük ama Torin'e tek kelime etmeyecek kadar güveniyorum.

Cevapları kendim alabilseydim alırdım ama yerleşkedeki insanlar akıllıca davranarak benden uzak duruyorlar. Efsanevi yerleşkesine girip adam dövmeye başlarsam bunu Tribünal başkanından saklayamam.

"Onun nesi?" Torin soruyor ve sesi bu konuda fazla sakin çıkıyor. "Ne kadar zamandır?"

"Birkaç hafta," diye cevap veriyorum.

Telefonun ucunda hızlı bir hareket var ve o hareket edene kadar ikimiz de konuşmuyoruz. Nerede olduğunu bilmiyorum ama ses tonu değişti. Şimdi daha keskin, daha odaklanmış.

Bu artık onun için sıradan bir iyilik değil. Şimdi, yatırım yaptı.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Yerleşkede yaygın bir bilgi değil."

Ona ve kariyerine vereceği rahatsızlığı umursamadan, "Ve işte iyilik geliyor: öğrenin," diye cevap veriyorum.

Diğer taraftan iç çektiğini duyuyorum. Torin politik oyun o y n a m a k t a her zaman iyiydi ama bu istek? Çok tehlikeli. Çok şey istediğimin farkındayım. Torin Ashfor ellisine ulaştığında Mahkeme'ye girmeye aday. Efsanevi, güçlü ve politik oyunu şimdiye kadar karşılaştığım hiç kimse gibi oynamıyor. O atanmadan önce emekli olmak zorunda kalabilirim çünkü

oranı düşecektir.

İnliyor. "Adrian'ın ağzını sıkı tuttuğu bazı konular nedeniyle şu anda onunla çok az yüz yüze gelebiliyorum ama birkaç bağlantım var.

cevaplar için arayabilirim. Ne tür bilgiler bulacağımı bilmiyorum, ama bunları ileteceğim."

Acaba bu sorunlar Maeve ve sapığıyla mı ilgili yoksa Adrian'ın başka sorunları mı var? Adrian'ın daha karanlık bir işe bulaşmış olması beni şaşırtmaz.

"Julian Graves ile konuşun," diyorum, ayımın bu isme duyduğu öfkeli hırıltıya rağmen.

Torin biraz kıkırdarak, "Aptal olma," diye cevap veriyor. "O çocuk aptalın teki ve her şeyi biliyormuş gibi ortalıkta dolaşıyor. İnan bana, kayda değer hiçbir şey bilmeyecek. Söylentilere göre Adrian onu sadece ailesini, değersiz yeğenlerinden en az birini yetiştirme konusunda yatıştırmak için getirmiş."

Kıkırdıyorum. Bu doğru. Julian'ın ünü pek de parlak sayılmaz. Hadrian'la şahsen tanışmadım ve Julian'ı sadece Lucifer'dan duydum ama diğer ikisi... Torin haksız değil.

Lucifer ve Tarun, Tribünal'in siyasi mayın tarlası söz konusu olduğunda işe yaramazlar. Tarun bir asker, hem de iyi bir asker ama büyük adamlarla oynamak için gereken özelliklere sahip değil.

O aksini düşünse bile.

"Seninle çalışacak kullanışlı bir aptal," diye cevap veriyorum, ursarix'im kontrolü ele geçirmeye çalışırken yumruklarımı sıkıyorum. İçimdeki canavar huzursuz, beni harekete geçmeye, Maeve'i korumaya çağırıyor. Ama önce daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerek. "Güven bana, Maeve söz konusu olduğunda o bir müttefik."

"Gittiğini biliyorsun, değil mi? O şimdi *senin* gururunda. Bu soruları ona soramaz mısın?" Sonra da çok komikmiş gibi gülüyor. "Şaka yapıyorum. Buz prensesinin seninle bir şey yapmak isteyeceğinden şüpheliyim."

Bu yorum olması gerekenden daha fazla acı veriyor.

"Bu da ne demek şimdi?" Kaşlarımı kaldırıyorum, zihinsel olarak cesedi için kazdığım çukurdan kendini çıkarmak için ne söyleyeceğini merak ediyorum.

"Züppe ve tutucu olduğunu. Maeve Quinn kimseyle bir şey yapmak istemiyor ve herkes onun altında."

Çenemi sıkıyorum, öfkem yeniden alevleniyor. Bu Maeve değil. Yakınından bile geçmiyor. Maeve şımartılmış ya da şımartılmış biri değil. O incindi. Kötü bir şekilde. Ve bu yüzden duvarlar ördü.

"Aslında hemen yanımdaki ofiste oturuyor," diyorum sırıtarak.

"Oh, Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Onu istiyorsun." "Şimdi aptallık eden sensin."

Bıkkın bir şekilde iç geçiriyor ama sesindeki bilmiş tonu duyabiliyorum. "Draven, Maeve şanslı olacak-"

"Benden başka biriyle çiftleşmek," diyorum ve onun bağlı olduğu impu düşünürken sözünü kesiyorum. Ya da ona benim diyen pegasusu. Julian bir Graves olabilir ama benim gibi bir canavar değil.

Henüz onlarla çiftleşmemiş olabilir ama Julian benim olabileceğimden çok daha iyi bir adam. Lucifer ona benim sunabileceğimden çok daha fazlasını sunabilir.

Peki ben neyim? Geçmişin peşini bırakmadığı ve onu koruyacak kadar iyi olmayan kırık bir ursarix. Beni uzak tutmasına şaşmamalı.

Maeve aramızdaki sınırları çizdi ve beni sadece patronu olarak istediğini açıkça belirtti.

Buna karşı gelmeyeceğim.

"Şu anda bir işin ortasında olduğum için sizinle tartışmayacağım ama bu konuya geri döneceğiz. Bir sonraki gelişin ne zaman?"

"Bu hafta bir devam var - müşteriye bağlı olarak ya yarın ya da Çarşamba günü," diyorum.

"O zaman sizinle yeniden bir araya gelir ve öğrendiklerimi size bildiririm."

Hat kesiliyor ve telefonu masama bırakıyorum, konuşmanın ağırlığının omuzlarıma çöktüğünü hissediyorum.

Torin pisliğin teki ama bana borcu var ve bunu elinden geldiğince yerine getirecektir. En iyi konumda ve Adrian onu Tribünal'de olması için yetiştiriyor, cevap almamız gereken güçlü adamın kulağı o n d a .

Ama yine de... Ya bu sapık düşündüğümüzden daha kötüyse? Ya benim bile hazırlandığımdan daha fazlası varsa?

Umalım da yardım edebilsin çünkü bu durumun çözülmesine ihtiyacım var. Arkadaşım bedelini ödemededen önce.

JULIAN

My pegasus hırlıyor, öfkesi benimkini yansıtıyor.
Kendine metresim diyordu. *Metres mi?*

Sanki onu böyle kirletebilirmişim gibi. O benim. Değerli, mükemmel ve onu gerçekten sapkın bir ilişkiye sürükleyeceğimi mi düşünüyor? Sanki onu böyle aşağılayabilirmişim gibi. Önemli olan tek şey o.

"Kimi kandırıyorum lan ben?" diye öfkelen dim kendime. "Tabii ki biliyor.

O da tam olarak böyle düşünüyor."

Amcamın Maeve'e davranışından şu anda nefret ettiğim kadar hiç nefret etmemiştim. Sesi o kadar kırılmış, o kadar *incinmiş* geliyordu ki, sanki bundan daha değerli değilmiş gibi. Bunun olmasına izin verdiği için onu öldürebilirdim.

Yumruk larım yan larımda sık ılı, titriyorum. Öfkeliyim ve Lucifer öfkemden nasibini alacak. Amcık beni arad ığında ne yapt ığını kesinlikle biliyordu.

Tek yapt ığı bir şeyleri mahvetmek.

"Ne istiyorsun Lucifer?" Ses tonum karanlık ve tehlikeli bir şekilde hırlıyor um. Sanki bu hayat ında duydu ğu en komik şeymiş gibi manik kıkırdamasını duyuyorum.

Ses tanıd ık ama çok daha çarp ık. Büyümüş ama hala hatırlad ığım aynı psikotik enerji var.

"Eğer kendini toparlayamazsan telefonu kapataca ğım," diye uyarıyorum. "Senin acınası oyunların için havamda değilim."

Pegasusum hırılıyor, kuzenimize zaman ayırmamdan hiç hoşlanmıyor. Bütün burayı terk edip Maeve'in olduğu yere uçmamı tercih ederdi. O kadar uzun bir uçuşu kaldıramayacağımız gibi, Phoenix Pride'ın koordinatları hakkında da hiçbir fikrimiz yok.

Lanet olası aptal.

"Vay be kuzen, büyüklerinle konuşurken takınman gereken tavır bu mu?" Lucifer bana ters ters bakarak soruyor. "Annen dehşete düşerdi."

"Şeytanla konuşurken kibar davranmazsın."

Gülüyor ama ilk gülüşünden çok daha az manik bir gülüş. "Komik olduğunu hiç düşünmemiştim. Hadrian her zaman senin sıkıcı olduğunu söylerdi."

Bu ilginç ve ağabeyimin hiç bahsetmediği bir şey. İkisinin iletişim halinde olduğunu bilmiyordum.

Tabii... şu anda sadece benimle oynuyor ve şu anda içine düştüğü pisliğe beni de bulaştırmak için beni gaza getirmeye çalışıyorsa o başka.

"Beni şu anda test etme. Ne istiyorsun?" Ayağımı yere vurarak bu saldırganlıktan biraz olsun kurtulmaya çalışıyorum.

"Benden nefret ediyormuş gibi davranma. Bunca yıldan sonra hâlâ numaramı kaydetmiş olman bir yana, aradığımda telefona cevap verdin."

"Morgun bana senin öldüğünü söylemesini umuyordum."

"Ah, kuzenim, bu çok utanç verici," diye tekrar alay ediyor Lucifer, sesi tehlikeli bir şekilde alçalıp bıçak gibi keskinleşiyor. Eğlencesi içimi burkuyor.

Homurdanıyorum. "Neymiş o?"

"Eşimiz gibi davranmaya çalışman ve bu konuda fevkalade başarısız olman." Kalbim küt küt atıyor. *Eşimiz mi?*

"Eşimiz mi?" Donup kalıyorum, kelimeler boğazıma düğümleniyor. Pegasusum bile öfke nöbetini bırakıp psikopat kuzenimin sözlerine kulak veriyor. "Ne olduğunu bilmiyorum-"

"Maeve mi? Güzel, sarışın, çok hırçın." Ben bir şey söylemeyince o manik kahkahasını atıyor. "Onun eşi olduğun konusunda yalan söylediğine inanıyor, biliyor musun?"

"Ona kendinden bahsettiğinde ne düşündü?" Sormadan edemiyorum.

"Bu sizin adınıza harika bir varsayım olurdu," diye yanıtlıyor. Ardından gelen duraksama bağırsaklara inen bir yumruk gibi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Oh, çok aptalsın, Jules," diyor gülerek. "Ona eşim olduğunu hiç söylemedim. Senin için nasıl gittiğini gördüm ve kendim için farklı bir gelecek istedim. O şerefsizle aynı soyadını paylaştığımız için mahkûm edildik. Yakın zamanda aramızdaki bağ hakkında tek kelime etmeyeceğim."

"Ne olursa olsun bizi mahkûm edeceği hissine kapılıyorum," diye mırıldanıyorum. Adrian'ın gölgesinin ağırlığı her şeyin üzerinde beliriyor.

Amcama kızdığım başka bir şey daha.

"Meh, beni yeterince seviyor," diye yanıtlıyor Lucifer. "Şu anda onun güvenlik görevlisiyim ve beni komik buluyor."

"Bunu nasıl becerdin lan?" Gözlerimi devirerek soruyorum. Lucifer bir hamamböceği gibi - asla kurtulamayacağınız bir istila ve pek çok kişi denedi. Her zaman kendi ayakları üzerinde duruyor.

Yıllar boyunca konuşmamış olabiliriz ama kuzenim bazı çevrelerde kötü şöhretli, bazılarında ise ünlüdür. Zehirli, tehlikeli ve ailemin soyunda olabilecek en kara leke.

"Beni o istedi. İsmiyle."

Şaka yaptığını düşünerek gülüyorum. "Evet, tabii."

"Hayır, cidden. Atticus Phoenix'i kurtarmak için yaptığım kahramanlıkları duymuş-"

"Tarun seni çoktan ispiyonladı," diyorum, doğru olmasa da. Tarun'la o görevle ilgili olarak doğrudan Adrian'a verdiği raporu okumak dışında konuşmadım.

"O ne?" Lucifer talep eder, sözleri ürpertici ve soğuktur.

Kandırılmış olanın bedelini diğer kuzenimin ödemesini istemediğim için geri adım attım. "Resmi olarak değil, Adrian'a da değil, ama dedi ki-"

"Güzel," diye sözümü kesiyor Lucifer. "O herifi dövmediğim için şanslı. Ne yaptığını duydun mu?"

"Hayır mı? Mecbur kalmadıkça Tarun'la konuşmak gibi bir alışkanlığım yok."

Lucifer güler. "O kadar da kötü değilsin kuzen. Bu kadar uzun süre konuşmamalıydık. Belki de çöküşünü engelleyebilirdim."

"Dramatiksın ve beni kızdırıyorsun. Tarun'la neler oluyor?"

"Çok asabi, hem de benden bir iyilik isterken," diye çıkıştı. "Ama Tarun'dan gerçekten nefret ettiğim ve hayatının ne kadar boktan bir hale geldiğiyle övünmek istediğim için sana anlatacağım."

Ardından gergin bir sessizlik geliyor, bu sefer bozmayacağım. Beni kızdırmaya çalışıyor ve dürüst olmak gerekirse, ona istediğini vermekten bıktım.

Lucifer nihayet konuştuğunda sözleri yavaş ve kasıtlı. "Tarun'un bir eşi var."

Çenem düştü. "Şaka yapıyorsun. Nerede o? Neden onun hakkında hiçbir şey duymadık?"

Lucifer artık tamamen kıkırdıyor ve ben de onu bekliyorum, bu çılgınlık kimsenin mantıklı bulamayacağı bir şey. Kendini sakinleştirmeyi başarana kadar iki dakika geçti.

"Bu kadar komik olan neydi?" Kuru kuru sordum.

"O erkeklerden hoşlanmıyor, Jules. Eşi bir kadın ve onu reddetti," diyor Lucifer ve benim çenem düşüyor. "Ve daha da komiği: eski eşi *bizim eşimizle* oda arkadaşı."

"Ne oluyor lan?" Tıslıyorum, hayal kırıklığı ve öfke yüzeye çıkıyor. Tarun kader arkadaşını gerçekten reddetmiş miydi?

"Biliyorum. Maeve ve Ari, Tarun'un reddedilen eşi, arkadaş sayılırlar. Bilmiyorum. Ari Maeve'i seviyor ve Maeve de..."

"Zor," diyorum usulca.

"Hasarlı," diye ekliyor, sesi biraz hüzünlü çıkıyor. "Güzelce hasar görmüş." "Aklımda bir sürü soru var," diyorum, aklım karışıyor. Nasıl oldu da

her şey bu kadar karıştı mı?

Luc, telefona atlayıp onu boğmak istememe neden olan sinir bozucu bir melodi mırıldanıyor. Her zaman yaptığı gibi uzatıyor, benimle oynuyor.

"Lucifer."

"Çok sıkıcı," diyor. "Ne olduklarına bağlı olarak, onlara cevap verebilirim."

"Bak, bugün başıma yeterince bela açtın. Gerçekten bu kadar zor olmak zorunda mısın?" Soğukkanlılığımı kaybederek tısladım.

"Lanet olsun, bugünlerde sen de kardeşin kadar asabisin," diye alay ediyor Lucifer. "Maeve'in durumu iyi ama senin o boktan hediye sepetinden etkilendiğini sanmıyorum."

"Evet, ben de öyle duydum." Göğsümde keskin bir suçluluk duygusu alevlendi. Bu gerçek bir hediyeydi çünkü onunla *gurur duyuyordum*. "O güvende mi?"

"Evet." Tüm görüşme boyunca ciddi olduğu tek an bu. Bildiğim iyi oldu. "Hades'i getiriyorum."

"Hades çoktan getirildi. Sayılır," diyorum ve Lucifer'ın keskin soluğunu duyuyorum. "O bölgede ve ondan kızla ilgili haberler ve ortaya çıkabilecek tehditler için kulaklarını dört açmasını istedim."

"İyi karar, gerçi herif bunu bana hiç söylemedi," diyor Lucifer, sesi sinirli geliyor. "Tanıştılar mı?"

"Hayır."

"Emin misin?" Lucifer daha ısrarla sorar.

"Eminim."

"Ne kadar emin-"

"Siktir git Luc. Tanışmadıklarına eminim. Neden?" Sinir bozucu kuzenime bir kez daha sinirlenerek tersliyorum.

Bir duraklama oluyor, sessizlik koyulaşıyor. Lucifer'in yüzeye çıktığını neredeyse hissedebiliyorum.

"Sadece ikiz bağınızın bir eş paylaşacağınız anlamına gelip gelmediğini merak ediyorum."

Donup kalıyorum ve pegasusum bana kendini beğenmiş bir şekilde gerçekten bu kadar aptal mısın havası veriyor. Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor. "Elbette, hayır."

Lucifer'ın sesi şimdi buzdan daha soğuk ve içimi kesiyor. "Peki neden kuzen? Çünkü sen çok hafif ve safsin, peki o ne? Hasarlı mı? Karanlık mı? Ailemizin adına bir leke mi?"

İçimi pişmanlık dolduruyor. Lucifer ve Hadrian'ın benim yokluğumda neden bağ kurdukları açık. "Bu benim-"

"Çünkü Maeve ona sahip olduğu için çok şanslı olabilir." "Hiçbirimize sahip olduğu için şanslı değil," diye çıkıştım. "Biz Graves'iz. Biz Graves'iz."

Adrian yüzünden nefret ediyor. Kendinizi başka türlü kandırmayın."

"Keyfin yerinde değil ve ben onu eğlendirmeye zahmet edemem. Neyin var senin?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum, duygu seline engel oluyorum. "Ben Maeve ile telefonda konuşurken beni aradın ve Maeve çok üzüldü."

"Sen söz konusu olduğunda bu onun standart modu değil mi?" diye alay ediyor, ama sesinde bir sınır var.

"Hayır, seni aptal," diye hırladım. "Bugünlerde daha iyi anlaşıyoruz. Üzgündü, belki de kızgındı ya da her ikisinin bir kombinasyonu. Bilmiyorum."

"Ne yaptın sen?"

"Kendisine metresim dedi, Luc," diyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bunu yüksek sesle söylemek bile acı veriyor.

"Ne oluyor lan?" Lucifer'ın sesi gerçekten şaşırılmış gibi çıkıyor. "Seni değerli bulan iki kadına sahip olacak kadar şanslı olduğunu nasıl düşünebilir?"

"Sana katlanamıyorum. Neden aradın?"

"Dürüst olmak gerekirse, sadece eşimin beni senden daha çok sevmesiyle övünmek için," diyor ve asansör kapıları kapanırken bir bip sesi duyuyorum.
"Seni kaybedebilirim

"Bir dakika bekle, kapatma."

Bir ya da iki dakikalığına bağlantımız kopuyor ve bu süre boyunca kendimi endişeli hissediyorum. Midem korkudan kasılıyor ve kendimi sorumlu hissetmekten başka bir şey yapamıyorum.

Yalan söyleyebilirdim. Ona iş olduğunu, Adrian'ı ya da sıçmaya ihtiyacım olduğunu söyleyebilirdim.

Hayatımdaki yerinden şüphe etmesine izin vermek dışında her şeyi.

Lucifer, "Atticus Phoenix'in içindeyken sinyali kesilmeyen bir asansöre sahip olacak kadar parası olduğunu sanırsın," diye söyleniyor. "Sürekli telefonlarıyla konuşan iş adamlarıyla dolu lanet bir hukuk bürosu var. Bu onun hakkında ne söylüyor?"

"Gerçekten umurumda değil. Artık Maeve'e dönebilir miyiz?" Asansörlerin kalitesini umursamadan talep ediyorum.

"Yapacak bir şey yok Julian, çünkü o gitti."

Vücudumdaki her sinir ateş gibi yanıyor, damarlarıma adrenalin doluyor.

"Maeve gitti de ne demek?" Ses tonum karanlık ve ölümcül; Hadrian gibi konuşuyorum.

"Gitmeliyim, küçük kuzen. Tüm diyarın en güzel prensesini kurtarma vaktim geldi."

Telefon kapandı ve ben de kızgın bir şekilde sızlandım.

Arkadaşım nerede ve benim yüzümden ona neler oluyor?

Maeve

"Bir ipucu alıp siktirip gidemez misin?" Beni takip eden jaguar şekil değiştiriciden uzaklaşıyorum.

"Tek istediğim adınızdı," diye itiraz ediyor.

Cebimdeki telefonuma uzanarak iki dükkân arasındaki bir sokaktan aşağı dönüyorum. Kalbim daha hızlı atıyor, midemde karanlık bir çukur oluşuyor. Bir aptal gibi şok tabancam yanımda değil ama en azından yardım için Lucifer'ı arayabilirim.

Chromius'um sızlanıyor, gergin ve tetikte, huzursuzluğu içime yayılıyor. Kendimizi korumak için bir formumuz olmasını dilediğini biliyorum ve şu anda ben de öyle.

Bana zaten kızgın olacak ama en azından bu şekilde kahraman olacak ve belki de beni rahatsız eden adama biraz bedensel zarar verecek.

Bu onun için bir kazanç olacak.

"Adımı bilmene gerek yok, güvenliğim gelmeden beni rahat bırak," diye çıkışıyorum, ara sokak biraz daha karanlıklaşırken sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. Nabzım düzensiz atıyor ve umarım bunu duymaz.

Neden ara sokakta yürüdüğümü bilmiyorum ama içimden bir ses bunun bir dükkândan daha iyi bir seçim olduğunu söylüyordu.

"Güvenlik mi?" diye alay eder, yaklaşır. "Nesin sen? Bir efsane mi? Senin formun nedir, güzelim?"

Gölgesi üzerimde belirirken boğazımdaki kan yükseliyor, tüylerim diken diken oluyor. "Hey, sik kafalı," diyor son derece tanıdık bir ses, gösterişli bir İngiliz

ve hem ben hem de jaguar ona dönüyoruz. Gözlerim açılıyor, Chromius'um içimde sızlanıyor, uzun zamandır hissetmediği bir heves ikimizi de dolduruyor.

Onu karşımda gördüğüm için hem sinirli hem de biraz rahatlamış bir şekilde zar zor nefes alabiliyorum. Beni rahatlatan, aynı zamanda da benim küçük takıntımı yatıştıran büyük bir varlığı var.

Buraya nasıl bu kadar çabuk geldiğini anlamıyorum, ama görüşmemizin sona ermesinden sonra... Umursayacak bir şey bulamıyorum.

Artık ona şahsen, düzgün bir şekilde öfkelenebilirim.

Bebek mavisî gözleri sert ve daha önce Julian'da hiç görmediğim soğuk bir öfkeyle dolu. Kıvrıcık siyah saçları her zamanki gibi dağınık ve üzerinde bir çift gri şort ve kaslı vücudunun her santimini gösteren dar bir atletik tişört var.

Kıyafetler arasında en korkutucu olanı değil ama bir şekilde işine yarıyor.

"Hayır dedi," diye hırılıyor Julian, yanımda durarak. Kendimi ayarlıyorum, bizi bu kadar yakınlaştırmasından hoşlanmıyorum. O an bunu duyacak

Yalnızız ama şimdilik sessiz kalacağım.

Nasıl oluyor da benim alanıma saygı duymaktan, beni fazla sıkıştırmamaktan ve mesafesini korumaktan, üzerinden damlayan terin kokusunu alabileceğim kadar yakın durmaya geçebiliyor. Karabiber ve tütsülenmiş vetiver kokusunu kaplıyor.

Bekle... karabiber? Fûme vetiver?

Julian genellikle beyaz deri ve greyfurt gibi kokar.

Öfkem kabarıyor ama sessiz kalıp bu durumun nasıl sonuçlanacağını görmeyi bekliyorum. Neden burada olduğunu, *nasıl* burada olduğunu anlamıyorum.

Ama küçük bir parçam rahatladı.

Jaguar duruşunu ayarlıyor, duruşu gergin, açıkça durumu değerlendiriyor. "Sadece bir yanlış anlaşılma," diye kekeliyor ve sanki bu her şeyi düzeltebilirmiş gibi ellerini havaya kaldırıyor. "Zarar yok, faul yok."

"Hayır, o kadar basit değil," diye homurdanıyor Julian, sesi alçak ve tehditkâr. Yanıma yaklaşıyor, adamın yüzüne bakmak için normalde yapmadığı bir şekilde beni sıkıştırıyor. Kendimi boğulmuş, kapana kısılmış hissediyorum. "Hayır demek onu ikna et ya da fikrini değiştirene kadar sormaya devam et demek değildir. Hayır, geri çekil demektir."

"Anlaşıldı. Herhangi bir soruna yol açmaya çalışmıyorum."

"Bu biraz üzücü," diyor Julian alaycı bir ifadeyle. "Çünkü ben üzgünüm." Yumruğu ileri fırlıyor ve adamın burnu paramparça olurken irkiliyorum.

Kemiklerin mide bulandırıcı çıtırtısı sokağın duvarlarında yankılanıyor ve jaguar dizlerinin üzerine çöküp burnunu tutuyor, parmaklarının arasından kan akıyor.

Julian orada durmuyor. Adamın karnına şiddetli bir tekme atıyor ve onu yere yayıp nefes nefese bırakıyor.

Adamın yanına çömelir ve tüyler ürpertici bir şekilde hırlar, "Duymadım hayır diyorsun."

"Lütfen, dur," diye boğuluyor adam acıyla.

"Bu bir hayır değildi, değil mi tatlım?" Julian bana öyle yoğun ve soğuk bir bakışla bakarak soruyor ki, tüylerim diken diken oluyor.

Kalbim hızla çarpıyor ve içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bu Julian değil. Bu adam daha karanlık, daha tehlikeli biri. Ama şiddete rağmen, bir şeylerin dalgalandığını hissetmekten kendimi alamıyorum. Çarpık, tedirgin edici.

"Hayır, değildi," diyebilirdim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Not-Julian gülümser; soğuk, yırtıcı bir gülümseme. Ayağa kalkar, ellerini fırçalar, sonra adamın kafasına son bir tekme atarak onu bayıltır

Soğuk.

Ama sonra üst sokakta bir kargaşa oldu ve iç geçirdi. Sonra beklenti dolu bir bakışla bana döndü. "Buradan gitme zamanı, tatlım."

Bana elini uzatıyor ve ben donup kalıyorum, son bir onay gerekiyor.

Julian bu hatayı yapmazdı, bir daha değil.

Isırmaya hazır bir yılanmış gibi eline bakıyorum. Nabzım kulaklarımda çınlıyor.

Chromius'um içimde çılgılık atıyor, onun sıkıntısı benimkine karışıyor. Yanlış bir şeyler var. Çok, çok yanlış.

"Sorun ne?" diye sorar, küstahça.

"Kimsin sen?" Bir adım daha geri atarken sesim titreyerek fısıldıyorum.

"Ne?" diye soruyor, başını eğiyor, gülümsemesi hafifçe kırılıyor. "Ben senin eşinim Maeve. Bana neden öyle bakıyorsun? Ben seni *asla* incitmem ki?"

Kelimeler doğru gelmiyor. Vücudum üşüyor, zihnim parçaları birleştirmek için yarıyor. Bu adam Julian'a benziyor ama o Julian *değil*.

"Adımı nereden biliyorsun?" Sesim titriyor ve içime derin bir korku çöktüğünü hissediyorum.

Gözlerim onunla sokağın girişi arasında gidip geliyor. Onu geçemiyorum.

Kapana kısıldım.

"Benim adım-" diyor, etrafına bakındıktan sonra, içinde bir pişmanlık hissiyle gözlerime bakıyor.

"Bana yalan söyleyeceksin," diye fısıldıyorum, karnım acıyla sıkışıyor.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bu nasıl mümkün olabilir, tatlım?" diye soruyor, bana doğru bir adım atarak.

Hasta olacağım. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü tanıdığım biri gibi davranıyorsun. Olmadığın biri. Gerçekte kimsin sen?" Hissettiğimden daha güçlü görünmeye çalışarak talep ediyorum.

Julian'inkine ürkütücü derecede benzeyen mavi gözleri pişmanlık gibi bir şeyle titriyor.

"Julian." İç geçiriyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bak, seni asla panikletmek istemedim, aşkım. Sadece içine düştüğün boktan durumu gördüğümde yardım etmeye çalışıyordum."

"Bana aşkım deme." Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, beynim o kadar hızlı hareket ediyor ki kendi kafamda tek bir düşünceye bile anlam veremiyorum.

Lucifer beni öldürecek ve dürüst olmak gerekirse, buna izin verebilirim.
o. Bunu hak ediyorum.

"Anlıyorum. Benim adım *Hadrian* Graves. İnsan formunda, Julian ve ben
Tek yumurta ikizi kardeşler. Beni hiç duymadın mı?"

"Peki değişmiş halinle?" Gözlerim onun üzerinde ara sokağın çıkışına doğru kayarken soruyorum. Onu geçemeyeceğim.

Hay sikeyim.

Hadrian alçak sesle kıkırdıyor ama içinde mizah yok. "Julian'inkini gördün mü?"

"İstemeyerek," diye mırıldanıyorum, hâlâ düşünürken.

"Geri çekil," diye emrediyor ve ben daha bir şey söyleyemeden yer değiştiriyor.

Anlık bir şey ve etrafımızdaki hava enerjiyle çatırdıyor. Onun pegasus formu Julian'inkiyle neredeyse aynı; güçlü, görkemli kanatları ve güçlü bir yapısı var.

Çok kabarık, çok geniş, çok güzel.

Yine de ana bir yönden farklı.

Julian'ın yer değiştirmiş pegasusu saf beyaz, neredeyse meleksi bir renkteyken, *Hadrian'inki* öyle değil. Gecenin kendisinden bile daha karanlık. Kürkünde muhteşem bir parlaklık var ve canavarının güzelliği beni gerçekten büyülüyor.

Birlikte gece ve gündüz gibiler... hayır, aydınlık ve karanlık gibiler.

Hadrian'ın bu geceki davranışlarına bakılırsa, karanlığın onun paltosunun çok ötesine uzandığını düşünmeden edemiyorum.

Boğazım sıkılıyor, kalbim göğsümde çarpıyor. Bu adam tesadüfen burada değil. Benim için burada. Adımı biliyordu, bu şaşırtıcı.

Hangi akrabasının ağzından kaçırıldığını bilmiyorum. Tarun'u eleyebilirim ama diğerleri de listemde. Adrian onu *tek* yumurta ikizi kardeşinin başaramadığını başarması için mi gönderdi? Lucifer onu fazladan bir çift göz olarak mı tuttu? Julian, Adrian'a başarısızlığını itiraf etmesine gerek kalmaması için onu kandırdı mı?

Cevabı bilmiyorum ve bunu çözmem gerektiği düşüncesi midemi bulandırıyor.

Hadrian başka sorunları olan başka bir Graves. O da kardeşi gibi bir Adrian yalakası mı yoksa kuzeni gibi adamdan nefret eden biri mi?

O da Tarun gibi bir yalaka mı yoksa karışıma ekleyeceği kendi sorunları mı var?

Korkumu maskelemek için yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Vay canına, inanılmaz. Kanatları olan küçük bir at."

Neredeyse sevimli olarak sınıflandırılabilir öfkeli bir sızlanma çıkarır.

Eğer Adrian tarafından Julian'ın yapamadığını yapmak için buraya gönderilmiş bir pislik olmasaydı. Potansiyel olarak.

"O zaman onunla iyi eğlenceler," diyorum, sokaktaki baygın ve belki de ölü adamı işaret ederek. "Senin beni aptal yerine koymayı izlemek dışında yapacak işlerim var."

Hadrian geriye doğru kayıyor, havadaki büyü dalgalanması kromiusumu tedirgin ediyor.

"Maeve!" Sözleri havada yankılanan umutsuz bir haykırış. "Hoşça kal," diye sesleniyorum, elimi omzumun üzerinden sallayarak, dönmeye zahmet etmeden

etrafta. Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama öğrenmek için burada kalmayacağım. Cidden, beni ne kadar aptal sanıyorlar?

Ama ondan kaçışında fazla ileri gidemedim.

Sokak girişini kapatan tanıdık bir figür gördüğümde aniden duruyorum. Midem bulanıyor. Bu Lucifer. Uzun gövdesi önümde beliriyor, gözleri simsiyah, ifadesi ölümcül derecede ciddi.

Ondan yayılan tehlikeli aura boğucu ve chromius'um hemen tepki veriyor, onun varlığında biraz sakinleşiyor ama yine de yüksek alarmda.

Hareket edemiyorum. Ara sokaktan aşağı koşmalı ve Hadrian'ın beni Lucifer'in öfkesinden korumak için beni öldürmeye hazır olması için dua etmeliyim.

Ya da belki ben...

"Bundan kurtulamayacaksın prenses," diyor Lucifer, yaklaşırken sesi alçak ve tehditkâr. Burnu seğiriyor ve havayı nazikçe koklarken gözleri kararıyor. "Ne oluyor lan?"

"Hey, kuzen." Hadrian'ın sesi arkamdan geliyor. Arkamı döndüğümde, sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi, hiç umursamadan bize doğru yürüdüğünü görüyorum. "Bugün ikinizle karşılaşmayı beklemiyordum."

Lucifer'in bakışları Hadrian'a kayıyor ve gözleri daha da kararıyor. Gerilim yoğun ve elektrikli.

Lucifer bana sert bir bakış atarak, "Onunla bu şekilde karşılaşmamalıydın," diyor. "Maeve daha önce benden kaçtı ve ben de son yarım saatimi onu arayarak geçirdim."

"Ah, Maeve," diye homurdanıyor Hadrian, sanki azarlaması gereken yaramaz bir çocukmuşum gibi dudak büküyor bana. "Başın çok büyük belaya girecek."

"Orada dikilip bana ders vermeye kalkma," diye çıkışıyorum, pegasusa ters ters bakarak. "Senin de başın belada, Bay Adını-Biliyorum-Seni-Tanıştırmadım Bile."

Dramatik bir şekilde inliyor. "Bunu bana çevirmeye çalışma. Adını biliyorum çünkü-"

"İkiniz de çenenizi kapatın!" Lucifer'in sesi ara sokakta gürlüyor ve ikimiz de donup kalıyoruz. Öfkesi hissediliyor, havada kopmaya hazır bir fırtına gibi dönüyor.

Bizi utandırıp susturmayı başaranın psikopat şeytan olması gerçekten de ironik.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, yaklaşmakta olan hesaplaşmadan sağ çıkabileceğimden emin değilim.

MAEVE

"Y Beni çok endişelendirdin," diyor Lucifer, buz mavisi gözleri içimi delip geçiyor, hayal kırıklığı yayılıyor. İtiraf etmek istediğimden daha sert vuruyor ve kromiusum bunun yoğunluğundan geri tepiyor.

Ama bundan daha fazlası, *beni* incitiyor.

Gittiğim için kendimi çok hasta, çok suçlu hissediyorum.

Pişmanlık, sokağa çıktığım ve gözler üzerimde olduğu anda başlamıştı ama artık bu kararı geri almak için çok geç.

Herkesin abarttığını, belki bir şeyler kanıtlayabileceğimi ve lanet duygularımı işleme konusunda biraz daha serbestlik kazanabileceğimi düşündüm. Bunun yerine, her şeyi çok daha kötü hale getirdim.

Chromius'um kendi içine kapanıyor ve bana hiçbir destek sunmuyor. Kendi aptallığının sonuçlarıyla başa çıkmak söz konusu olduğunda hiçbir işe yaramıyor; bunun yerine beni sonuçlarla yüzleşmem için yalnız bırakıyor.

"Hayatını olabildiğince kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yaptım," diye devam ediyor Lucifer, sesini serbest bırakmasını beklediğim bir kısıtlamayla gerginleştirerek.

Neredeyse bağırmasını ya da çığlık atmasını ve işkencenin bitmesini dileyecektim.

Bu sessiz, kaynayan öfke çok daha kötü.

"Senin rutinle çalıştım, fazladan strese neden olmadım. Gittiğini öğrendiğimde dehşete düştüm ve sonra Draven ve Julian'a söylemek zorunda kaldım" diyor.

"Julian?" Fısıldıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Sadece adı bile omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor, görmezden geldiğim huzursuzluk tekrar yüzeye çıkıyor.

Neler olduğunu, kendimi nasıl utandırdığımı düşününce aklım durur.

"Julian," diye onayladı Lucifer. "Onu konuşmak için aramıştım... şey, onu senin güvenliğin olduğuma sevinmek için aramıştım."

Nedense dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor ama aynı hızla kayboluyor.

Düşündüm... Aşırı tepki verdim. Kelimeler kafamın içinde yankılanıyor, benimle alay ediyor. Beni *neden* bu kadar etkilediğini bile anlamıyorum. Umurumda değil, gerçekten değil.

Yine *de* gerçek şu ki, umursuyorum ve tüm bu olanlara neden olan sorun da bu.

Elbette, Julian'ın *Lucifer*'la konuştuğunu ve başka biriyle konuşmadığını öğrenince chromius'um rahatladı. Onun acısı bu kadar yoğun olmamalıydı ve bunun beni etkilemesine izin vermemeliydim.

Tamamen aşırı tepki verdik.

"İkiniz bir süredir konuşmadınız mı?" Konuyu değiştirmek için çaresizce soruyorum. Bu andan kaçmam gerekiyor. Hayal kırıklığı boğucu.

Lucifer gözlerini kısar. "Konuyu değiştirerek bu dersten kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Kim, ben mi? Hayır mı?" Başımı hızla sallayarak yalan söylüyorum. Midemdeki düğüm sıkılaşıyor, suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

Sadece *yarım bir yalandı*. Merak ediyorum... ama aynı zamanda bu şekilde hissetmekten kaçınmak istiyorum. Göğsümdeki baskı dayanılmaz, onun bakışları altındaki her saniye beni ezen bir ağırlık gibi geliyor.

Eğer zamanda geri gidebilseydim... Her şeyi farklı yapardım. Sadece bu andan kaçınmak için.

Gözlerim Hadrian'a kayıyor ve keşke kendimi kontrol edebilseydim diyorum. Şimdi her şey farklı olabilirdi.

"Maeve, bana güvenmediğini biliyorum ama bunu tekrar yapamazsın." Sesi şimdi değişti -daha sert, daha ciddi- ve içime bir ürperti gönderiyor. "Her şey Hades'e kaçmaktan çok daha kötü olabilirdi."

"Öyleydiler," diye ekliyor Hadrian, kendini beğenmiş, ukala sesi beni çileden çıkarıyor. Sanki pençelerini daha da derine batırmaktan başka bir şey yapamıyor. "O kıza müdahale ettiğimde

bir sapık tarafından takip ediliyor."

Lucifer'in tüm varlığı değişir, kararır, derinleşir ve daha ölümcül, heybetli bir versiyona dönüşür. Gözleri saf siyahtır ve arkasındaki gölgeler bile daha tehditkâr bir varlığa sahiptir. Sanki hava onun öfkesinin ağırlığıyla değişiyor, kalınlaşıyor.

O kızgın. *Bana.*

"Takip edilmedim," diye araya giriyorum hemen, kendimi öfkesinin tüm gücünden korumak için fırtınasının içine giriyorum. Bu korkutucu ama geri adım atmıyorum. "Sadece biraz hevesliydi ve beni tanımak istiyordu."

Hadrian'ın homurtusu herife son darbeyi indiriyor ve eğer Lucifer'ı sakinleştirmek ve artık bana kızgın olmayacak bir duruma getirmek için duyduğum umutsuz arzu olmasaydı, pegasusla tartışırdım.

"Nerede o, Hades?" Lucifer'in sözleri daha çok hırıltıya benziyor ve endişeme rağmen karanlık, çarpık bir yanım zevkle titriyor.

Berbat durumdayım.

Onun koruyucu öfkesinin iyi hissettirdiği gerçeği benimle iyi oturmamalı. Ama öyle.

"İcabına bakıldı," diye yanıtlıyor Hadrian, kuzeninden geri çekilmeden başparmağını omzunun üzerinden sallayarak. "Sokakta bayılmış."

"Ölmemiş mi?" Lucifer'in dudakları sevimli olmaması gereken bir şekilde somurtuyor ama etrafını saran öfkeli aurayla birlikte, öfke nöbeti geçiren psikopat bir çocuk gibi.

Bacaklarım titriyor, vücudum tamamen üşüyor. Hatalı olmaktan hoşlanmıyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmıyorum.

Umurumda olmamalı. Beni bu şekilde etkilememeli. Ama etkiliyor ve etkiliyor.

Çok zayıfım.

Acınası.

Değersiz.

"Bunların hepsi senin suçun, seni baştan çıkarıcı sürtük."

Kelimeler zihnimde yankılanıyor, davetsizce ve derinlere iniyorlar. Hepsi benim hatam.

Dudaklarım titriyor, ellerim titriyor ama kalkanımı oluşturmak, gardımı düşürmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor Hadrian, sözlerinde neredeyse alaycı bir ton var. Bundan zevk alıyor, kıvranışımdan ve havadaki gerginlikten besleniyor. "Değil mi?"

Arkadaşımın önünde birini öldürmek gerçekten hoşuma gitti. Bunun iyi bir ilk izlenim olacağını düşünmemiştim, anlıyor musun?"

"Biz arkadaş değiliz ve hiçbir izlenim iyi bir izlenim olmazdı," diye sertçe cevap veriyorum, öfkem alevleniyor, gösterişçiliğiyle alay ederken. Bunun bir pegasus özelliği olup olmadığını merak ediyorum - hiç kimsenin umurunda olmamasına rağmen gösteriş yapmak ve en iyi olmak istemek.

Alaycı bir sırıtışla Lucifer'ı işaret ediyorum. "Senin kuzen düşmanlarının kanına bulanmış bir şekilde ortaya çıkmanın iyi olacağını düşündü ve ben de onu hemen işe aldım."

Bir çeşit.

Lucifer sırıtıyor ve içimdeki gerginliğin bir kısmı kayboluyor. Hiç beklemediğim bir anda beni silahsızlandırmanın bir yolunu buluyor. "Oh, prenses, ateşine bayılıyorum."

"Gerçekten çok özür dilerim," diyorum ve Lucifer'a dönerek ona tamamen odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Gözleri bana dikilmiş, muhtemelen bir yalan arıyor ama bulamayacak.

Bu sefer değil.

Tüm kalbimle söylüyorum. Özür dilerim ve her şeyi berbat ettiğimi biliyorum.

Belli ki Ari, Jasper ve hatta ürkütücü Caspian cazibem ya da sahip olduğum çekicilik hakkında yalan söylemiyorlardı çünkü insanlar yerleşkede yaşadığım zamana kıyasla *çok* ilgili görünüyorlardı.

Savunmasızım ve kaygılarım ve hapefobim yüzünden kendimi koruyacak durumda değilim. Ben bir sorumluyum ve şu anda beni güvende tutmak için etrafımdaki insanlara *ihtiyacım var*.

Bu duyguyu sevmiyorum. Beni güvende tutmaları için başkalarına güvenmekten, sürekli ortaya çıkmaları için başkalarına bel bağlamaktan hoşlanmıyorum. Lucifer hayatıma gireli daha bir gün oldu ve şimdiden her şeye burnunu sokmaya başladı.

A Graves.

Ben bir aptalım ve en azından bu düzeyde bir *kabul* görmek için bariyerimde o küçük deliği nasıl açtığını anlayamıyorum.

Ona güvenmiyorum. Güvenebilir miyim bilmiyorum.

Ama burada bir şey var, şu anda üzerine inşa etmeye kararlı görüldüğü bir şey.

Amcasına karşı duyduğu gerçek nefret olmasaydı, Adrian'ın nihai gizli silahı olduğundan şüphelenirdim. Bu asla tahmin edemeyeceğim bir olay örgüsü.

"Beni korkuttun güzel prenses," diyor, kabadayılık ve gölgeler kayboluyor, öfke gidiyor ve yerine gerçek bir dürüstlük geliyor.

Çekirdeğime kadar parçaladı beni. Chromius'um kalbi kırık bir feryat çıkarıyor.

Dramatik sürtük.

"Bir daha yapmayacağım," diye söz veriyorum, bacaklarımın titremesinin aksine sesim sabit. Sunabildiğim tek şey bu, ama çok yetersiz geliyor.

"Bana ellerini göster," diyor, sesi yumuşayarak. Kaşlarımı çatıyorum ama dediğini yapıyorum, ellerimi uzatıyorum. "Tekrar söz veriyorum, çapraz parmaklar yok, geri almak yok."

Bu kadar endişeliyken beni kıkırdatmaması gerekirdi ama yine de benden bir tane koparmayı başarıyor.

"Söz veriyorum bir daha kaçmayacağım." Ayak parmaklarımı da çaprazlamadığımı kanıtlamak için bacaklarımı oynatma gösterisi yapıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor ağır bir iç çekişle, sanki dünyanın yükü omuzlarından yeni kalkmış gibi. "Hayatının sarsıntısını yaşattırdım sana, eğer bu seni bir erime sürecine sokmasaydı. Bu boktan küçük gururu ateşe vermeye hazırdım, her seferinde bir sinsi amcık."

Homurdanıyorum ve bu ara sokağa girdiğinden beri yüz ifadesi ilk kez rahatlarken içimdeki gerginliğin çoğu kayboluyor.

"Şok tabancamı yeniden taşımaya başlamam gerekecek," diye mırıldanıyorum, konuşmanın kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışarak.

"Şok tabancasına ihtiyacın yok bebeğim, ben yanındayken olmaz," diyor ve o tuhaf karın çırpınışları bir kez daha patlak veriyor - hoş karşılanmayan ve rahatsız edici.

"Şok tabancan mı? Bu çok sevimli," Hadrian'ın sesi o kadar yargılayıcı ve züppe çıkıyor ki, bu beni rahatsız ediyor. Gerçekten *sevimli* olduğumu mu ima ediyor?

Ne lanet bir pislik. Öfkem alevlendi ve eğer şimdi yanımda olsaydı, o puştı kışına tekmeyi basar ve Lucifer'i onun üzerine salıverirdim.

Lucifer aile çöplüğünü temizlerken Atticus'un cinayetleri o kadar da umursayacağını sanmıyorum.

"Ben senin gibi iri değilim," diye cevap veriyorum, sik kafalıya alaycı bir bakış atarak. "Onu atlatabilir miyiz lütfen Lucifer? Yoksa onu kendim öldürmek zorunda kalabilirim."

"Prensesin dokunmadığını sanıyordum?"

İçimden bir acı fişkırıyor ama bunun yerine ona hırlıyorum. "İnan bana, öldürülmen için sana dokunmama gerek yok."

"Henüz değil," diye cevaplıyor Lucifer, surat asmama karşılık başını sallayarak. "Ona soracak sorularım var."

"Ugh." İtiraz etmiyorum. Zaten bir gün için yeterince zorladım. "Ofise geri mi dönüyoruz? Draven da muhtemelen senin kadar kızgındır."

Lucifer başını sallayarak, "Senin için endişelendi prenses, ama kızgın değil," diyor. "Ama hayır, seni bugünlük eve götürüyoruz."

Kalbim düşüyor, içimi bir kez daha panik kaplıyor. Zihnim yarışıyor, seslerinden doğru düzgün *duyamadığım* bir sürü olumsuz düşünce. Bu yeni işi berbat edemem.

Adrian'ı sırtımdan attım.

Gerçekten yapmak istediğim bir şey buldum.

Ve yeni patronumdan nefret etmiyorum.

Bunu berbat edemem.

"Müşteri toplantım için işe dönmem gerekiyor," diye itiraz ediyorum, sesim küçük ve acınası çıkıyor. Yürürken ayaklarımı sürüyorum, havada kaynayan gerginlikten ya da tomurcuklanan endişe düğümünden hoşlanmıyorum.

"Draven bunu halledecek, sonra da bizimle senin dairende buluşacak," diye cevap veriyor Lucifer, sesi hayal kırıklığını kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi kısık.

Kendimi bok gibi hissediyorum. Bunu hak ettiğimi biliyorum. Gitmemeliydim. Kaçmamalıydım. Bu benim hatam ve bu ceza, biraz kafa karıştırıcı olsa da, yine benim hatam.

Bunu berbat ettim. Her

şeyin içine ettim.

Adrian hayatımdaki zehirmiş, dokunduğu her şeyi kirletiyormuş gibi davranıyorum ama sorun o değil. Benim.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, zar zor duyuluyor. Ama iki adam da beni yine de duyuyor ve sertleşiyor.

"Öyle olduğunu biliyorum güzel prenses, ama bu son otuz dakikadır üç adamı dehşete düşürmüş olduğun gerçeğini değiştirmiyor, tamam mı? Hepimizin biraz nefes almaya ve seni güvende olduğunu bildiğimiz bir yere götürmeye ihtiyacı var," diyor Lucifer yumuşak bir sesle.

Hadrian'ın bayılttığı adamın hâlâ yattığı ara sokağa bakıyorum. Kesinlikle ölmemiş ama oldukça şiddetli bir darbe almış olmalı.

Hadrian omuz silkerek, "İyi olacağına eminim," diyor. "Ve eğer değilse, eminim birileri bizimle iletişime geçecektir."

İyi olup olmaması umurumda değil. Hadrian'ın bu yüzden başının belaya girmesi bile umurumda değil. Benim sorunum değil.

Ancak Draven ve Julian'ın tepkileri beni endişelendiriyor. Kirpiklerimin arasından Lucifer'a bakıyorum, içimi ürkek bir his kaplıyor.

"Onlar... iyi olduğumu biliyorlar mı?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Buraya geldiğimde ve seni bulduğumda onlara mesaj attım, tamam mı?"

Artık endişelenmeyelim ve arabaya gidelim."

Sessizce yürüyoruz, aramızdaki gerilim yoğun ve boğucu.

Sefilce başımı sallıyorum. Bu duygudan nefret ediyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, göğsümdeki baskıdan nefret ediyorum ve benimle uğraşırken kromiusumdan gelen neredeyse kendini beğenmişlikten nefret ediyorum.

Lucifer'in arabasına ulaştığımızda kusmuğumu yutmaya çalışıyorum ve dik durmak için elimden geleni yapıyorum. Kaygımın beni etkilemesine bu kadar izin verdiğim için acınacak haldeyim.

Bu zehirli.

Lucifer kuzenine pis bir bakış atarak, "Arkaya geç, Hades," der.

Hadrian oflar. "Zaten binecektim ama neden?"

Lucifer arabanın kilidini açıyor ve binmem için eliyle işaret ediyor. Yolcu koltuğunu kaplayan tanıdık pembe çarşafı görünce duraklıyorum. O benim, ona sinmiş kendi kokumu tanıyorum.

"Nedir bu?" Soruyorum, sesim küçük ve kararsız.

"Neden pembe lan bu?" Hadrian gülerek soruyor. "Tam bir ahmaksın, kuzen."

Lucifer umursamaz bir tavırla, "Nasıl bir malzemeden hoşlandığını anlamak için odandan bir çarşaf aldım, böylece uygun bir koltuk kılıfı yaptırabilirim. Koltukların malzemesinin seni ne kadar etkilediğini biliyorum, bu yüzden şimdilik onu bağladım. Yırttım ama senin için yenisini yapacağım."

"Ben... söyleyecek sözüm yok." Karnımda garip bir his dalgalanıyor, hayal kırıklığının ağırlığıyla göğsümdeki baskı daha da artıyor.

Hayatıma girdiğinden beri yaptığı tek şey iyi bir güvenlik görevlisi olmaya çalışmakken ben ondan kaçıyorum.

Mantıksız değil. Zorba

değil. O sadece...

çalışkan.

Ve onu kızdıracağımı, *korkutacağımı* bile bile koştum.

Ben etrafta koştururken o da arabasını düzenliyordu, böylece panik yapmadan oturabileceğim rahat bir yerim oldu.

Hay sikeyim.

Kendi bencil isteklerim ve ihtiyaçlarım içinde o kadar kayboluyordum ki, başka bir Graves'in günümü mahvetmesine izin verdiğim için ne kadar gülünç olduğuma ağlıyordum... Bu panik ataklardan ve onlarla birlikte gelen dramatik olaylardan bıktım.

Bu kadar değersiz olmaktan bıktım.

Baım ne eğiliyor ve ne ona ne de yeni koltuk kaplamama bakmaya yüzüm kalmıyor. Hak etmediğim halde bu çaba benim için boa gitti.

"Gerçekten zgnm," diye fısıldıyorum.

"yle olduğunu biliyorum. Arabaya bin bebeğim," diyor nazikçe, yüzünde yumuşak bir ifadeyle.

Başımı sallıyorum ve koltuğa oturuyorum, şu anda ne kadar rahat ve huzurlu olduğumdan nefret ediyorum. Bu çok basit bir şey ve o bunu benim için sormadan ya da ikyet etmeden yaptı.

Bana yk olduğumu hissettirmedi ya da beni yargılamadı. O sadece... yaptı.

Benim için.

Gözlerim doluyor ve dönüp yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyorum. Lucifer ve Hadrian arabaya binerken hiç konumuyorlar ve Lucifer her zamanki gibi sorunsuz bir şekilde yola koyuluyor.

Birkaç dakika geçtikten sonra sessizce "zgndm," diye itiraf ediyorum. Açıklamaya çalışmak, bu hatayı haklı çıkarmaya çalışmak istiyorum.

"Neden?" Lucifer sorar.

Dudağımı ısırıyorum, cevap veremiyorum. Gerçek, yüksek sesle konuşmak için çok ağır geliyor. "zgn olduğun için  z g  n  m ," diyor Lucifer, sesi içtenlikle dolu.

Endie.

"Bu kaçıp gitmek için bir bahane değil," diye araya giriyor Hadrian, sesi ısırarak. "Bir daha asla böyle bir şey olmayacak. Sen zayıf ve kendini koruyamayan nadir bir efsanevi ekil değitiresin. Tek başına gvenilmezsin ve bu çok saçma-"

"Hayır," diyor Lucifer, arabayı yolun ortasında durdurarak. Kuzenine ters ters bakmak için arkasını dönüyor, ses tonundaki zehir irkilmeme neden oluyor. "Pisliğin teki olabilirsin ama *ona* karşı pislik değilsin. Beni anlıyor musun?"

"Pervasızdı. Aptaldı," diye savunuyor Hadrian ama Lucifer'ın buz gibi bakışları altında sesi titriyor.

Aptal, değersiz kız.

Lucifer, "Hades, eneni kapatmazsan seni mahvederim," diye uyarır ve gözleri kararır.

Chromius'um neredeyse takdirle başını sallıyor ama benim suçluluk duygum ve endişem artıyor. Sadece Lucifer'ı strese sokmakla kalmıyorum, aynı zamanda ikisi arasında da sorunlara neden oluyorum.

Hadrian umurumda olduğundan değil, ama bugün Lucifer'a yeterince büyük bir pislik gibi davrandım ve bu, arasının kötü olmadığı tek aile üyesi gibi görünüyor.

"Anlaşıldı," diye cevaplıyor Hadrian. Dikiz aynasından bana bakıyor, vücudunda tedirginlik var. "Patladığım için özür dilerim." Özü yarım yürekliydi ve bize saygısızlık etmesi hem beni hem de Chromius'umu kızdırdı.

Arkamızdaki arabalardan korna sesleri geliyor ama Lucifer'ın umurunda değil. Hareket etmiyor, Hadrian ve ben savaşırken öylece duruyor.

"Ama sözlerin için değil mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Başını sallıyor. "Onları duyman gerek."

"Her şeyi berbat ettiğimi anlıyorum. Söz verdiğim gibi bir daha yapmayacağım. Ama açıkçası bu seni ilgilendirmez."

"Ben senin eşim."

Homurdanıyorum ve Lucifer arabayı tekrar çalıştırırken dudakları bile titriyor. "Sen benim dostum değilsin," diye cevap veriyorum. "Ve dürüst olmak gerekirse, sen sadece utanç vericisin. bunu devam ettirerek kendinize zarar verebilirsiniz. Julian bunu çoktan denedi ve başarısız oldu." "Neyi denedi?" Hadrian mavi gözleri kararak sorar.

"Adrian'ın nihai amacı olan tüm hayatımı kontrol etmek için eşimmiş gibi davranmak."

Lucifer kıkırdar. "Ne söylediğine dikkat et, Hades, eşimiz *gerçekten, gerçekten*

Adrian Graves'ten nefret eder."

"Neden? Amcam korkunç biri değil ki," diyor amcasını aslında çok iyi tanımayan bir adamın cehaletiyle.

Alay ediyorum ve Lucifer'ın kahkahası kesiliyor, ikimiz de birbirimize bilmiş bakışlar atıyoruz. Şeytanı seviyorum, Adrian'ın sevgisi ve şefkati için savaşan ikizleri sikeyim.

Bir adama bu kadar bağlı olmak gerçekten utanç verici.

"Tabii ki değil," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "O kadar iyi bir yardımsever ki, onun adını ulusal bir bayrama vermeliyiz. Halkımız için o kadar çok şey yapıyor ki, dürüst olmak gerekirse, hepimiz onun huzurunda eğilmeliyiz." Arka koltuktaki pegasusu tersleyerek öğürüyorum.

Hadrian bana ters ters baktı. "Amcam harika bir adam ve bunu göremiyor olman *senin* karakterinin bir kanıtı, onun değil."

Tekrar alay ettim, tartışmaya zahmet etmedim. Hadrian, amcası nazıkçe istese muhtemelen Adrian için ölürdü. Hiç tanımadığı bir adama bu kadar sadık olması onun hakkında çok şey söylüyor.

Lucifer da itiraz etmiyor ve arabayı gergin bir hava kaplıyor, üçümüz de düşünceler içinde kayboluyoruz.

Daireme vardığımızda gerginlik daha da artıyor ve Lucifer bizi içeri alıyor. Evimin anahtarını ne zaman bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama şikâyet etmiyorum. Her sabah onu içeri almak için kalkmak zorunda kalmaktan iyidir.

"Ari, sadece benim!" Bağırıyorum ve o da yüzünde endişeli bir ifadeyle oturma odasından çıkıp beni karşılıyor. Üzerinde çoktan çamurla lekelenmiş güzel bir tulum vardı.

Bugün bahçeye gidiyor olmalı.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "İşte her şey yolunda mı?"

"Uzun hikâye," diye mırıldanıyorum, kaşlarını kaldırdığında yarım ağızla omuz silkiyorum. "Her neyse, bu Hadrian."

"Hadrian?" Odadaki yabancı adamı tanıdıkça ses tonu yükseliyor.

"Julian'ın ikiz kardeşi," diyor Lucifer, kaşlarını sallarken sanki bu hayatı boyunca yaşadığı en büyük heyecan.

"Böyle görünmesini hiç beklemiyordum," diyor Ari, Hadrian'ı keskin bir gözle inceleyerek. Bir adım daha yaklaşıyor ve Hadrian'ın gözleri kısılıyor ama fil oda arkadaşımından uzaklaşmıyor.

"Neye benzemesini bekliyordun?" Eğlenceli bir sırıtışla soruyorum. Hadrian'ın yüzündeki rahatsızlık bugün yaşanan her şeyin daha iyi görünmesini sağlıyor.

"Weasly?" Lucifer kaşlarını sallayarak sorar. "Kısa mı?" Nefes nefese kalır. "Çirkin mi?"

"Bundan hoşlanmadım," diyor Hadrian kaşlarını çatarak. "Neden benimle uğraşıyoruz? Seni tanımıyorum bile, alınma. Neden sen-hey, bana dokunma."

Ari gülüp uzaklaşırken ben kıkırdamaya başlıyorum.

"İkizinden bahsediyoruz, senden değil," diyorum ve Ari Hadrian'ın yüz ifadesine gülüyor ama bu benim kıkırdamalarımı ve eğlencemi durduruyor. Ben şahsen Julian'ın da aynı suratı takındığını bilmekten rahatsız oluyorum.

Kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor. "Yani, biz aynıyız. Ona yapılan her hakaret bana yapılmış sayılır."

"Çok da şımarık," diyor başını sallayarak.

"İkisinde de aynı şey var," diye açıklıyor Lucifer. "Dürüst olmak gerekirse birbirlerine oldukça benziyorlar."

"Ugh," diyor Ari suratını asarak. "Belki de aileden gelen bir özelliktir."

"Hey!" Lucifer ona üzgün bir bakış atarak itiraz eder. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Ona bakıyorum, alaydan başka bir şey görmüyorum ama aynı zamanda *özgünlük* de görüyorum. Normal insanlar bu kadar çabuk mu arkadaş olur? Çok tuhaf.

Ürperdim. Hayır, teşekkür ederim. Mesafemi koruyacağım.

Chromius'um bana sızlanıyor ama ben onu görmezden geliyorum. Çok muhtaç. Hadrian alaycı bir tavırla, "Tarun mızımız değil, sadece zavallı," diyor. "Sakın

beni ona hiç bağlamadı."

"Lucifer mızımız değil," diyorum ve şeytan bana sırtıyor. "Ama Julian ve Adrian kesinlikle öyle."

Ari gözlerini devirerek, "Tarun sızlanıyor," diyor.

"Kuzenimi nereden tanıyorsun?" Hadrian kaşlarını çatarak sorar. Lucifer ellerini birbirine sürterek, "Oh, bu iyi olacak," diyor, Hadrian'a umutla bakarken içinden neşe yayılıyor.

"Mutsuzluğumun seni bu kadar mutlu etmesine çok sevindim Luc," diyor Ari ama Hadrian'a dönerken gülümsemesini kaybetmiyor. "Tarun beni reddetmeden önce benim kader eşimdi."

"Oh, lanet olsun." Hadrian'ın çenesi birbirine kenetlenir. "Sen... bir şeye ihtiyacın var mı?"

"O bir pislik," diyorum ve Ari gözlerini deviriyor. "Ama aynı zamanda, senden gelecek her şeye ihtiyacı var."

Lucifer sırtarak, "Evet, bebeğim, senden bir şey istemiyoruz," diye yankılanıyor.

Ari bana nazik bir gülümsemeyle bakarak, "Her neyse, bu her neyse yapmanız için size biraz zaman vereceğim," diye mırıldandı. "Alvie beni almaya geliyor, böylece bahçecilik merkezine gidebileceğiz ve ben de yemek için dışarı çıkmak istedim. Sana bir şey getirmemi ister misin?"

Başımı sallıyorum, o da başını sallıyor ve gitmeden önce çocuklara el sallıyor. O gittiği anda havada, içimdeki chromius'u pençeleyen bir gerilim var.

Kendimi hasta hissediyorum.

Lucifer kanepeye doğru ilerliyor, sağ tarafıma oturuyor. Hadrian oturmak için hareket etmiyor.

"Hadi ama güzel prenses, bana öyle bakma. Kendimi suçlu hissetmeme neden oluyorsun," diye yalvarır Lucifer.

Hadrian kararlı bir şekilde, "Suçlu hissetmesi gereken kişi o," diyor ve yüzüm düşüyor.

Lucifer yüzünde sinirli bir ifadeyle Hadrian'a dönerek, "Onunla böyle konuşma," diye tersledi. "Yetki bende, benim emir erim olma seçeneğin var."

"Şaka yapıyorsun," diyorum, kanım donuyor.

"Hayır." "Kabul etmiştin," diye hatırlatıyor Lucifer.

"*Başka bir* Graves bizi eş ilan etmeden önce." Başımı sallıyorum. "Hayır, korumam olarak onunla uğraşmaktansa gerçekten ölmeyi tercih ederim."

"Ve senin seçme şansın yok," diye hatırlatıyor Lucifer. "Hades sizin eş olmanızla ilgili tek bir şey bile yapmayacak. Bundan bir daha bahsetmeyecek bile."

"Hoşuma gitmiyor," diyorum kaşlarımı çatarak.

Hadrian, "Güvenlik ekibinden kaçman hoşuma gitmedi," diye söze girdi. "Julian ve ben-"

Lucifer, "Belki şu anda onun adını da ağzına alma," diye öneriyor. "Maeve ona biraz kızgın görünüyor."

"Kızgın değilim." Dudağımı ısırdım. Ona kızgın değilim, sadece utanıyorum.

Ona neden o şekilde öfkelendiğimi anlamıyorum ve şimdi eninde sonunda bu müzikle yüzleşmek zorunda kalacağım.

"Ah, ondan nefret ettiğimizi sanıyordum," diyor Lucifer omuz silkerek. "Kimin nefret edilenler, kimin de seilmeyenler listesinde olduğunu takip etmek zor."

İfrit'e sırtıyorum. "Herkes nefret edilenler listesinde." Göz kırıyor. "Ben hariç."

"Göreceğiz," diyorum Hadrian'a pis bir bakış atarak. "Bu tavrın beni sinirlendiriyor. Kendine gel ve beni rahat bırak. Biz arkadaş değiliz, Julian ve ben de değiliz. Benim arkadaşım yok ve bu şekilde yaşamaktan mutlu bir kızım."

Hayatta kalıyorum ve pek mutlu değilim ama olacağım. Eninde sonunda. "Aramızdaki bağı hissedebiliyorum." Kendinden o kadar emin konuşuyor ki bir kez daha kıkırdıyorum.

"Bebeğim, onu ağlatacaksın," diyor Lucifer ve gözlerimde gerçek yaşlar

oluşuyor.

Hadrian beni ayılıtarak, "Açıkça kırılmış olan sensin," diyor. "Bağı hissedebiliyorum. Bu var."

"Ya pegasusun hayal görüyor ya da sen bir yalancısın," diye hırlıyorum, kromius'umdan gelen entrikayı görmezden gelerek. Julian'a ve yalanlarına zaten acınası bir şekilde yapıştı - burada oturup bunu onun sik kafalı klonuna tekrar yapmasına izin vermeyeceğim. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Çünkü dokunmadık ve bağın senin tarafındaki kısmı bu şekilde başlatılıyor."

"Ne kadar da eğlenceli bir kısır döngü," diye tersliyorum. "Bu konuyu açmayı bırak, sadece sana daha çok kızmama neden oluyorsun."

"Bana daha mı kızgınsın? Başka ne yaptım ki?" diye sorar.

Lucifer inliyor. "Lütfen tartışmayı kesebilir miyiz? Zor bir gün geçirdim ve dışarı çıkıp kanımı akıtamayacağıma göre, birlikte rahatlamaya çalışmayı gerçekten çok isterim."

Gözlerimi deviriyorum. "Git kanlı ol. O kanlı saplantını tatmin et. Umurumda değil."

"Hayır, yapmazsın, değil mi?" Lucifer sorar.

Hadrian'ın gözleri ikimiz arasında gidip geliyor, yüzünde okunamayan bir ifade var.

Kapı çalındı ve ben gülümsedim. Zil kurtardı.

Kapıyı çalın, ama öncül aynı.

MAEVE

"I Lucifer koltuktan kalkarak, "Ben hallederim," diyor. Hadrian ve bana güvensizlikle bakıyor. "İkinizin kavgasını duymama izin vermeyin."

Onu selamlıyorum ama Hadrian başını kaldırıp bakmaya bile tenezzül etmiyor.

Telefonu. Bu umursamazlık beni, bana atabileceği herhangi bir iğneleyici yorumdan daha çok kızdırıyor. Bir şeyler yazıyor ve Adrian'a mesaj atıp atmadığını merak ediyorum.

Ya da belki de bu kadar hararetli mesajlar alan Julian'dır.

Telefonum sehpanın üzerinde duruyor ama kontrol edemeyecek kadar korkağım. Julian'ın mesaj atıp atmadığını ya da attıysa ne söylemiş olabileceğini bilmek istemiyorum.

Onu her gördüğümde, saatli bir bomba gibi, kaçtığım her şeyi, başa çıkamadığım her şeyi hatırlatıyor.

Tanıdık bir hırıltı duyduğumda kalbim güm güm atıyor ve chromius'um kendi kendine uyguladığı tecrit uykusundan uyanıyor. Derimin altında mırıldanıyor, aniden huzursuzlanıyor, heyecanlı endişesi rahatsız edici bir şekilde benimkine sızıyor.

Patronum köşeyi dönüyor, yüzündeki panik ifadesi beni görünce ancak kayboluyor.

Koltuğumun yanında dizlerinin üzerine çökerken gözleri parlak altın renginde, saçları rüzgârda savruluyor. Üzerimde baskı kurmuyor, kalabalıkmışım gibi hissetmiyorum.

Sadece iyi olduğuma dair kendini rahatlatıyor.

"Hiçbir şey olmadı," diye mırıldanıyorum ve ikimiz de Hadrian'ın homurdanmasını duymazdan geliyoruz. "Önce seninle konuşmadan ofisten ayrıldığım için özür dilerim."

"Bunu benimle temizlemen umurunda değil Maeve. Kimsenin senin nerede olduğunu bilmemesi umurunda. Bunu bana bir daha asla yapma," diyor ve ben başımı sallıyorum, sesinin Lucifer kadar sinirli çıkmamasına şükrediyorum. Sesi hafifçe titriyor ama bunu iyi saklıyor.

Beni rahatsız eden kelimeler değil, onların altında yatan endişe. Hayatım boyunca kaç kez birinin benim için *gerçekten* endişelendiğini bir elin parmakları kadar sayabilirim. Bunun bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum ve chromius'umun sahip olduğu takdirden daha da nefret ediyorum.

Başka birine bağlanmasına izin vermeyi reddediyorum.

Draven titrer ve içindeki savaşı hemen kaybeder. "Bitkin görünüyorsun, küçük melek."

"Melek değil," diye mırıldanıyor Hadrian, hâlâ telefonunda hırçın bir şekilde yazıyor. Buraya geldiğimizde olduğundan daha sinirli görünüyor. Zavallı küçük pegasus.

"Benimle konuşma," diye hırlıyor Draven, gözlerinde temkinli bir bakışla bana dönmeden önce pegasusa ters ters bakıyor. "Kim o?"

"Güvenlik," diyorum Draven'ın gözlerindeki şaşkın ifadeyi savuşturarak. "Merak etmeyin, o önemli biri değil."

Koltuğumun arkasındaki battaniyeye uzanıyorum ve kendimi onun içine sarıyorum. Soğuk kemiklerime işliyor, ama bu sadece soğuk değil, her şey. O gün. Dağınıklık. *Julian*.

Lucifer neşeli bir sırıtışla, "Yani, adı Hadrian Graves ve onun diğer kader arkadaşı," diyor. "Julian'ın tek yumurta ikizi kardeşi."

"Aynı değil," diye mırıldandı Hadrian, kuzenine dudak bükme için durakladı.

Lucifer gözlerini devirerek, "Biri aydınlık pegasus, diğeri karanlık," diyor. "Ama bu çok eğlenceli değil mi, Draven? Küçük meleğimiz için iki kader arkadaşı?"

Draven boğazından kısık sesle hırlıyor ve ben de iç çekiyorum, daha fazla atışmayla uğraşacak havada değilim. Aralarındaki gerilim bir fırtına gibi esiyor ve kromiusum onların birleşik enerjisinden huzursuz olarak uyarıda bulunuyor.

Çok yorgunum, bugün ne kadar endişeli ve bunalmış olduğum konusunda saçma bir gündü.

Elbette buna ben sebep oldum ama ancak şimdi rahatlayabileceğimi hissediyorum. Tüm endişe, belirsizlik, suçluluk duygusu gitti ve ben sadece

tükendim - zihinsel olarak tükendim ve fiziksel olarak tükendim.

Draven'ın gözleri bana dikiliyor, altın rengi gözbebekleri yorgun halimi görüyor. "Biraz kestirmek ister misin?"

Şu anda uyumaya çalışırsam ya saatlerce uyanık kalıp bugün olanları düşüneceğimi ya da uyuyup korkunç bir kâbusla uyanacağımı bilerek başımı sallıyorum.

"Bana iş mi yetiştireceksin?" Çekingen bir şekilde soruyorum.

"Önce daireme gidip dizüstü bilgisayarımı alayım, sonra gideriz," diyor usulca.

"Ne kadar kalacaksın?" Sıcak çikolata yapmaya gitmeyi düşünürken soruyorum. Battaniyem bu soğuğa pek yardımcı olmuyor.

"İki dakika," diye yanıtlıyor. "Senden sadece iki daire aşağıdayım."

"Burada mı yaşıyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Başını sallıyor. "Çok tesadüfi."

Bilirsin, eğer onlara inanırsan. Kader çarpık bir kaltak ve bir kez daha beni cezalandırmaya ya da oyununun bir parçası olmaya zorlamaya çalışıyor. İsteyerek katılmadığım bir oyun ama rızayı umursamıyor.

Sanırım satranç oyununda Adrian'dan az da olsa daha iyi olduğu için hakkını teslim etmem gerek, ama ne yazık ki benim için o da aynı derecede gaddar.

Draven omuz silkerek, "Pek sayılmaz, burası Gurur'un iş dünyasından pek çok üyesinin yaşadığı yer," diye yanıtlıyor. "Legal Pride'a ve iş merkezine yakınız, bu yüzden arkadaşı olmayanlar veya sık seyahat edenler için burası kullanışlı bir yer."

Draven kendi dairesine gitmek üzere daireden çıkarken Lucifer, "Wi-Fi da oldukça iyi," diye ekliyor.

"Nerede yaşıyorsun?" Hadrian'a bakarak soruyorum.

"Burada kalıcı bir yerim yok. Sürünün bir üyesi değilim," diye cevap veriyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"O zaman neden buradasın?"

"Bilmek istemez miydin?" Hadrian, hem beni hem de Chromius'umu kızdıran o ben senden daha iyiyim tavrıyla cevap veriyor.

"Yapardım," der Lucifer. Hadrian ona pis bir bakış fırlatır ve Lucifer derin bir iç çeker. "Anlıyorum."

"Hayır," diye itiraz ediyorum. "Siz yalnız değilsiniz, biliyorsunuz."

Hadrian telefonuna dönmeden önce, "İşte bu yüzden soruya cevap vermedim tatlım," diyor.

"Tavrını gerçekten sevmiyorum," diye mırıldandım.

Oda sessiz ve her iki adam da kendi işleriyle meşgulken, düşüncelerim o kadar gürültülü hale geliyor ki artık onları görmezden gelemiyorum. Sonunda sineye çekiyorum ve kendi telefonuma uzanıyorum. Karnım dönüyor, isteksiz tereddütlerimi hisseden chromius içimde kıvrılıyor.

Draven gitmişken, mesajlarımın nasıl görüldüğünü kontrol edebilirim, böylece bu endişeden biraz kurtulabilirim.

Grup sohbeti alışılmadık derecede sessiz ama muhtemelen Ari bu sabah meşgul olduğu içindir. Adrian'dan seyahatte olduğunu ama bir şeye ihtiyacım olursa aramamı söyleyen bir mesaj aldım.

Şaka gibi. Okudum ama cevap vermeye zahmet etmedim. Eğer kader bana bir iyilik yapmak istiyorsa, o hedefine ulaşmadan uçağını benim için düşürebilir. Bırak ölsün.

Ya da dönüş yolculuğunda. Her iki şekilde de umurumda değil, yeter ki gerçekleşsin.

Duydun mu, kader? Oynadığın boktan oyunlar karşılığında bana verebileceğin bir şey var.

Julian'dan sekiz mesaj var, sonuncusu sohbete tıklamadan görebildiğim tek mesaj. Nefesim kesiliyor, sanki damarlarımda küçük buz karıncaları geziniyor.

"İyi misin?" Hadrian şaşırtıcı bir şekilde nazik bir ses tonuyla soruyor. Ona doğru bakıyorum. Sesi daha yumuşak, kibri beni duraksatacak kadar azalmış. "Telefonundan biraz korkmuş görünüyorsun. Ne oldu?"

"Ben iyiyim, sen kendi işine bak," diye mırıldanıyorum ve Julian'ın sohbetine tıklayarak ikizine olan kızgınlığımın beni teşvik etmesine izin veriyorum.

JULIAN

Maeve, görüldüğü gibi değildi. O

benim kuzenimdi.

Beni geri ara. Lütfen.

Maeve-Luc bana gittiğini söyledi. Bu mesajı alırsan lütfen cevap ver.

Senin için gerçekten endişeleniyorum, güzel kız.

Seni buldu. İyi olduğunu söyle, lütfen.

Tabii ki beni buldu. Bahse girerim burada Lucifer'dan bahsetmiyordur bile.

-Ama onun yerine kardeşi. O, Adrian, Hadrian... Bütün taşlar yerine oturuyor ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum.

Onlar berbat adamlar ve y a k ı n d a Adrian'ın boyunduruğundan kurtulacağım ve her şey yoluna girecek.

JULIAN

Lütfen, konuş benimle. Bunların hiçbirine sebep olmak istememiştim.

Senden bu kadar uzakta bu yerleşkede sıkışıp kalmaktan nefret ediyorum, güzel kız.

Eminim öyledir. Benden bu kadar uzaktayken Adrian'ın istediği ilerlemeyi kaydetmek zor olmalı. *Aptal*.

MAEVE

Ben
iyiyim.

JULIAN

Teşekkürler.

Benden şüphe etmene neden olduğum için özür dilerim.

MAEVE

İlişkimizin temeli bu, Julian.

Benden başka ne bekliyorsunuz ki?

Geçistirebilir miyim? Ne söylediğimin ve ne kadar aşırı tepki verdiğimin utancından kaçınmaya çalışabilir miyim? Suçu onun üstlenmesine izin verebilir miyim? Ahlaki değerler umurumda değil, bu benim için kesinlikle en iyisi.

Suçluluk duygusu soğuk ve keskin bir şekilde içeri sızıyor ve bunun Chromius'umdan mı yoksa kendimden mi kaynaklandığını anlayamıyorum. Yaptığımız bu dans, yalanlar ve özürlerle dolu olan... çok yorucu. Elimde kalan tek şey kendime duyduğum öfke, durumdan duyduğum utanç... ve tüm bunlara sebep olan adama duyduğum nefret.

En azından bu, suçluluk duygusunun boğulmama izin vermesini engelleyebilir.

Dürüst olmak gerekirse, Nora'nın kitabından bir yaprak alıp kendimden uzaklaştırdım, ama bu duygudan kaçınabileceğim anlamına geliyorsa, bunu gerçekten başardım.

Kapı çalınır ve Lucifer gelenin Draven olduğunu bildiği için zıplayıp kapıyı açar.

JULIAN

Bir gün, güzel kız, bunu aşacağız.

MAEVE

Buna güvenme.

Draven odaya girdiğinde telefonumu bir kenara koyuyorum ve ona belli belirsiz bir gülümseme veriyorum. Şu anda bu odadaki en sevdiğim kişi o, ki hiçbirini sevmediğimi düşünürsek bu pek bir şey ifade etmiyor.

Ama en azından bana beynimi meşgul edecek bir şey veriyor.

"Maeve, bize içecek bir şey ikram etmedin," diye sızlanıyor Lucifer. "Açlıktan ölüyorum."

"Neden sana bir şey teklif edeyim ki?" Başımı eğerek soruyorum. Chromius'um alaycılığımın beslenerek eğlenerek titriyor.

Sanki aptal olan benmişim gibi, "Biz sizin misafiriniziz," diye cevap veriyor.

Sırıtiyorum. "Lucifer, kendini davet ettirdin ve ben evimde güvende ve sağlam bir şekilde saklanmama rağmen gitmedin. Evcil pegasusunu getirdin ve öğleden sonra için patronumu davet ettin. Kendini ağırla."

İnliyor, dramatik bir şekilde kendini kanepeye atıyor, bacakları Draven'ın dizüstü bilgisayarının üzerine bir gümbürtüyle düşüyor.

"Çekil üstümden," diye hırlıyor Draven, onu öyle bir itiyor ki koltuktan fırlıyor ve vücudunun büyük bir kısmı sehpa çarpıyor.

"Eşyalarımı kırma," diye uyarıyorum, durduramadan dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor. Ama bu eğlenceden çok yorgunluktan kaynaklanıyor.

"Anlaşıldı, küçük melek," diyor Draven nazikçe ve yere yayılmış olan şeytana bakarak alay ediyor. "Bana bir daha dokunursan, kafanı kırar ve seni pencereden aşağı atarım."

Ben kıkırdarken Lucifer yüzünü yelpazeliyor. "Hadi D Baba, benimle edepsiz konuşmaya devam et."

"Ah, lütfen yapma," diye inliyor Hadrian. "Bu sapıkça flörtleşme tanık olmam gereken bir şey."

Başımı eğiyorum, kakhahalarımın doğru düzgün nefes alamıyorum. Bu çok saçma, onlar çok saçma. Ve onların alayları bana bugünün karmaşasından daha iyi düşünecek bir şey veriyor.

"Köşede inleyen sensin," diyor Lucifer dizlerinin üzerine kalkarak. "Biraz enest gibi görünüyor, gerçekten, Hades. Senin bu işe karışmanı istemiyorum."

"Flört etmiyorum," diye hırlıyor Draven. "Standartlarımı asla bu kadar düşürmem."

Hadrian, "Hakkınızda duyduklarıma göre, Bay Bekâr, gerçekten hiç yokmuşsunuz," diye cevap veriyor ve Draven'ın ursarix'inden gelen derin hırıltıyla kıkırdamalarını kesiliyor.

Ses odanın içinde titreşiyor ve benim chromius'um kıpırdanıyor, enerjiden beslenmeye, dahil olmaya hevesli. Aralarındaki gerilim giderek artıyor, üzerime baskı yapıyor ve rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum.

"Tamam, bu kadar yeter," diye sertçe araya girdim. Kavganın büyümesine izin vermekten rahatsız olamam. "Hepiniz berbat misafirler oluyorsunuz ve hepinizi dışarı atmaya hazırım."

Lucifer, üç adamın birbirlerine neredeyse öfkeli bakışlar fırlattığı bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Yemek siparişi veriyorum," diye mırıldanıyor. "Ne yemek istersin güzel prenses?"

Pek iştahım yok ama Draven da beklentiyle bana bakıyor.

"Bir çeşit sandviç mi? Tavuklu mu? Peynirli mi?"

Lucifer yumuşak bir sesle, "Bunu emredilmiş say," diyor. Sesi değişiyor, neredeyse şefkatli ve kulağa bu kadar rahatlatıcı gelmesinden ve kromiusumun buna bu kadar olumlu tepki vermesinden nefret ediyorum. "Hades, bu ikisi işlerini hallederken gel de toplamama yardım et."

"Yapmak zorunda mıyım?" Hadrian sızlanıyor ve Lucifer'ın sert bakışları altında ayağa kalkarken inliyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, gerçekten bir daha yalnız bırakılmamalı."

"Ben neyim lan, seni küçük cılız şey-" Draven öyle hırlıyor ki, kromiusum neşeyle canlanıyor.

"Ah, ah, ah," diye alay ediyor Lucifer, Draven'ın sözünü keserek. "Başka bir kavga çıkarmayalım."

Draven ve ben hep bir ağızdan "Defolun," diyoruz ve ikisi birlikte gidiyorlar. Daire onların birleşik kaosu olmadan daha sakin, daha sessiz hissediyor. Ama patronumun yoğun gözlerine baktığımda o karın çırpınışları geri geldi.

Bakışları çok fazla şey tutuyor, çok fazla şey *görüyor* ve beni bu şekilde etkilemesinden nefret ediyorum. Tehlikeli hissettirmeli ama hissettirmiyor. Onun yerine, onun yanındayken kendimi güvende ve rahat hissediyorum.

Eğer sağlık çalışanlarına güvenmeye daha istekli olsaydım, buna baktırırdım. Bu normal olamaz - bu sürekli, hafif, kelebek gibi çırpınmalar. Muhtemelen ölüyorum, sıcaktan kaynaklanan bir yan etki.

Ama, hey, iyi tarafından bakarsak, belki de endişelenmeme bile gerek kalmadan beni öldürecek.

"Sıcak çikolata için gerekli malzemelerin var mı?" Draven bakışları altında titrediğimde soruyor. Yavaşça başımı sallıyorum, yanaklarım ısınıyor.

Chromius'um mırıldanıyor, sanki varlığı Lucifer ve Hadrian'ın geride bıraktığı kaosu bir şekilde dengeliyormuş gibi memnun.

"Ben sana bir tane hazırlarken bunu oku, sonra düzgün bir şekilde üzerinden geçebiliriz."

"Tamam."

Kendimi tamamen kaptırmış bir halde, kendimi sarsmadan önce onun odadan çıkışını izliyorum. Saçmalıyorum. Benim gibi hasarlı biri için fazla nazik, fazla kibar.

Ama bana iyi davranması da hoşuma gidiyor... Sanırım en büyük sorun da bu.

Ari akşamın erken saatlerinde Alvie'yle birlikte eve dönüyor ve ben iyi bir öğleden sonra geçirmiş olsam da misafirlerimden kurtulmak için çok hevesliyim. Daha önce hissettiğim sakinlik yavaş yavaş dağılıyor ve dairenin bana ait olması fikri

testosterondan arınmak bir can simidi gibi geliyor.

Yorgun bir gülümsemeyle, "Tamam, artık gidin, burada istenmiyorsunuz," dedim. "Alvie son kontrolleri yapmak için burada, siz de dairelerinize geri dönebilirsiniz... ya da kulübelerinize." Son sözüm Hadrian'a yönelikti ama o cevap vermeye tenezzül etmedi.

"Peki, gidiyoruz," diyor Lucifer, bana üzgün bir surat ifadesi takınarak. "Eve yalnız gidiyoruz, bize eşlik edecek başka kimse yok."

"Bütün gün buradaydınız, o kadar yalnızsanız gidin birbirinizle oynayın," diyorum, umursamadan.

"Rica ederim-"

"Çıkarken kilitlemek için," diyorum ve Ari'nin sözünü ters ters bakarak kesiyorum. Sırıttırıyor ve teselli etmek için Lucifer'a omuz silkiyor.

"Bana karşı çok acımasızsın," diyor Lucifer üzgün bir şekilde. Surat asması abartılı ama arkasında daha karanlık bir şey var.

"Yorgun ve uykuya ihtiyacı var, çık dışarı," diyor Draven, Lucifer'a pis bir bakış atarak. Tekrar bana dönüyor ve koltuğun yanına çömeliyor. "Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı? Biraz daha su? Atıştırmalık? Bir sıcak çikolata daha?"

"Biz iyiyiz, ama teşekkür ederim Drav," diye cevap veriyorum Lucifer'la konuştuğumdan çok daha nazik bir şekilde. Endişesi üzerime yumuşak, hafif bir battaniye gibi çöküyor. Bunu hak etmesem de, kendimi onu yalayıp yutmaktan alıkoyamıyorum.

Sıkı bir gülümsemeyle, "Yarın işte görüşürüz," diyorum.

Onun gitmesine ihtiyacım var. Hepsinin gitmesine ihtiyacım var.

"Evet, öyle olacak," diyerek ayağa kalkıyor. Ari'ye veda etme zahmetine katlanmadan Lucifer'ı dairenin dışına sürüklüyor ve şeytanın sızlanmalarına aldırıyor.

Alvie gittikten sonra daire kapısı kapanana kadar ne Ari ne de ben konuşuyoruz ve başımı ellerimin arasına alarak inliyorum. Yorgunluk üzerime çöküyor ve bir an için kendimi zorlukla dik tutabildiğimi hissediyorum.

"Neyin var senin?" diye soruyor, Lucifer'in kanepedeki yerine oturmak için ilerlerken.

"Benim bir sürtük olduğumu düşüneceksin."

"Sen bir sürtük değilsin," diyor. "Bazen öyle davransan bile."

Buna homurdanıyorum ama bu göğsüme çöken ağırlığı hafifletmiyor.

"Bugün... garip ve korkunçtu ve ben bundan nefret ettim." Başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor, utanç içimde fokurduyor. Bu kadar duygusallaşmak istememiştim.

"Oh, Maeve."

"Ama nefret etmedim," diye fısıldıyorum, başımı bir kez daha öne eğerek.

"Hiç de nefret etmedin," diyor Ari o kadar yumuşak bir sesle ki kalbimin gümbürtüsünden zar zor duyabiliyorum.

"Hayır."

"Ne oldu? Neden hepiniz işi bıraktınız?"

İçimi çekiyorum ve ona hikayeyi anlatıyorum, yanlış yaptığımı bildiğimi söylemeden önce güvenlikten ayrılmam konusunda beni azarlamaya çalıştığında geri çekiliyorum.

Tamamen aşırı tepki verdim ama o da bunu söylediğim için beni azarladı. "Yapacağımız şey bir film izlemek, rahatlamak ve her şeyi unutmak.

Hayatımızdaki hıyarlardan kurtulacağız," diyor, sesi sert ama nazik, beni sadece onun yapabileceği şekilde sakinleştiriyor. "Ve sonra yatağa gidip yarına daha iyi bir tavırla başlayacağız."

"Daha iyi bir tutumum olduğumu sanmıyorum."

Ari sırtıyor. "Güven bana Maevey Bebeğim, daha iyi bir tavrın var.

Yuvarlanıp durmayı bırak, benim kötü kaltak arkadaşım ve tüm bu saçmalıkları geride bırak."

Onun sözleri beni biraz daha rahat nefes almamı sağlayacak kadar uçurumun kenarından çekip alıyor ve battaniyeme sarılıyorum.

Bugünlerde hayatımdaki insanlarla kurmama izin verdiğim yakınlıkla ilgili neler olup bittiğini anlamıyorum, ancak söz konusu yaşamın kalitesinin burada, gurur içinde, yerleşkede olduğundan çok daha iyi olduğunu biliyorum.

Hayatımı bu şekilde iyileştirdiği için takipçime minnettar olmam garip mi?

Muhtemelen, ama daha kötü şeyler de oldu.

HADRIAN

M Telefonum çalıyor ve kardeşimin adını gördüğümde ekrana ters ters bakıyorum. Tabii ki küçük pıslık zaten bir kavga başlatıyor, sonuçta en iyi yaptığı şey bu.

JULIAN

Ne halt ettin sen?

HADRIAN

Sen neden bahsediyorsun?

Ben hiçbir şey yapmadım.

İnkâr et, inkâr et, inkâr et. Şu anda yapabileceğim tek şey bu ve belki de bu yüzleşmeden her şey yüzüme patlamadan çıkabilirim.

Amcamla ne kadar konuştuklarını bilmiyorum ama bu haberin ona iletilmesini istemiyorum. Bana vereceği hayal kırıklığı dersini şimdiden duyabiliyorum ve pegasusum ve ben bunu duymak istemiyoruz.

Hayır, hiç de değil.

JULIAN

Lucifer bana mesaj atıp Maeve ile eş olduğunuzu söyledi.

Onu bulduğunda, karanlık ve pis bir ara sokakta seninleydi.

Ne kadar da dramatik.

İblise ters ters bakıyorum ve Maeve'in son sert açıklamasına bir cevap yazıyorum. Boktan kuzenim ve onunla çiftleşmektense ölmemi tercih eden eşim yüzünden egom bu gece fena halde hırpalanıyor ve ben bundan bıktım.

Onun da *benim* olacağını hiç düşünmemiştim. Neden olsun ki? Ben bir eşi hak etmiyorum, hiç etmedim. Doğduğum andan beri bir hayal kırıklığıyım.

Berbat durumdayım, tamamen berbat haldeyim. Lucifer ailemizle bağları olmadan, kendisine fayda sağlayan kaotik bir dünyada tek başına yaşayarak başarılı olurken, ben olamadım. Yalnız kaldım, terk edildim ve sürekli mücadele etmek zorunda bırakıldım.

Gerçekten yanımda olan tek insanlar teyzem ve amcamdı. Maeve'in nefret ettiği insanlar.

Kader çarpık bir kaltak. Sanki benim yanışımlı izlemekten hastalıklı bir heyecan duyuyor.

Kibriti o mu yakacak yoksa Maeve mi yakacak bilmiyorum.

HADRIAN

Evet, onu saplantılı bir sürüngenden koruduğumu da söyledi mi?

Yalnız ve savunmasız olduğunu bile bile arkama yaslanıp taciz edilmesini izleyemezdim.

Şimdi beni istememesi önemli değil, davranışından hala pişman değilim. Bana ihtiyacı vardı, *birine* ihtiyacı vardı. Çağrıya uymaktan başka seçeneğim yoktu.

Kahretsin, intikam alan bir melek gibiydi. Karanlık, gölgeli bir aura parlıyordu ve ben yaklaştıkça ondan yayılan karanlığı hissedebiliyordum. Bağ yerine oturduğu anda kayboldu ama o an *her şeydi*.

Ta ki soğuk kalpli arkadaşım benden nefret ettiğini ve benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyleyene kadar.

JULIAN

Eğer onu bu kadar önemsiyorsan, neden ona pislik gibi davranıyorsun?

Kafanı oyuna ver, kardeşim.

O kim oluyor da bana nasıl davranacağını söylüyor? Beni tanıyormuş gibi davranıyor, benimle aşağıdan konuşabiliyor. Ben ağabeyim, gerçek dünya tecrübesi olan tek kişi benim. O bir şaka.

Aslında, Julian tüm bu olayların katalizörü oldu. O ortaya çıkıp Maeve'in hayatını altüst etmeseydi Maeve hâlâ yerleşkede, *korunuyor* olacaktı.

Tüm bu sorunların sorumlusu o.

HADRIAN

Sadece beni kızdırıyor.

Benden nefret ediyor.

Hepimizden nefret ediyor.

Bu hiç adil değil.

Ona iyi davranmak ve onu kurtarmak dışında hiçbir şey yapmadım. Ona yardım ettim.

Aramızdaki bağı kopması benim suçum değildi.

Ayrıca o lanet şeyi hissedememesi benim suçum değil.

Onu kurtardım ama yaptığım şeyi kabul etmektense suratıma tükürmeyi tercih ediyor. Sanki kirli ve utanç verici bir şeymiş gibi bunu patronundan bile saklıyor.

Sanki utanılacak bir şeymişim gibi.

JULIAN

Oraya gitme, güven bana.

HADRIAN

Boktan bir durum. O benim arkadaşım ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Aramızdaki bağı inkâr ediyor, yokmuş gibi davranıyor ve aksini kanıtlamak için bana dokunmayı reddediyor. Bundan nefret ediyorum. Pegasusumun onun dikkatini çekmek için umutsuzca kasılmasından nefret ediyorum. Onu kızdırdığımda bana gönderdiği öfkeden nefret ediyorum.

Benden ne istediğini bilmiyorum.

Maeve benden nefret ediyor, ailemin büyük çoğunluğu gibi. Beni değersiz, onun için yeterince iyi olmayan biri olarak görüyor.

Siktir et onu.

Zaten öyle bir eş istemiyorum.

Bakışlarım ona kayıyor. Orada oturmuş, ursarix'in sanki bir melekmiş gibi ona yaltaklanmasına izin veriyor. Ama ben daha iyi biliyorum.

Siktiğimin salağı.

Elimde olmadan ikisine de laf atıyorum, içimi kızgınlık kaplıyor, kaba yorumum içimdeki acıyı hafifletmek için olsa bile.

Öfkemi kardeşimden çıkarabileceğim telefonuma dönüyorum.

JULIAN

Oh, boo fucking hoo.

Yapabileceğiniz en büyük pislik gibi davranmak, fikrini değiştirmesini sağlamayacaktır.

Bu sadece onun zaten düşündüğü şeyi doğrulayacak.

Telefonuma küçümseyerek bakıyorum, ona ve hepsine daha da kızıyorum.

HADRIAN

Onun fikrini değiştirmeyi umursadığımı nereden çıkardın? Fikrini açıkça belirtti.

Hiçbirimizi istemiyor.

JULIAN

Çünkü o incindi.

Ona zaman tanımalı ve bize güvenmeyi öğrenmesine izin vermeliyiz.

HADRIAN

İncinme hakkı sadece ona ait değil kardeşim.

JULIAN

Ama yine de ona pislik gibi davranıyorsun.

Bu da onun size gösterdiği davranışı yansıtıyor.

Buradaki sorunu anlamıyorum.

Olmaması gereken yerde sorun yaratıyorsunuz.

O da incindi, sen de incindin, neden hıyar gibi davranmak yerine bunun üzerinden bir bağ kuruyorsun?

Julian'ın sözleri ona itiraf edebileceğimden daha sertti. O incinmek hakkında ne bilir ki?

HADRIAN

Hepiniz gibi onun peşinden koşup fikrini değiştirmesini beklemeyeceğim.

Neden yapayım ki? Birine sevmesi için yalvararak zamanımı boşa harcamayacağım.

Ben.

Denedim ve bir kez bile işe yaramadı. Yıllarımı bu işi halletmek için harcadım.

ilgi kırıntıları ve sadece zaman zaman onları haklı çıkardığımda geldi. Sadece ailemizin adını lekelediğimde, okulda onları kızdırdığımda umursuyorlardı.

İyi, zeki ya da başarılı olmam kimsenin umurunda değildi. Onlar sadece neden olabileceğim yıkımı önemsiyorlardı.

JULIAN

Güven bana Hades, sen bu işi yapmadan fikrini değiştirmeyecektir.

Bir eş istemiyor.

Kendimizi ona zorla kabul ettirmeye çalışmıyoruz. Sadece ona elimizden geldiğince yardımcı olmak için buradayız.

HADRIAN

Ne zaman bu kadar aptal oldun sen?

JULIAN

Ne zaman bu kadar amcık oldun sen?

HADRIAN

Muhtemelen yeterince iyi olmadığımı karar verip benimle konuşmayı bıraktığın zaman.

JULIAN

Ciddi misin sen?

İkimiz de olayların böyle gelişmediğini biliyoruz.

Burada oturup aksini iddia etmenize izin vermeyeceğim.

HADRIAN

Siktir git, Julian.

Bu konuşmayla işim bitti.

Ne cüretle orada oturup benimle sorun benmişim gibi konuşur?

Tek istediğim ailemi geri kazanmak, beni ben olduğum için kabul etmelerini ve bana değer vermelerini sağlamaktı.

Ben ilk doğan, Julian'ın sahip olduğu hayatta büyümesi gereken kişiydim. Varis ve yedek bir saçmalık konusunda büyükler ve hem Julian hem de ben sağlıklı doğduğumuzda çok şanslıydılar.

Bir pegasi'nin birden fazla tayı olması çok nadirdir ve annemin hamileliği ikimiz de sağlıklıyken atlatması? Bu bir mucizeydi.

Ta ki ben saf bir pegasus olmak yerine karanlık bir pegasus olarak her şeyi mahvedene kadar.

istedikleri bir *ışık*.

Ben ailem için bir lekeyim, onlar için.

Adrian elinden geldiğince bana yardım etti, Helen ve onunla birlikte yaşamamı teklif etti ama ben onları bu duruma sokmazdım.

Bu da beni yalnız bıraktı ve en azından ikizimin umursamadım.

Beni terk etti ve ailemizin kuklası olmaya oynadı. Ne isterlerse yapan iyi, hafif oğul.

Mide bulandırıcı biri ve bir kez daha benimle aptal gibi oynamasına izin verdim.

Siktir et onu.

Maeve'in oturduğu yere dik dik bakıyorum, sebep olduğu onca pisliğe rağmen ne kadar rahat göründüğüne bakınca öfkem kabarıyor. Benim tüm dünyam onun etrafında yanarken o çok sakin, çok endişesiz.

Onun da canı cehenneme.

MAEVE

"Maeve, hadi, gitme vakti!" Lucifer kapıma vurarak bağıyor.
Ses keskin ve sarsıcı, katmanların arasından geçerek

Zaten yıpranmış sinirlerim.

Bunu sadece Ari gittikten sonra yapacak, kaotik kişiliği gibi davranarak birlikte yaşadığım fil değiştiriciyi üzmekten çok korkuyor.

Kapıyı çekip açıyorum ve ona ters ters bakıyorum. Hemen geri adım atıyor, kaotik enerjisi bir an için sönüyor, sanki o bile bugün onun oyunlarını oynayacak havada olmadığını hissedebiliyor.

Kenara çekiliyor, dokunmamıza gerek kalmadan odadan çıkmama izin veriyor ve ben de mutfığa gitmek için daireme doğru ilerliyorum.

Peşimden geliyor ve en sinir bozucu ses tonuyla, "İşe geç kalacaksın güzel prenses. Giyinmemişsin bile."

Luc'un her zamanki alaycı tavrı bugün beni her zamankinden daha fazla rahatsız ediyor. Neden onun patronluk taslayan saçmalıkları için havamda olduğumu düşündüğünü bilmiyorum ama değilim.

"Gözlemcisin, değil mi?" Tersliyorum. Chromius'um içimde kıpırdanıyor, daha sıkı sarılıyor, herhangi bir tepkiyle karşılaşmadan sadece onun yapabileceği şekilde dünyayı görmezden geliyor.

"Pijamalarınızı giymişsiniz," diyor. "Bunu gözden kaçırmak zor."
Gözlerimi deviriyorum, varlığının ağırlığı bunaltıcı gelmeye başlıyor.

"Seni buraya oturup kahvaltı edişimi izlemen için davet etmedim ki," diye mırıldanıyorum ve yüzü şaşkınlıkla parlıyor.

Kaltaklık yaptığımın farkındayım ama bugün kendimi durduramıyorum.

İşe başladığimiz ilk günden beri Lucifer her gün Ari ve benimle kahvaltı ediyor. Sabah rutinimizin içine sızdı, sanki aitmiş gibi masaya oturdu, sanki biz sapkın, zihinsel olarak berbat bir grupmuşuz gibi.

Her şey normaldi. Ari, aç kalmasın diye onu ve onun vahşi yöntemlerini hesaba katarak daha fazla yemek pişirmeye bile başladı.

Bugün, bununla başa çıkamıyorum. Onunla başa çıkamıyorum. *Hayatla* başa çıkamıyorum. Lucifer neredeyse yumuşak bir sesle, "İşe geç kalacaksın, güzel prenses," diyor ve ses tonundaki değışiklik beni şaşırtıyor.

Ona bağırıp çağırarak istiyorum. susmasını, gitmesini söyleyecektim... ama o kadar enerjim yok.

İçimi çekiyorum, midem sıkışıyor, o tüm hayatımı zorlaştırdıka kromiusum sızlanıyor. Sanki benim rahatsızlığımı anlıyor ve kendi bencilliğiyle bunu artırıyor.

Keşke Lucifer'a karşı dürüst olabilseydim. Keşke ona ne kadar mücadele ettiğimi söyleyebilseydim.

Keşke beni anlayabilecek, güvенеbileceğim biri olsaydı. Ama yok ve ben yalnızım.

Gerçek bana saplanıyor, bu korkak ruh halimde her zamankinden daha derin bir şekilde bükölüyor.

"Bugün hastalık izni alıyorum." Sesim boş çıkıyor, içimdeki mücadele çoktan bitmiş.

Lucifer'ın gözleri kısıılıyor, endişesi kolayca anlaşılıyor. Orada, şakacı dış görünüşünün hemen altında, ama bununla başa çıkamıyorum.

"Bunlardan birine bile izin var mı?" ses tonu şaşkınlık ve güvensizlik dolu.

Omuz silkiyorum. "Draven burada değil ve ben de sosyalleşecek gibi hissetmiyorum. Beni İK'ya şikayet edin, umurumda değil."

Kelimeler niyet ettiğimden daha keskin çıkıyor ve bir yanım onları geri almak istiyor. Ama yapamıyorum. Yapamıyorum.

Benden bu kadar.

Dondurucuma uzanıp onu açıyorum. Üst çekmecedен bir kutu dondurma alıp tekrar kapatıyorum. Bir kaşık alıp yatak odama dönüyorum.

Lucifer hiçbir şey söylemiyor, sadece beni izliyor, varlığı daha önce hiç hissetmediğim kadar ağır.

Bugünle işim bitti. Kahretsin, bütün lanet ayla işim bitti.

Gözlerimden yaşlar süzülürken kapıyı arkamdan çarpıyorum. Orada olmalarından nefret ediyorum ama artık onları tutacak gücüm yok.

Bu ay her zaman zor geçer.

Yatağa çöküyorum, dondurma kutusunu sıkıca kavriyorum, ama kendimi ne kadar hasta hissettiğimden onu açmaya bile cesaret edemiyorum. Gözyaşları şimdi daha hızlı akıyor, sessiz ama amansız ve bir an için tamamen yok olmayı diliyorum.

Doğum günü ayınız ve kutlama gününüzden bir gün önce zihnim de dahil olmak üzere her şeyin paramparça olduğu günün yıldönümü olduğunda nasıl başa çıkacaksınız?

MAEVE

"W Neler oluyor sana?" Ari koltukta bacak bacak üstüne atarak soruyor. "Son birkaç gündür kafanın üzerinde dev bir fırtına bulutuyla dolaşıyorsun ama beni içeri almıyorsun."

Fark etmesinden, peşini bırakmamasından nefret ediyorum. *Hepsi* fark etti. Şimdi kendimi insanlara açıklamam gerekiyor. Lucifer dürtüp duruyor, Draven bile bana birkaç mesaj gönderdi.

Cumartesi günü modum düştü, Pazar günü zor geçti ve Pazartesi günü enkaz halindeydim. Sonunda Luc'tan çöküşümden ve o sabahki kabalığımdan dolayı özür dilemeyi başardım, ama hala kötü olduğumu biliyordu ve bu hiçbir şeyi düzeltmedi.

Ari son birkaç gündür sessizdi ve beni rahat bıraktı. Ama şimdi, o bile kırılma noktasına ulaşmış gibi görünüyor.

Çok uzun sürmedi.

"Seni içeri mi alayım? Ne söylememi istiyorsun?" Sesim çok monoton ve mülayim. Sinirlenmemek, çılgılık atmamak için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

Bunun için enerjim yok.

"Gerçek mi? Seni neyin rahatsız ettiğini söyle ki bunu düzelterip yolumuza devam edebilelim," diye karşı çıkıyor ben odada adımlarken. Sözleri canımı yakıyor, sanki bunu düzeltmek bir seçenekmiş gibi.

Kalbim acıyla sıkışıyor, bedenim tamamen bitkin düşüyor. Kendimi en son ne zaman dinlenmiş hissettiğimi, gece boyunca ne zaman uyuduğumu hatırlayamıyorum.

O kadar yorgunum ki, hiç enerjim yok, zihnimin sürekli uğultusundan kurtulamıyorum. Son birkaç günün ağırlığı beni yıprattı. Verecek bir şey kalmadı.

Benden bu kadar.

Benden bu kadar.

"Beni anlamıyorsun Ari," diye tıslıyorum ve gelip evini işgal ettiğimden beri bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmayan hamile file ters ters bakıyorum. Onun varlığı çok fazla, çok sakın, çok anlayışlı ve ben bununla başa çıkamıyorum. "Ne kadar kırık dökük olduğumu anlamıyorsun. Ben düzeltilemem. Benim gibi biri için o kadar kolay değil."

Ve berbat bir halde olduğum için, hıncımı ondan çıkarmaya karar verdim. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor ama görmezden geliyorum.

Berbat durumdayım. Korkunç, bencil bir berbatlık.

İğrenç.

Kırılmış.

İğrenç.

Ari başını bana doğru sallayarak, "Kırılmak senin özel hakkın değil," diye cevap veriyor. Sesi kararlı, sarsılmamış ve bu beni daha da kötü hissettiriyor. Ayağa kalkıyor, aramızdaki mesafeden bile bana doğru yükseliyor. "Konuş benimle, Maevey Baby."

Bu lakap itiraf etmek istediğimden daha sert vuruyor. Gözyaşlarımı tutmak zorundayım.

"Başkalarını mutlu görmekten nefret ediyorum," diyorum, kelimelerim acımasız ve korkunç. En kötü, en zehirli özelliklerimden birini, sırf nezaket olsun diye bana nezaket gösteren tek insana söylüyorum.

Benim güçlü, nadir bulunan efsanevi bir şekil değiştiren olmam umurunda bile değil.

Benim iğneleyici davranışlarımdan ve temkinli tavırlarımdan rahatsız değil. Trajik bir geçmişim olması umurunda değil.

Dokunulmaya dayanamamam umurunda bile değil.

Ne olursa olsun naziktir.

Ancak bu nezaket nasıl başa çıkacağımı bilmediğim, kabul etmekte zorlandığım bir şey.

"Benim sahip olmadığım hayata sahip oldukları için iğrenç derecede kızgınım. Acı çekmedikleri için ya da..." Gözyaşlarımı siliyorum, mutsuzluğumu kontrol etmek için tavana bakarken dudağımı ısıırıyorum. "Acı çekmelerinden daha da nefret ediyorum, ama yine de savaşıacak kadar güçlüydüler. Kapana kısılmış olmalarından nefret ediyorum.

Benim gibi karanlığın içindeydiler ama tırnaklarıyla kazıyarak kurtuldular." Ona bakıyorum, yargısının tüm ağırlığıyla yüzleşmeye hazırım.

Bu itiraftan sonra benden nefret etmeli. Bunu hak ediyorum, böyle hissettiğim için yanmayı hak ediyorum.

"Onların bir şekilde benden daha değerli olmalarından nefret ediyorum. Benden daha güçlü. Benden daha iyiler. Onlarda olup da bende olmayan ne var?" Fısıldıyorum, her yeni ifşaatla sesim çatlıyor.

"Ah, Maeve," diye fısıldıyor Ari, elini bana doğru uzatarak tereddütlü bir adım atıyor. Gözlerindeki sempati beni herhangi bir hakaretten daha derinden yaralıyor.

"Şu anda bana acıma," diye çıkışıyorum ve anında elini bırakıyor. Acınmaya dayanamıyorum. Ne onun tarafından, ne de başkası tarafından.

Bunu hak
etmiyorum.

İhtiyacım yok.

"Nora gibi insanlarla benim gibi insanlar arasındaki fark bu," diye devam ediyorum. "Ben o kadar korkunç biriyim ki, onun daha fazla acı çekmesini ve böylece yalnız kalmamayı diliyorum. O kadar sapkınım ki keşke o acı çekseydi de ben çekmek zorunda kalmasaydım." Yüzümden daha fazla gözyaşı damlarken, derinlerden gelen küçük bir sızlanma sesi çıkarıyorum. "O kadar zavallıyım ki hâlâ onun gibi her şeyin üstesinden gelebileceğimi umuyorum."

Ari kanepeye geri oturuyor, muhteşem ve sakın, ben ise dağılıyorum. Şu anda ondan nefret ediyorum. Sadece kısa bir an için. Ona ruhumu açtım. Nasıl bu kadar sakın olabiliyor? Lanet olsun... dokunulmamış.

Benim aksime. Etraftaki en pis kız.

"Nora'nın hamile olduğunu öğrendiği gün onun yanındaydım. Yüz yüze değil, sadece telefonda. Testlerini yaptırırken yanındaydım. Onunla konuştum. Arkadaşlarına nasıl söyleyeceğini planladım, yaşayacağı bu büyük, keyifli anı onunla paylaştım. Tüm bu süre boyunca kıskançlık, öfke ve nefretle yanıp tutuşuyordum."

Benimle bu kadar kişisel bir şeyi paylaşırken sesi titremiyor, yüzü değişmiyor, sanki artık ona yük olmuyormuş gibi.

"Nora'nın benim asla sahip olamayacağım bir şeye sahip olmasından nefret ediyordum. O erkekleriyle o muhteşem, mutlu anı yaşıyordu ve ben daha onlara söyleyemeden dışlandım, reddedildim ve yalnız bir ebeveyn olmaya terk edildim. Filler 18 ay hamile kalır, biliyorsunuz. Uzun bir hamilelik, zor bir süreç ve bu süreç boyunca bana destek olacak kimsenin olmamasını sağladılar."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. "O gün Nora için kendimi toparladım, bir kez bile ne kadar üzgün olduğumu, ne kadar zehirli hissettiğimi belli etmedim. Kırık parçalarımı ondan sakladım."

Göğsümdeki baskı artıyor. Hikayesi beni daha iyi hissettirmeli, anlaşıldığımı hissettirmeli, ama yapmıyor.

"Peki ne oldu?" Onunla alay mı ediyorum yoksa bu ürkütücü hikâyenin mutlu sonla bitmesi için yalvarıyor muyum? *Artık bilmiyorum bile.*

"O gece daha sonra beni aradı. Arkadaşlarıyla kutlama yaptığı akşam yemeğinden sonra oturdu ve kaybım için benimle birlikte ağladı. Ben öfkelenip çığlık atarken ve bu hayatın ne kadar adaletsiz olduğunu düşünüp yıkılırken o da oradaydı. Bana ondan nefret etmem için izin verdi. Üzgündü ve o anda bana elinden gelen desteği sundu."

Kaşlarımı çatıyorum, sözlerini özümsemeye çalışıyorum. Bu çok fazla, çok nazik ve nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

"Anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Yapacaksın Maeve, gerçekten yapacaksın. Hepimiz bizi aşağı çekmeye çalışan şeytanlara aşinayız. Sen hâlâ acı çekerken bir başkasının başarılı olmasını kıskanabilirsin. Seni tüketmesine izin vermediğin sürece onların mutluluğundan nefret edebilirsin."

"İnanmıyorum." Kelimeler fısıltıdan öteye geçmiyor ve onlara gerçekten inanıp inanmadığımdan emin değilim. Tüm yetişkinliğim böyle geçmedi mi? Nefret, öfke, olumsuzluk? Beni tüketmesine izin vermedim mi?

O kadar uzun süre bununla yaşadım ki hayatımdaki tek sabit şey haline geldi ve bundan nasıl kaçacağımı bilmiyorum.

"Biliyorum," diyor Ari usulca.

"Ama geri kalan şeytanlarımın beni tüketmesine izin verdim. Beni kırmalarına izin verdim."

Başını sallıyor, bakışları benimkinde sabit. "Sen kendini kırılmış olarak görüyorsun ama ben seni güçlü görüyorum."

Gülüşüm sert, acı, boğazımda cam kırıkları varmış gibi. "Panik atak geçirmeden uzun kollu bir elbise bile giyemiyorum."

"Ve fırınının saati göstermesine izin veremem, yoksa ölümümüz için geri sayım yaptığını düşünürüm."

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum, OKB hastası olduğunun farkındayım ama bunun yaşadığı gerçek bir şey mi yoksa sadece benimle dalga mı geçiyor emin değilim. Samimi görünüyor.

"Kendi depresyonuna rağmen iyi bir arkadaşsın." Ben ona ters ters bakınca omuz silkiyor. "Neden biraz terapi almıyorsun?"

"Nora terapistiyle yatıyor olabilir-" diye başlıyorum, içimi kızgınlık kaplıyor. Bu savunma mekanizmasına geri dönmek, konuşmayı benden uzaklaştırmak çok daha kolay.

"O *değil*." Ari'nin sözleri eğlendirici bir sızlanmaydı.

"Terapistin *oğlu*," diyorum küçük bir sırıtışla. Küçük ama orada olan bir eğlence titreşimi beni her şeyin ağırlığından uzaklaştırıyor. "Ama bu hepimizin terapi trenine atlayacağı anlamına gelmiyor. Ben de o yollardan geçtim ve o geceyi tekrar yaşamak beni düzeltmeyecek."

"Belki de senin sorunun budur. Bozuk olmadığı halde kendini düzeltilmesi gereken bir şey olarak görüyorsun."

"Ben öyleyim. Kirliyim, kırıldım ve kurtuluşum yok, bu yüzden zamanınızı boşa harcamayın."

Kelimeler son gibi geliyor, sanki kuma bir çizgi çekiyoymuşum gibi, ama onları söylerken bile merak ediyorum: Eğer kurtarılabilsedim hayat nasıl olurdu?

Konuşmak için ağzını açıyor, muhtemelen söylediklerimi inkâr edecek ama saçlarımı omzumun üzerinden atıp maskemin tekrar yerine düşmesine izin veriyorum. Savunmasız olmaktan bıktım. Bu beni hangi cehenneme götürdü ki?

"Şimdi, öğle yemeği için ne istersiniz? İki kişilik yiyorsunuz ve yemeğe ihtiyacınız var."

"Gidip bize pizza getirmesi için Alvie'yi arayacağım," diyor usulca. Sesi nazik ve anlayışlı, sanki sınıma ulaştığını biliyor. "Ben de Nora'yı arayıp gelmesini söyleyeceğim. Dört kişilik yemek yiyor."

"*Kendi* pizzamı istiyorum," diyorum ve o da başını sallıyor. "Siz hamile hırsızlarla paylaşmayacağım."

Yalnızım. Berbat

durumdayım. Berbat bir insanım.

Atticus terapi önerdi. Ari terapi önerdi. Belki... denemekten zarar gelir mi?

"A İyi misin?" Nora sıcak çikolata bardağımı önümdeki sehpanın üzerine koyarak bana soruyor. Ona uzanıyorum, çikolatanın sıcaklığı

kupa parmaklarıma ve ellerime çarpıyor ama içimdeki soğuğu eritmek için hiçbir şey yapmıyor.

Gözlerimi dikip bakıyorum, lezzeti yudumlamaya henüz hazır değilim. Bu ay neden bu kadar zor?

Neden hayatıma devam edemiyorum?

Neredeyse bir aydır gurur duyuyorum ve takipçimden hiçbir temas olmadı, gerçek bir tehdit gelmedi ve işte elimden gelenin en iyisini yapıyorum - bu hafta hariç.

Ama bu ay ayaklarımı yerden kesiyor ve beni dibe çekiyor. Beni öyle bir zamana geri götürdü ki... Bilmiyorum bile. Bir gündü, koca bir ay değil. Doğum günüm ayın yirmi dördünde bile değil, Tanrı aşkına.

Anılarla ve geriye dönüşlerle acı çekmem gerekmeden önce iki hafta altı günüm var.

Hatta tüm bu ayın lanetli olmadığı anlamına gelseydi, her şeyin montajına bile katlanırdım.

"Gerçekten bunu demek istiyorsun, değil mi?" Gözlerim ağlama isteğiyle hafifçe yanarken ofluyorum.

Bu çok saçma. Burada beni gerçekten önemsiyor gibi görünen insanlarla oturuyorum ve hala bu istenmeyen, hak etmeyen olma hissinden kurtulamıyorum.

Kırılmış.

"Evet. Sahte cevaplar umurumda değil. Ben de onlardan çok fazla verdim." Ari ile paylaştıkları kanepeye yerleşirken kendi kupasını kaldırıp bir yudum alıyor. Onun bu rahatlığı beni daha da sinirlendiriyor - neden yeni bir kanepeye alışmak beni etkilemeyecek kadar basit olamıyorum?

Tanıdık bir yorgunluk dalgasının üzerime çöktüğünü hissederek iç çekiyorum. Fil oda arkadaşım şu anda banyoda ve Nora bu fırsatı değerlendirerek beni biraz daha yoklamaya çalışıyor.

Onu suçlamıyorum. Ben yürüyen bir enkazım ve bu herkes için açık.

Tekrar iç çekiyorum, titremelerimi gizlemek için bardağı iki elimin arasına sıkıştırıyorum. Hala oldukça sıcak, ama bu sefer vücudumdaki soğüğün bir kısmını almaya yardımcı oluyor. Çikolata ve tarçın kokusu yükseliyor ve bir an için neredeyse nefes alabileceğimi hissediyorum.

Her şey tekrar çökmeden önce. "İyi değilim," diye itiraf ediyorum.

"Hayır, ben öyle düşünmüyorum. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ona göz kırpıyorum, sorunun basitliği beni hazırlıksız yakalıyor. "Sanırım hayatım boyunca bana bu soruyu gerçekten soran ilk kişi sensin."

Bu muhtemelen adil değil. Ari sordu, Lucifer sordu, Draven sordu, Julian sordu... aslında, arkadaş *olmayan* garip küçük çevremde bana sormayan tek kişi Hadrian oldu.

Komik olan, berbat bir şekilde, yorum yapma zahmetine girmeyen tek kişinin o olması. Garip bir şekilde düşük ruh halimi anladı ve bir kez bile zorlamadı - ya da daha doğrusu, soracak kadar umursamadı.

Eminim grup sohbetlerinde gevezelik ediyorlardır. Aramızdaki ilişkilerin son derece gergin olmasına ve onlara kesinlikle güvenmememe, hatta inanmamama rağmen, yaptığım her şeyden haberdar görünüyorlar.

Anlamak istemiyorum. Sadece... nefret etmemeye çalışıyorum.

"Gerçekten soran ilk kişi mi... yoksa bunu kastettiğine inandığın ilk kişi mi?" diye soruyor ve tam on ikiden vuruyor.

İnliyorum ve çökmekte olan çikolatayı yudumluyorum. Sıcaklık içime yayılıyor ama içimin soğuk, boş kısmına tam olarak ulaşmıyor.

"Muhtemelen ikincisi."

"Yani?" Kelime çok basit, ama bir meydan okuma gibi hissettiriyor.

"Ari terapi görmem gerektiğini düşünüyor." Sıcak çikolatama üflüyorum. "Atticus da öyle."

Bunu görmezden gelmeye çalışıyorum ama içten içe bunun kaçamayacağım bir konuşma olduğunu biliyorum.

Tuvaletin sifonu çekiliyor ve Ari'nin el yıkama rutinini yapacağını biliyorum.

Her şeyden sonra, sonunda pes ettim ve ofisini aradım. Gizemli, çok saygı duyulan Dr. Abbott Abbott ile bir seans ayarladım. Gerçekten katılmaya zahmet edip etmeyeceğimden emin değilim, çünkü gerçekçi olmak gerekirse, ne yapabilecek ki?

Ama diğer seçenek hayatımdaki her bir insana öfkelenmek ve önümüzdeki ay boyunca yatak odama kapanarak Adrian'ın müdahalesini göze almaksa... ne karar vereceğimi bilemiyorum.

Nora, "Atty terapi yanlısı," diyor. "Ari de öyle."

"Ugh."

Gülüyor. "Öyle değil mi?"

"Şu anki psikiyatristim ona söylediğim her şeyi Adrian'a rapor ediyor," diye cevap veriyorum, battaniyeyi bir güvenlik ağı gibi biraz daha üzerime çekerek. Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. "Peki, aslında terapi olmayan bir terapi seansının ne anlamı var?"

İfadesi tiksintiye dönüşüyor. "Bu çok alçakça Maeve. Bunu biliyorsun, değil mi? Bu hiç iyi değil."

"Biliyorum." Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum, gözlerime ulaşmayan bir gülümseme.

Hayatımla ilgili çok fazla şey *iyi değil* ama başka seçeneğim *de* yoktu.

"Atty sana Dr. Abbott'un numarasını verdi mi?" diye soruyor başını eğerek. "Ari verdi," diye mırıldanıyorum, elimdeki kek tabağına bakarak. Benim

Midem huzursuz ve son birkaç gündür yediğim şekerli şeylere Orson'ın lezzetli çikolatalı keklerini de eklemek isteyip istemediğimi bilmiyorum.

"Dr. Abbott'tan randevu aldınız mı?"

Nora benden cevaplar alması gerektiğinden, neredeyse hiç sosyal olmadığımından ya da herhangi bir şekilde iletişim kurmadığımından rahatsız olmuş gibi görünmüyor. O sadece burada, bana eşlik ediyor ve üzülmemeye izin veriyor.

Güzelmiş.

"Evet," diye

cevap

veriyorum.

"Hey, hey," diyor Ari, içeri girip Nora'yla paylaştığı battaniyenin altına geri girerek. "Ne kaçırdım ben?"

Nora sessiz kalıyor ve kendimi rahat hissettiğim şeyleri paylaşmama izin veriyor. Geri çekilmiyorum ve Ari'ye Dr. Abbott ile yaklaşan randevum hakkında konuştuğumuzdan bahsederek özeti veriyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ari usulca soruyor. "Pek sayılmaz, söyleyecek ne var ki?"

"Yine savunmaya geçtin Maevey Baby," diyor Nora yumuşak bir sesle. Sesi nazik ve sinirlerimi bozuyor ama saldırmam için yeterli değil. Sadece bu şekilde davranmak zorunda olmasından nefret ediyorum. "Zorlamıyoruz ve rahatsız olduğun hiçbir şeyi paylaşmak zorunda değilsin."

"Berbat durumdayım," diye mırıldanıyorum, sıcak çikolatamı tekrar üfleterek. "Ben de yaşadım," diyor Nora ve Ari de başıyla onaylıyor.

"Ve benim mücadelelerim karşısında zihinsel olarak ne kadar sağlıklı

olduğunu göstermen çok hoş," diyorum alaycı bir şekilde. Şakanın içi boş gibi geliyor ama acım gerçek.

Nora kıkırdıyor, elini karnındaki bebeğin üzerine koyuyor. "Merak etme, ben de hasta olduğumda bu kadar serttim."

"Sen doğum sonrası depresyona gireceksin ve ben de Karma'nın sana davranışına güleceğim."

"Maeve!" Ari'nin nefesi kesildi, gözleri büyüdü. "Öyle söyleme."

Nora gözlerini deviriyor, yüzünde bir sırıtma. "Acıma partimde bana katılmak varken neden gülüyorsun?"

"Ve ağlayan bebeklerin etrafında olmak?" Göğsümde oluşmaya başlayan gerçek rahatsızlığı elimin tersiyle iterek yalandan öğürüyorum. Ne kadar kaltak olduğumu fark ediyorum, çünkü Ari'ye her ne kadar benim yerime başkalarının acı çekmesini istediğimi söylesem de... Gerçekten başka kimsenin benim gibi hissetmesini istemiyorum.

Ağır bir iç çekiyorum ve Nora'nın kahverengi gözlerine bakarak elimden geldiğince içten bir özür diliyorum. "Kaltaklık ettim. Özür dilerim, hiç komik değildi."

Nora, "Komikti ama özrünüzü takdir ediyorum," diyor.

"Komik değildi," diye mırıldandı Ari başını sallayarak. "Ama ne komik olurdu biliyor musun?"

"Ne?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Ari kıkırdayarak, "Cevon'un önünde şakayı tekrarlıyorsun," diyor. Aslan şekil değiştirenle olan tek etkileşimimi hatırlayarak inliyorum.

Nora'nın arkadaşlarından biridir ve Nora'nın kesinlikle utanç içinde olduğunu umursamadan eve kanlar içinde gelir.

Geriye dönüp baktığımda komik bir etkileşimdi ama yine de rahatsız edici.

Nora, "O kadar karanlık ve sapkın ki, hâlâ ikinizin iyi anlaşacağını hissediyorum," diyor. "Eğer daha fazla arkadaş istiyorsan-"

"Benim hiç arkadaşım yok," diyerek sözünü kesiyorum.

İki kız bıkkın bir bakış atıyor ama ben onları görmezden geliyorum.

"Terapiye gitmezsem ne olur?" Soruyu sorarken ikisine de bakmıyorum. Kelimeler istediğimden daha ağır geliyor.

"Gidersen ne olur?" Ari karşı çıkıyor. "Sızlanmanı dinlemek için para alan, yargılayıcı olmayan bir adama içini dökme fırsatı bulabilirsin."

Nora yumuşak bir sesle, "Eğer fiziksel randevuya gitmek sorun oluyorsa, onunla görüntülü görüşme yapın," diyor. "Ben randevularımın çoğunda öyle yaptım. Hatta bazılarını benim için evde yaptı çünkü ona gitmeye cesaret edemedim."

"Buraya geldiğimden beri birlikte çalışıyoruz," diyor Ari, ki bunu zaten biliyordum. "Ve ruh halime bağlı olarak bir karışım yaptık."

"Video olanlar genellikle daha kolay, en azından işler çok zor olduğunda," diye ekliyor Nora.

Sıcak çikolataya bakıyorum, sözlerini düşünürken çikolatayı evirip çeviriyorum. "Neden?"

Nora omuz silkerek, "Çünkü senin içindeki değişikliklerin kokusunu alamıyor, bu yüzden o kadar derine inmiyor," diyor. "Ama bu... Bilmiyorum, onun kokusuyla, griffiniyle ya da bunların hiçbirisiyle uğraşmıyorsun."

"Efsanevi enerjilere karşı senin kadar hassas değiliz Nora," diyor Ari. "Ben tam tersiyim. Kendimi çok kötü hissettiğimde yüz yüze seansları tercih ediyorum."

"Ona güvenebileceğimden emin değilim."

Nora bana bilmiş bir gülümseme veriyor ama patronluk taslamıyor. "O zaman bunu ona söyle."

Güven eksikliğinizin üzerine inşa edin ve bakalım ne diyecek." "Bunu düşüneceğim."

"Randevunuz ne zaman?" Nora soruyor.

"Yarın ilk iş," diye mırıldanıyorum, hâlâ elimi bile sürmediğim sıcak çikolatama bakarak. Sıcaklığı artık yok, tıpkı kararlılığım gibi. "İptal etti."

"İyi bir zamanlama."

Omuz silkıyorum, randevunun ağırlığı beni eziyor ve altından kalkmayı başarıp başaramayacağımı bilmiyorum.

"Belki de müşterisi intihar ettiği için sadece bir tane vardı," diyorum acı acı. "Ya da belki-"

"Bu kadar hastalıklı bir ruh halindeyken tahmin oyunu oynamayalım bebeğim," diye yalvarıyor Ari. "Bu brownie'yi hiç suçluluk duymadan mideye indirmek istiyorum."

Nora ve ben birbirimize bakıp kıkırdıyoruz, üzerimdeki gerginlik biraz azalıyor.

Sonunda dalıp gidiyorum, ancak ışıklar tekrar yandığında uyanıyorum. İrkildim, doğruldum ve gözlerimi ovuşturdum.

"Üzgünüm Maevey bebeğim, ben eve gidiyorum," diyor Nora bana nazikçe gülümserken. "İstersen randevundan sonra beni ara. Birlikte öfkelenip sızlanabiliriz."

"Teşekkürler," diyorum halsizce. Bana el sallıyor, Ari'yi kucaklıyor ve dışarı çıkıyor.

Battaniyenin sıcaklığının kafamdaki gürültüyü azaltmasına izin vererek minderlere geri yerleşiyorum.

"Geceleri çok uyuyabiliyor musun?" Ari ayaklarını yere koyarak soruyor.

"Ben iyiyim," diye omuz silkiyorum. Kelimeler boş, ama tek yapabildiğim bunlar. "Bu gece senin yatağında uyuyacağım ve birbirimize arkadaşlık edebiliriz."

Ari diyor ki. "Yalnız hissettiğini biliyorum ama değilsin ve ben sana arkadaşların ne işe yaradığını hatırlatmak için burada olacağım."

Arkadaşlar. Bu kelime bana yabancı geliyor ama eskisinden biraz daha az korkunç. Ama belki, sadece belki, kendime gelmeye başlıyorum.

MAEVE

"W "Seni bugün buraya getiren nedir Maeve?" Dr. Abbott bacak bacak üstüne atarak soruyor. Hiç de b e k l e d i ğ i m gibi biri değil ama belki de bunun nedeni Dr. Jones'a ve onun profesyonelliğine çok alışmış olmamdır.

Şirretlik.

Dr. Abbott benim en az iki katım yaşında ve omuzlarını geçen muhteşem kahverengi, dalgalı saçları var. Saçındaki farklı renklerin sayısı çılgınca, özellikle de doğal olduğu açıkça görüldüğü için.

Kaslı bir yapısı var ama heybetli falan değil. Onun yanında kendimi rahat hissediyorum, öyle bir duruşu var.

Kazak yelekleri ve parlak ofisiyle sevimli bir yaşlı adam havası veriyor ve beni istediği zaman yargılamak için para aldığı gerçeği olmasaydı oldukça rahat olurdu.

"Dürüst olacağım Doktor, gerçekten bilmiyorum."

Dürüst olmak gerekirse, geldiğime pişman oldum. Hayatta kalıyorum, yaptığım şey bu. Elbette bu ay normalden daha zor ama buraya gelip sızlanmak çok saçma geliyor.

Ari bu sabah gelme konusunda destek oldu, Lucifer da heyecanlıydı, ben de kabul ettim. Ama açıkçası çok yorgunum. Dün gece bir kâbus bastırmadan önce dört beş saat uyumayı başardım ve Ari'nin beni uyandırmak için yanımda olması hak etmediğim bir lütuftu.

Chromius'um neredeyse kendini benden uzaklaştırdı, beni acı çekmem için yalnız bıraktı ve o kadar tükenmiş ve zarar görmüş ki yardım edemiyorum ama hissediyorum

Sanki onun davranışları benim suçummuş gibi.

"Bu anlaşılabilir bir şey," diyor, bilmesini istediğimden çok daha fazlasını görüyor gibi görünen o derin yeşil gözleriyle bana bakarak. "Geçmişinizi paylaşmanız yerine, dosyanızı okurken aklıma gelen bazı düşünceleri paylaştım ve siz de bunları değerlendirseniz sizin için daha kolay olur mu?"

Ondan uzaklaşırken çenemi sıkarak başımı sallıyorum. Dr. Jones'un hakkımda yazdığı saçmalıkları duymak istemediğimi hissederken, bir yandan da bunların doğru olup olmadığını öğrenmek için yanıp tutuşuyorum.

"Muhtemelen çocukken maruz kaldığın cinsel istismardan kaynaklanan hapefobisi olan bir kromius şekil değiştirenisin. Hala dokunamadığın ve duyuşal işleme bozukluğundan etkilendiğin için bu durumdan bugün bile ciddi şekilde etkileniyorsun. Sık sık uykunuzu ve ruh halinizi etkileyen şiddetli anksiyete ve TSSB ile mücadele ediyorsunuz."

"Yani, böyle söyleyince kulağa biraz acınası geliyor," diye mırıldanıyorum ve ona tepki vermeyen pis bir bakış atıyorum. "Ama sanırım hepsi doğru."

"Neden kulağa acınası geliyor?"

"Oh, Maeve, baban sana dokundu mu?" Elimi göğsüme bastırarak söylüyorum. "Şimdi bir yetişkin olarak ne kadar zor bir hayatın var. Travma geçiren zavallı küçük zengin kız."

"Böyle mi görüyorsun?" diye soruyor ve çakıllı ses tonunda hiçbir yargılama yok. "Yoksa bu hissetmen gerektiğini *düşündüğün* bir şey mi?"

Gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Kurban gibi hissetmekten hoşlanmıyorum. Sanki kırılmışım gibi."

"Senin kadar çok şey atlatmış biri olarak bunu anlayabilirim. Ama sen yıkılmadın Maeve ve uğradığın istismardan daha fazlasısın" diyor Dr. Abbott. "Benim işim bunu fark etmene yardımcı olmak."

"Kolay kolay güvenmem."

Bana hiç hoşlanmadığım sıcak bir gülümseme veriyor çünkü içimde çok rahatsız edici duygulara neden oluyor. "Altı yılı aşkın bir süredir psikiyatristinle birliktesin."

"Evet," Dr. Jones'la olan ilişkimden bahsetmek istemediğim için 'p' harfini patlatıyorum.

"Onunla aranızda nasıl bir güven oluştu?" diye soruyor, belli ki bu soru tarzından duyduğum mutsuzluğu anlamamış.

Homurdanıyorum. "Bu gerçek bir soru muydu?" Başını sallıyor. "Ona hiç güvenmiyorum."

Kaşlarını çatıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "O zaman neden hala onunla görüşüyorsun?"

"Hiç seçme şansım olmadı," diye cevap veriyorum, ellerime bakarak. Utanç içimde kabarıyor ve ona bakmaya dayanamıyorum. "Burada oturup sana karşı savunmasız kalmayacağım."

"Yaptığımı düşündüğün şey bu mu? Zayıflıklarınızı bulmak için sözlerinizi değerlendirmek ve davranışlarınızı gözlemlemek mi?"

"Çok fazla bakmana gerek yok." Dizlerime bakarak derin bir iç geçirdim. "Dr. Jones benim psikiyatristim çünkü Adrian Graves onu zorluyor. İşinde berbat, beni istediği her şeyi söylemem için sürekli manipüle ediyor ve sonra da tüm seansımızı Adrian'a anlatıyor."

Dr. Abbott'un yüzü değişmez ama kokusu maskelenmeden önce koyulaşır. "Anlıyorum. Buna devam etmeden önce, seanslarımı nasıl yürüttüğüm hakkında konuşalım."

"Neden vaktini harcıyorsun?" Acıyla soruyorum. "Söylediklerinize güvenecek değilim. Neden gelmeye zahmet ettiğimi bile bilmiyorum."

Denediğim için aptalım. Umut ettiğim için.

Ari ve Lucifer'a planın iptal olduğunu söyleyip yatağa dönmeliydim.

"Çünkü sağlıklı bir seansın nasıl geçmesi gerektiğini duymak bile şüphelerinizi onuncu seviyeden dokuzuncu seviyeye indirebilir," diyerek bana karşılık vermediğim sıcak bir gülümseme sunuyor. "Tüm seanslarım tamamen gizlidir. Kimseye söylemem - kendisi de bir psikiyatrist olan eşime bile."

"Öyle mi? O zaman nasıl oluyor da ben seninleyim?" Ona bakarak soruyorum. "Bu randevuyu sen ayarladın," diyor ve yanaklarımı hissedebiliyorum

ısınıyor. "Ama aynı zamanda farklı uzmanlık alanlarımız ve yöntemlerimiz var. Dosyanızı okuduğumda, birbirimize çok iyi uyacağımızı ve bazı sorunlarınız üzerinde birlikte çalışabileceğimizi düşünüyorum.

"Bugün ilk seansımızı yapacağız ve eğer birbirimize uygun olmadığımızı düşünürsem, o zaman başka bir terapistle uyum sağlamanıza yardımcı olacağım. Bunun eşim olacağını sanmıyorum. Bazı insanlarda işe yarayan bazı alternatif terapi türleri uyguluyor."

"Ya birbirimize uygun olmadığımızı düşünürsem?"

"O zaman sen bana söyle, ben de sana başka birini bulmanda yardımcı olayım. Seansların sınırlarını sen belirliyorsun Maeve, onları sen yönetiyorsun. Bu senin mücadele ettiğin konulara odaklanma zamanının ve benim işim de başa çıkmanın ve uyum sağlamanın yollarını bulmana yardımcı olmak."

"Dokunma korkum üzerinde çalışmaya hazır olup olmadığımın emin değilim," diyorum, utancım artarken ona bakmadan. Bu benim güvenlik battaniam, beni bu dünyanın gerçek dehşetinden koruyan tek şey.

Ne zaman bana dokunulsa, o geceye geri dönüyorum.

Bunu

yapamam.

Yapmayaca

ğım.

"Öyle olsaydın şaşırdım Maeve. Dokunma eksikliğin sahip olduğun tek koruma. Başkalarından uzak durmak, bu fiziksel korumayı sürdürmek senin seçimin. Kendin için bilinçli olarak verdiğin bir karar. Bu kararı senden asla almayacağım."

Göğsümdeki bir şey gevşiyor ve onun bunu fark etmesi nefes almamı kolaylaştırıyor.

Yeşil gözleriyle tanıştım. "Bu ay benim doğum günüm."

Başını sallıyor. "Bu seni mutsuz eden bir şey mi?"

"Sen olmaz mıydın?" Alaycı bir tavırla söylüyorum. İçimi çekiyorum, hemen tavrımı değiştiriyorum. "Özür dilerim."

"Özür dileme. İstedikğin gibi konuşma hakkına sahipsın Maeve ve kullanmayı seçtiğin herhangi bir savunma mekanizması için özür dilemeni beklemiyorum. Tek istediğim dürüst olman."

"Gerçekten dürüst olup olmadığımın emin değilim."

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor, gözleri kırışıyor. "O zaman bunun üzerinde birlikte çalışacağız, değil mi?"

İnledim. "Dürüstlük, sorunlar, güven... Bunun sonunda beni gerçekten yepyeni bir insan haline getireceğiz, değil mi?"

"Benim amacım bu değil Maeve," diye yanıtıyor Dr. Abbott. "Sanırım yapacağımız şey katmanları soymak olacak, böylece bu kadar çok savunma altında saklanmak yerine gerçek sen görülebilecek."

Midemdeki düğüm sıkılaşıyor. "Ben gerçek benim."

"Sizi gerçek olmamakla suçlamak istememiştim," diyor Dr. Abbott sakince. "Demek istediğim, bu versiyonunuzun sertleşmiş versiyonunuz olduğuydu. Kendini zaten sahip olduğu şekilde acı çekmekten korumak için var olan. Ancak başka parçalarınız da olacak ve bunlardan biri de dünyadan korumak için çok çalıştığınız, korunmaya ihtiyaç duyacak kadar derinlere gömülü olan parçanız."

Burnumu çekiyorum, gözyaşlarım iznim olmadan akıyor. "Terapiyi sevmiyorum."

"İznim olmadan biriyle paylaşılacağını bile bile en derin korkularımı ve endişelerimi güvenemediğim birine açmaya zorlandığım seanslardan hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Dosyamı okuduğunu söylemiştin," diyorum ve başını sallıyor. "İçinde ne var?"

"Okumak ister misin?" diye soruyor ve ben duraklıyorum. "Belli ki bu seni şaşırtmış."

"Bana teklif etmeden önce tereddüt bile etmedin." Ona güvensizlikle baktım. Bu bir test miydi?

"Neden yapayım ki? Bu kayıtlar senin Maeve. Seninle ilgili ve Efsanevi Yerleşke'ye girdiğinden beri tüm hayatını detaylandırıyor. Onları okumak en doğal hakkın" diyor, hâlâ gerçekçi bir tavırla.

"Ama yine de onları hiç görmedim."

Dr. Abbott, "Görüşüğünüz kişinin sizin için en iyisini düşüğüğünü sanmıyorum," diyor. "Durumu bilmediğim için başka bir profesyonele iftira atmayacağım, ancak yazdığım notları okuma izniniz var ve onun derlediği dosyayı okumaktan memnuniyet duyarsınız."

"Bunu kabul edeceğim."

Başını sallıyor. "Bu randevuyu almanıza neden olan şey doğum gününüz mü?"

"Sayılır mı? Mayıs ayından beri her zamankinden daha keyifsizim." İç çekiyorum. "Atticus bana terapinin iyi gelebileceğini söyledi. Ari senin ne kadar harika olduğundan bahsetti. Nora da öyle. Gerçekten biraz can sıkıcı."

Kıkırdıyor, hissettiğim gerginliğe yardımcı olan sıcak bir ses. "Bu düşüklük hissi sık sık gelir mi?"

"Her Mayıs, saat gibi. Genellikle birkaç gün sıcaktan sonra."

"Tahminde bulunmak istemem ama hormon dengesizliği nedeniyle mi ateşiniz düşük?"

Başımı salladım. "Sayılır. Ayrıca sıcakta tek başıma acı çekiyorum ve acıya, paniğe ve daha fazla acıya katlanmak zorunda kalıyorum. Tek başıma. Bu harika, gerçekten tavsiye ederim."

"Harika kelimesinin anlamı konusunda hemfikir olduğumuzu sanmıyorum," diyor kuru bir sesle ve ben gülüyorum.

"Çok komiksin."

"Sen de öylesin," diye karşı çıkıyor. "Bu ay genelde nasıl geçer?" İç çekiyorum. "Ayağa kalkabilir miyim? Oturmak istemiyorum."

"Odayı nasıl rahat ederseniz öyle kullanabilirsiniz."

Bir kez daha içimi bir rahatlama kaplıyor ve onun bu kadar uzlaşmacı olmasından nefret ediyorum. Güvenilmez biri gibi görünmüyor, aslında *tam tersi* gibi görünüyor ama ben ona güvenmiyorum.

Yapamam.

Bu adama güvenmek, onun beni iyileştirmek için çalışmasına izin vermek, korkunç bir fikrin başlangıcı gibi geliyor.

Bahse girerim kader sırf bana inat olsun diye onu öldürecektir.

Muhtemelen büyük atılımımdan hemen önce.

"Aklından ne geçiyor?" "Senin ölümün."

"Bu çok takıldığınız bir şey mi? Ölüm?" diye soruyor.

"Şey, kendime yapmak gibi değil. Sık sık." Duraksıyorum, yüzümü ona dönüyorum. "İntihara meyilli değilim. Huzurlu ve güzel bir hayat istemeye çok düşkünüm. Ölmek istemiyorum ama ölürsem de üzölmeyeceğim."

Başını sallıyor, bir şeyler not alıyor. Dr. Jones'un yaptığına kıyasla bundan rahatsızlık duymuyorum. Bana okumam için gereken izni verdi, duygusal olarak biraz daha hazır olduğumda onu kabul edeceğim.

"Ama bir bütün olarak ölüm?"

Omuz silkiyorum. "Kaderin, kendim için bir şeyler yapmaya çalıştığım için bana inat seni öldürmesini bekliyorum."

Bana sırtıyor. "Merak etme, yiyeceklerimde zehir olup olmadığını kontrol edeceğim."

Onu selamlıyorum ve volta atmaya devam ediyorum. "Bu ayı sormuştun. Genelde çok az uykuyla çalışan ve duygusal bir enkaz olan öfkeli bir sürtüğüm."

"Bunun normalden ne farkı var?" diye soruyor.

Nefesim kesildi, dönüp ona baktım. "Vay canına, bu çok kabaydı."

Sırtıyor. "Seni aşağılamak istememiştım. Normal bir günde nasıl olduğunu bilmiyorum ve karşılaştırma yapabilmek istiyorum."

"Demek istediğim, normal bir günde de kaltağın tekiyim. Bugün beni duyduñ.

Norm budur."

"Kendinizi nasıl görüyorsunuz?" Dr. Abbott soruyor.

"Fiziksel olarak mı? Aynaya bakıyorum." Dudakları seğiriyor ve ben bundan biraz gurur duyuyorum.

"Öz imajınız, kendinizle ilişkilendirdiğiniz özellikler, davranışlar hakkında bilgi edinmek istiyorum. Ne tür bir insan olduğunu düşünüyorsun?"

"Yani, ben zehirliyim. Etrafta olmak için korkunç biriyim, nazik ya da kibar değilim. Bencilim, kabayım, tam anlamıyla acınası bir pisliğim." Ona tek omuz silkme hareketi yapıyorum. "Ben iğrenç bir insanım Doktor ve yaşlandıkça daha iyi olan şarabın aksine, ben daha da kötüleşiyorum."

Ben adımlamaya devam ederken o bazı notlar alıyor ve ancak bitirdiğinde bana bakıyor. "Sana baktığımda ne gördüğümü söyleyebilir miyim Maeve?"

"Eğer mecbursan." Alayımı tutuyorum, dürüstlüğümden sonra onun eleştirisini duymak istediğimden emin değilim.

"Bu senin zamanın Maeve," diyor. "Seni asla zorlamayacağım ya da henüz tartışmaya hazır olmadığın bir konuda açılmaya zorlamayacağım."

Bu Dr. Jones'la terapiden çok farklı. O çok dürüst, çok açık. Gizli bir gündemi ya da art niyeti varmış gibi görünmüyor.

Burada oturup onu bunca yıldır yanımda olan kadınla kıyaslamak acı veriyor.

Ondan hiç hoşlanmadım. Ona asla güvenemezdim. Dr. Jones'un davranış biçiminin yanlış olduğunu ve beni manipüle etme şeklinin zehirli ve korkunç olduğunu biliyordum.

Bunların hepsini biliyordum.

Ama burada olmak, Dr. Abbott'un gerçekten *denemesi* ve bunun sadece ilk seansımız olması... Açılması gereken çok şey var. Yapabileceğimi bile sanmıyorum.

Çünkü bu iplik çekildiği anda her şey çökecek. Zihinsel duvarlarım, güvenliğim, duygularım... her şey vahşi ve özgür olacak ve kendimi tekrar nasıl bir araya getireceğimi bilemeyeceğim.

"Devam et, anlat bana."

"Her gün kendisinin en iyi versiyonu olmak için savaştan akıllı, olağanüstü bir genç kadın görüyorum," diyor, o yoğun, duygulu gözlerle bana bakmaktan vazgeçmeden. "Seni koruması gereken insanlar tarafından defalarca incitilmiş ama yine de devam etmenin bir yolunu bulmuş birini görüyorum."

"Bana göre güçlü, cesur, güçlü, yetenekli ve pozitiflikle dolusun. Bence tanıdığım en derli toplu insanlardan birisin ve gerçekten kendini geliştirmek istiyorsun."

Alay ediyorum. "Benim gördüğüm tek şey... bir zamanlar olduğu mutlu kızın parçalarını geri kazanma umuduna tutunan hasarlı bir pislikken sen tüm bunları nasıl görebiliyorsun?"

"Mendil ister misin?" diye soruyor usulca.

"Ben-" diye başıyorum, gözyaşlarımın olduğu yanaklarımı silmek için uzanıyorum. "Ah." Gözlerimi siliyorum, cildimi üzecek kalitesiz mendillerinden birini almıyorum.

"Sana buraya neden geldiğini sordum ve sanırım cevabını biliyorum," diyor çok yumuşak bir sesle. "Buradasın Maeve, çünkü sonunda senin hatan olmayan bir şey için kendini affetmeye hazırsın. İyileşmek için çalışmaya başlamaya hazırsın ve bununla birlikte kendine dair algını da iyileştireceksin."

Kapıyı yumrukluyorum, yumruğum o kadar güçlü vuruyor ki her dokunuşta acı ve panik hissediyorum. İçeri girmesine izin vermiyorum, kapısına vurmaya devam ederken onu ele geçirmesine izin vermiyorum.

Kapı kırılarak açıldı, arkasındaki adamı öfke kapladı, sonra gözleri açıldı ve beni karşısında gördü.

"Maeve?" Draven'ın sesi o kadar yumuşak ve nazik ki, kapıyı açan gaddar adama kıyasla çok farklı. "İyi misin, küçük melek?"

Soruya nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden ellerimi birbirine doluyorum. "Ben... ben içeri girebilir miyim?"

Başını sallayarak dairesinin kapısından çıkıyor ve ben de onu içeri kadar takip ediyorum. Benimkiyle aynı düzende ama dekor farklı. Daha minimal ve daha karanlık. Zar zor içeri giriyorum, şu anda gözetlemekten çok rahatsız değilim.

"İyi misin, küçük melek?" diye sorar.

Gözlerim doluyor ve başımı sallıyorum. "Hayır."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sesi çok nazik, çok yumuşak ve ona bu yüzden geldiğimi biliyorum.

Burada olacağını, beni geri çevirmeyeceğini biliyordum. Bana göz kulak olacağını biliyordum.

Kendi yüklerimi ona yüklemem adil değil ama şu anda bencil davranacağım. Bunun yüzüme vurulmayacağına ya da bana karşı kullanılmayacağına güvenmek için elimden geleni yapacağım.

Kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olabileceğine güveneceğim.

"Şu anda değil."

"Tamam," diye yanıtlıyor. "O zaman benim boş odama gel."

"Oturma odasına değil mi?" Mırıldanıyorum ama o başını sallıyor.

"Boş odamda sevdiğin yatak çarşafı var ve kanepelerim deri," diyor bir gram bile yargılamadan. Onu takip ediyorum, kalbim ağırlaşıyor, başım ağrıyor.

Hangi çarşafı sevdiğimi nereden biliyordu? Ne zaman hazırladı?

Umurumda değil. Yaptığı için mutluyum.

Işığı yakıyor ve tanıdık pembe çarşafı görünce yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. Sadece benim sevdiğim türden değil, benim sevdiğim renkten de almış. Battaniye benimkiyle aynı ve bunun ne kadara mal olduğunu biliyorum.

Muhtemelen bir noktada ona geri ödeme yapmalıyım.

"Yatağa gir," diyor ve yan taraftaki televizyon kumandasını almak için ilerliyor. "Giyecek başka bir şey ister misin yoksa...?"

"Bu iyi olacak," diyorum başımı sallayarak. Yumuşak bir elbise giyiyorum.

Başını sallıyor ve mutfağa gitmeden önce televizyonun kumandasını bana uzatıyor. Yataktan kalkmıyorum, yorganın altına sarılıp sessizce ağlıyorum.

Bu hıçkırmak değil, kırılmak değil... Bu sadece iyileşmek.

Draven gideli ne kadar oldu bilmiyorum ama geri döndüğünde elinde kremalı, şekerlemeli ve hatta pullu iki sıcak çikolata vardı. Harika kokuyor ve bugün hiç yemek yemediğimi fark ediyorum.

Muhtemelen kendimi daha fazla şekere boğmamalıyım ama umurumda değil. Beni daha iyi hissettirecek.

"Rahat görünüyorsun," diyor Draven yumuşak bir gülümsemeyle. "Bunu senin yanına koyacağım ve birlikte bir film izleyeceğiz. Şuraya oturabilir miyim yoksa-"

"Sadece bana dokunma," diye yalvarıyorum. "Asla," diye söz veriyor.

Ona inanıyorum.

Ona güvenebilirim.

MAEVE

" **I** Uyuyakalmışım," diye fısıldıyorum, tavana bakarak. Oda benimkinden çok daha aydınlık geliyor. Hâlâ Draven'ın yatak odasında olduğumu fark ediyorum. Parlak ilkbahardan koruyacak Gün karartma perdeleri yok. doğum u.

Garip ama hoş bir şey. Biraz umut, pozitiflik ya da bugünün gerçekten iyi bir gün olacağını gösteren iyi bir şey parlıyor.

Acı acı gülüyorum. "Tamam Maeve, fazla havalara girme."

Chromius'um iletişim kurma zahmetine girmiyor ve bugünlerde bu kadar mesafeli olması kalbimi acıtıyor. Ondan gelen sessizlik boğucu. Keşke acısından saklanmayı bırakıp benimle paylaşırsa. Belki o zaman kendimi bu kadar yalnız hissetmezdim.

Yalnız olduğumu fark ederek yatağında yuvarlandım. İçimi bir rahatlama dalgası kaplıyor.

Draven'ın yatağına geri dönüyorum.

Şükürler olsun. Gittiği için, burada benimle kalmayı denemediği için çok minnettarım.

Hatırlayabildiğim kadarıyla hiç kabus görmedim. Acaba bunun nedeni Dr. Abbott'un bana verdiği ve Draven'ın da almam için beni teşvik ettiği uyku hapı mı, yoksa burada kendimi ne kadar güvende hissettiğim mi?

Hangisi olduğunu bilmiyorum -belki ikisi de- ama panik içinde uyanmamak garip hissettiriyor.

Yataktan kalkıyorum, mesanem patlıyor ve yavaşça odadan çıkıyorum. Draven'ın evinin sessizliği benim daireme kıyasla rahatsız edici.

çok hareketsiz. Uyanık olup olmadığını bilmiyorum ama buzdolabının ya da herhangi bir elektronik cihazın ya da herhangi bir *şeyin* düşük uğultusu bile yok.

Eğer burada olmak bu kadar... rahatlatıcı olmasaydı, sinir bozucu olurdu. "Günaydın, küçük melek," diyor Draven, sesi pürüzsüz ve çok Hassas. Ses beni ürkütüyor ve irkiliyorum. Arkamı döndüğümde onu oturma odasının girişinde görüyorum, yine dar bir takım elbise içinde bugün için giyinmiş. "İyi uyudun mu?"

Dudağımı ısıırıyorum
ve başımı sallıyorum.

"Daha iyi hissediyor
musun?"

Omuz silkiyorum. "Daha az çiğ," diye mırıldanıyorum, bunun doğru bir tanım olup olmadığından emin değilim. "Güzel," diyor sıcak bir şekilde gülümseyerek. Gülümsemesi gözlerine kadar ulaşıyor ve beklemediğim bir şekilde rahatlatıyor. "Lucifer yarım saat önce kapımı çaldı. açlıktan ölüyor diye sızlanıyordu."

"Ona sessizce ölmesini mi söyledin?" Ben durduramadan şaka ağzımdan kaçıyor ve karnım sıkışıyor.

Draven sırtıyor. "Söylenmenin ortasında kapıyı kapattım."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Berbatsın."

Ama bu neşeli an kayboluyor, yerini dünden kalan utanç duygusu alıyor. Midemdeki düğüm büyürken yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Buraya o şekilde geldiğim için ona bir özür borçluyum.

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğüme inanamıyorum.

"Özür dilerim-" diye başlıyorum, ama alçak bir hırıltıyla sözümü kesiyor.

"Hayır," diyor kararlılıkla. Sesi yumuşak ama emredici ve suçluluk duygumu susturuyor. "Teselliye ihtiyacın vardı ve bana geldin. Senden istediğim tek şey bu Maeve. Bunun için kendini suçlu hissetme."

Sözleri o kadar içten ki beni suskun bırakıyor. Keşke bu kadar basit olsaydı, sadece kabul edebilseydim.

Ama bunun yerine yavaşça başımı sallıyorum, bunu nasıl değerlendireceğimi bilemiyorum. Terapiden ve Dr. Abbott'a içini dökmekten dolayı gardım o kadar düşmüştü ki, bu sadece içgüdüseli.

Hadrian beni terapiden aldı, kendi halinde sessiz biriydi ve eve, Ari'nin yanına gitmeye dayanamıyordum.

Draven'a ihtiyacım vardı. Bu düşünce beni her şeyden çok tedirgin ediyor. "Banyomda istediğin her şeyi alabilirsin ya da dairene gidebilirsin.

ve kendi eşyalarını kullan." Bana her zamanki kendinden emin halinden o

kadar farklı, mahcup bir gülümseme veriyor ki, bu beni hazırlıksız yakalıyor. "Bana geldiğin için gerçekten çok minnettarım Maeve."

"Orada olduğun için teşekkür ederim," diyorum usulca. Kelimeler yetersiz geliyor ama elimdeki tek şey onlar.

"Her zaman, küçük meleğim."

Samimiyeti olması gerekenden daha derine iniyor.

"Kahvaltıya gelmek ister misin? Luc da orada olacak, Ari de."

Gölümsüyor ama başını sallıyor. Bu sefer samimi olmaktan çok zoraki bir gülümseme. "Yarım saat içinde bir toplantım var, ne yazık ki, ama işimi hallettikten sonra uğrarım, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam, tekrar teşekkür ederim."

Dairesinden ayrılırken aramızda garip bir gerilim vardı. O tam olarak ihtiyacım olan şeydi, ama birine ihtiyaç duymak... tehlikeli hissettiriyor.

Ari'nin müziğıyle karşılaşarak daireme giriyorum ve banyoya giderken hızlıca bir merhaba diye bağıyorum.

Bugün kendimi duş almaya zorlamadan elimden geldiğince yıkanıyorum ve sonra üstümü değıştirmek için yatak odama doğru ilerliyorum. Draven beni işte beklemiyor, bu yüzden rahatlamak niyetiyle pijamalarımı giyiyorum.

Telefonum çalıyor ve Julian'dan gelen mesajı okuyarak gülümsüyorum.

JULIAN

Bu arşivler yalnızken tüyler ürpertici oluyor.

Bana musallat olduğundan oldukça eminim.

MAEVE

Kim sana musallat olarak zamanını boşa harcar ki?

JULIAN

En kötü kısmı da bu. Onların varlığını sadece senin koltuğunda otururken hissediyorum.

MAEVE

Sandalyem mi?

JULIAN

Sana bağlı hissetmek hoşuma gidiyor.

MAEVE

Bu saplantılı.

O koltukta başka ne yapıyorsun?

JULIAN

Ne kadar yalnız olduğumu ve tek arkadaşımın düşmanca bir hayalet olduğunu düşünüp ağlıyorum.

MAEVE

Onu son derece arkadaş canlısı buldum.

Ona çalıştığını söyle, o da seni rahat bıraksın.

Kendi kendime kıkırdıyorum, neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. Maskaralıkları çok dramatik - eminim başka bir aile özelliği - ama hoş bir dikkat dağıtıcı.

Ben mutfakta Ari'ye katılana kadar cevap vermemişti ve Lucifer içeri girdiğinde Ari bana sırtıyordu. Aralarındaki rahat hava... sakinleştirici geliyor. Neredeyse *fazla* sakin.

"Günaydın güzel prenses," diyor Lucifer sırtarak. "Nasıl uyudun?"

Ona gülümsüyorum. "Yeterince iyi, şimdi tekrar ilaçlara güveniyorum."

Tereyağına uzandığı yerde donup kalıyor ve ben de yüzündeki ifadeye bakarak kaşlarımı oynatıyorum. "Uyuşturucu mu?"

"Sence de beni daha katlanılabilir yapmıyorlar mı?" Başımı eğerek soruyorum. "Bak, bugün sana gülümsedim bile."

"Uyuşturucu almamanı tercih ederim," diyor ve bana dönmeden önce Ari'nin sırtışına bakıyor. Korumacı tavrı gözlerimi devirmek istememe neden oluyor ama kromozomum bunun tatlı olduğunu düşünüyor.

Tabii ki günlerdir benimle paylaştığı tek duygu bir erkekle ilgili.

"Sanırım espriyi kaçırıyorum ve odadaki en komik adam olarak bu egoma doğrudan bir darbe" diye ekliyor alaycı bir ciddiyetle.

Ari, "Tek erkek sensin," diye belirtiyor.

"Tabii sana erkek denebilirse," diye ekliyorum homurdanarak.

Lucifer kalbini tutarak dramatik bir şekilde nefesini kesiyor. "Maeve Madelyn Quinn! *Bu ne cüret!*"

"Bu benim göbek adım değil," diyorum homurdanarak. "Tek söylediğim, bazen havlamanızın ısırmanızdan daha kötü olduğu."

"Evet, *sana* göre," diye savunuyor. "Ama benden korkan zayıf piçler için? Ben, sanki... Ben, sanki..." Kıkırdamaya başladığımda bana ters ters bakarak hırlıyor. Doğru karşılaştırmayı arıyor ve bunun gülünçlüğü beni kıkırdama krizine sokuyor. "Ben var olan en korkunç adamım. Sırtlan kıkırdamalarından vazgeç."

Ari ve ben tamamen kendimizi kaybediyoruz, o kadar çok gülüyoruz ki gözlerim yaşıyor.

Lucifer oflayıp pufluyor, tabağını her zamankinden daha yüksek bir yere yığıyor, yemeği ağzına tikiştirirken suratını asıyor.

Az önceki gerginlik eriyip gidiyor, yerini daha sıcak, neredeyse memnuniyet demeye cesaret edebileceğim bir şey alıyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Telefonum çalıyor ve Julian'dan gelen mesaja bakıyorum.

JULIAN

Bana aldırmayın. Şu an ölüyüm, en iyi hayalet hayatımı yaşıyorum.

MAEVE

Eğer ölmüş olsaydın, havai fişekleri görürdüm.

Beni bir kutlama fikriyle kışkırtma.

JULIAN

Vay canına güzel kız, bugün kendini çok kötü hissediyorsun.

MAEVE

İyi uyudum.

Açıkçası beni yumruklarımda daha iyi yapıyor.

JULIAN

Biraz uyuyabildiğine sevindim, Maeve.

Yardıma oldu mu?

MAEVE

Alçının yaptığı gibi yardımcı oldu.

Bu, berbat bir karmaşa için geçici bir çözüm.

JULIAN

Olabilir.

Ama, hey, hiçbir şey geçici molanın tadını çıkaramayacağınızı söyleyemez.

MAEVE

Bunu nasıl yapmamı önerirsiniz?

JULIAN

Beni ziyarete gelmen söz konusu olmadığına

göre... Yeni bir hobi bul.

Yeni bir dizi izle.

Kuzenimi öldürmek.

Ya da ikizimi.

MAEVE

İnan bana Julian, dünyayı her seferinde bir piç olan Graves'ten kurtarmak yapılacaklar listemde.

JULIAN

Homurdanmamı kaçırdın.

Ayrıca sandalyeden düşmemi de

kaçırdın. Aslında düşmedim.

Hayalet beni itti.

Ama aynı zamanda, hiçbirimiz piç değiliz.

Yasal olarak.

MAEVE

İnanın bana, yasalar umurumda değil.

JULIAN

Senin bu yönünü seviyorum.

MAEVE

Sevilmek umurumda değil.

Ama tavsiyenizi dikkate alacağım.

JULIAN

İyi günler, güzel kız.

Öldürülmeden önce kontrol etmeyi unutma.

MAEVE

İnan bana, bıçağı tutacak olan hayalet değil.

JULIAN

Sen de öyle.

Eminim kaçık kuzenime sorsaydınız, kafamı size bir ödül olarak geri getirirdi.

MAEVE

Kesik bir kafayı ne yapayım?

Lucifer'in sesi kuzeniyle yaptığım konuşmayı böldü.

"Kalbim kırıkken sen kiminle konuşuyorsun, gülümsüyorsun?" Lucifer acı içindeki bir genç kız gibi göğsünü tutarak dramatik bir şekilde feryat eder.

Gözlerimi devirip telefonumu bir kenara koyuyorum.

"Burada öleceğim, yalnız, sevilmeden, sadece yiyeceklerim bana eşlik edecek" diye devam ediyor.

"Cenazene katılmayacağım," diye karşılık veriyorum.

Ari ona gülümsüyor. "Yapacağım. Bunlarda her zaman bedava yemek alırsın."

Daha fazla kıkırdamaya başladık ve kısa bir an için her şey daha hafif hissettirdi.

Böyle güzel bir gün geçirmek güzel.

Hoşuma gitti. Sakinliği seviyorum. Normalliği. Lucifer'in tiyatrosunun gülünçlüğünü bile.

Belki Mayıs ayının bir kısmının tadını çıkarabilirim.

Draven

Torin'i telefonla aradığımda öfkem çoktan alevlenmişti. Huysuz herifi eğlendirmek için Maeve ile kahvaltımı feda etmek zorunda kaldım ve toplantımıza *sekiz* dakika geç gelme küstahlığını gösterdi.

Onun gibi bir adam için bu neredeyse bir gün gecikme demek.

Amcık.

Torin'e pis bir bakış atarak, "Telefonlarıma cevap vermenin zamanı gelmişti," diyorum. "Hangi cehennemdeydin sen?"

Panteral beni beklettiği için gözüne uyku girmemiş gibi görünüyor, kendisini palyaçoya benzeten takım elbisesini çok güzel giymiş.

Torin, "Kusura bakmayın, seyahatinizden önce sizi uyardığım gibi bir iş için çağrıldım," diyor, hiç umursamadan. Onun bu rahat tavrı sinirlerimi daha da bozuyor.

İş. Onun için her zaman iş.

İki hafta önce ben yerleşkedeyken görüşmemizi iptal etti ve o zamandan beri kendisine ulaşılamıyor.

Beni geri araması için Lucifer'a o herifi vurdurmayı düşünüyordum. Ama şansına bakın ki Torin nihayet dün gece bu buluşma talebini gönderdi.

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturup bilgisayar ekranından ona bakıyorum. Sabır şu anda sahip olduğum bir şey değil.

"Ne olursa olsun, *haftalar* önce bir güncelleme bekliyordum. Ne öğrendiniz?"

"Julian'la konuşmayı denedim ama pek iyi gitmedi, bunun için teşekkürler," diyor başını sallayarak. Rahat tavırları beni rahatsız ediyor. "Adrian araya girene kadar gözümü morartmaya çalıştı."

"Birinin senin için müdahale etmesine ihtiyaç duymam utanç verici. Eğer durum buysa dayacağı hak ettin."

Torin homurdanıyor. Bakışlarında bir kızgınlık titreşimi var ama yemi yutmuyor.

"Böyle düşünürsün, değil mi?" Tekrar başını sallıyor. "Senin kız hakkında sorular soruyordum."

"Benim kızım değil." İnkâr çok hızlı, çok savunmacı.

Bana güveniyor, ona bakmama, onu korumama izin veriyor. Onun için orada olmama izin veriyor. Benden tek istediği bu olsa bile umurumda değil.

Bana düşündüğümde daha fazla izin veriyor. Bu kadar yeter.

Be

n. Eş bağı olmasa bile hayatımı ona adayacağım.

Ona ne kadar iyi bakabildiğimi kanıtlamak için buna ihtiyacım yok. Ben sadece onun patronu olmaya devam edeceğim, kenarda.

"Öyle iddia ediyorsun," diyor. "Ama ben senin yalanların için burada değilim dostum."

Bu sapıkla başı büyük belada."

Sözleri karşısında tüm vücudum geriliyor. "Ne demek istiyorsun?" "Tribünal'i kilit altına aldı."

Kaşları çatıldı. "Julian hiçbir şeyden bahsetmedi."

"Neden yapsın ki? Onun sevgilisi senin sevgilin değil," diyor Torin işaret ederek. Panterin kendini beğenmişliği yüzündeki ifadeyi silmek için can atmama neden oluyor.

Onu küçümsüyorum. Şahsen burada olsaydı onu ezerdim. Ne yazık ki, o bir serseridir ve şimdilik yerleşkede sıkışıp kalmıştır.

"Ne tür bir tecrit?"

"Maeve ile etkileşimi olan herkes, herhangi bir yanlıştan dolayı adaletin yerini bulmasını isteyen biri olduğu konusunda uyarıldı."

Gözlerim açılıyor, kanım donuyor. "Oh, lanet olsun."

Lucifer'ın geldiğinden beri sürüyü terk etmediğini bilmeseydim, bu cinayetleri onun için işlediğini tahmin ederdim. Julian'da o cesaret yok, o yüzden mantık sapığı bırakıyor.

Bu da demek oluyor ki, her kimse yaklaşıyor.

"Sekiz ölü var. Çoğu önemsiz kişiler, ancak biri Adrian'ın arkadaşının kişisel korumalarından biriydi," diyor Torin. "Adrian her şeyi gizli tuttu ve olaya karışanlara güvence verdi."

Kahretsin.

"Büyük bir tür var mı?"

Başını iki yana sallar. "Daha az efsanevi. Gerçekten önemli birini hedef almayarak dikkatli davrandığı kesin."

Torin'in bu yönünü seviyorum. Dünyanın büyük çoğunluğunun ne kadar işe yaramaz olduğu konusunda ikimiz de aynı fikirdeyiz. Bana fayda sağlamıyorlarsa, yaşayıp yaşamamaları umurumda değil.

Lucifer ve Hadrian gibi cani değilim. Sadece kayıtsızım.

Tabii eşime zarar vermeyeceklerse.

"Yani ona takıntılı olacak ve bu çılgınlıkları yapacak kadar dengesiz, ama keşfedilmeye çok yaklaşıp da değil," diyorum iç çekerek. "O zeki biri."

"Belki, ya da belki kendisi daha iyi birini alt *edemeyen* daha küçük bir efsanedir."

Olasılıkları düşünerek başımı sallıyorum. "Ne olursa olsun, önemli olan tek şey onu bulduğumuz anda ölmüş olacağı."

"Yeni bir seyahat yasağı varken bu zor olacak. Ülkeye girmek ya da çıkmak isteyen herkesin Adrian'dan doğrudan izin alması gerekiyor ve Adrian'ın bu izni vermesi pek olası değil."

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, boğazımdan kısık sesle hırlayarak, ellerim iki yanımda yumruklar halinde kenetleniyor. "Onun kadar işe yaramaz bir adam için tek çözümün bu olmasına şaşırmamalıyım."

"Suç mahallerinin hiçbirinde kanıt bulamadı ve her bir kişiyi birbirine bağlayan tek şey Maeve."

"Onun hakkında başka bir şey öğrendin mi?" Soruyorum, ursarix'imle aramdaki bağdan öfke akıyor.

Şu anda bir hedefimiz olmadığını, sadece arkadaşımızın güvenliği konusunda tedirgin olduğumuzu biliyor.

Ama suçlunun *kim* olduğunu öğrendiğimiz an, bedelini ödeyecekler.

Torin'in ifadesi değişiyor, kararıyor.

"Burada bir psikiyatriste gidiyordu, Dr. Jones. Bu... işler kötü, Drav," diyor başını sallayarak. İlk kez, ukala tonu gitti. Şimdi ciddi ve bu beni daha da gerginleştiriyor. "Bu kadın

Psikotik ve son altı yılını eşinizle çalışarak, onun kafasına girerek ve kim bilir neler yaparak geçirdi."

Donup kaldım. İçimde kabaran öfke anlık ve şiddetli. "Psikotik derken neyi kastediyorsun?"

"O... tamam, resmi olarak içinde değilim ama Tribünal'de bir grup insan var ve binmeye yakın olanlar bir grupta." Boynunun arkasını ovuşturuyor. Rahatsız, hatta gergin görünüyor ve bu beni geriyor. "Kabul törenine kadar ne olduğunu bilmiyordum, bu konuda bana güvenin."

Cevap vermiyorum. Veremem.

"Bu çok kötü. İşin içinde çok fazla kötülük var ve o da meclis üyelerinin pislikleriyle birlikte bu işin başında. Onlar..." Sözüünü kesiyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diyorum. Sabrım tükeniyor. "Bazı türlerin kökünü kazımak için çalışıyorlar, diğerlerini ise Daha güçlü, aşılmaz... Bir tür ordu kurmaya ya da bir şeyler yapmaya çalışıyorlar. Tam olarak anlamıyorum ama anlayacağım."

"Maeve bunun neresinde?" Öfkem kaynama noktasında, patlamaya hazır bir halde soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor Torin, sesine hayal kırıklığı karışıyor. Güzel. O da en az benim kadar berbat hissediyor olmalı. "Tek bildiğim, bu kadar motive olmuş bir kadının, küçük projesiyle ilgili bir şey olmasaydı, altı yılını neredeyse her hafta senin arkadaşın üzerinde çalışarak geçirmeyeceği."

Benimle olan bağlantısını tekrar inkar etme zahmetine girmedim.

"Beni gelişmelerden haberdar edin," diye talep ediyorum, öfkemi bastırarak. Ursarix'im göğsümde kükrüyor ve hissettiğimiz öfke beni tüketmekle tehdit ediyor.

Beni ayakta tutan tek şey Maeve. İki oda aşağıda, bu pislikten habersiz. Onu elimden geldiğince karanlıkta tutacağım.

Bu karanlık ona asla dokunmamalıydı.

"Tamamdır. Drav?"

"Ne?"

"Onu gözünün önünden ayırma. Onu koru."

İçimden bir şeyleri parçalamak için ilkel bir dürtü geçiyor. "Bana ne yapacağımı söyleme," diye homurdanıyorum.

"Seninle paylaşamayacağım bir şey var, ama bana güven, onu güvende tut." Ona daha fazla baskı yapamadan hat kesildi.

Onu aramak için bir sonraki girişimim cevapsız kaldığında bir kükreme sesi çıkardım, ursarix'im serbest bırakılmak için pençeliyordu.

Torin her ne bulduysa, kötü bir şey. Ve Maeve'i de içeriyor. Bu da onu kişisel yapıyor.
Peki bunun arkasında kim var? Ödeyecekler. Teker teker.

MAEVE

"W Bu ne lan böyle?" Lucifer hırlayarak kahvaltının üzerinden bana bakıyor.

Omuz silkip kahvemi yudumluyorum ve uyumaya gittiğim yerden devam etmek için grup sohbetinde geziniyorum. Ari'nin nasıl sızlandığı hakkında

Birinin ona bu kadar bağlı ve takıntılı olması zor olsa da, Nora ona sahipmiş gibi davrandığı nefreti söylüyor ve aynı zamanda olumlu bir şekilde destekleyici olmaya çalışıyor.

"Hayatımı mahvettin, seni değersiz kaltak," diye okuyor Lucifer, gözleri önündeki mektubu kavrarken. Donup kalıyorum, kelimeler artık Lucifer'ın ses tonundan çıkıyormuş gibi gelmiyor.

Bu *onun* sesi. Her şeyi başlatan kişinin.

"Sana verdiğim fırsat için ağlamaya karar verdiğin gün-" Lucifer devam ediyor.

"Yeter," diye tıslayan Hadrian mektubu Lucifer'in elinden kapar.

"Bu da ne böyle?" Lucifer ciddi bir ifadeyle tezgâhın üzerine eğilerek soruyor.

"Üvey babam," diyorum usulca. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve iç çekiyorum. "Adrian genellikle onları süzer ve mektuplara el koyar. Belli ki artık bunu yapmıyor."

"O zaman ben yaparım," diyor Hadrian o kadar kararlı ki irkiliyorum. Gergin duruşuna bakıyorum, içinden gerçek öfke akıyor.

Öfkesi normalde beni eğlendirir ya da sinirlendirir.

Ama bu sefer beni *savunuyor*. Bu çok farklı, çok... *sempatik*.

Lucifer başını iki yana sallayarak, "Hayır," diyor. "Atticus'a söylenmesi gerekecek ve bu başlangıçta durdurulması gereken bir şey. Eğer Adrian bunu izliyorsa, o zaman bizim de bunun üstünde olmamız gerekecek."

"Ne istiyorsan onu yap," diyorum, ağzıma bir kürek dolusu yumurta tıktırırken ve kelimeler acıtmıyormuş gibi davranırken ona bir selam veriyorum.

Sanki korkunç anıları canlandırmıyorlarmış gibi.

Sanki basit bir notla beni her şeyi başlatan geceye geri fırlatmadı.

"**M**aeve!" Nora, kapısına vardığımız anda yüzünde bir sırıtışla neşeleniyor. "Tırnaklarla ilgili mesajıma cevap vermedin. Gelmek istiyor musun?"

Ona yan gözle bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "Seninkinin yapılmasını istemeyeceğini biliyorum ama yine de bizimle gelmeye davetlisin. İçebiliriz, *yani sen* içebilirsin ve saçma sapan konuşabiliriz."

"Bugün değil, küçük kurt," diyor Lucifer, Nora'ya gülümseyerek.

"O burada değil, bu yüzden işe yaramayacak," diyor göz devirerek. "Şimdi çekil de arkadaşım içeri girebilsin."

Lucifer kendisine söyleneni yapıyor ve ben de onun yanından geçip Nora'yı evin içinde takip ediyorum. Lucifer'a Atticus'un ofisinde olduğunu söylüyor ve beni mutfığa götürüyor.

"Beni bu konuşmadan kurtardığın için teşekkürler," diyorum derin bir iç çekerek.

Kaşları kalkıyor. "Ne oldu?"

"Maeve'in hayatındaki bir dram daha," diyorum göz devirerek. "Kaderin her gün benimle uğraşmasından daha iyi bir şey olamaz."

Nora yüzünü buruşturur. "Özür dilerim bebeğim."

Omuz silkiyorum, başım ağrımaya başlıyor. "Neyse o."

Bana çay, kahve, sıvı olan herhangi bir şey teklif ediyor ama reddediyorum ve gelip benimle tezgâha oturuyor.

"Terapi nasıl gitti? Hiç söylemedin" diyor.

"Çok kötü değil," diye yalan söyledim. "Bana uyku hapları yazdı."

Bu gerçekten çok yardımcı oldu ve biraz uykuyla hayattan oldukça keyif alıyorum. Şirretliğimi en azından biraz azaltmama yardımcı oldu ve ilk uyandığımda dünyayı biraz daha az... korkunç hale getirdi.

Uzun süre kullanmayacak olsam bile onları oldukça seviyorum.

"Bleh. Sana başka ne yükledi?" diye soruyor, sanki duyduğu en kötü şeymiş gibi burnunu kıvrarak.

Kaşımı kaldırıyorum. "Bu adamdan hoşlandığını sanıyordum?"

"Anlıyorum. Ama karanlığın içinde boğulurken kazak yelekli bir adam size iyi ilaçları ve on dokuz teşhisi olduğunu vaat ederse..." diye devam ediyor, yanakları kızarıyor. "Özür dilerim, öyle demek istemedim. O çok hoş biri, gerçekten, ben sadece..."

Homurdanıyorum. "Evet, ciddiydın. Bana henüz alacak kadar cesur olmadığım bazı anksiyete ilaçları ve mucizeler yaratan uyku hapları verdi. Anksiyete bozukluğumu, hapefobimi, güzelim TSSB teşhisimi doğruladı ve duyuşal işleme bozukluğunu da ekledi. Eğer anlamadıysanız söyleyeyim, ben gerçekten yetenekliyim."

"Evet, TSSB." Nora gülüyor ve onun neşeli yanı beni karanlıktan biraz olsun çekip çıkarmaya yardımcı oluyor. "Ev ödevin ne?"

"Bir mobilyanın üzerine oturmak için." Bir sonraki kahkaha turunu bekliyorum ama beni şaşırtarak sadece başını sallıyor.

"Bunun zor olacağını tahmin edebiliyorum. Belki bunu bir grup etkinliği haline getirebiliriz? Ari ve ben orada olabilir ve panik başladığında sizi panikten kurtarmaya yardımcı olabiliriz."

Bardağımı tezgâhın üzerine koyuyorum, kafam karışıyor. "Neden bana gülmüyorsun?"

"Bir şaka ancak birini incitmeyecekse komiktir," diyor usulca. "Senin endişelerine gülmeyeceğim Maeve. Benimkilerden farklı olmaları onları daha az ruh yıkıcı yapmaz."

"Ev ödevin neydi?" diye sordum.

"Bir sürü aldım. Hâlâ da veriyor," diyor. "İlk ev ödevlerimden biri her bir erkeğimle randevuya çıkmaktı." Ben öğürüyorum, o gülüyor. "Seninkiyle buna hazır değil misin?"

Başımı sallıyorum. "Ortaya çıkıp bizi eş ilan eden tüm bu erkeklerden biraz sıkılmaya başladım."

Bir çeşit.

"Ben de senin gibi bağlarımdan herhangi birini mühürlemek için bekledim. Ben... ben hazır değildim. Duygusal, fiziksel, *zihinsel* olarak. Sanırım kader böyle işliyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Onlar bizim ruh eşlerimiz, kelimenin tam anlamıyla. Sadece Atticus'la çiftleşseydim ya da Cevon hariç herkesle çiftleşseydim bile... Yine de tamamlanmadığımı bilmek ruhumu incitirdi diye düşünüyorum. Her şey olması gerektiği gibi oldu."

"Bu şekilde düşünmek çok hoş," diyorum usulca. "Ama bu senaryoda, kadere ve evrene güvenerek, maruz kaldığım her bir istismar eyleminin gerçekleşmesi gerektiğini kabul ediyorum. Ana rahmine düştüğüm andan itibaren kader bana baktı ve sikilmeye değer küçük bir yumurta ve sperm yığını olduğuma karar verdi."

"Ben bu şekilde düşünmüyorum," diyor gözlerimin içine bakarak. "Benim gözümde bu doğrusal bir şey değil. Ben her günü bir yolun başında duruyormuşsun gibi görüyorum ve yaptığın her seçim seni bir sonrakine götürüyor."

"Elinizden bir şey gelmeyen büyük şeyler var ve işte o zaman telafisini yapıyor. Size rehberlik ettiği, sizi ruhunuzu mutlu edecek seçimlere yönlendirdiği yer."

"Yine çok tatlısın. Ama benim tazminatım ne? Erkekler tarafından tecavüze uğradım, bu yüzden istemediğim daha fazlasıyla ödüllendirildim mi?"

"Kolay olacağını söylemedim," diyor Nora omuz silkerek. "Ama sonunda... şey, mutluluğu bulacaksın. Bundan hiç şüphem yok."

"Neden lanet iyimserlik perisiyle arkadaş oldum ki?" Ben mırıldanıyorum, o gülüyor. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"İyi bir insan olmak."

"Ah, ah, ah," diyor Nora, bana gülümseyerek.

"Peki," diye homurdandım, ona bakmadan. "İyi bir *arkadaş* olduğun için teşekkür ederim." "Her zaman."

"Y İyi misin?" Eve geldiğimde Ari soruyor. Çok yorgunum ve Nora'yı ziyaret etmek güzel ve yardımcı olmuş olsa da, hala

Gün boyu süren bir endişe.

İç çekiyorum. "Sence Dr. Abbott acil bir durumda kullanmam için bana numarasını verirken ciddi miydi?"

Cumartesi akşamı geç bir saat ama içimdeki karmaşayı anlamlandırmama yardımcı olabilecek başka birini düşünemiyorum.

"Öyleydi. Onu ara Maevey Baby," diyor gülümseyerek. "Umarım yardımcı olur."

Hayatımda benimle iletişim kurmak isteyen herkesten gelen okunmamış mesajları görmezden gelerek telefonuma bakıyorum ve rehberimi açıp iyi doktoru arıyorum.

Bakalım benim için burada olduğunu söylerken gerçekten ciddi miydi? Ona ilk sınavını verelim.

"Yüzülmeye hakkın var Maeve," diyor Dr. Abbott, yüzeyin altında saklı olan her şeyi bir şekilde gören o parlak gözleriyle bana bakarak.

"Üzgün değilim."

"Tamam. Ama *eğer* öyleyseniz, bu duygu geçerlidir."

"Beni nasıl kırmaya çalıştıkları için ağlamama gerek yok. Bunun olmasına izin vermedim."

"Hayır, yapmadın" diyor nazıkçe. "Ama sana verdikleri zararı dile getirmen cesaretini ve gücünü ortadan kaldırmıyor."

"Cesur mu? Sence ben cesur muyum?" Önümdeki griffine ters ters bakarken koltuğumda arkama yaslanıp alay ediyorum. "Ben cesur değilim, Dr. Abbott. Acınacak haldeyim. Onların hayatlarını mahvettim-"

"Sen öyle bir şey yapmadın," diyor ve başını sertçe sallayarak sözümü kesiyor. "Maeve, sen *kurbandın*. Onların hikâyesinde de, kendi hikâyende de. Kendini kötü adam yapmana gerek yok."

"Her nasılsa, kötü adam gibi hissetmek beni daha az... zayıf hissettiriyor." "Neden zayıfsın?"

"Dağınık olduğum için mi?" Bunu bir soru gibi ifade ederek soruyorum.

"Zayıflık öznelidir ve sana nasıl hissettiğini söyleyemem, ama seni zayıf olarak görmüyorum."

"Benim chromius'um öyle," diyorum, ondan yeniden incinmiş hissederek. "Onlar bizim bir parçamız değil mi?"

"Kromius'un nasıl zayıf?"

"Beni bununla *tek başıma* uğraşmak zorunda bıraktı," diye hırslıyorum, ona öfkeyle bakarak ayağa kalkıp ofiste dolaşıyorum. "Sanki cesur ya da iyiymiş gibi davranma. Benim Chromius'um tüm bukalemunların en iyi yaptığı şeyi yapıyor: tehlikeden saklanmak ve kendini güvende tutmak. O bencil biri. Beni umursamıyor."

"Ah Maeve, *seni* acısından koruyor olabileceğini hiç düşündün mü?" diye soruyor usulca. "Bir kromius dokunma yoluyla bağ kurar. Sizin türünüzle ilgili her şey dokunma, hissetme, duyular yoluyla bağ kurmakla ilgilidir."

"Dokunamadığım için ona zarar mı veriyorum yani?"

"Hayır, Maeve. Demek istediğim, o gece sen tecavüze uğradın... o da uğradı. Onun doğuştan gelen özü lekelenmişti. O gece o da seninleydi ve onun acısının daha kötü olduğunu söylemiyorum-"

"Ama onun için her şeydi," diye fısıldadım, koltuğa doğru ilerlerken gözyaşlarım yüzüme damlıyordu. "I..." Sandalyesinin verdiği sert hissi görmezden gelerek kıçımın üstüne düşüyorum ve mendillerimden birini alıyorum. "Mücadele ediyor."

"Öyle," diyor sessizce. "Sanırım ikiniz de o kadar kötü bir şekilde zarar görmüşsünüz ki ikinizin de iyileşmeye ihtiyacı var."

"Ama onu iyileştirmek için kendimi iyileştirmem gerek," diye fısıldıyorum.

"Evet, o yaşıyor Maeve, bunca zaman yalnız kaldıktan sonra bile hâlâ burada," diyor ve ben gözyaşlarımı kırıştırarak kendime gelmeye çalışıyorum. "Savaşıyor ve sana elinden gelen desteği sunmak için elinden geleni yapıyor."

"O... o hayatımdaki erkeklere bağlı."

"Belki de onu, yani seni önemsediklerini hissedebilir." "Ama ben hiçbir zaman güvenemeyeceğimi düşünürken o nasıl güvenebilir?"

Dizlerinin üzerine çömeliyor ve bana öyle yumuşak bir bakış atıyor ki burnumu çekiyorum. "Eğer güvenme yeteneğin olmasaydı, sence Ari'nin yatağında seninle uyumasına izin verir miydin? Destek için bana geri döneceğini mi sanıyorsun?"

"Dün gece Draven'a gittim," diye itiraf ediyorum ve tepkisini yatıştırmadan önce gözleri açılıyor. "Sence... gerçekten kırıldığımı

düşünmüyor musun?"

Başını sallayarak koltuğuna geri dönüyor. "Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. Bu tür bir saldırı..."

Bunun ne kadar korkunç olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez. Sizi ve kromozomunuzun *hayatta kaldığını* görmek, hala umutlu ve pozitif olduğunuzu görmek... Bir insanın sahip olabileceği her bir beklentiyi aşıyorsunuz."

Burnumu çekiyorum ve gözlerimi siliyorum. "Peki, neden kendimi bu kadar parçalanmış hissediyorum? Ruhum neden bu kadar acıyor?"

"Çünkü vahşete maruz kaldın Maeve ve sonunda bunun beraberinde getirdiği acıyı kabul ediyorsun."

Dizlerime bakıyorum ve hıçkırmaya başlıyorum. Hiçbir şey söylemiyor, ben duygularımı, acılarımı ve yüklerimi serbest bırakırken o sadece benimle oturuyor.

Ben ağlayıp sızlanırken ve içimi dökerken o yanımda oluyor. Sakinleşene kadar kendimi biraz daha hafiflemiş hissettiğimi fark ediyorum.

"Düzeldiğimi sanmıyorum."

"Düzeltilmeye ihtiyacınız yok çünkü hiç kırılmadınız" diyor. "Ama ne kadar çok hissedersen, ruhun o kadar çok iyileşir. Her seferinde bir gün, tamam mı?"

"Yarın tekrar gelebilir miyim?" Çok savunmasız, hayır diyeceğinden çok korkarak soruyorum.

Onun yerine gülümsüyor.

"Burada olacağım." Ona bir test verdim ve geçti. Şimdilik.

Ama umarım gelmeye devam eder çünkü kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Mayıs ayında, onca ayın içinde.

Bugün, üvey babamdan gelen ve bana hala gelecek olan tüm acıları hatırlatan bir mektuptan sonra.

Doğum günüm gelmeden iyileşeceğimi düşünmek aptalca, ama belki de doğum günüm geldiğinde o kadar kötü olmayacağım.

Çünkü ona güvenebilirim.

MAEVE

"S Efsanevi yerleşkedeki biri sınırlarımı görmezden geldi," diyorum sessizce. "Benim için zor bir gündü. Adrian ve ben birbirimize girmiştik ve ben yoğun duygularımla baş edemiyordum.

"Bitkin düşmüştüm ve çok iyi işlev göremiyordum. Dışarı çıktım ve kendimi parkta buldum. Gölde suda bir tür şey yapan bir denizkızı şekil değiştirici vardı. Bilmiyorum, önemli değil.

"Onu izlediğimi hissetti ve bir hamle yaptı."

Dr. Abbott bana bakma zahmetine bile girmeden not defterine yazmaya devam ediyor. Garip bir şekilde bunu paylaşmak beni daha güvende hissettiriyor.

"Onu reddettim ve bu hiç hoşuna gitmedi. Hayır dememe aldırmadan beni zorlamaya devam etti ve elini üzerime koyduğunda kendimi kaybettim."

Ellerime bakıyorum ve sadece bu anıyı düşünürken bile titremelerinden nefret ediyorum.

Kaybetmek, gerçekte nasıl davrandığımı hafifletir. Histeriktim. Acı ve öfke doluydum. Çığlık attım ve ağladım.

Keşke onu incitseydim.

Ama onun yerine kendime zarar verdim.

"Panikledi, yardım çağırdı ve hastaneye kaldırıldım. Histerik bir haldeydim ve her zamanki gibi beni sakinleştirmekten başka çareleri yoktu. Sonunda kendime geldiğimde Adrian oradaydı ve beni bekliyordu."

Her zamanki gibi.

Birçok kez hastaneye yatırıldım, anksiyetem beni ele geçirdiğinde sakinleştirildim. Histerik bir kızla uğraşmaya zahmet edemediklerinde, onu sakinleştiriyorlar.

Her şeyi bu kadar kolaylaştıran güzel ilaçlarınız varken neden yardım etmeye zahmet edesiniz ki?

"Adrian'a çöküşünüze neyin yol açtığını açıkladınız mı?" Dr. Abbott ben sessiz kalınca soruyor.

"Sordum. Etkilenmedi ve çözümün ona sormak olduğuna karar verdi. Adrian denizkızını hastane odama getirdi ve yatağımın başında onunla yüzleştirdi. İnkâr etti."

Gözlerimden bir damla yaşı siliyorum, burada oturup bunun için ağlamaktan nefret ediyorum.

Bir kez daha kurban olduğum bir anı açığa çıkarmış olmaktan nefret ediyorum.

Susturulduğum bir başka an.

Dr. Abbott'un yüzü geriliyor ve onun bu küçük kızgınlığı beni gerçeği paylaşmaya itiyor.

"Orada durdu ve farklı bir hikâyeye anlattı. Avans verdiği, hayırımı kabul ettiği ve kaybettiğimde kafasının karıştığı bir hikaye. Güvenliğim için korkuyordu ve yardım etmek için elinden gelen her şeyi yaptı."

Burnumu çekiyorum ama mendile uzanmıyorum. Ağlamak istemiyorum. Beni bu kadar derinden etkilemesine izin vermemeliyim.

"Adrian onu göndermeden önce teşekkür etti. Bana izinsiz ellerini sürdükten sonra hastane yatağındaydım, çok perişan ve acı içindeydim. Çok iğrenmişim, *kendime* zarar veriyordum. Onun tenimdeki hissine dayanamıyordum.

"Peki Adrian ne yaptı? Sınırlarımı, kesin hayır cevabımı tekrar tekrar görmezden gelmenin sorun olmadığını düşünen adama teşekkür etti. Bu durumu çok daha büyük hale getiren geçmişime bakılmaksızın, bir adam ona hayır dedikten sonra hala bana elini sürmeye çalıştı."

Öfkem büyüyor ve bu gözyaşlarımdan çok daha iyi. Dr. Abbott'un arkasındaki duvara bakarken gözlerim kısılıyor.

"Ona gerçekten güvendiğim ilk anlardan birinde beni inciten *adama teşekkür etmişken* Adrian bana nasıl benim yanımda olduğunu söyleyebilir? Hastane yatağındaydım ve saldırganımı başucuma getirdi."

Sandalyemden kalkıp açık ofis alanını adımlamaya başlıyorum, öfkeyi memnuniyetle karşılıyor, acıyı yatıştırmasına izin veriyorum.

"Benim için bu, bir erkeğin beni incittiği uzun bir liste içinde korkunç bir andı. Bu beni geceleri uyutmayan ve rüyalarımın giren bir şey. Efsanevi Yerleşke'de sahip olduğum güven duygusunu yok eden andı. Adrian'a olan güvenimi mahvetti, zar zor verdiğim güveni. "Benden çok şey aldı ve ona göre... bu normal bir Salı günüydü. O zamandan beri onu birçok kez gördüm. Sokakta bana başıyla selam verdi, Bana içten gülümsüyorlardı, acıma duygusu çok açıktı.

"Çünkü beni bu kadar derinden incitmesine rağmen... sınırlarımı görmezden gelmesi onun için normalin dışında bir hareket olarak bile kaydedilmedi. O günle ilgili hatırladığı tek şey benim ne kadar psikopat olduğum. Duygularını kontrol edemeyen dengesiz bir kadın.

"Çünkü o, olayların kendi versiyonunda iyi bir samaritan. Bir kez daha, bir adam kendisine ait olmayan bir şeyi almaya karar verdi... ve sonuçlarıyla yaşamak zorunda olan benim."

Gözlerimi ovuşturuyorum ve Dr. Abbott'un önünde duruyorum. "Ne kadar berbat durumda olduğumu görüyor musun? Bu dünyanın ne kadar boktan olduğunu? Bedenim, özgür irade duygum, bir adam *hayır* kelimesinin sadece benimle dalga geçtiğini düşünecek kadar güzel olduğumu düşündüğü anda hiçe *sayılıyorsa* yaşamının ne anlamı var ki?

"Hayır" kelimesinin fethedilmesi gereken başka bir engel olduğunu mu? Ne anlamı var ki? Çünkü burada, Atticus'un çok iyi ve adil bir alfa olduğu Phoenix Pride'da bile dikkat çekmeden günümü geçirmeye çalışıyorum.

"Bu kadar kısa bir etek ya da çok dar bir elbise giyme cüretini gösterdiğim için arandım, taciz edildim ve alay edildim. Ve bunların çoğu ofisimde gerçekleşiyor.

"Ama bu kadar çok teni sergileme ihtiyacımın nedeninin, onlar gibi bana dokunan herhangi bir şeyin hissine dayanamamam olduğunu düşünmüyorlar mı? Normal bir koltukta oturamayacağımı ya da kışın bir pantolon giyemeyeceğimi? Vücudumda sürekli üşümemin ve rahatsız olmamın nedeninin onlar gibi erkeklerin kendilerine ait olmayan şeylerle oynamaları olduğunu mu?

"Her şey olmaya başladığında çocuktum. Ergenlik dönemine girdiğimde yetişkinler vücudum hakkında yorum yaparlardı. Hiçbir yasal dayanağı olmayan ve kendimi korumak için hiçbir aracı olmayan biriydim. Savunmasızdım ve evde ailemin yanında güvende olduğumu düşünüyordum.

"Bu insanların aklına hiç benim herkes gibi işlev göremediğim geliyor mu, çünkü bir başkası bedenimin onların kullanımına ait olduğuna karar verdi? Bu kişi olmak beni her gün ne kadar öldürüyor?"

Gözlerimi siliyorum ve Dr. Abbott'a bakıyorum, o da sağ olsun sadece endişeli görünüyor.

"Merak etmeyin, sizin için cevaplayabilirim: bu onları hiç rahatsız etmiyor. Bu adamların umurunda değil. Beni yargılayan kadınlar asla yüzeysel derinlikten daha fazlasına bakmazlar. Beni rahatsız eden dehşeti bilmek istemiyorlar.

"İnsanların kendi mücadeleleri ve daha derine bakamadıkları kendi acıları olduğunu bilsem de..." Sözümü kesiyorum ve iç çekiyorum, yorgunluk içimi dolduruyor. "Ben bir pisliğim. Güzel, kullanılmış, değersiz bir karmaşa. Söyle bana Dr. A, beni nasıl düzelteceksin?"

"Sen bana kırılmadığını söyleyen kadın değil misin? Tamire ihtiyacın yok Maeve, ruhunu iyileştirmeyi öğrenmelisin," diyor yumuşak bir sesle. "Ve bu tamamen farklı bir şey."

"Öyle mi?" Burnumu çekerek sordum. "Çünkü, dürüst olmak gerekirse, öyle olduklarını sanmıyorum. İyileştirmek, düzeltmek, bunlar benim gibi bir pislik için aynı şeyler." "O zaman bana biraz daha güven. Sen güçlü bir kadınsın.

Hiç kimsenin yaşamaması gereken dehşetleri yaşadınız ve diğer taraftan çıktınız. Biraz desteğe ve travmanla yüzleşmek için yardıma ihtiyacın var ama kırılmadın."

"İyileşmeye hazır olduğumdan emin değilim." Daha düne kadar hazır olduğumu düşünmüyor muydum? Devam etmeye ve denemeye hazır olduğum yerde?

"Öylesin, çok fazla ilerleme kaydediyorsun. Kendinizden şüphe etmenizde bir sakınca yok ve bu anlarda kendinizi bitkin ve tükenmiş hissetmeniz de normal. Unutma, her seferinde bir katmanı soyuyoruz."

"Ben lanet bir portakal değilim," diye mırıldanıyorum, iç çekmeden önce ona pis bir bakış atıyorum. "Biliyorum ama bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim." Gözlerimi kendime doğru yuvarlıyorum. "Ben zor işlerden korkmam, o yüzden böyle düşünme. Hadi devam edelim."

"Adrian'la hastanede yaşadığınız ana geri dönelim. Saldırganı hastane odanıza getirdiğini söylemişsiniz?"

Başımı salladım.

"Peki kaç yaşındaydın?" diye soruyor.

"On sekiz," diyorum usulca. "Oradaki ilk birkaç ayım içindeydi, rahatça dolaşmaya başladığımda."

Bunu not etmeden önce gözlerinde küçük bir kızgınlık parıltısı beliriyor. "Adrian'la o an hakkında tekrar konuştun mu?"

"Neden yapayım ki? O gün tavrını açıkça ortaya koydu ve ben bir adamın bana kim olduğunu iki kez göstermesine izin verecek kadar aptal

değilim."

Başını sallıyor. "Bu yapmak isteyeceğin bir şey mi?"

"Hayır. Sen onunla istediğin kadar konuş ama ben konuşmayacağım. O bir yalancı ve tüm bunları tekrar yaşayamam." Başımı sallayıp koltuğa geri dönüyorum. Kenarına oturuyorum ve iç çekiyorum. "Sanırım bugünkü burada bitirmeliyiz. Çok yoruldum."

"Tamam. Eve gidecek kadar güvende misin?"

İnledim. "Kendimi öldürmeyeceğim doktor, merak etmeyin. Size intihara meyilli olmadığımı söyledim. Eve, Ari'nin yanına gideceğim ve senin ne kadar korkunç biri olduğun konusunda birlikte ağlayacağız."

O gülüyor ve ben de ona sırtarak karşılık veriyorum. "Tamam. Bana ihtiyacın olursa lütfen ulaş, olmazsa bu hafta içinde görüşürüz."

Onu selamlıyorum ve ofisten çıkıyorum. Lucifer beni bekliyor ama o ayağa fırlarken ben yavaşlamıyorum.

"Seans iyi miydi?" diye soruyor.

"İnanılmaz. Erkeklerin seni taciz ettiği ve kendi bedenleri için senin bedenine tecavüz ettiği zamanların tüm yaralarını açmak gibisi yok," diye mırıldanıyorum. Benim için kapıyı açıyor, ondan hoşlanmaya başladığım hafif tatlı bir jest.

Serin havaya çıktığımızda "Yapabileceğimiz eğlenceli bir şey var," diye öneriyor.

"Öyle mi?" Durup soruyorum. "Çok yorgunum. Eve gitmek istiyorum."

"Şekil değiştiren biri olduğun için hâlâ ekstra duyuların var, değil mi?"

Sen bile

değiştiremez misin?"

Bir kez başımı

salladım. "Neden?"

"Kızgın mısın?"

"Biraz."

"Daha da sinirlen," diyor ve beni otoparka doğru götürüyor. Arabanın kilidini açıyor ve ben ön koltuğa tırmanıyorum, ısıtıcılar açılıyor. Soğğun bir kısmı kaybolurken rahatlayarak iç geçiriyorum.

Dr. Abbott'un sandalyeleri en kötüsü değil ama iyi de değil. Seansın çoğunu etrafta dolaşarak geçiriyorum ve bu biriken endişeden kurtulmama yardımcı oluyor.

Bu... şey, sinir bozucu bir şekilde, Lucifer özel sandalye kaplamamı yaptırdı, bu yüzden mükemmel. Isıtılmalı koltuklar beni aşırı uyarıcı olmayan bir şekilde sıcak tutuyor ve o kadar rahat oturabiliyorum ki bu çok hoş.

Artık arabaya binmeyi dört gözle bekliyorum, ki bu bir daha asla sahip olacağımı düşünmediğim bir şeydi.

"Ne yapacağız?"

"Hiç öfke odası diye bir şey duydun mu?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Başımı sallıyorum. "Bu daha da iyi çünkü özellikle şekil değiştirenler için yapılmış bir oda."

"Oh, biraz ilgimi çekti. Ne iş yapıyorsunuz?"

Kaşlarını bana doğru sallıyor. "Bebeğim, işte buna bayılacaksın: Bir şeyleri parçalıyoruz."

Kafam karışmış olsa da kıkırdıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ücreti ödüyorsunuz ve bir çekiç, sopa ya da her ne seçerseniz onunla bir odaya girmenize izin veriliyor ve içeride ne varsa onu parçalıyorsunuz. Tabaklar, televizyonlar, mobilyalar, mankenlere yapıştırılmış insan yüzleri. Öfkeniz her neyse, onu burada serbest bırakabilirsiniz."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum kıyafetime bakarak. "Topuklu ayakkabı uygun mu?"

Bana göz kırpmıyor, hala birlikte arabaya bindiğim en iyi sürücülerden biri olmasına rağmen bir şekilde yola o kadar dikkat ediyor ki. "Bir şey olmaz. Olmazsa yaygarayı koparırım ve bana bir ton silah verirken dengesizliğim konusunda o kadar endişelenirler ki fark edilmeden geçip gidersin."

Sırıyorum, bir yanımda hayatımda bir kez olsun fark edilmeme fikrini seviyor.

"D Baba ve Hades'i de bizimle gelmeleri için davet etmek ister misin? Bence bundan hoşlanabilirler."

Homurdanıyorum. "Draven'a sürekli böyle hitap etmemelisin. Özellikle de ona silah verilen bir odada."

Lucifer bana sırtıyor. "Oh, güzel prenses, ne kadar iyi *olduğumu* görmedin. bir silahım var."

İnleyerek sandalyeye geri yaslandım. "Sopa kullanma becerilerimi bilemem ama şok tabancası konusunda oldukça ustayımdır."

"Ne zaman istersen senin deneğin olurum," diyor normal, manik sesiyle. Gözlerimi deviriyorum. "Adamlara mesaj at. Ve Julian'a davetli olmadığı için sataşmaktan çekinme."

Ona başımı sallıyorum ama dediğini yapıyorum, Julian'ın cevabı sadece eğlenmemi söylemek olunca gülümsüyorum.

O sinir bozucu karın çarpıntıları geri geldi ama kendimi iyi hissediyorum, yani sorun yok.

MAEVE

"Y Hazır mısınız?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. Dördümüzü, parçalanmayı bekleyen eşyalarla dolu devasa bir odaya götürüyor. Bizden başka kimse yok ama odanın büyüklüğü dehşet verici.

Heyecan verici.

"Neden bu kadar büyük?" Kapıyı arkamızdan kapatırken soruyorum.

"Çünkü biz şekil değiştirenleriz, bebeğim," diyor Lucifer kaşlarını bana doğru sallayarak.

Hadrian'a bakıyorum, o da gözlerini deviriyor. "Bazılarımız büyük formlara dönüşüyor ve o formda da bir şeyleri yok etmeye çalışıyor."

"Oh." Etrafıma bakıyorum, kaosu görüyorum. Nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum. "Hissettiğin öfkeyi hatırlıyor musun?" Lucifer soruyor ve ben başımı sallarken o ileri doğru adım atıyor, sopasını kaldırıyor ve bir bilgisayar ekranına savuruyor. Ekranı paramparça etti ve bilgisayarı ikiye böldü, plastik parçaları

uçuyor.

"O küçük, narin benliğinin kaldırabileceği her şeyi ezip geçiyorsun," diye takılıyor Hadrian, gözleri ondan daha önce hiç görmediğim bir heyecanla parlıyor.

Bir çeşit çekiç gibi bir şey almak için hareket ediyor. Metal, büyük ve uçları var. Bu odadaki silahların yarısının terminolojisini gerçekten bilmiyorum.

Y a n ı m d a getirdiğim insanlar üzerinde neredeyse hiç kontrol yapmamaları oldukça komik. Biri diğerini öldürebilirdi.

Draven Lucifer tarafından yeterince kışkırtıldı ya da en azından birine gerçekten zarar verdi.

Ve umursamadılar bile.

Gerçekten çok komik.

Oda beynimin içi gibi görünüyor; kaos dönüyor, yıkım bekliyor. Garip bir şekilde neredeyse rahatlatıcı.

Öfke odası gürültülü -metal çıtırtıları, cam kırıkları ve yıkımdan fazlasıyla keyif alan Lucifer'ın ara sıra çıkardığı viyaklama sesleri. Ortada duruyorum, elimde sopam, etrafımda gelişen kaosa bakıyorum.

Yardımcı olması gerekiyordu, değil mi?

Öfkemi, hayal kırıklığımı, yüzeyin altında fokurdayan her şeyi dışarı çıkarmam gerekiyor.

Ama tek hissedebildiğim yorgunluk.

Bunun bana gerçekten faydası olacak mı bilmiyorum ama adamların sırayla birbirlerine girmelerini izlemek tuhaf bir şekilde rahatlatıcı. Hadrian köşedeki masaya ciddi bir öfke kusuyor.

Lucifer büyüdü bir kasaya kocaman bir şey -bir levye- savuruyor, gözleri zifiri karanlığa bürünürken çılgınca gülüyor. Karanlık şeytan enerjisi dalga dalga yayılıyor. Kendini bu işe vermesi bulaşıcı.

Sadece birkaç haftadır gururda olmasına rağmen, buranın ömür boyu üyeliğine sahip olduğunu garanti ederim.

Draven her zamanki gibi kenarda duruyor ve çok iyi ustalaştığı o düşünceli yoğunluğuyla hepimizi izliyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yaralı yüzü okunmuyor ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Her zaman izler. Her zaman korur.

Ben bir tur atana kadar gerçekten bırakıp katılacağını sanmıyorum.

Gözlerim Hadrian'a kaydı.

Beklediğimden daha sessiz, bariz öfkesine ve heyecanına rağmen her zamanki kendini beğenmişliği azalmış. Buraya geldiğimizden beri bana da gizlice bakıyor. Terapiyi biliyor ve bu yüzden bana kırık cam gibi davrandığından emin değilim.

Her zamanki gibi damarıma basmaması sinir bozucu ama geçirdiğim günden sonra iyi de geldi.

Elimdeki sopayı kaldırıyorum ama sallamıyorum. Onun yerine sadece izliyorum. Ayağımın dibindeki cama dokunduğumda cam kırılıyor ama bu sadece irkilmeme neden oluyor.

"Bugün seni bu kadar sıkın ne Maeve?" Hadrian'ın sesi gürültüyü kesiyor, alçak ve sabit. Her zamanki ısrırganlığı yok ve bu bile tek başına duraksamama neden oluyor.

Kaşlarımı kaldırarak ona dönüyorum. "Gerçekten soruyor musun yoksa sadece beni kızdırmak için bir yol mu arıyorsun?"

"Belki ikisi de." Yaklaşıyor, her zamanki gibi sırıtmıyor, sadece... beni izliyor. "Ama buradasın, o yüzden içini dökebilirsin."

"Birkaç şeyi kırıp dökmenin kafamda olup bitenleri düzeltereğini mi sanıyorsun?" İçimdeki gerginliği görmezden gelmeye çalışarak homurdanıyorum.

"Belki de değil." Elindeki pipoyu sallıyor, çıkardığı keskin ses havayı kesiyor. "Ama denemeden bilemezsin, değil mi?"

Ses tonunda bir gariplik var. Neredeyse endişeli. Bu beni duraksatıyor.

"Geçtiğimiz haftalarda seni izliyordum," diyor Hadrian, şimdi daha sessiz.

İkimiz de Lucifer'in çılgınlığını, içinde barındırdığı karanlık enerjiyi serbest bırakmanın heyecanını yaşıyoruz. Gerçek bir zarar verme riski olmadan şiddet bayrağının yükseklerde dalgalanmasına izin verebilir.

Draven bile sonunda katıldı ve köşede bir şeyleri parçalıyor. Lucifer'dan çok daha sakın ama yine de hissedebileceğimi sanmadığım bir hevesle devam ediyor.

"Tabii ki var." Tedirginliğimi üzerimden atmaya çalışarak gözlerimi deviriyorum. "Bu tam anlamıyla senin işin."

"Mücadele ediyorsun Maeve. Kırılıyorsun."

Gözlerimi ona dikiyorum, *bir şeyi* fark ettiği için kırılısam mı yoksa rahatlasam mı bilemiyorum. Bunun yerine öfkemin kıvılcımlanmasına izin veriyorum. "Ne yani, bana neler olduğunu bildiğini mi sanıyorsun? Anladığını mı sanıyorsun?"

Boruyu sallıyor, havayı keserken çıkardığı ses omurgamda karıncalanmalara yol açıyor, ama iyi anlamda değil. "Sanırım oldukça iyi bir fikrim var."

Gözlerimi devirip ondan uzaklaşıyorum ama midemdeki düğüm sıkılaşıyor. "Ben kırılmadım, Hadrian."

Sanki daha az umursanıyormuş gibi omuz silkiyor. "Öyle görünüyorsun."

Alay ediyorum, siyah saçlı pisliğe bakarken kanım kaynıyor. "Tabii ki böyle söylersin."

Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi omuz silkiyor, oysa bir anda Dr. Abbott'un yerine koymak için çok çalıştığı şüpheli içime geri koymayı başardı.

"Kırık, uysal, *utanç* verici," diyor, her kelime bıçağı daha da derine saplıyor. "Dönüp durmanı izliyorum ve bu sana hiç yakışmıyor tatlım."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye tıslıyorum, ellerim sopayı sıkıca kavriyor.

Lucifer'in kahkahası gerginliği dağıtırken levyeyi büyük bir gürültüyle kasaya vuruyor.

"Hadi prenses! Bunun eğlenceli olması gerekiyor," diye bağılıyor, sesi çok enerjik ve hayat dolu. Kuzenine karşı hissettiğim köpüren öfkenin farkında mı bilmiyorum ama Hadrian'ı suratına inen bir sopadan kurtarmış olabilir.

"Bir şeyleri kır," diye alay ediyor Hadrian. "Devam et, sana meydan okuyorum."

Sopayı kaldırıp tüm gücümle ona doğru savuruyorum. Geri adım atıyor, gülüyor, gözleri mizahla kırışıyor.

Lanet olası pislik.

"Aferin tatlım," diyor, az önceki ısırtığı gitmiş. "Ama şimdi bunu başka bir şeye kanalize et."

"Ama anlamıyor musun, içine girmek istediğim senin kafan?" Küstahça soruyorum.

"Güven bana," diye yalvarıyor ve ben de dönüp sopamı bir vazoya vuruyorum. Seramik paramparça oldu, etrafa uçtu ve ben küçük bir çığlık attım.

Bu *utanç* verici.

Bu *utanç* verici.

Bu *utanç* verici.

Ama Hadrian yanıma geliyor ve ağır nefeslerle gözlerinin içine bakıyorum. O anda bakışları yumuşuyor, vücudu gevşiyor ve ne kadar hıyar

olduğunu -ne kadar hıyar *olabileceğini*- neredeyse unutuyorum. "Öyle demek istemedim aşkım," diyor, sesi kısık. Odadaki gürültüyle birlikte, bu konuşma sanki sadece ikimiz içinmiş gibi. "Ama o kadar gergindin ki, nasıl bir şey olduğunu görmek için öfkenden faydalanman gerekiyordu.

Bırak gitsin."

"Beni incittin," diyorum sessizce ve irkiliyor, pişmanlık yüz hatlarını kaplıyor. "Bir daha böyle şeyler söyleme."

"Sana söz veriyorum."

"Sözüne pek güvenmiyorum," diyorum gönülsüzce omuz silkerek, acım hâlâ unutulamayacak kadar derin. "Ama yardımın için minnettarım. Bu oldukça iyi hissettirdi."

"Bazen kaosu yatıştırmak için en iyi şey onu tamamen parçalamaktır."

Bu sefer daha sert sallıyorum. Cam kırılıyor, odada yankılanıyor. Kollarım ağrıyana ve nefesim kesilene kadar tekrar tekrar vuruyorum.

Hadrian yanıma geliyor ve bir metal yığınının kendi vuruşunu yapıyor. Bu neredeyse... garip bir şekilde sakinleştirici. Yan yana durup iblislerimize saldırmamız.

Tekrarlayan hareketler, etrafımı saran yıkım. Bir an için kafamın içindeki gürültü azalıyor gibi hissediyorum çünkü önümdeki görüntü onu tamamen temsil ediyor.

Ama uzun sürmez.

Duraklıyorum, göğsüm kabarıyor. "Hiç... kaybetmekten sadece bir adım uzaktaymışsın gibi hissettiğin oluyor mu?"

Hadrian tereddüt etmez. "Her zaman."

Dürüstlüğü beni şaşırtıyor ve ona bakıyorum, Julian'la aralarındaki farkları gerçekten görüyorum. Yüzünde kendini beğenmişlik yok, alaycılık yok.

Açık, çiğ, neredeyse savunmasız.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

Omuz silkiyor, yanakları kızarıırken levyeyi tekrar sallıyor. "Hepimizin şeytanları var Maeve. Sadece bazılarımız onları diğerlerinden daha iyi saklıyor."

Lucifer vahşi bir kahkahayla başka bir metal parçasını odanın öbür ucuna fırlatıyor ve bir an için neredeyse ona imreniyorum. Onun kaosu açıkta, özgür ve kontrolsüz. Benimki gömülü, kilitli ve beni boğuyor.

"Mücadele eden tek kişi sen değilsin Maeve," diyor Hadrian sessizce, sesi gürültüden zar zor duyuluyor. "Kendini kaybetmeye hakkın var. Darmadağın olmaya hakkın var. Dünyanın inandığının aksine, bu senin zayıf olduğun anlamına gelmiyor."

Donup kalıyorum, sopa ellerimden kayıp yere düşüyor. Ses çok yüksek, kalbim küt küt atıyor, içimi bir endişe kaplıyor.

"Ben zayıf değilim," diye bağıriyorum, sesim amaçladığımdan daha keskin. Ama söylerken bile kelimeler boş geliyor.

Öyle değil miyim? Şu anda savunmasız bir durumda değil miyim?

"Zayıf değilsin, küçük melek," diyor Draven, bize doğru ilerleyerek. "Ama yardıma ihtiyacın var."

"Ben kırılmadım," diyorum, kulaklarımda bir çınlama yankılanıyor.

Hadrian yaklaşıyor, sesi yumuşaktır. "Buradaki hiç kimse senin bozuk olduğunu düşünmüyor Maeve. Ama iyi olmaman sorun değil. İyi değilmişsin gibi davranmak zorunda değilsin."

Sen öylesin."

Boğazım düğümleniyor ve kısa bir an için çığlık atmak istiyorum. Sopayı savurmak ve kafamdaki ses kesilene kadar gördüğüm her şeyi parçalamak istiyorum.

Ama bunun yerine orada öylece duruyorum, ellerim titriyor, bacaklarım güçsüz.

Draven kollarını açıyor, bakışları beni hiç terk etmiyor. "Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp sözlerini duymamaya, duvarlarımı yükseltmeye çalışıyorum. Ama gerçek şu ki, haklılar. Ve bu beni her şeyden çok korkutuyor.

Lucifer'in kahkahası odayı yine dolduruyor ama artık uzakta, arka plandaki bir gürültü gibi geliyor. Sopa ayaklarımın dibinde yerde, dokunulmadan duruyor. Onu elime alabilirim. Parçalamaya devam edebilirim, rol yapmaya devam edebilirim. Ama çok yorgunum. Çok, çok yorgunum.

"Ben kırılmadım," diye fısıldıyorum herkesten çok kendime.

Hadrian cevap vermiyor. Orada öylece duruyor, bekliyor, bana attığı her sataşmadan sonra yaptığı gibi.

Nedense bu daha kötü. Çünkü zorlamıyor. Zorlamıyor. O sadece... benim için orada.

Lucifer'in vahşi enerjisi duvarlara çarpıyor, ama ilk kez içine çekilmiyorum. Kaos tarafından sürüklenmiyorum. Bunun yerine, Draven'ın sakinliği, Hadrian'ın sessiz anlayışı ve Lucifer'in etrafımda dönen vahşi kahkahasıyla fırtınanın ortasında duruyorum.

Tek eksiğimiz Julian'ın her şeyin yoluna gireceğine dair kararlı pozitifliği.

İlk defa şunu kabul edebilirim. Bu iyileşme yolculuğuna tek başıma çıkmama gerek yok.

"D "İmplerin ruh eşlerini nasıl bulduklarını biliyor musun güzel prenses?" Lucifer soruyor. Bana doğru bir adım atarken gözleri o güzel siyahlığını koruyor.

Omurgamı çelikleştiriyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır."

Sırıttıyor. "İmplerler karanlığa hitap eder. Kaotik bir ruha. Bir insan olarak kusurlu olan birine."

Homurdanıyorum.

Lucifer'in gözleri ışıktaki parıldıyor gibi. "Güzel, sarışın, dağınık prensesleri severiz, ruhlarında bizimkini ateşleyen bir karanlık vardır."

"Ben karanlık değilim."

Şimdi homurdanan o. "Oh, güzel prenses, kesinlikle öylesin. Çarpıksın, kaotiksın ve evet, çok *çarpıksın*. Ne de olsa hoş giden hoş gider."

"Ve ne... beni düzeltmek senin işin mi?"

Şimdi doğru düzgün gülüyor, içime bir ürperti gönderen dolu dolu, derin bir kahkaha. "Hayır, Maeve." Hâlâ ulaşamayacağım kadar yaklaşıyor. "Bizimle ilgili olan şey, biz bozuk değiliz. Kusurlu olmak düzeltilmeye muhtaç olmak anlamına gelmez." Tekrar yaklaşıyor. "Kaosun kontrol edilmeye ihtiyacı yoktur." Son adımı onu sadece iki santim uzağa götürüyor ve yüzündeki sırıtış nefis bir şekilde karanlık. "Karanlığın aydınlığa çıkarılmasına gerek yok."

"O zaman ne yapacağız?" Fısıldıyorum, gözlerim onun hipnotik bakışlarına kilitlenmiş.

"Gölgeleri kucaklıyoruz, güzel prenses. Karanlığımızın özgürce hüküm sürmesine izin veririz... ve nasıl *yaşayacağımızı* öğreniriz."

"Bunca zamandır hayattayım," diyorum gözlerimi devirerek, hissettiğim tuhaf karıncalanmalar kayboluyor.

Başını sallar. "Hayır, bebeğim, *yapmadın*. Var oluyordun. Karanlığın seni aşağı çekmesine izin veriyordun... ona hükmetmek yerine." İç çekiyor. "Sen kaosun kraliçesinin güzel prenses ve tacını takman gerekiyor."

"Karanlığın dışarı çıkmasına izin verin. Onu kucaklayın. Doğmak için doğmadığınız ama içinde yaratıldığınız hayatı kucaklayın. Kaos özgürce hüküm sürer... çünkü kader onu öyle yarattı."

Ona bakıyorum, kendimi çok genç ve savunmasız hissediyorum. "*Nasıl yapacağımı* bilmiyorum." "O zaman bırak çözmene yardım edeyim. Bu dünyada yerini bulmana yardım edeyim."

ve onu kaltağın haline getirmeni izlememe izin ver."

Gözleri çok büyüleyici. Neşesi neredeyse bulaşıcı.

O kadar yakın ki, ona uzanabilirim... Ona dokunabilirim, sıcaklığını *hissedebilirim*, doğruyu söyleyip söylemediğini anlayabilirim.

Küçük bir dokunuşla aramızdaki bağ canlanırdı ve ben... Bilmiyorum.

Ben olsam ne yapardım?

Elimi yavaşça kaldırıyorum, hem Lucifer hem de ben elimi belli belirsiz ona doğru götürürken izliyoruz. Kalbim zar zor atıyor, hava yoğunlaştıkça bedenim gerginlikle yayılıyor.

Lucifer'ın gözleri elime kilitlenmiş, gergin bir enerji ikimizi de sarmış durumda.

Ama sonra tuşların sesi duyuldu ve elimi o kadar hızlı bıraktım ki sanki bu hareket beni yaktı.

"Maeve," diye başlıyor Lucifer, sesi kısık ve boğuk.

Kapı açılıyor ve Ari, Alvie ile birlikte eve geliyor. Onlar selamlaşırken başımı öne eğiyorum ve midemdeki küçük çukurun büyüdüğünü hissediyorum.

Ari'nin sohbeti bulaşıcı ve bizi paketleri açtığı masaya çağırıyor. Lucifer peşimden gelirken yanına gidiyorum ve yiyecekleri paketinden çıkarıp dağıtmasına yardım ederken sessiz kalıyoruz.

Lucifer'ın gözlerini yakalıyorum ve sanırım yüzündeki ifade benimkiyle aynı. Anımız yarıda kesildiği için yıkılmış durumdayız.

Ona dokunacak kadar cesur olur muydum bilmiyorum.

Sonuna kadar gider miydim, onu bile bilmiyorum.

Bununla birlikte, günlerce beni rahatsız edeceğini biliyorum.

düşündüm.

JULIAN

T Arşivdeki bilgisayar o kadar yüksek sesle cızırdıyor ki kahvemi pantolonumun üzerine düşürüyorum ve fokurdayan sıcak sıvının kalçalarımı yaktığını hissedince bir tıslama çıkarıyorum.

Bilgisayarın yanına sesi kapatmak için bilgisayarı açıyorum ve ne yazdığını gördüğümde kaşlarımı çatıyorum.

Bir sistem uyarısı var ve üzerine tıkladığımda "**Maeve Quinn'den 197AX2 numaralı raporda bahsedildi**" yazan daha büyük bir metin kutusu açılıyor. **Daha fazlasını görmek için tıklayın.**"

Daha fazlasını görmek için hevesle tıklıyorum, pegasusum ve ben eşimize odaklanırken tüm acılar unutuluyor.

Plağı okuyorum, her yeni kelime beynime yerleşirken kanım donuyor. Pegasus'um zar zor dizginleniyor, gözlerim her kelimenin üzerinde hızla koşuyor, hafızama işliyor, kanım donuyor.

Bu hiç iyi değil.

Bu hiç de iyi değil.

Beş hafta önce Maeve'in üvey babası, bağlantılı olduğu suçluların yakalanmasına yardımcı olmak için Mahkeme ile birlikte çalıştıktan sonra hapisneden serbest bırakıldı.

Serbest bırakılmasını imzalayan kişi mi? *Adrian Graves.*

Bu görev için onu ilk işe alan kişi mi? *Adrian Graves.*

Bir kez daha, eşimin pek çok sorununun kaynağı, tüm hayatımı örnek olarak geçirdiğim amcamdır.

Ne kadar aptalmışım.

Masadan telefonumu alıp Hadrian'ı aramak için kaydırıyorum. Maeve'in bilmesi gerekiyor.

Kendini hazırlaması gerekiyor.

Bu adam hapisten çıkmamalı ve onun kızıma yaklaşmasına izin verme riskini almayacağım.

Bir kapının kapandığını duyuyorum ve donup kalıyorum, arkamı dönüyorum. Nefes alıyorum, güçlü bir efsanevi yaratığın kokusunu alıyorum ve kalbim hızla çarpıyor. Pegasusum ileri atılıyor, benimle birleşiyor, yer değiştirmeye zorlamıyor.

Biriz, bekliyoruz, hazırız.

"Ne yapıyorsun?" Arkadaşımın acısından sorumlu olan tanıdık adamı gördüğümde ayağa kalkarak soruyorum.

Bana doğru adım atarken gözlerinde öfke, dengesiz görünen bir adam.

"Neden o dava dosyasını okuyordun, Jules?" diye soruyor, sesi Hatta kendi gibi konuşuyor. Sesi manik, takıntılı, *zihinsel olarak deli gibi geliyor*.

"Amca, burada ne yapıyorsun?" Telefonumdaki Hadrian'ın iletişim düğmesine basarak soruyorum, cevap vermesi ve dostumuza yardım edebilmesi için dua ediyorum.

Kendim umurumda değil. Kardeşim eşimizi koruyabildiği sürece gönüllü kurban olacağım.

"Yapma Julian," diye uyarıyor Adrian, sesi daha da kalınlaşarak. "Sakın tek kelime etme."

"Neyi yapmayayım?" Arama düğmesine basarak soruyorum. Çevir sesi beni ele veriyor ama gözlerindeki ölümcül parıltı karşısında irkilmiyorum.

"Keşke beni dinleseydin," diye hırılıyor ve bana çarpmadan önce tek boynuzlu atına dönüşüyor. Hadrian telefona cevap verirken ben amcamın boynuzuyla karnımdan vuruluyorum, birkaç dakika sonra da kafam duvara çarpıyor.

Karnım yanarken acı içinde inliyorum.

Adrian kızgın bir kişnemeyle başını dışarı çıkarıyor ve tam insan formuna geri dönüp telefonumu yerden alırken ben de yere kayıyorum.

"Hey, Hades," diyor Adrian çok sakın, çok soğukkanlı, sanki az önce yeğenini mızraklamamış gibi. "Oh, hayır, o sadece Jules ve benim tartışmamızdı. O iyi, sadece biraz morarmış ve hırpalanmış, skoru biliyorsun. Sana neler oluyor?"

Kardeşimle konuşurkenki sakinliğine rağmen gözlerini benden ayırmıyor, aynı manik parıltı var. Havada hala tehlike kokusu var, hala beni dehşete düşüren güçlü bir varlık.

 kisi sohbet ederken bilincimi kaybediyorum, beynim sadece Maeve'e ve fark ettiği anda yaşayacağı acıya odaklanmış durumda.

Keşke daha güçlü olsaydım.

Keşke ona yardım edebilseydim.

Keşke...

Maeve

"Maevey bebeğim, şunu tutabilir misin?" Ari bağırır. "Alvie eşyaları bırakmaya geliyor."

Sabah kahvaltılarımıza davet edilmedi ama Alvie Ari'nin kur hediyesini bırakmak için her gün erkenden geliyor. Sürü daha fazla dahil olmaya çalıştığından beri oyununu gerçekten hızlandırdı, ancak hala Ari'nin zaman çizelgesinde bir şeyler yapıyor olmasına saygı duyuyorum.

Asık suratlı, huysuz bir adam olabilir ama yeterince kibar, artık benimle etkileşime girdiği için Ari'nin hayatı için endişelenmiyor.

"Peki," diye cevap veriyorum ve kendimi güzel koltuğumdan sürükleyerek  n kapıyı açmaya gidiyorum. Neden sadece anahtarını kullanmadığını bilmiyorum ama bunu yapmaya başlasa iyi edeceğini açıkça belirteceğim.

Beni rahat koltuğumdan kalkıp onu beklemeye zorlamaktansa, içeri girip varlığını duyurmasını tercih ederim.

"Anahtarın var, başla-" diye başlıyorum, kapıyı zorlayarak açtığımda ve aslında burada kimsenin olmadığını fark ettiğimde kaşlarımı  atıyorum. Koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum, kimseyi göremiyorum ama burun deliklerimi yakan tuhaf bir koku var. Sanki bir şeyler   r yormuş gibi.

 ğ r erek daireye geri dönüyorum ve yerde garip bir kırmızılıkla açık pembe bir kutu görüyorum

dibinde. Birinin bıraktığı hediyeye bakarken midem bulanıyor, gözlerim sulanıyor, o kötü koku burnuma geliyor.

Chromius'um şiddetli bir şekilde tıslıyor, aramızdaki bağda öfke titreşiyor, ama iğrenç kokusu dışında bu hediyeden neden bu kadar rahatsız olduğunu anlamıyorum.

Açarsam aptal olurum, değil mi?

Özellikle de üzerinde benim adım yazdığı için, bunun benim için bir hediye olduğunu gösteriyor ve gerçekçi olmak gerekirse, eğer... şey, bizi eş olarak kabul eden erkeklerden birinden bir hediye olsaydı... böyle kokmazdı.

Kıçımın üstüne düşünüyorum, ellerim titriyor ama kutunun üstünü kaldırıyorum, kendimi zihinsel olarak bulacağım şeye hazırlıyorum.

Ama içindekileri gördüğümde, *hiçbir şeyin* beni hazırlayamayacağını fark ettim. Kanımı donduran bir çığlık attım, kutunun içindekilerden başka bir şeye bakamıyordum.

Hareket edemiyorum, nefes alamıyorum, gözümü bile kırpamıyorum.

Kromius'um daha da heyecanlanıyor, ama pakete baktıkça aramızdaki bağ zayıflıyor ve o benim ulaşamayacağım bir yerde duruyor.

Lucifer ve Alvie koridorun karşı taraflarından bana doğru koşuyorlar ve Ari'nin banyodan bir şeyler bağırdığını duyuyorum.

Hareket edemiyorum. Açıklayamıyorum.

"Ne oluyor lan?" Alvie hırlıyor, sesi derin ve öfkeli, ama bu benim irkilmeme neden olmuyor. Yapabileceğimi sanmıyorum.

"Bölgeyi kontrol edin, hemen," diye tıslıyor Lucifer, ses tonundaki zehir benden her zamanki tepkiyi almıyor. Tepki verecek durumda değilim. "Hadrian, Draven, Caspian, Wade ve Atticus'u *hemen* bağlayın."

Başka tarafa bakamıyorum. Tek görebildiğim... Öğürüyorum ve tekrar çığlık atıyorum, gözümü kırpmadan. "Anlaşıldı." Alvie emirleri sorgulamıyor ama yanıma çömeliyor. "Maeve, tatlım, benim için nefes alabilir misin? Sana ihtiyacım var.

Ari'nin güvende olup olmadığını söylemek için?"

"Ben güvendedeyim," diyor Ari, arkamdan çıkarak. "Burada kimse yok, biz-"

Sesi soluğu kesiliyor, öğürüyor ve keşke ayağa kalkıp ona yardım edebilseydim. Keşke hareket edebilseydim.

Ama yapamam.

Solgun, yeşil gözlerinden başka yere bakamıyorum.

"Güzel prenses, bu adamı tanıyıp tanımadığınızı bana söylemeni istiyorum," Lucifer'in sözleri sisi yarmaya çalışıyor.

Gözlerim sulanıyor, hatta yanıyor. Gözümü mü kırptım? Ağlıyor muyum? Bilmiyorum.

Chromius'um zihnimde kocaman bir varlık, ama gerçekten ulaşamayacağım, gerçekten dinleyemeyeceğim kadar uzakta.

Ari arkamdan öğürmeye ve kuru kasmaya devam ederken Lucifer, "Maeve, aşkım, bundan kurtulman gerek," diyor.

"Yanıt vermiyor," diye mırıldanıyor Alvie. "Ona ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum amına koyayım," diye tersliyor Lucifer. Telefonundan bir numara çeviriyor, ben ona bakarken sabit çevir sesi zihnimde yankılanıyor.

"Sonunda sürümüze geri vereceksin Maeve."

Lucifer elini yüzümün altında sallayınca irkiliyorum ama kendimi kıpırdamaya zorlayamıyorum.

"İlk ben gideceğim Maeve. Bunca yıl bunun için bekledim."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, tuzluluk dudaklarımı kaplıyor.

Ari, "Ona dokunma," diye uyarır ve Lucifer küfrederek geri çekilir.

"Sen bunun için yaratılmışsın, değil mi bebeğim?"

İnliyorum ve sanki tam karşımdaymış gibi hissediyorum. Onun sesi, onun sözleri, onun öfkesi.

"Sakin bacaklarını kapatayım deme, seni pis küçük fahişe."

"Atticus yolda," diyor Alvie. "Caspian ve Wade çevreyi dolaşıyor." Sesi alçalıyor ama onu hâlâ duyabiliyorum. "Ama başka bir sorun var."

"Sorun olmaktan başka bir şey yapmadın Maeve. Neyse ki en iyi çözümü buldum."

"Ne?" Lucifer'ın sesi karanlık bir tıslamaydı.

"Julian-kuzenin mi? Hadrian onda bir sorun olduğunu söylüyor," diye aktarıyor Alvie.

"Güzel yüzüne yakışacak kadar muhteşem bir amın var," diye mırıldanarak yanağımı okşuyor.

Gözlerinin derinliklerine bakarak ürperiyorum. Çevremdekiler boynundaki sivri kesiği, saçlarının tamamen kazınmış halini görüyor.

"Umurumda değil."

"Yapacaksın," diyor Julian'ın sesi ve konuşanın Julian değil de Hadrian olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. "Adrian garip davranıyordu."

"Tuhaf mı?" Lucifer hâlâ ilgisiz bir ses tonuyla soruyor.

"Julian beni aradı ve Adrian cevap verdi. Julian'la antrenman yaptıklarını söyledi.

Sanırım... Sanırım amcamız Julian'a bir şey yaptı."

Julian. Yaralı mı? Yaralandı mı? Chromius'um zihnimde seken yürek parçalayıcı bir feryat kopardığında irkiliyorum. Onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum.

Denemeye değer mi bilmiyorum.

"Maevey Baby," Ari'nin yumuşak sesi yaklaşıyor. "Sana dokunmayacağım aşkım, ama bana bakmanı istiyorum."

Ben sızlanıyorum, ya da belki de kromusum sızlanıyor. Bana baktığını göremiyor mu? Ruhumu ele geçirdi, her zaman da geçirdi.

Gözlerinde korku var.

O gece ona böyle mi baktım?

Beni odamdan sürüklediğinde yüzümdeki ifade bu muydu? Beni oturma odamızda bağladığında?

En yakın on yedi adamı paniğimin kokusundan memnun bir şekilde ayakta dururken mi?

Ağzımı bağlayıp kıyafetlerimi çıkardığında böyle mi görünüyordum?

Gözlerimi almadan önce böyle mi görünüyordum?

Masumiyetimi elimden almadan önce mi?

Hadrian, "Kapağı yerine koy," dedi ve buraya ne zaman geldiğini bilmiyorum. Telefonda konuştuğunu sanıyordum. "Bu adamı tanıyor ve korkusuna dayanarak-"

"Muhtemelen onlardan biridir," diye ekliyor Ari. Lucifer kutuyu kapatıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, gözlerim kutudan Hadrian'inkilere kayıyor.

Hadrian kuzeninin yanına çömelerek, "Aferin kızıma," diye mırıldanıyor. "Aferin tatlım, orada çok iyiydin. Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Başımı sallıyorum, nefes almaya çalışıyorum, nefesim kesiliyor. Bir tane daha alıyorum, bir tane daha ve ne olduğunu anlamadan hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Hiçbir şey yapamıyorum.

Yan yatıyorum ve başım Ari'nin kucağına düşüyor. Nefes nefese kaldı ama ben hareket etmedim.

Yapamıyorum. Orada öylece yatıp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum ve yıkılıyorum.

Tüm yetişkinliğim boyunca üzerimde büyük bir etkisi oldu. Her şeyi organize eden oydu.

Üvey babam, beni neredeyse büyüten adam. Ve

şimdi... o öldü.

"Kim o Maeve?" Lucifer'in sesi talep ediyor. "Hangisi o?"

"Bekle, bir not var," diyor Alvie, kutuyu işaret ederek ama onu almak için hareket etmeye cesaret edemeyerek.

Hadrian zarfı kapıyor ve umursamadan yırtarak açıyor. Ağlamaya devam ettim, kalbim tamamen kırılmıştı.

Benim güzel küçük dostum,

Çok uzun zaman oldu, değil mi? Bana geri dönmeni beklerken çok sabırlı davrandım. Ama sabır zamanı bitti.

Seni benden çaldıklarında Maeve, aramızdaki bağı koparabileceklerini sandılar. Seni saklayabileceklerini, benden uzak tutabileceklerini düşündüler.

Ne kadar da yanılmışlar. Ödeyecekler.

Benim olanı almaya cüret ettikleri için nasıl da acı çekecekler. Sen benimsin Maeve. Kimse seni benden alamaz.

Ne duydum biliyor musunuz? Beni tedirgin etti, ruhumun özünü rahatsız etti. Serbest bırakıldı.

Her şeyden sorumlu olan kişi.

Yıllarca intikamımı almak için bekledim ve şimdi, sonunda intikamımı aldım.

Onu hatırlıyorsun, değil mi Maeve? Seni ilk kez almalarının sebebi oydu.

O pis hayvanlar sana dokunurken, seni kullanırken, sadece bana ait olması gereken şeyi kirletirken çaresizce izlemek zorunda kalmamın nedeni.

Kardeşim olduğunu düşündüğüm adamlar -bağımızı onurlandırmaları gerekiyordu ama bunun yerine benden çaldılar.

Hepsi sırayla gitti ve beni sona bıraktılar. Beni beklemeye bıraktılar. Bunu yapabilirdim. Sabırlı olmak için elimden geleni yaptım.

Ama sonra Mahkeme seni aldı. Her şeyi mahvettiler.

Zamanımı bekliyordum, sana yaklaşmak için yorulmadan çalışıyordum. Ve tam bunu başarmışken, seni tekrar koparıp aldılar.

Şimdi en azından bazılarına bedel ödettim. En

büyük ödöl onu bulmaktı, alfamızı.

O artık yok. İzini sürdüm.

Boğazını kestim Maeve. Sırf bizi incittiği için gözlerinden akan hayatı izledim.

Çabuk oldu, çok çabuk oldu ama önemli değil.

Sana bir daha asla dokunamaz. Benden önce hiç kimse sana bir daha dokunamayacak.

Sen benim saf, güzel eşimsin. Seni sahiplenmeyi, bedeninin benimkinin altında titrediğini hissetmeyi sadece ben hak ediyorum.

Başka kimse yok.

Ve şimdi, şimdi, yolumuzda duran hiçbir şey yok. İntikamımı aldım.

Sana bu hediye verdim, aşkımız uğruna sönen bir hayat.

Hepsi senin içindi Maeve. Kanının her damlası senin adına döküldü.

Sonunda seni geri almayı başardığımda, birlikte geçireceğimiz ilk zaman da aynı hızla geçebilir, ama sorun değil, değil mi?

Hayatımızın geri kalanını yaşayacağız. Sonsuza kadar eş olacağız.

Hiçbir şey bizi bir daha ayıramayacak.

Unutma Maeve. Her zaman seninleyim, izliyorum, bekliyorum. Phoenix Pride şu anda senin hapishaneden olabilir ama evin değil.

Yakında tekrar bir araya geleceğiz, küçük dostum.

Çok yakında. Ruhumun sunabileceği tüm sevgiyle,

Eşiniz

Hadrian lanet okuyor, Lucifer'in öfkesi benzersiz, ama tek yapabildiğim ağlağlamak ve

a.

Akılları başlarında değil.

Sakinleştirilemiyorlar. Ve ben biraz daha ağlıyorum.

Üvey babamı benim için öldürmedi.

Aşırı nefes alıyorum, doğru düzgün nefes alamıyorum. Benden intikam almaya çalışmadı.

Görüşüm gidip geliyor.

Bunu o kötölükten kurtulayım diye yapmadı.
Hayır, bunu yaptı çünkü beni *kendisinin* olarak
görüyor.
Hıçkırıklarım kesiliyor, nefes alışım tehlikeli bir şekilde hızlanıyor.
Çünkü yıllar önce benimle birlikte olma sırasını alamayan tek erkek
oydu.
Hayatım boyunca tanıdığım, bir zamanlar güvenebileceğimi
düşündüğüm biri.
Beni umursamadı. Hiç umursamadı.
Ona göre, ben her zaman onun *malıydım*.
Chromius'um vahşi bir tıslama çıkarırken dünya kararıyor.

Son

Maeve'in hikâyesi ikinci bölüm olan *Tainted Touch*'ta devam edecek.
PhoenixVerse'deki kızlardan daha fazlasını okumak ister misiniz?
[Nora'nın Ölüm Kolaydır ile başlayan tamamlanmış hikâyesini buradan okuyabilirsiniz.](#)
Ya da yeni bir kişi hakkında okumak istiyorsanız, *Anka Kuşu Tarafından Reddedilen* ile başlayarak Esme'nin hikayesini buradan okuyabilirsiniz!

SOSYAL MEDYA BAĞLANTILARI

Yeni sürümler hakkında aylık güncellemeler almak ve özel tanıtımlar ve POV sahneleri için Letty'nin haber bültenine abone olun.

Bülten: www.lettyframe.com/subscribe

Yayın bilgilerini ilk duymak için Discord'da Letty'nin okuyucu grubuna katılın!

Discord Grubu: [http s://discord.gg/gPthmJFZae](http://discord.gg/gPthmJFZae)

Onu aşağıdaki platformlardan herhangi birinde de takip etmekten çekinmeyin (ilgili platformlar için simgeye tıklayın):

YAZAR HAKKINDA

Letty Frame, ters harem türünde yazan bir romantizm yazarıdır. #Neden seçelim, değil mi? Letty, nişanlısı ve yeni doğan kızıyla birlikte sürekli yağmurlu İngiltere'de yaşıyor. Bebek oyun buluşmaları ve sıkıcı ev işleri arasında, Letty kafasındaki seslere hikayelerini anlatma özgürlüğü veriyor. Bu ister takipçisini yenmeye çalışan bir kurt-kaypak, ister dünyadaki yerini bulmaya çalışan bir cadı şeklinde olsun, Letty ona getirdikleri her hikayeyi seviyor!

AYRICA LETTY FRAME TARAFINDAN

PhoenixVerse

İkinci Şans (Tamamlanmış Seri): Nora'nın Hikayesi

[Ölüm Kolaydır](#)

[Hayatta Kalmak](#)

[Zordur Mutluluk](#)

[Kazanılır](#)

Dokunma: Maeve'in Hikayesi

[Lekeli](#)

[Dokunuşa](#)

[Dokunma](#)

Eff Destiny: Esme'nin Hikayesi

[Phoenix tarafından reddedildi](#)

İlgisiz Çalışmalar

Luna Serisi (Tamamlanmış Seri)

[Luna](#)

[Çiftleş](#)

[miş](#)

[Müttefi](#)

[kler](#)

[Şifacı](#) .

[Takipçi](#)

[Kader](#)

Ezeli Kraliçe [Gizli Cadı](#)

[Kahin Cadı](#)

[Unleashed Witch](#) (ön sipariş)

İlk Vardiya

[Bebeğin İlk Uluması](#)

Annenin İlk Uluması (ön sipariş)

İÇERİK AÇIKLAMASI

Dokunma, paranormal bir ters harem serisinin ilk kitabı. Bu, sadece kadın ana karakter Maeve'in birden fazla e e sahip *olacağı* anlamına gelmiyor, aynı zamanda bu kitap bir uçurumla bitecek   nk   ondan sonra iki tane daha olacak.

  imdi, bu kitaba çok önemli bir içerik açıklamasıyla ba lamak istiyorum ve özellikle Maeve'inkine benzer hikayeler ya amı  ve kendileri için sağlıklı kararlar vermek için öngörüye ihtiyaç duyanlara yöneliktir.

Bu kitap **tecavüz, cinsel saldırı** ya amı  ya da ya amı  birini tanıyanları tetikleyebilir. **Sayfa üzerinde tecavüz tasviri bulunmamakla birlikte, hikaye içinde tecavüze göndermeler vardır.**

Duyusal işleme bozukluğu, anksiyete, depresyon veya TSSB'den muzdaripseniz, içindeki bazı içeriklerle mücadele edebilirsiniz.

Bu **kapsamlı bir liste değil**, ancak Maeve'in bu kitap boyunca yaşadığı mücadele türleri konusunda sizi uyarmalı. **Bu konular derinlemesine tartışılıyor** ve Maeve kitap boyunca pek de sağlıklı bir ruh halinde değil.

Lütfen, eğer size zarar verebiliyorsa bu kitabı okumayın. Kendisi de bununla mücadele etmiş biri olarak, bu kitap bir çıkışa ihtiyaç duyduğum bir dönemde bana yardımcı olmak için yazıldı ve Maeve bunu bana sağlamak için hayata geldi. Maeve'in hikayesinin paylaşılacak kadar güçlü olduğunu hissettim ve bunu gerçekten anlatmaya zihinsel olarak hazır olduğum  u ana kadar sürdü.

Bu kitap, aynı koşullardaki tüm insanların doğru bir temsili değildir - sadece bazılarının. Bazı bölümler sizi etkileyebilir, bazıları ise kızdırabilir. Herkes farklı tepkiler verir ve umarım okurken bunu aklınızda tutarsınız.

Umarım bu kitap mücadele eden herkese mücadelelerinde yalnız olmadıklarını, her zaman mükemmel bir şekilde mutlu olmadıkları için sevilmez olmadıklarını, zihinlerinin lanet bir yalancı olduğunu gösterir.

Eğer bu kitap, sevdiği birinin neler yaşadığını anlamasına yardımcı olacaksa, çünkü kendileri böyle bir durumda hiç bulunmamışlardır, o zaman istediğimi yapmış olurum.

Sessizlik içinde acı çekmeyin. Yardım her zaman mevcuttur.

Tekrar ediyorum: zihniniz bir yalancı.

Her zaman

sevgiler,

Letty!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.